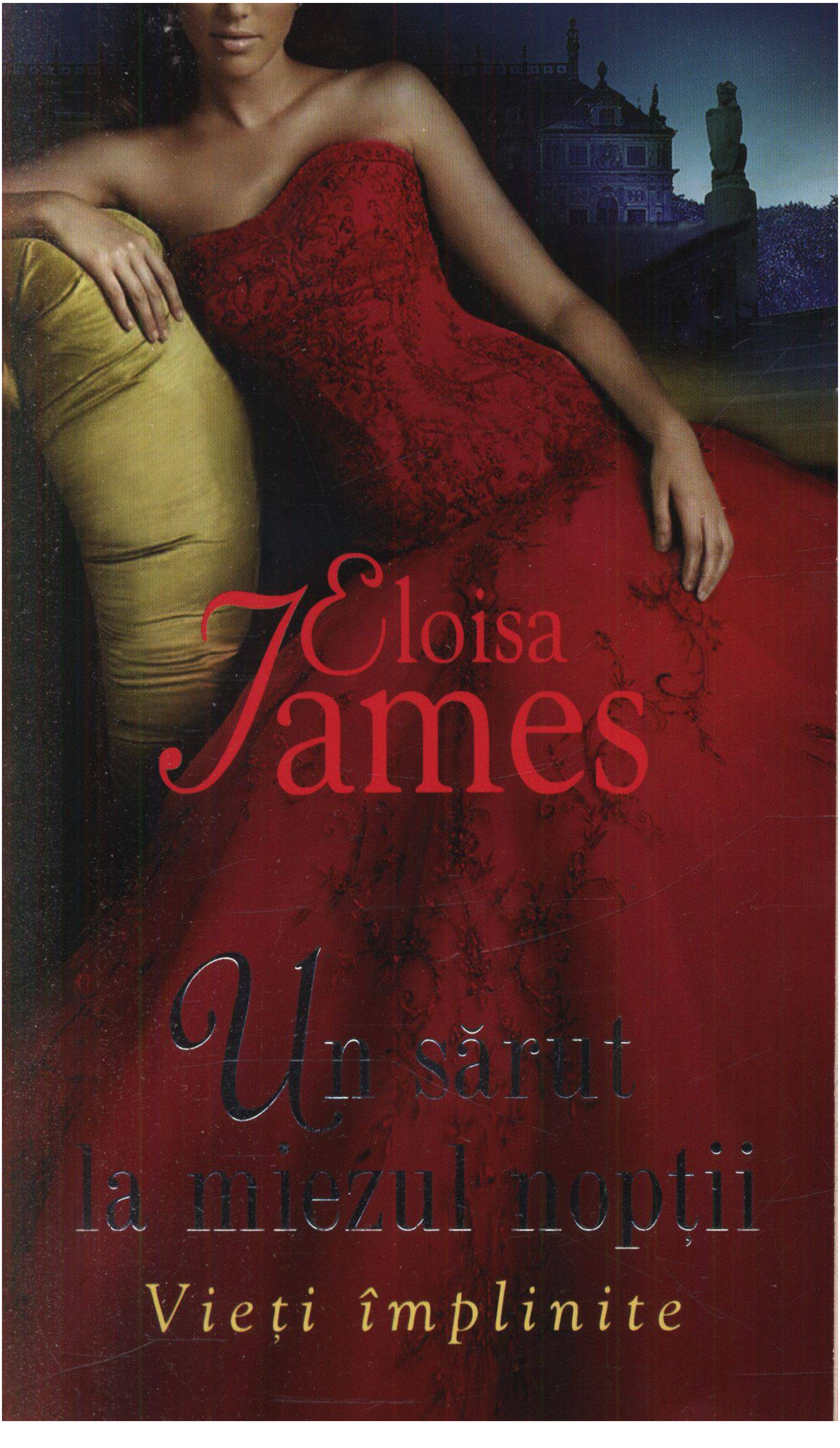

Eloisa
James
Un sărut
la miezul nopții
Vieți împlinite

Eloisa James

Un sărut la miezul nopții

Traducerea: Lorena Ranga
Editura Lira

Prolog

A *fost odată ca niciodată, nu demult…*

Povestea aceasta începe cu o trăsură care nu a fost niciodată dovleac, dar care zbura noaptea; o naşă care nu şi-a făcut datoria, dar care nici nu avea baghetă magică; şi mai mulți aşa-zişi şobolani care s-ar fi bucurat pe ascuns să poarte livrea.

Şi, desigur, există şi o fată, dar care nu ştia să danseze şi nici nu dorea să se mărite cu un prinț.

Dar, de fapt, începe cu şobolani.

Scăpaseră de sub control, toată lumea spunea asta. Pe doamna Swallow, menajera, o tulburau în mod constant.

— Nu suport să-i văd pe micii dăunători cum rod o pereche de pantofi atunci când nu-i observă nimeni, îi zise ea majordomului, un bărbat cu suflet bun căruia i se spunea domnul Cherryderry.

— Înțeleg ce zici, nici eu nu-i suport, îi răspunse el cu o voce ascuțită, pe care ei nu i se-ntâmpla s-o audă prea des. Nasurile acelea ascuțite şi chițăiturile pe care le scot noaptea şi…

— …felul în care mănâncă! izbucni doamna Swallow. De pe masă, direct din farfurii.

— *Chiar* din farfurii, îi spuse Cherryderry. Am văzut cu ochii mei, doamnă Swallow, întocmai. Din mâna doamnei Daltry însăşi.

Micul țipăt ascuțit al doamnei Swallow s-ar fi putut auzi până în salon… numai că şobolanii făceau un asemenea tărăboi, încât nimeni din acea cameră n-avea cum să-l audă.

Capitolul 1

Casa Yarrow, reşedința doamnei Mariana Daltry, a fiicei ei Victoria şi a domnişoarei Katherine Daltry

Domnişoara Katherine Daltry, cunoscută aproape tuturor drept Kate, descălecă, clocotind de mânie.

Ar trebui menționat că această reacție nu-i era străină, înainte de moartea tatălui ei, cu şapte ani în urmă, se întâmpla adesea ca noua ei mamă vitregă să o enerveze. Dar Kate nu ştiuse ce însemna mânia cu adevărat până la moartea tatălui ei, când noua doamnă Daltry – care primise acest titlu de numai câteva luni – începuse să dea ordine.

Mânia însemna să-i vadă pe țăranii de pe moşie cum erau obligați să plătească arendă dublă sau să-şi abandoneze casele unde locuiseră o viață întreagă. Mânia însemna să vadă recoltele stricându-se şi pajiştile invadate de buruieni, deoarece mama ei vitregă se zgârcea să dea banii necesari pentru întreținerea moşiei. Mânia însemna să vadă cum banii tatălui ei erau cheltuiți pe veşminte şi pe bonete noi, precum şi pe podoabe inutile… atât de multe, încât mama şi sora ei vitregă nu aveau destule zile într-un an pentru a le purta pe toate.

Şi mai însemna privirile pline de compasiune ale rudelor pe care nu le mai întâlnea la cină. Fusese alungată într-o cameră din pod, cu mobilier vechi, care dovedea ce valoare avea ea în gospodărie. Simțea repulsie față de sine însăşi pentru că nu se putea hotărî să plece de-acasă şi să termine cu asta. Repulsia era alimentată de umilință, de disperare şi de convingerea fermă că tatăl ei se răsucea în mormânt.

Călca apăsat, urcând treptele de la intrare, pregătindu-se de luptă, cum ar fi spus tatăl ei.

— Bună, Cherryderry, spuse ea, când dragul lor majordom bătrân îi deschise uşa. Faci pe lacheul acum?

— Dânsa şi-a trimis lacheii la Londra să aducă un doctor, răspunse Cherryderry. Doi doctori, ca să fiu mai exact.

— Are iar o criză, nu? Kate îşi scoase mănuşile cu grijă, căci pielea era diferită de căptuşeala din jurul încheieturii, într-o vreme, se întrebase dacă mama ei vitregă (cunoscută în gospodărie ca *Dumneaei)* se prefăcea că era bolnavă, dar acum nu se mai întreba. Nu după atâția ani de alarme false şi de țipete în miezul nopții din cauza atacurilor… care, în general, se dovedeau a fi indigestii.

Dar, aşa cum spusese şi Cherryderry odată, îi rămânea speranța.

— De data asta, nu e vorba despre Dumneaei. Cred că e vorba de fața domnişoarei Victoria.

— Muşcătura?

Dădu afirmativ din cap.

— I-a rupt buza, aşa a zis servitoarea ei azi-dimineață. Şi e şi umflată.

Deşi era supărată, lui Kate i se făcu milă. Săraca Victoria, nu avea alte calități în afară de o față drăguță şi de rochiile ei şi mai drăguțe; i s-ar fi rupt inima surorii ei vitrege dacă rămânea desfigurată.

— Trebuie să vorbesc cu Dumneaei despre soția preotului, zise ea, dându-i lui Cherryderry paltonul. Sau, mai degrabă, soția fostului preot. După moartea lui, familia s-a mutat într-o casă mai departe.

— Rău lucru, spuse majordomul. Mai ales la un preot. Se

pare că un preot nu ar trebui să-şi ia singur viața.

— A lăsat-o cu patru copii, continuă Kate.

— Nu uita că nu e uşor pentru un bărbat să treacă peste pierderea unui membru al trupului.

— Ei bine, acum copiii lui trebuie să treacă peste pierderea tatălui lor, spuse ea pe un ton care arăta că nu era de acord cu acest lucru. Ca să nu mai spun că mama mea vitregă i-a trimis ieri văduvei lui un ordin de evacuare.

Cherryderry se încruntă.

— Dumneaei spune că vei cina cu ei în această seară.

Kate se opri pe scări.

— Ce-a spus?

— Că vei cina cu ei în seara asta. Şi va veni şi domnul Dimsdale.

— Cred că glumeşti.

Dar majordomul dădu din cap că nu.

— Aşa a spus ea. Mai mult decât atât, a hotărât că „şobolanii” domnişoarei Victoria trebuie să dispară, dar, nu se ştie din ce motiv, i-a alungat în camera ta.

Kate închise ochii o clipă. O zi care începuse prost devenea şi mai rea. Îi displăcea haita de cățeluşi a surorii ei vitrege, cunoscuți tuturor sub numele mai mult sau mai puțin drăgăstos de *şobolani.* Nu-l plăcea nici pe Algemon Bennett, lordul Dimsdale, logodit cu sora ei vitregă. Prea zâmbea într-una. Şi-i displăcea şi mai mult ideea de a lua cina *en familie.*

Reuşea, în general, să treacă peste faptul că fusese stăpâna casei. Până la urmă, mama ei fusese țintuită la pat ani buni înainte de a muri şi fusese bolnăvicioasă în cea mai mare parte a vieții lui Kate. Ea crescuse stând în capătul opus al mesei din sufragerie, în fața tatălui ei, citind meniurile împreună cu

doamna Swallow, menajera… Se aştepta să intre în înalta societate, să se căsătorească şi să-şi crească copiii chiar în această casă.

Dar asta era înainte de moartea tatălui ei, înainte să ajungă servitoare şi să locuiască în mansardă.

Şi acum, să vină la cină într-o rochie demodată şi să suporte observațiile compătimitoare ale lordului Dimsdale? De ce?

Alergă în sus pe scări, cu un presentiment care-i producea dezgust. Mama ei vitregă stătea la măsuța de toaletă, analizându-şi tenul. Lumina după-amiezii se revărsa peste umărul ei, făcând să-i strălucească părul. Avea un luciu aparte, cu o nuanță puternică de galben, ca şi când şuvițele ar fi fost făcute din minerale. Purta o rochie de dimineață cu un corsaj încrețit, liliachiu, prins sub sâni cu o fundă ale cărei capete atârnau. Era ceva minunat… pentru o domnişoară care avea să fie introdusă în societate pentru prima dată.

Dar Mariana nu putea suporta faptul că nu mai avea treizeci de ani. De fapt, nu acceptase niciodată cu adevărat că trecuse de douăzeci. Aşa că se îmbrăca în aşa fel încât să creeze o imagine asemănătoare cu cea pe care o avusese la douăzeci de ani. Un singur lucru puteai spune despre mama vitregă a lui Kate: avea un curaj nesăbuit, un fel de indiferență grozavă față de convențiile legate de înaintarea în vârstă a femeilor.

Dar, desigur, dacă hainele Marianei erau expresia exterioară a ambiției ei, ele erau în acelaşi timp şi un refugiu în fața eşecurilor. Căci nicio femeie de patruzeci de ani nu arăta de douăzeci, iar o rochie delicios de senzuală nu putea reda tinerețea.

— Bănuiesc că ai terminat plimbările pe la prietenii tăi şi te-ai deranjat să vii acasă, spuse Mariana sarcastic.

Kate aruncă o privire în budoarul mamei ei vitrege şi se hotărî să ia un teanc de haine de pe ceea ce părea a fi un scăunel. Camera era plină de maldăre de țesături de bumbac deschise la culoare şi de mătăsuri presărate cu paiete; erau aruncate grămadă pe scaune. Sau, cel puțin, acolo unde se presupunea că erau scaune. Încăperea semăna cu un peisaj de iarnă presărat cu munți de țesături.

— Ce faci? întrebă mama ei vitregă, atunci când Kate luă hainele în brațe.

— Stau jos, spuse Kate, dând drumul hainelor pe podea.

Mama ei vitregă se ridică, țipând.

— Nu face asta cu rochiile mele, prostănaco! Cele câteva de deasupra au venit acum o zi sau două şi sunt minunate. Am să te pun să le calci toată noaptea, dacă au fie şi cea mai mică încrețitură.

— Eu nu calc, spuse Kate categoric. Mai ții minte? Am ars o rochie albă acum trei ani.

— Da, rochia mea persană, țipă mama vitregă împreunându-şi mâinile, asemenea unei lady Macbeth sfioase.

— E… acolo.

Arătă cu degetul ei lung într-un colț unde se afla o grămadă mare de haine care ajungea aproape de tavan.

— Am s-o modific zilele astea.

Se aşeză din nou.

Kate împinse atent mormanul de haine de la picioarele ei, puțin mai încolo.

— Trebuie să vorbesc cu tine despre familia Crabtree.

— Dumnezeule, sper că ai reuşit s-o dai afară pe femeia aia, spuse Mariana, aprinzându-şi o țigară rulată. Ştii că săptămâna viitoare va veni avocatul să evalueze modul în care

administrez moşia. Dacă vede dărăpănătura aia de cocioabă nu se va da în lături de la nimic. Acum trei luni a tot trăncănit, de-am crezut că o să mor de plictiseală.

— E datoria ta să întreții casele, spuse Kate, ridicându-se să deschidă o fereastră.

Mariana îşi flutură dispreţuitor ţigara.

— Aiurea! Oamenii ăia trăiesc pe proprietatea mea aproape gratis. Măcar atâta pot face şi ei, să se îngrijească de gospodărie. Doamna Crabtree trăieşte într-o cocină. Am trecut din întâmplare pe la ea zilele trecute şi am fost de-a dreptul îngrozită.

Kate se sprijini de spătar şi îşi aruncă privirea prin cameră. „O *cocină* de porci, camera asta.” Dar apoi realiză că Mariana nu observă insulta ei tăcută, din moment ce deschisese un borcănel şi se ruja cu o nuanță închisă de roşu.

— De la moartea soțului ei, spuse Kate, doamna Crabtree este obosită şi speriată. În casă nu este o cocină, e doar dezordine. N-o poți da afară. N-are unde să se ducă.

— Aiurea, zise Mariana, apropiindu-se de oglindă să-şi analizeze buzele. Sunt sigură că are un plan de rezervă. Mai mult ca sigur, un alt bărbat. A trecut mai mult de un an de când domnul Crabtree s-a sinucis; o să-şi găsească imediat pe altcineva. Vei vedea.

Pentru Kate, să-i vorbească mamei sale vitrege era ca şi cum ar fi folosit o toaletă întunecoasă din curte. N-aveai idee ce se putea întâmpla, dar ştiai că n-o să-ți placă.

— E o cruzime, spuse ea, încercând să ridice tonul astfel încât să pară autoritară.

— Trebuie să plece, zise Mariana. Nu suport trântorii. Ştii, m-am dus special la casa preotului a doua zi, de dimineață,

după ce soțul ei a sărit de pe pod. Mi-am prezentat condoleanțele.

Mariana prefera să-i evite pe toți cei care lucrau pe moşia ei sau în sat, cu excepția ocaziilor rare când îi plăcea să facă pe stăpâna moşiei. Atunci, se îmbrăca în aşa fel încât să-i jignească pe țărani şi cobora din trăsura ei citind pe fețele speriate ale arendaşilor natura lor leneşă şi lipsită de înțelepciune. În cele din urmă, o instruia pe Kate să-i dea afară din case.

Din fericire, în general, după vreo săptămână uita ce-i ceruse.

— Femeia aceea, Crabtree, stătea întinsă pe divan, plângând. Copiii, într-un număr dezgustător de mare, se aflau peste tot prin cameră, şi ea plângea atât de puternic, încât umerii îi tremurau, asemeni unei actrițe care joacă prost. Plângând. Poate că ar trebui să se alăture unui teatru ambulant, spuse Mariana. Nu e lipsită de farmec.

— Ea…

Mariana o întrerupse.

— Nu suport leneşii. Crezi că eu am stat să plâng după moartea primului meu soț, colonelul? M-ai văzut vărsând vreo lacrimă după moartea tatălui tău, deşi ne bucuraserăm doar de câteva luni de fericire conjugală?

Kate nu văzuse nicio lacrimă, dar Mariana nu avea nevoie să-i confirme ea asta.

— Deşi doamna Crabtree nu are tăria ta de caracter, are patru copii mici şi avem o oarecare responsabilitate față de ei…

— M-am plictisit să vorbesc de asta şi, în plus, vreau să-ți vorbesc despre ceva important. În seara asta va veni la cină

lordul Dimsdale, iar tu ni te vei alătura.

Mariana scoase un vălătuc de fum. Părea un nor de fum care iese dintr-o mică pipă de cupru.

— Mi-a spus Cherryderry. De ce?

Ea şi mama ei vitregă nu mai glumeau împreună de mult. Se urau, iar Kate nu-şi putea imagina de ce era necesară prezența ei la masă.

— Îi vei cunoaşte rudele în câteva zile. Mariana trase iar din țigară. Slavă Domnului că eşti mai slabă decât Victoria. Putem să-i strâmtăm uşor rochiile. Ar fi fost mai greu invers.

— La ce te referi? Sunt sigură că lordul Dimsdale nu are nici cel mai mic interes să ia cina cu mine şi nici să-mi prezinte familia, iar sentimentul este reciproc.

Înainte ca Mariana să se facă înțeleasă, uşa se deschise zgomotos.

— Crema nu funcționează, urlă Victoria, aruncându-se în brațele mamei ei. Nici măcar nu o văzu pe Kate; căzu în genunchi şi-şi îngropă fața în poala mamei ei.

Mariana lăsă țigara jos imediat şi îşi cuprinse fata în brațe.

— Gata, fetița mea, murmură ea. Desigur că va avea efect. Trebuie doar să mai treacă puțin timp. Îți promit eu, uite, mama îți promite că va avea efect. Fața ta va fi la fel de frumoasă ca-ntotdeauna. Şi, în orice caz, am trimis pe cineva la Londra după doi dintre cei mai buni doctori.

Pe Kate începu s-o intereseze vag problema.

— Ce fel de cremă foloseşti?

Mariana îi aruncă o privire ostilă.

— Niciuna de care să fi auzit tu. Este făcută, printre altele, din praf de perle. Funcționează de minune pentru tot felul de probleme ale feței. Eu însămi o folosesc zilnic.

— Uită-te la buza mea, Kate! spuse Victoria, lăsând capul pe spate. Sunt distrusă pentru totdeauna.

Ochii îi luceau de lacrimi.

Buza ei de jos arăta, într-adevăr îngrijorător. Avea o umflătură neobişnuită, de culoare vineţie, care indica o infecţie, iar buza i se răsfrângea uşor, într-o parte.

Kate se ridică în picioare şi se apropie să se uite mai atent.

— Doctorul Busby a văzut-o?

— A venit ieri, dar el este un nătărău bătrân, spuse Mariana. Nu te poţi aştepta ca el să înţeleagă cât este de important. Nu ne-a dat nici măcar o cremă sau o poţiune care să ne fie de ajutor. Niciuna!

Kate îi întoarse Victoriei capul într-o parte, astfel încât lumina să cadă pe faţa ei.

— Cred că rana este infectată, spuse ea. Eşti sigură că e bună crema?

— Pui la îndoială judecata mea? ţipă Mariana, ridicându-se.

— Bineînţeles, ripostă Kate. Dacă Victoria va avea o gură deformată pentru că tu i-ai dat un leac băbesc pe care ai fost păcălită să-l cumperi din Londra, va fi, cu siguranţă, vina ta.

— Nemernică obraznică ce eşti, spuse Mariana, păşind înainte.

Dar Victoria întinse mâna.

— Încetează, mamă. Kate, chiar crezi că e ceva în neregulă cu această cremă? Îmi tremură buza teribil.

Victoria era o fată extrem de drăguţă, cu un ten frumos şi ochi mari, blajini, care păreau întotdeauna un pic înrouraţi, ca şi când tocmai ar fi vărsat o lacrimă duioasă sau era pe cale să facă asta. Era de înţeles, din moment ce plânsese, duios sau nu, toată ziua. Acum, două lacrimi i se rostogoliră pe obraz.

— Cred că rana este infectată, spuse Kate, încruntându-se. Buza își va reveni repede, dar…

Apăsă ușor și Victoria țipă.

— Trebuie spartă, ca să iasă infecția, mai zise ea.

— Niciodată! țipă Mariana.

— Nu-i pot lăsa să mă taie pe față, spuse Victoria, tremurând toată.

— Dar nu vrei să rămâi desfigurată, zise Kate, schimbându-și tonul și vorbind mai blând.

Victoria clipi, în timp ce se gândea la asta.

— Nu facem nimic până nu sosesc doctorii de la Londra, anunță Mariana, așezându-se la loc pe scaun.

O entuziasma puternic oricine și orice avea legătură cu Londra. Kate bănuia că acesta era rezultatul unei copilării petrecute la țară, dar cum Mariana nu lăsa niciodată să-i scape nimic despre trecutul ei, era greu de spus dacă acesta era adevărul.

— Să sperăm că vor sosi curând, spuse Kate, întrebându-se dacă infecția de la buză putea duce la infectarea sângelui. Probabil că nu… De ce vrei să vin și eu la cină, Mariana?

— Din cauza buzei mele, bineînțeles, spuse Victoria, fornăind asemenea unui porcușor.

— Buza ta, repetă Kate.

— Nu mai pot merge în vizită, nu? adăugă ea, cu o lipsă de transparență caracteristică.

— Sora ta urma să-i facă o vizită foarte importantă unui membru al familiei lordului Dimsdale în câteva zile, spuse Mariana. Ai ști asta, dacă nu ai fi atât de ocupată să cutreieri moșia și să asculți poveștile însoțite de suspine ale femeilor lipsite de importanță. Este *prinț*. Prinț!

Kate se aşeză din nou, uitându-se la cele două rude ale sale. Mariana era la fel de puternică şi de strălucitoare ca o monedă de jumătate de penny. Trăsăturile Victoriei, erau, din contră, şterse şi nedesluşite. Părul ei avea o încântătoare nuanță de roz stins, undeva între blond şi roşcat, şi cădea fermecător în bucle, încadrându-i fața. Părul Marianei era perfect, de parcă servitoarea ei îşi petrecuse trei ore să i-l aranjeze cu fierul de coafat.

— Nu înțeleg ce legătură are cu mine faptul că şi-a amânat vizita, spuse Kate, deşi îți înțeleg perfect dezamăgirea, Victoria.

Şi o înțelegea, într-adevăr. Deşi îşi ura mama vitregă, nu simțise niciodată aceeaşi ură şi pentru sora ei vitregă, în primul rând, nimeni nu o putea urî pe Victoria, pentru că aceasta era prea blândă din fire. În al doilea rând, îi era extrem de dragă. După părerea lui Kate, genul acela de afecțiune pe care mama ei vitregă o avea pentru fiica ei era aproape mai rău decât tot ce îndurase ea din partea Marianei.

— Ei bine, trebuie să fii în locul meu, spuse Victoria greoi, aşezându-se pe un maldăr de rochii cam cât un scăunel de înalt. Mi-a luat ceva timp să înțeleg asta, dar mama a planificat totul cu grijă. Şi sunt convinsă că dragul meu Algie va fi de acord cu mine.

— Nu aş putea să fiu în locul tău, indiferent ce înseamnă asta, spuse Kate ferm.

— Ba ai putea, zise Mariana. Îşi terminase țigara şi-şi aprindea o a doua de la prima. Şi vei fi, adăugă ea.

— Ba nu, nu voi fi. Nu că aş avea cea mai mică idee despre ce vorbeşti. În ce context să fiu Victoria? Şi cu cine?

— Cu prințul lordului Dimsdale, desigur, răspunse Mariana,

privind-o printr-un nor de fum. Nu asculți?

— Vrei să pretind că sunt Victoria? În fața unui prinț? Care prinț?

— Nici eu nu am înțeles la început, spuse Victoria, trecându-şi degetul peste buza rănită. Vezi tu, avem nevoie de aprobarea unor rude de-ale lui înainte de căsătorie.

— Prințul, spuse Mariana.

— Algie spune că e un prinț dintr-o țărişoară de la capătul lumii. Dar e singurul reprezentant din partea familiei mamei lui Algie care locuieşte în Anglia, iar ea nu vrea să-i lase moştenirea fără acordul prințului. Testamentul tatălui său este extrem de nedrept, mărturisi Victoria. Dacă Algie se însoară înainte de treizeci de ani fără permisiunea mamei lui, pierde o parte din moştenire – şi nu are nici măcar douăzeci.

Lui Kate i se păru foarte înțelept din partea lordului Dimsdale. Din câte văzuse, Dimsdale Junior era la fel de pregătit să conducă o moşie cum erau şoarecii gata să învețe muzică de cor. Nu că ar fi fost treaba ei.

— Doctorii te vor consulta mâine dimineață, îi spuse ea Victoriei, şi apoi vei pleca să te întâlneşti cu prințul. Sfidând convențiile.

— Dar nu poate face *asta!* se repezi Mariana.

Era prima dată când Kate o vedea dezaprobându-şi fiica.

Victoria se uită la mama ei, dar nu spuse nimic.

— Desigur că poate, zise Kate. Mi se pare un joc prostesc. Nimeni nu o să creadă nicio clipă că sunt Victoria. Şi chiar dacă ar crede, nu consideri că şi-ar aminti mai târziu? Ce o să se întâmple când acest prinț va opri ceremonia în biserică pe motiv că mireasa de lângă el nu este mireasa pe care a întâlnit-o?

— Asta nu se va întâmpla, fie şi pentru că Victoria se va căsători imediat după aceea, printr-un decret special, spuse Mariana. E pentru prima dată când Dimsdale a fost invitat la castel şi nu putem rata asta. Maiestatea sa va organiza un bal în cinstea logodnei lui, iar tu vei merge drept Victoria.

— De ce nu amânați, pur şi simplu, vizita şi să mergeți după bal?

— Pentru că trebuie să mă mărit, spuse Victoria cu o voce pițigăiată.

Kate se întristă.

— *Trebuie* să te măriți?

Victoria dădu din cap afirmativ. Kate se uită la mama ei vitregă care ridica din umeri şi zise:

— Viitorul ei este compromis. E însărcinată în trei luni.

— Pentru numele lui Dumnezeu, exclamă Kate. Dar de-abia-l cunoşti pe Dimsdale, Victoria!

— Îl iubesc pe Algie, spuse Victoria, citindu-i-se sinceritatea în priviri. Nici măcar nu am vrut să ies în societate, nu după ce l-am văzut la Westminster Abbey în duminica aceea din martie, dar m-a obligat mama.

— Martie, rosti Kate. L-ai cunoscut în martie, şi acum suntem în iunie. Vrei să-mi spui că dragul de Algie te-a cerut în căsătorie, să zicem, acum trei luni, imediat după ce te-ai îndrăgostit, iar tu ai ținut secret?

Auzind acestea, Victoria chicoti.

— Ştii exact când m-a cerut de soție, Kate! Ție ți-am spus prima, apoi mamei. Acum două săptămâni.

Cutele dintre nasul şi gura Marianei nu ar fi dispărut nici dacă şi-ar fi dat cu o cremă făcută din praf de perle.

— Dimsdale nu s-a grăbit să-şi arate intențiile.

— Nu şi-a arătat *intențiile*? zise Kate. Mi se pare că a mers chiar mai departe de-atât.

Mariana se uită la ea cu aversiune.

— Domnul Dimsdale a cerut-o în căsătorie, aşa cum se cuvine, imediat ce-a înțeles situația.

— L-aş omorî dacă aş fi în locul tău, îi spuse Kate.

— Ai face asta? Afişă un zâmbet ciudat. Mereu ai fost o netoată. Vicontele are un titlu nobiliar şi o avere frumuşică, imediat ce reuşeşte să pună mâna pe ea. Este îndrăgostit până peste cap de sora ta şi este hotărât să se căsătorească cu ea.

— Ce noroc, comentă Kate. Se uită iar la Victoria, îşi muşca uşor buza, iar şi iar. Ți-am spus să angajezi o însoțitoare, Mariana. Ar fi putut avea pe oricine.

Mariana se întoarse cu fața la oglindă, fără să mai zică nimic. De fapt, Victoria nu se potrivea cu orice bărbat.

Era prea moale, exact ca o budincă înmuiată. Plângea prea mult.

Deşi era foarte drăguță şi, din câte se pare, fertilă. Fertilitatea era dintotdeauna un lucru bun la o femeie. Uite cât de deznădăjduit fusese tatăl ei, că nu avusese niciodată un fiu. Neputința mamei ei de-a mai avea copii îl făcuse să se recăsătorească la doar două săptămâni după moartea primei soții… atât de *nerăbdător* fusese să-şi întemeieze o familie nouă.

Probabil crezuse că Mariana era la fel de fertilă cum se dovedea a fi acum fata ei. Oricum, el murise înainte să vadă dacă era aşa sau nu.

— Deci mă rogi să-l vizitez pe prinț şi să mă dau drept Victoria, spuse Kate.

— Nu te rog, spuse Mariana deodată. Îți ordon!

— Vai, mamă, spuse Victoria. Te rog, Kate. Vreau să mă căsătoresc cu Algie. Şi, credeți-mă, mai degrabă aş avea nevoie de… n-am înțeles şi, ei bine… îşi netezi rochia: Nu vreau să ştie nimeni despre copil. Şi nici Algie nu vrea.

Victoria nu înțelesese ce însemna să ai un copil. Kate ar fi fost uimită şi dacă sora ei vitregă ar fi înțeles actul conceperii unui copil, ca să nu mai vorbim despre consecințele acestui lucru.

— Mă *rogi* să fac asta, îi spuse Kate mamei ei vitrege, ignorând-o momentan pe Victoria. Dar, deşi mă poți obliga să fac asta, nu poți controla ceea ce voi spune odată ce-l voi cunoaşte pe acest prinț.

Mariana zâmbi.

— Ba mai mult, continuă Kate, Victoria doar ce şi-a făcut apariția strălucitoare în societate acum câteva luni. Cu siguranță, oamenii au întâlnit-o – sau măcar au văzut-o.

— De-asta te trimit pe tine în locul oricărei fete pe care aş fi putut-o găsi pe stradă, spuse Mariana cu politețea ei obişnuită.

— Cățeluşii mei te vor însoți, spuse Victoria. Pe mine m-au făcut cunoscută, astfel că toată lumea va crede că sunt eu. Şi atunci, ca şi cum şi-ar fi amintit ceva, o altă lacrimă i se rostogoli pe obraz: Deşi mama spune că trebuie să renunț la ei.

— Se pare că sunt la mine în cameră, spuse Kate.

— Sunt ai tăi acum, spuse Mariana. Cel puțin pe durata vizitei. Apoi vom… Se opri, uitându-se la fiica ei: îi vom da unor orfani merituoşi.

— Bieții copilaşi îi vor iubi, spuse Victoria cu ochii înlăcrimați, ignorând faptul că acestor orfani s-ar fi putut să nu le placă să fie muşcați de noile lor animăluțe.

— Vrei să mă însoțeşti? întrebă Kate, lăsând momentan la o

parte problema „şobolanilor” Victoriei.
— După cum colinzi pe întreaga moşie, nu ai nevoie de însoțitor, spuse Mariana pe un ton dispreţuitor.
— Păcat că nu am luat-o şi pe Victoria cu mine, ripostă Kate. Aşa, m-aş fi asigurat că Dimsdale nu o tratează ca pe o femeie de moravuri uşoare.
— Oh, bănuiesc că tu ți-ai păstrat onoarea, replică Mariana. Şi ce bine-ți prinde. Nu trebuie să-ți faci griji în privința lordului Dimsdale că va încerca să pună mâna pe o persoană lipsită de originalitate; este îndrăgostit de Victoria.
— Aşa este, rosti Victoria pufnind. Şi eu îl iubesc.
O altă lacrimă i se rostogoli pe obraz.
Kate oftă.
— Dacă mă voi da drept Victoria, va fi scandalos să apar singură cu Dimsdale într-o trăsură, iar scandalul nu mă va afecta pe mine, ci pe Victoria. Pe scurt, nimeni nu va fi uimit când va apărea copilul ei, la scurt timp după nuntă.
Urmă un moment de tăcere.
— Bine, spuse Mariana. Aş fi însoțit-o eu pe Victoria, bineînțeles, dar nu o pot lăsa, dată fiind sănătatea ei precară. O poți lua pe Rosalie cu tine.
— O servitoare? Îmi dai o servitoare pe post de însoțitoare?
— Care e problema? întrebă Mariana. Poate sta între voi doi în caz că-ți pierzi mințile şi te-arunci asupra lordului Dimsdale. Te va însoți, bineînțeles, şi servitoarea care are grijă de „şobolani”.
— Câinii Victoriei au *propria lor* servitoare?
— Mary de la parter, spuse Victoria. Curăță şemineurile, dar îi şi spală zilnic şi îi perie. Animalele de casă sunt şi ele o responsabilitate, adăugă Victoria.

— Nu o voi lua pe Mary cu mine, mărturisi Kate. Pentru numele lui Dumnezeu, cum o să se descurce doamna Swallow fără ea?

Mariana ridică din umeri.

— N-o să meargă, spuse Kate, încercând să poarte o discuție inteligentă. Nici măcar nu semănăm.

— Ba da, o repezi Mariana.

— Ei bine, de fapt, nu semănăm, spuse Victoria. Eu… ei bine, eu sunt eu şi Kate, ei bine…

Vorbea greoi, bâlbâindu-se.

— Victoria încearcă de fapt să spună că ea este foarte frumoasă, şi eu nu, spuse Kate, simțindu-şi inima cât o pietricică. Asta şi faptul că suntem surori vitrege, înrudite numai prin căsătorie, nu ne fac să semănăm mai mult decât ar semăna două englezoaice văzute împreună.

— Aveți aceeaşi culoare a părului, spuse Mariana, trăgând din țigară.

— Serios? întrebă Victoria şovăielnic.

De fapt, probabil că Mariana avea dreptate. Dar părul Victoriei era aranjat după ultima modă, în bucle drăgălaşe care-i încadrau fața, şi prins cu o panglică fină. Kate şi-l peria dimineața, îl răsucea şi şi-l prindea cu un ac de păr. Nu avea timp să se îngrijească minuțios de el. Mai exact, nu avea deloc timp să se îngrijească.

— Eşti nebună, spuse Kate, holbându-se la mama ei vitregă. Nu mă pot da drept fiica ta.

Victoria se încruntă.

— Mă tem că are dreptate, mamă. Nu m-am gândit.

Mariana avea o privire fixă, despre care Kate ştia din experiențele anterioare că prevestea o furie oarbă. Dar, pentru

prima dată, nu înțelegea de ce.

— Kate este mai înaltă decât mine, rosti Victoria, numărând pe degete diferențele dintre ele. Părul ei este mai blond, ca să nu mai spun că e lung, şi nu avem deloc aceeaşi înfățişare. Şi dacă ar purta hainele mele…

— E sora ta, spuse Mariana cu buzele încleştate, ca şi cum pipa de cupru ar fi fost zdrobită cu ciocanul.

— E sora mea vitregă, rosti Kate calm. Faptul că te-ai căsătorit cu tatăl meu nu înseamnă că suntem rude de sânge, iar primul tău soț…

— E *sora* ta!

Capitolul 2

Castelul Pomeroy
Lancashire

— Maiestatea Voastră!

Prințul, pe nume Gabriel Augustus-Frederick William von Aschenberg din Warl-Marburg-Baalsfeld, îşi ridică privirea şi-l văzu pe majordomul său, Berwick, ținând o tavă de argint.

— Am recuperat în întregime acest *unguentarium*[1]*, Wi*ck. Zi repede!

— *Unguentarium*, rosti Wick cu dezgust. Sună întocmai ca numele unui obiect imoral pe care l-ai putea cumpăra din Paris. Din partea rău-famată a Parisului, adăugă el.

— Scuteşte-mă de calambururile tale, spuse Gabriel. Acest urcior era destinat celor morți, nu celor vii. În el se puneau şase oscioare pentru arşice şi a fost descoperit în mormântul

1 Vas de ceramică roman, în care se păstrau uleiuri şi parfumuri (n. Red.)

unui copil.

Wick se aplecă în faţă, privind atent la bucăţile de lut împrăştiate pe masă.

— Unde sunt arşicele?

— Biggitstiff, cel cu articulaţii puternice, le-a aruncat. De fapt, a aruncat şi acest urcior, din moment ce copilul era sărac şi pe el îl interesează să distrugă numai mormintele regilor. Încerc să-mi dau seama cum a fost pusă partea de sus, pe care nu o am. Cred că de bucăţile astea erau prinse nituri de bronz. Îi arătă: Şi niturile au fost schimbate cel puţin o dată înainte ca vasul ceramic să fie pus în mormânt, vezi?

Wick se uită la acele bucăţi.

— Şi trebuie iar schimbate.

— De ce-ţi baţi capul cu asta?

— Părinţii acestui copil nu aveau altceva ce să-i dea pentru lumea cealaltă în afară de aceste arşice, rosti Gabriel, luând lupa. De ce n-ar fi şi astea la fel de importante ca podoabele de aur pe care le urmăreşte Biggitstiff?

— Un mesaj din partea suitei lui lady Tatiana, zise Wick, întru totul de acord cu spusele prinţului cu privire la arşice. Acum este în Franţa şi va sosi la timp. Vom avea două sute de invitaţi la balul dat în cinstea logodnei dumneavoastră, printre care şi nepotul dumneavoastră, Algemon Bennett, lord Dimsdale. De fapt, vicontele va sosi înainte de bal, după câte se pare.

— Aduce Lâna de Aur? Nepotul lui Gabriel, pe care şi-l amintea vag drept un băiat cu fundul mare, se logodise cu una dintre cele mai bogate moştenitoare din Anglia.

— Domnia-Sa va fi însoţit de logodnica sa, domnişoara Victoria Daltry, spuse Wick, aruncând o privire pe notiţele

sale.

— E greu de crezut că Dimsdale ar fi putut găsi o asemenea comoară; poate are pistrui sau e saşie, zise el, aşezând cu grijă bucăţile de lut pentru a-şi putea da seama de provenienţa niturilor.

Wick dădu din cap.

— Domnişoara Daltry a fost descrisă ca fiind una dintre cele mai frumoase femei din Anglia la balul din primăvară la care şi-a făcut intrarea în societate.

Erau în Anglia de câteva luni, dar era deja la curent cu discuţiile importante ale aristocraţilor.

— Nici adoraţia pentru logodnicul ei nu a scăpat neobservată, adăugă el.

— Nu m-a cunoscut pe mine, spuse Gabriel alene. Poate c-ar trebui s-o fur până să ajungă aici mireasa mea. O Lână de Aur englezească în schimbul uneia ruseşti. Vorbesc mai bine engleza decât rusa.

Wick nu spuse nimic, îşi coborî încet privirea de la părul lui Gabriel la picioarele lui. Gabriel ştia ce vedea Wick: părul negru dat pe spate, cu breton în formă de „v ", sprâncene unindu-se într-un fel care le speria pe unele femei, o urmă palidă a unei bărbi care nu părea să dispară vreodată. Ceva în înfăţişarea lui le alunga pe cele slabe de înger, pe acelea cărora le plăcea să se ghemuiască la pieptul lui şi să-şi treacă degetele prin părul lui după o partidă de sex.

— Desigur că ai putea să încerci, comentă Wick. Dar bănuiesc că oricum vei fi ocupat, încercând să-ţi cucereşti propria mireasă.

Nu cea mai tare ofensă, dar destul de reuşită.

— Spui asta de parcă Tatiana ar fugi mâncând pământul

văzându-mă.

Gabriel ştia foarte bine că scânteia sălbatică din ochii lui speria doamnele care erau mai degrabă obişnuite cu papă-lapte. Totuşi, nu întâlnise încă femeia care să rămână indiferentă dacă ar cunoaşte un prinț. Femeilor le plăcea să aibă un prinț la picioarele lor.

Totuşi, era prima dată când încerca să cucerească o soție, şi nu o iubită. Trebuia să presupună că femeile luau problema mult mai în serios decât luau ei partidele ocazionale.

Îi trecu prin cap o înjurătură, dar nu apucă s-o rostească. Se întoarse la micul vas din fața lui.

— Poate că nici logodnica mea nu are de ales, la fel ca mine.

Wick făcu o plecăciune. Plecă la fel de tăcut precum venise.

Capitolul 3

Casa Yarrow

Se lăsă un moment de linişte adâncă, aşa cum se lasă şi în pădure după un foc de armă.

Victoria nu mai spunea nimic. Kate se uită la ochii ei blânzi, tulburați, şi văzu că şi ea se gândea la acelaşi lucru ca şi mama ei.

— Victoria este sora mea, repetă Kate.

— Exact, aşa că mai bine te duci acolo şi te asiguri că nunta va avea loc înainte ca sora ta să fie definitiv distrusă. Pentru că este sora ta.

Un sentiment de uşurare o învălui pe Kate. Probabil că înțelesese greşit, ea…

— E sora ta vitregă, clarifică Mariana, pe un ton iritat.

— Dar are… Kate se întoarse către Victoria: Câți ani ai?

— Ştii câți ani am, spuse Victoria fonfăit, în timp ce-şi atingea buza de jos. Sunt cu aproape cinci ani mai tânără decât tinte.

— Ai optsprezece ani, spuse Kate.

Inima îi bătea foarte tare.

— Ceea ce înseamnă că tu eşti o femeie matură, de douăzeci şi trei de ani, spuse Mariana pe un ton plăcut. Sau poate douăzeci şi patru. E uşor să uiți la vârsta ta.

— Soțul tău, colonelul…

Mariana ridică din umeri.

Kate se chinuia să respire. Se simțea de parcă toată viața îi trecea prin fața ochilor, toate întrebările pe care nu ştiuse niciodată că le avea de pus. Şocul prin care trecuse atunci când tatăl ei venise acasă, la doar două săptămâni după înmormântarea mamei ei, spunând că urma să se însoare în baza unui permis special.

Toți anii aceia în care mama ei zăcuse în pat şi în care tatăl ei îşi vâra din când în când capul pe uşă, pentru a spune lucruri amuzante şi pentru a-i trimite sărutări soției, dar fără să intre vreodată să stea lângă ea.

Pentru că, se pare, pleca pe furiş ca să-şi petreacă timpul cu Mariana.

— Simt că-mi scapă ceva, spuse Victoria, uitându-se de la una la cealaltă. O să izbucneşti în plâns, Kate?

Kate făcu doi paşi înapoi. Nu mai plânsese de la înmormântarea tatălui ei.

— Normal că nu, se repezi ea.

Alt moment de linişte.

— De ce nu spui tot? spuse Kate în cele din urmă, uitându-se la mama ei vitregă. Sunt dornică să aflu detaliile.

— Detaliile nu te privesc pe tine, declară Mariana. Apoi se întoarse către Victoria: Ascultă, draga mea, îți aduci tu aminte de întâlnirile noastre cu dragul de Victor, încă înainte de a veni în casa aceasta?

Victor! Kate nu se gândise niciodată că numele tatălui ei avea vreo legătură cu numele surorii ei vitrege.

— Da, confirmă Victoria. Ne-am întâlnit cu el.

— Asta pentru că mama ta era amanta lui, spuse Kate. Bănuiesc că vă vedeați cu cel puțin unsprezece ani înainte să moară mama mea. A existat vreodată vreun colonel? Victoria este un copil din flori? o întrebă ea pe Mariana.

— Nu prea contează, rosti Mariana pe un ton rece. Pot să am grijă de ea.

Kate ştia asta. Dragul şi nesăbuitul ei tată îi lăsase totul soției sale… Şi Mariana transformase totul într-o zestre frumuşică pentru Victoria, fără a ține cont că şi moşia trebuia îngrijită. Totul îi aparținea acum Victoriei.

Care nu numai că era însărcinată, dar era şi copil din flori. Se presupunea că primul soț al Marianei, colonelul, nu existase niciodată.

Mariana se ridică şi îşi aruncă țigara într-un vas plin ochi cu mucuri de țigară.

— Nu-mi vine să cred că voi două n-ați sărit imediat în picioare să vă îmbrățişați, cuprinse de entuziasm copilăresc. Din moment ce n-ați făcut asta, o să spun repede ce am de spus. Katherine, te vei duce la Castelul Pomeroy, pentru că sora ta este însărcinată şi are nevoie de permisiunea prințului. Te vei îmbrăca precum sora ta, vei lua corciturile alea cu tine

şi vei face ca totul să meargă ca pe roate.

Mariana părea de neclintit şi arăta mult mai obosită ca de obicei.

— În acest caz, vei lăsa familia Crabtree să locuiască în continuare în căsuța aceea, spuse Kate.

Mama ei vitregă ridică din umeri. Kate realiză că oricum nu-i păsa. Adusese în discuție problema familiei Crabtree doar în caz că nu reuşea s-o convingă cu argumentul că erau rude de sânge.

— Am chemat acelaşi om care o tunde şi pe Victoria, spuse Mariana pe un ton aspru. Va veni mâine dimineață să-ți tundă claia aia de păr. Vor veni, de asemenea, şi trei croitorese. Trebuie să modificăm cel puțin douăzeci de rochii.

— Vei sta la castel trei sau patru zile, spuse Victoria.

Kate se ridică şi, pentru prima dată, îşi dădu seama că sora ei era însărcinată. În mişcările ei era ceva stângace.

— Îmi pare rău, spuse Victoria, îndreptându-se către Kate.

— Nu are de ce să-ți pară rău, rosti Mariana, intervenind în discuție.

— Ba da, insistă ea. Îmi pare rău că tatăl nostru era aşa cum era. Îmi pare rău că s-a însurat cu mama mea, dar eu… pur şi simplu, îmi pare rău pentru tot. Pentru ceea ce crezi acum despre el.

Kate nu voia să se gândească la tatăl ei. Încercase să nu se gândească la el în ultimii şapte ani, de la moartea lui.

Era prea dureros să se gândească la zâmbetul lui şi la cum stătea lângă şemineu şi-i spunea poveşti amuzante despre Londra, în timp ce lumina focului se reflecta în paharul lui cu vin.

Şi acum, avea un motiv să nu se gândească la el.

O îmbrăţişă pe Victoria, apoi se întoarse către Mariana.

— De ce trebuie să vin diseară la cină?

— Lordul Dimsdale se îndoieşte că voi două semănaţi suficient pentru a păcăli pe cineva care o cunoaşte, poate, pe sora ta.

— Dar părul meu…

— Nu e vorba de păr, rosti mama ei vitregă. Vei purta o rochie decentă şi vei vedea că semănaţi. Victoria este cunoscută pentru frumuseţea ei, pentru câinii şi pentru condurii ei de sticlă. Atâta timp cât îţi ţii gura, vei putea trece drept ea.

— Pentru numele lui Dumnezeu, ce este un condur de sticlă? întrebă Kate.

— Vai, sunt nemaipomeniţi, ţipă Victoria, împreunându-şi mâinile. Eu însămi am introdus această modă sezonul acesta şi apoi *toată lumea* a început să-i poarte.

— Aveţi cam aceeaşi mărime la pantof, spuse Mariana. O să-ţi vină.

Kate se uită la rochia ei gri ponosită şi apoi la mama ei vitregă.

— Ce-ai fi făcut dacă tatăl meu ar fi trăit? Dacă mi-aş fi făcut intrarea în societate la momentul potrivit şi oamenii şi-ar fi dat seama de asemănarea dintre mine şi Victoria?

— Nu mi-am făcut griji pentru asta, spuse Mariana, ridicând din umeri.

— De ce nu? N-ar fi existat riscul ca cineva să ne vadă împreună şi să-şi dea seama?

— E cu cinci ani mai mică decât tine. Aş fi ţinut-o încuiată până te-ai fi căsătorit tu.

— Poate că n-aş fi acceptat. Poate că nu mi-aş fi găsit un

soț. Tata ar fi…

Un zâmbet apăru în colțul gurii Marianei.

— Ba ai fi acceptat. Te-ai uitat vreodată în oglindă?

Kate se holba la ea. Desigur că se uita în oglindă. Îşi vedea trăsăturile armonioase. Nu vedea ochii ca nişte albăstrele ai Victoriei sau buclele ei deschise la culoare, sau zâmbetul ei fermecător, pentru că nu erau trăsăturile ei.

— Eşti o prostănacă, spuse Mariana, întinzându-se să-şi ia tabachera şi apoi dându-i drumul. Fumez prea mult, şi asta din cauza ta. Pentru numele lui Dumnezeu, fă-ți rost de o rochie decentă până diseară la ora opt. Ai face bine să te duci imediat să vorbeşti cu menajera Victoriei; nu poți curăța nici şemineul cu treanța asta pe care o porți.

— Dar nu vreau să mă vadă Algie aşa, spuse Victoria, smiorcăindu-se.

— Am să-i spun lui Cherryderry să pună doar un sfeşnic pe masă, spuse mama ei. Dimsdale nu va vedea un şobolan, nici dacă acesta i-ar sări în față, pe masă.

Şi astfel se redeschise discuția despre „şobolani”, ceea ce era perfect, căci aşa şi începuse povestea.

Capitolul 4

Kate ştia foarte bine că era sarcina ei să se ocupe de gospodărie. Nu avea ce face; era treaba celor mai buni servitori. Erau pregătiți să servească domni şi doamne din înalta societate, nu pe aceia de acelaşi rang. Îşi dăduseră cu siguranță seama că Mariana nu era de proveniență aristocrată. În ceea ce o privea pe Kate, ea crezuse că mama ei vitregă era fiica unui negustor, căsătorită cu un colonel. Nu se gândise că

era…

Ce era, de fapt?

O femeie desfrânată. Amanta tatălui ei. O femeie uşoară, cu alte cuvinte.

Nu era de mirare că biata Victoria rămăsese însărcinată. Mama ei nu era deloc în stare să aibă grijă de ea. De fapt, de aceea nici Kate nu ştia cum să se poarte în societate. Avea doar doisprezece ani când mama ei căzuse bolnavă la pat şi doar şaisprezece când aceasta murise, iar tatăl ei se recăsătorise. Deşi învățase să folosească tacâmurile, nu avea comportamentul ales necesar în înalta societate.

Luase lecții de dans timp de un an, dar asta fusese demult. Nu existau, de exemplu, reguli despre cum ar trebui să vorbeşti cu un prinț? Trebuia să te retragi după o astfel de discuție? Sau era o regulă valabilă numai pentru regi şi regine?

O găsi pe Rosalie, menajera Victoriei, în camera plină de haine a surorii ei. Cu mulți ani în urmă, camera era destinată musafirilor, dar, la un moment dat, Victoria adunase atât de multe rochii, încât încăperea fusese transformată în garderobă – mai ales că nici nu prea aveau musafiri.

Kate privi curioasă în jur. Camera era plină de dulapuri vişinii pline ochi de haine. Volane de dantelă şi bucăți de materiale brodate țâşneau din sertarele pe jumătate deschise. Mirosea a trandafiri şi a rufărie proaspătă.

— Cherryderry mi-a spus de cina din seara asta, iar croitoresele vor veni mâine, aşa că m-am uitat prin toate rochiile domnişoarei Victoria, spuse Rosalie.

Asta nu era o sarcină uşoară, dat fiind că Victoria avea de două ori mai multe haine decât mama ei, deşi erau mult mai frumos aranjate.

— Cred că ar trebui să porți asta diseară, căci nu va avea nevoie de mai mult de o cusătură, două în jurul corsajului.

Îi arătă o rochie de mătase de un roz pal. Nu avea un decolteu adânc, dar era mulată până sub piept, de unde pornea fusta înzorzonată, cu volane valuri-valuri, dezvăluind o căptuşeală cu trandafiri închişi la culoare.

Kate întinse un deget. Tatăl ei murise înainte de a merge cu ea la *modiste* pentru a-şi alcătui o garderobă cu care să iasă în societate. Trecuse de la hainele negre de înmormântare direct la rochii ponosite, ceea ce indica rolul ei în acea familie.

— *Couleurs de rosette,* spuse Rosalie vesel. Cred că-ți va scoate părul în evidență? N-o să ai nevoie de corset, fiind atât de slabă.

Începu să-i descheie nasturii, dar Kate îi dădu mâinile la o parte.

— Te rog, dă-mi voie… spuse Rosalie.

Kate scutură din cap.

— Mă îmbrac singură de ani buni, Rosalie. Mă poți ajuta să îmbrac rochia aceea dacă va fi nevoie, dar mă dezbrac singură.

Ceea ce şi făcu, după care rămase pe ea doar cu o cămaşă veche. Avea un corset, dar nu-l purta pentru că era prea incomod, din moment ce călărea zilnic.

Rosalie nu spuse nimic, se uită numai la cămaşa veche şi la cum era cârpită de Kate, nu foarte bine, ce-i drept, şi la lungimea ei.

— Domnul Daltry… spuse menajera, apoi făcu o pauză.

— …se răsuceşte în mormânt şi aşa mai departe, rosti Kate. Să continuăm, Rosalie.

Aşa că menajera începu să-i scoată acele de păr, mişcându-şi limba la fel cum face cineva când numără bani.

— N-aş fi crezut niciodată că ai atât de mult păr, spuse ea în cele din urmă, terminând de scos toate acele şi despletindu-i buclele.

— Nu-mi place să-mi bat capul cu el. Mă încurcă atunci când muncesc.

— N-ar trebui să munceşti, țipă Rosalie. Nimic nu e aşa cum ar trebui să fie, chiar şi cămaşa asta a ta care seamănă mai mult cu o cârpă de şters vase. N-am ştiut.

Aruncă peria şi deschise un sertar. Înăuntru se afla un teanc de cămăşi de un alb imaculat.

Rosalie înșfăcă una.

— Domnişoara Victoria nici măcar n-o să observe, nu că i-ar păsa, de altfel, căci nu seamănă cu mama ei. Îi plac cămăşile de mătase, spuse menajera trăgându-i lui Kate cămaşa peste cap şi aruncând-o într-o parte.

— Eu prefer una de bumbac, din moment ce transpirația pătează îngrozitor. Dar, până la urmă, nu eşti o doamnă adevărată dacă nu te îmbraci aşa cum trebuie.

Kate semăna cu un norişor transparent în cămaşa albă, brodată cu o dantelă rară.

Dacă tatăl ei ar fi trăit şi ea ar fi debutat în societate, ar fi purtat astfel de veşminte mereu, nu rochii roase şi ponosite, în nuanțe de gri şi albastru, care-i dădeau un aspect sărăcăcios.

Mama ei îi lăsase o mică zestre, dar asta nu prea conta din moment ce ea nu avea ocazia să întâlnească bărbatul potrivit. Ani de-a rândul îşi spusese sieşi să părăsească acea casă, să se ducă la Londra şi să se angajeze guvernantă… orice, numai să scape de-acolo. Dar asta însemna să-i părăsească pe arendaşi şi pe servitori şi să-i lase sub supravegherea ocazională şi haină a Marianei.

Aşa că nu plecase.

O oră mai târziu, părul ei era ondulat, pieptănat şi aranjat întocmai ca al Victoriei. Fața îi era dată cu pudră de orez, pentru a aduce cât mai mult cu aspectul sănătos al feței surorii ei; era îmbrăcată din cap până-n picioare în roz, iar buzele-i erau rujate cu aceeaşi nuanță.

Stătea în fața oglinzii, încercând să se recunoască pe sine. Să-şi dea seama că semăna într-adevăr cu Victoria, că ceilalți o vor considera şi pe ea o mare frumusețe.

Nu numai că nu semăna cu sora ei, dar numai un orb ar fi spus că e frumoasă. Era prea costelivă şi arăta ciudat în rochia aceea.

Rosalie o apucă de-o mânecă.

— Eşti mult mai lată în umeri decât domnişoara Victoria, mormăi ea.

Kate se uită la umerii ei şi ştiu exact care era problema. Petrecea cel puțin două sau trei ore pe zi în şa, încercând să conducă moşia aşa cum făcuse administratorul angajat de tatăl ei înainte ca mama ei vitregă să-l dea afară. Avea brațe musculoase şi uşor bronzate. Nu-şi putea imagina că celelalte domnişoare aveau această problemă.

Mai mult, obrajii ei erau prea proeminenți, iar sprâncenele, prea ascuțite.

— Nu semăn cu Victoria, spuse ea, uşor posomorâtă.

Sperase că poate hainele modeme o vor transforma, făcând-o la fel de frumoasă ca sora ei. O femeie considerată, după toate *standardele*, un diamant.

Ea semăna mai mult cu o piatră neşlefuită decât cu un diamant. Aşa cum şi era ea.

— Nu ți se potriveşte stilul ăsta, recunoscu Rosalie. Rozul

nu a fost o idee prea bună. Ai nevoie de culori mai îndrăznețe.

— Ştii de ce trebuie să semăn cu Victoria, nu?

Kate ştia foarte bine că Cherryderry o urmase şi acum stătea afară, dincolo de uşa dormitorului mamei ei vitrege, atent să asculte întreaga discuție.

Rosalie strâmbă din nas.

— Ştiu exact atât cât trebuie, sper.

— Trebuie să-l însoțesc pe lordul Dimsdale într-o vizită la castelul Pomeroy şi trebuie să conving pe toată lumea de-acolo că sunt Victoria.

Privirile celor două se întâlniră în oglindă.

— N-o să meargă, mărturisi Kate. E mult prea frumoasă.

— Şi tu eşti frumoasă, spuse Rosalie tare. Dar în alt fel.

Kate zâmbi şiret.

— Am gura prea mare şi sunt prea slabă?

— Ai început să munceşti cât zece, de la moartea tatălui tău. Domnişoara Victoria, binecuvântată fie dânsa, este delicată ca o pernă, dar aşa şi trebuie să fie, nu?

Kate se uită la materialul încrețit în dreptul pieptului. Sau acolo unde ar fi trebuit să fie acesta.

— Putem face ceva în ceea ce priveşte pieptul meu? În rochia asta, parcă nu am sâni deloc.

Rosalie apucă de materialul care era în plus.

— Ai un piept micuț foarte drăguț, domnişoară. Nu-ți face griji. Nu pot face mai nimic în privința asta la rochia aceasta, dar voi găsi altele care să poată fi modificate. Slavă Domnului că domnişoara Victoria are mai multe rochii în camerele ei decât o *modistă* după un an întreg de lucru.

Apoi îndesă două şosete făcute sul sub rochia lui Kate, exact în față.

În mod ciudat, cu cât încerca mai mult să semene cu Victoria, cu atât îşi dădea mai mult seama cât erau de diferite. Desigur, ea avea cu cinci ani mai mult. Aşa dichisită, coafată şi machiată semăna cu o fată mare bătrână şi disperată.

Pentru prima dată, o cuprinse panica. Neavând niciodată ocazia de a purta o astfel de rochie, cel puțin ani buni de-a rândul, Kate uitase că trecea vârsta la care se putea căsători.

În câteva săptămâni, avea să împlinească douăzeci şi patru de ani şi se simțea la fel de bătrână ca o văduvă.

De ce nu-şi dăduse seama că nu mai era la fel de împlinită şi de fermecătoare? Când o cuprinsese amărăciunea, preschimbând-o dintr-o copiliță în cu totul altceva?

— N-o să meargă, spuse ea brusc. Nu semăn nici pe departe cu o domnişoară care tocmai urmează să intre în societate, *impresionând* pe toată lumea.

— Totul este să porți hainele potrivite, spuse Rosalie. Rochia asta nu te scoate deloc în evidență. Dar voi găsi una care să ți se potrivească.

Kate nu făcu altceva decât să dea din cap afirmativ. Se gândise că…

Ei bine, nu se gândise mult la asta. Dar ştia că-şi dorea să se căsătorească şi să aibă copii.

O cuprinse o spaimă năprasnică. Dacă era deja prea bătrână? Dacă nu avea niciodată să…

Alungă acest gând.

Avea să facă asta pentru Victoria, de dragul surorii ei. Apoi se va duce la Londra şi se va folosi de mica ei zestre, banii lăsați de mama ei, pentru a se căsători.

Femeile făceau asta de ani buni, şi putea şi ea să facă la fel.

Îşi îndreptă umerii. De la moartea tatălui ei, învățase ce

însemna să fii umilit: să-ți ascunzi mâinile de teama că rudele tale ar putea observa degetele înroşite. Să-ți ții cizmele lipite de cal atunci când călăreşti, pentru ca nimeni să nu vadă cât de peticite sunt. Să te prefaci de fiecare dată că ți-ai uitat boneta acasă.

Acesta era doar un alt fel de umilință – să poarte haine complet nepotrivite vârstei ei. O s-o scoată ea la capăt.

Capitolul 5

Câteva ore mai târziu, când ajunse în sfârşit în camera ei, Kate era deja obosită. Se trezise la ora cinci dimineața pentru a se ocupa de cheltuielile casei, apoi de la ora opt călărise… plus tumultul emoțional provocat de întâmplările zilei. La masă, Mariana fusese arțăgoasă chiar şi cu vicontele, iar Victoria plânsese pe durata întregii cine.

Şi acum, o aşteptau câinii, „şobolanii”, stând în semicerc.

Nu exista un accesoriu mai modem decât un cățeluş, iar Victoria şi Mariana, care erau de părere că era mai bine să ai douăzeci şi trei de rochii de bal decât una, cumpăraseră nu unul, ci trei cățeluşi.

Erau trei maltezi cu blana moale, care lătrau scurt.

Erau groaznic de mici, mai mici decât majoritatea pisicilor. Şi aveau un mod de a se gudura care ei i se părea jignitor. Dacă ar fi avut vreodată un câine, ar fi vrut să aibă unul din acela clăpăug, care să-i iasă în întâmpinare când se oprea pe la casele de pe pământurile Marianei. Un câine care mai degrabă lătra, nu schelălăia.

Deşi acum, asta făceau. Se ridicară când ea intră în cameră şi se strânseră în jurul ei dând din cozi şi din corpurile lor

neastâmpărate. Se simțeau probabil singuri, înainte să o muşte pe Victoria, erau mereu lângă ea. Poate le era foame. Sau, mai rău, poate voiau să iasă afară. Dacă ar avea un clopoțel în cameră… dar cei de rangul ei nu chemau servitorii.

— Cred că trebuie să vă duc afară, spuse ea încet, gândindu-se la scări şi la faptul că o dureau picioarele.

De fapt, ar fi trebuit să fie recunoscătoare că nu-şi făcuseră nevoile în camera ei; era atât de mică iar singura fereastră era atât de sus, încât mirosul ar fi persistat mai bine de o lună.

Avu nevoie de câteva minute să-şi dea seama cum trebuia să lege lesele de zgărzile lor cu bijuterii şi nu o ajuta deloc faptul că ei începuseră să schelălăie, să sară şi să încerce să o lingă pe față. Nu se putea mişca deloc.

Se târî înapoi pe scările care duceau către camera ei, paşii ei răsunând în acelaşi timp cu zgârieturile făcute de şobolani. Era atât de obosită, încât nu-şi putea aminti nici numele lor, deşi ştia că sunau precum aliterațiile, ceva gen zână şi zambilă.

— Ce mănâncă? îl întrebă pe Cherryderry câteva minute mai târziu.

Fusese destul de bun s-o însoțească până la grădina de zarzavat şi să-i arate zona îngrădită pentru câini.

— L-am trimis pe Richard în camera ta acum o oră; le-a dat el de mâncare şi i-a scos afară la plimbare. Recunosc că nu îmi plac câinii ăştia, dar nu sunt animale rele, spuse el, uitându-se la ei. Nu e vina lor.

Se înghesuiau unul în altul, formând o masă compactă de cozi stufoase şi nasuri ascuțite.

— Caesar nu a vrut s-o muşte pe domnişoara Victoria, continuă el. Nu trebuie să-ți faci griji că te va muşca.

— *Caesar?* Credeam că toți au nume de flori.

— Asta e problema lor, spuse Cherryderry. Domnişoara Victoria nu le-a dat niciodată nume definitive. La început, se numeau Ferdinand, Felicity şi Frederick. Acum se numesc Coco, Caesar şi Chester. Înainte de asta, îi chema Mopsie, Maria şi nu mai ştiu cum. Capul haitei, îl vezi pe cel puțin mai mare de-acolo? Acela este Caesar. Ceilalți sunt Coco şi Chester, deşi Chester nu a învățat niciodată să răspundă la alt nume în afară de Frederick sau Freddy.

— De ce a muşcat-o Caesar pe Victoria? Nu m-am gândit să întreb până acum.

— Îl hrănea din gura ei.

— *Poftim!*

— Ținea o bucată de carne între buze, încurajându-l pe el să o ia. O mare greşeală, să intervii între un câine şi carnea lui.

Kate ridică din umeri.

— Dezgustător.

— Prințesa Charlotte şi-a învățat câinii să facă la fel, spuse Cherryderry. Prințesa are multe explicații de dat.

— Şi cum îi fac să tacă noaptea? întrebă Kate, dornică să se culce.

— Tratează-i ca pe câini, cu respect, dar ferm. Domnişoara Victoria a făcut greşeala de-a crede că sunt copilaşi, apoi se enerva şi-i trimitea jos la bucătărie de fiecare dată când nu se comportau cum trebuie, aşa că nu ştiau niciodată cum să se comporte. Dă-le ceva bun de fiecare dată când fac ceva cum trebuie, şi totul va fi bine.

Întoarsă în cameră, Kate descoperi că fiecare câine avea felul lui de-a fi. Caesar era extrem de prostănac. Aparent, credea că era foarte mare: umbla după pradă, se năpustea asupra oricui şi părea să latre promisiuni că va ataca pe oricine

va intra în cameră. De fapt, îi amintea de un general imperial; numele i se potrivea.

Frederick era singuratic, sau cel puțin asta bănuise ea când el sări în pat şi-i linse genunchiul, dând nebuneşte din coadă. Apoi îi aruncă o privire rugătoare, urmată imediat de o rostogolire pe spate cu picioarele în aer. Pe scurt, era prostuț, şi numele de Freddy i se potrivea mai bine decât Frederick.

Coco părea extrem de înfumurată. Victoria îi lipise mici pietre semiprețioase de blana din jurul gâtului şi, în loc să încerce să le îndepărteze, aşa cum ar face orice corcitură care se respectă, Coco stătea cu lăbuțele perfect drepte şi cu nasul în aer. Nu dădea niciun semn că ar vrea să se apropie de patul lui Kate ci se instală comod pe o pernă de catifea care se afla deja pe podeaua camerei, alături de un castron cu apă.

Kate îl dădu pe Freddy jos din pat şi-l lăsă pe podea, dar el sări înapoi. Iar ea era prea obosită ca să mai facă ceva.

Astfel că se întinse, gândindu-se la tatăl ei, cuprinsă de furie. Cum a putut să facă aşa ceva? Probabil că a iubit-o pe Mariana; altfel, de ce s-ar fi însurat cu ea?

Era bine că nu ieşise niciodată în societate. Ştia puține lucruri despre asta, toate învățate demult, dar ştia că nimeni nu va ajuta o tânără a cărei mamă vitregă avea o reputație proastă, chiar dacă Mariana se căsătorise cu protectorul ei.

Şi totuşi, Mariana şi Victoria veniseră pur şi simplu la Londra, îşi făcuseră apariția în casa tatălui ei, iar Victoria ajunsese o moştenitoare tânără şi frumoasă.

Se gândi somnoroasă că avea de învățat din asta.

Capitolul 6

Frizerul francez şi cei doi doctori sosiră a doua zi de dimineaţă, unul pregătit să o tundă pe Kate şi ceilalţi să se ocupe de buza Victoriei. Ambele surori refuzară. Mariana avea crize de isterie şi gesticula cu ţigara, ţipând ca o mahalagioaică.

Dar discuţia cu Rosalie cu o seară înainte o ajută pe Kate să-şi pună ordine în gânduri. Nu întinerea, iar singura ei podoabă era părul. Părea deja mult prea slabă, trasă la faţă. Dacă n-ar fi avut acel păr, faţa ei ar fi arătat şi mai rău.

— Nu vreau să fac asta, spuse ea, acoperind plânsetele Victoriei.

În mod ciudat, nu refuzase niciodată nimic. În ultimii şapte ani, se certase cu mama ei vitregă pe viaţă şi pe moarte: se certase cu ea când îl dăduse afară pe administratorul moşiei şi-i spusese lui Kate să se ocupe ea de venitul anual al moşiei; se certase cu ea când îl dăduse afară pe inspector, aruncându-i registrele şi punând-o pe Kate să se ocupe de ele noaptea.

Dar nu *refuzase* niciodată nimic. Se apucase de registrele moşiei, de facturi şi de tot ceea ce însemna conducerea moşiei, luându-şi rămas-bun de la guvernantă, de la servitoare, de la inspector şi de la administratorul moşiei.

I se părea ironic că reuşise să treacă peste atâtea, dar nu şi peste orgoliu.

— N-am să fac asta, repeta ea la nesfârşit.

Domnul Bemier îşi agita mâinile în aer, declarând cu un accent franţuzesc încântător că o tunsoare elegantă o va face să arate cu zece ani mai tânără, ani de care dânsa avea cu prisosinţă nevoie.

Kate se îndârji.

— Vă mulţumesc pentru părere, domnule, dar nu.

— Vei strica totul, țipă Mariana, vocea ei atingând culmile nebuniei. Vei strica tot! Sora ta nu se va putea căsători şi va avea un copil nelegitim.

Kate îl văzu pe domnul Bemier făcând ochii cât cepele şi-i aruncă o privire cruntă. După şapte ani de administrare a moşiei, căpătase o privire nemiloasă; el tresări.

— E-n regulă, mamă, se băgă Victoria, smiorcăindu-se. Kate va trebui să poarte peruci, atâta tot. Îi va fi foarte cald, dar e o chestiune de doar câteva zile.

— Peruci, rosti Mariana, cu răsuflarea tăiată.

— Am toate culorile, asortate cu rochiile, spuse Victoria. Dacă Rosalie îi împleteşte părul în fiecare dimineață şi apoi i-l prinde cu ace de păr, va arăta foarte modem şi toți vor presupune că-mi place să port peruci.

— Aşa e, zise Mariana, trăgând din țigară.

— Îți dau, dacă vrei, şi peruca mea cerchează, spuse Victoria.

Kate strâmbă din nas.

— E frumoasă, o perucă albastru-deschis care se potriveşte de minune cu rochii albastre sau verzi. Şi are şi o bandană bătută cu bijuterii cu care se fixează pe cap.

— Bine, spuse Mariana. Acum, doctorul Binter o să te opereze la buză eu bisturiul şi apoi nu vreau să mai aud de niciuna dintre voi pentru tot restul zilei.

Victoria țipă şi urlă, dar totul se termină cu bine.

Mariana se retrase în cameră, având o durere de cap. Victoria se duse la ea în cameră plângând în hohote; Kate plecă cu câinii într-o vizită la familia Crabtree.

Capitolul 7

Castelul Pomeroy

— Aşadar, ce s-a întâmplat cu leul? îl întrebă Gabriel pe Wick, mergând repede prin curtea exterioară către menajeria provizorie care înfrumuseța zidul din spate.

— Nu am nici cea mai vagă idee. Se pare că vomită într-una, răspunse Wick.

— Bietul bătrân, spuse Gabriel, ajungând la cuşca leului.

Animalul stătea ghemuit lângă zid, oftând adânc. Îl avea doar de câteva luni, dar înainte ochii îi erau plini de viață, ca şi când îşi dorea să sară din cuşcă şi să înfulece un spectator.

Dar se schimbase. Ochii îi erau sticloşi şi nefericiți. Dacă ar fi fost cal, ar fi…

— Nu e atât de bătrân încât să moară, spuse Wick, ca şi când i-ar fi auzit gândurile lui Gabriel.

— Augustus mi-a spus că nu mai rezistă un an.

— Ducele nu mai doreşte să țină menajeria, aşa că poate exagerează în ceea ce priveşte vârsta animalului. Leul are numai cinci ani şi ar trebui să mai trăiască încă cel puțin pe-atâta, din câte am înțeles eu.

— Restul animalelor ce fac?

Gabriel trecu pe lângă cuşca tigrului către cea a elefantului şi o găsi pe Effie legănându-se lin în cuşca ei. Fusese un animal blând; văzându-l, suflă prietenos într-un mănunchi de paie în direcția lui.

— Maimuța ce caută acolo, cu ea?

— S-au împrietenit în timpul călătoriei pe ocean, spuse Wick. Par mai fericite împreună, Gabriel se apropie de cuşcă şi privi mai atent la maimuță.

— Nici prin cap nu-mi trece din ce specie face parte. Ție?

— Din câte ştiu, este o maimuță mică. I-a fost dăruită ducelui de un paşă.

— Iar elefantul a venit din partea rajahului, nu? Mi-aş dori ca oamenii să nu mai dăruiască animale. Miroase în curte.

Wick adulmecă aerul.

— Aşa este, le-am putea muta în grădinile din spatele labirintului de gard viu.

— Effie s-ar simți singură acolo. Bănuiesc că nu i-am putea da drumul din cuşcă din când în când.

— Să văd dacă putem construi un țarc în livadă, spuse Wick.

Gabriel mai aruncă o privire atentă perechii ciudate. Maimuța stătea pe capul elefantului, lovind o ureche imensă cu degetele ei noduroase.

— Ai găsit pe cineva care să aibă grijă de animale şi care să ştie şi una-alta despre elefanți şi toate celelalte?

— Nu, spuse Wick. Am încercat să aducem pe cineva de la Circul lui Peterman, dar a refuzat să-şi părăsească leii.

— Nu putem să-i punem laolaltă pe leii lui Peterman cu al nostru, bietul de el. Se întoarse la prima cuşcă: Oare ce să aibă, Wick?

— Prințul Ferdinand a sugerat că ar putea fi obişnuit cu o dietă bazată pe carne de om, dar mi se pare cel mai bine să ignorăm acest aspect, momentan.

— Noi ce i-am dat în loc de asta?

— Biftec, spuse Wick. Şi încă de cea mai bună calitate.

— Poate e prea gras. Ce mănâncă unchiul meu după o noapte grea?

— Supă.

— Încearcă asta.

Wick ridică din sprâncene, dar dădu din cap afirmativ.

— Apropo, unde e unchiul meu?

— Maiestatea Sa se joacă de-a războiul, în dimineața usta. A luat cu asalt cocina, care, din fericire, era goală, şi a redenumit-o Muzeul Imperial al Războiului. Patruzeci sau cincizeci de sticle cu lapte reprezintă diverse regimente şi conducătorii lor. Expoziția lui, adăugă Wick, este foarte cunoscută printre copiii servitorilor.

— Atunci înseamnă că e fericit, spuse Gabriel. Bănuiesc că…

A fost întrerupt de un bărbat înalt, cu picioare lungi precum ale unei berze, care intrase repede în curte. Părul lui semăna cu puful de scai: stătea drept în sus, ondulându-se uşor la fiecare mişcare.

— Vorbeam de lup, spuse Gabriel, făcând o plecăciune.

— La fel şi ție, spuse unchiul lui, Prințul Ferdinand Barlukova. La fel şi ție. L-ai văzut pe undeva pe bietul meu câine?

Wick înaintă încet, din spatele lui Gabriel, şi zise calm:

— Se crede că l-a mâncat leul.

— Cu tot cu blană?

— Asta ar putea explica de ce se simte atât de rău acum.

— Nu ți-am văzut câinele, îi spuse Gabriel unchiului său.

— Doar ce a mâncat ieri un platou întreg de mere acre murate, spuse Prințul Ferdinand, trist. Îl țin la regim cu mâncăruri murate, tot ce mănâncă este murat. Cred că e mult mai bine aşa pentru digestia lui.

Poate că merele murate nu-i făcuseră bine câinelui – şi, a doua la mână, nici leului.

— Poate a fugit, spuse Gabriel, întorcându-se către bolta

care dădea spre curtea interioară. Poate n-a fost în stare să aprecieze inovațiile tale culinare.

— Câinele meu e înnebunit după mâncarea murată, mărturisi Ferdinand. O adoră, mai ales roşiile murate.

— Data viitoare încearcă peştele murat.

Gabriel văzu cu coada ochiului că se apropiau două mătuşi, care ieşiseră să se plimbe, făcându-i semn cu mâna şi zâmbind viclean. Grăbi pasul, evitându-l pe copilul bucătarului în ultimul moment, şi se îndreptă cu paşi mari către camera sa, bucuros că scăpase, ca prin urechile acului.

La castel, singura problemă o constituia faptul că acesta era plin de oameni. Şi toți erau oamenii lui, într-un fel sau altul: rudele lui, leul lui, elefantul lui, servitorii lui… până şi câinele care mânca murături era responsabilitatea lui, deşi este posibil să fi ajuns pe meleaguri mai bune, probabil unele celeste. Recunoscător, mai mult ca sigur.

— Voi merge să vânez păsări, îi spuse slujitorului său, un om sinistru pe nume Pole, care fusese izgonit de la curtea fratelui său deoarece ştia prea multe despre preferințele sexuale ale fiecărui curtean.

— Minunat, spuse Pole, scoțând o haină de călărie şi o pereche de pantaloni bufanți. Tânărului Alfred i-ar prinde bine un pic de aer proaspăt. Domnul Berwick îl pregăteşte să servească toate felurile de mâncare în acelaşi timp, *a la francaise*, iar lui nu-i este uşor. Ajunge să i se reamintească de păsări.

— Corect.

— Ți-aş putea sugera să-l rogi pe stimabilul Buckingham Toloose să te însoțească? spuse Pole, aşezând o pereche de ciorapi curați lângă pantalonii bufanți.

— Ăla cine mai e?

— A sosit ieri cu un bilet din partea Reginei Charlotte. L-ai fi cunoscut în seara asta, dar am înțeles că se va cina en *familie,* dată fiind sosirea apropiată a nepotului dumneavoastră. Aşa că ar fi politicos să-i ieşim în întâmpinare acum.

— Şi el ce fel de om este?

— Aş zice că are natura unui prozelit…

— Oh, nu se poate, spuse Gabriel, cei de la curtea fratelui meu erau oameni religioşi. Nu vreau astfel de oameni aici. Nici tu nu vrei, Pole. Dacă ajung ca fratele meu, tu şi leul ați ajunge în stradă:

Pole zâmbi vag, ca şi când ar fi auzit o glumă subtilă.

— Am încredere că Maiestatea Sa că nu se va lăsa pradă delectărilor unui preot rătăcitor, precum Maiestatea Sa, Ducele Augustus. Domnul Toloose converteşte în alt fel. Am avertizat toate servitoarele tinere să stea departe de aripa de est a clădirii. Are un fel foarte plăcut de-a fi; chiar azi-dimineață îi arăta Prințesei Maria-Tereza ce persoană nostimă este el; dar cred că dânsa nu a fost impresionată.

Gabriel îşi aminti de mătuşa lui cu sprâncene stufoase, în vârstă de şaizeci de ani, zdravănă precum o barcă construită de nemți.

— Bănuiesc că ai dreptate, spuse el. Şi ce caută domnul Toloose în gospodăria mea?

— Cred că se retrage la țară din cauza datoriilor de la Londra, remarcă Pole. Ciorapii lui sunt chiar interesanți, un portocaliu strălucitor, cu dungi, iar haina face mai mult decât un smarald de mărime mijlocie.

Dacă Pole spunea asta, înseamnă că aşa era. Pole ştia totul

despre smaralde.

— În regulă, zise Gabriel. Spune-i lui Berwick că sunt în sala armelor şi trimite-i lui Toloose o invitație. Cred că şi unchiului meu i-ar plăcea să vină.

Jos, în sala armelor, Gabriel se apucă să-şi lustruiască puşca de vânătoare. Era o armă minunată, una dintre puținele arme pneumatice cu şapte ghinturi care-ți permitea să vânezi atât căprioare, cât şi fazani.

Puşca pneumatică nemțească de vânătoare avea tot ceea ce-i lipsea vieții: frumusețe şi libertate, şi era decorativă. De fapt, nu-l interesa să vâneze altceva în afară de păsări şi iepuri. Dar asta nu însemna că disprețuia frumusețea unei astfel de arme, butoiaşul ei gravat cu blazonul ducatului Warl-Marburg-Baalsfeld.

Blazonul fratelui său mai mare, mai exact.

Un sentiment bine cunoscut de alinare îi îmboldi inima. Se hotărâse, cu mulți ani în urmă, că era mai bine să fie prinț decât un mare duce.

Deşi fratele lui mai mare era un neghiob sfrijit şi bătrân, îl compătimea. Nu era uşor să conduci un mic principat, mai ales că cei trei frați ai lui Gabriel şi Augustus interveneau mereu, fiecare dorindu-şi coroana.

Şi dacă nu coroana, măcar o moştenitoare. Zilele trecute primise o scrisoare în care i se sugera că Rupert, cel mai arătos dintre frații lui, se distra cu sora lui Napoleon.

Buzele i se crispară. Dacă Augustus nu ar fi înnebunit cu câteva luni în urmă, Gabriel ar fi fost acum în Tunis, certându-se cu profesorul lui, Biggitstiff, în privința săpăturilor arheologice ale sitului vechiului oraş, Cartagina.

Nu ar sta într-un castel cu pereți igrasioşi, înconjurat de

membrii mai în vârstă ai familiei şi de curteni împovărați de datorii… ar transpira la soare, asigurându-se că săpăturile nu ajungeau să se transforme într-un jaf al istoriei.

Gabriel îşi dădu seama că lustruia butoiaşul armei cu atâta putere, încât mai avea puțin şi distrugea blazonul ducatului.

Blestemat fie Augustus şi ideile lui grozave. Gabriel era pe punctul de-a pleca în Tunis când, dintr-un exces de fervoare religioasă, fratele lui se hotărî să gonească de la curte pe oricine era considerat depravat, neputincios, ciudat sau nebun.

Pe scurt, pe toată lumea, şi asta pentru a salva sufletul fățarnic al lui Augustus.

Fiecare dintre frații lui mai mari refuzase, pe rând, să intervină, fie pentru că-i cânta în strună lui Augustus, fie pentru că nu-i păsa, cum era cazul lui Rupert.

În cele din urmă, Gabriel trebui să se ocupe de asta. Putea fie să accepte un castel prăpădit, în Anglia, suficient de mare pentru a-i primi pe toți aceia care lui Augustus i se păreau nedemni de curtea lui, fiind plini de defecte, fie să plece în Tunis şi să nu se mai întoarcă.

Lăsându-i la o parte pe Wick, pe Ferdinand şi pe câinele care mânca murături.

Nu putea să facă asta.

Aşa că alesese ploaia în locul soarelui orbitor. O mireasă care venea tocmai din Rusia, cu o zestre suficientă pentru a întreține castelul. Şi un castel plin de ticăloşi şi inadaptați, în locul unui sit arheologic plin de pietre fărâmițate şi bucăți de sculpturi care, cu mii de ani în urmă, poate că fusese magnificul oraş Cartagina.

Nu că el ar fi crezut că era Cartagina. Avusese discuții aprinse privind săpăturile arheologice, pentru că nu credea în

Dido, celebra regină a Cartaginei, şi nici măcar nu era de părere că oraşul se afla acolo. Era un mit scornit de Vergiliu.

Iar acum, Biggitstiff era în Tunis, râzând şi etichetând jumătate din pietre ca provenind din „Cartagina". Dumnezeule, poate că până acum găsise deja aşa-zisul rug funerar al lui Dido. Următorul pas consta în descoperirea de obiecte care să oglindească amănunțit presupunerile lui vagi şi care să-i justifice activitatea. La acest gând, lui Gabriel i se încleştară maxilarele.

Dar nu avusese, de fapt, de ales. Nu era Augustus, cu principiile lui credincioase şi lipsit de orice simț al umorului. Nu putea să vadă cum toți cei alături de care crescuse, de la unchiul lui țicnit la bufonul tatălui său, care ar fi împlinit şaptezeci şi cinci de ani dacă ar mai fi trăit, erau aruncați în stradă pentru că Augustus credea că i-ar putea păta aura.

Singurul lucru pe care-l putea face era să se roage ca viitoarea soție a lui Augustus – care probabil că era ploasă, plină de virtuți şi neprihănită – să aibă destulă minte pentru a se ocupa de castel, astfel încât el să poată pleca în Cartagina.

Nu-i păsa cine era ea, de fapt, atâta timp cât se putea ocupa de castel în lipsa lui. Ar fi fost bine să fie seducătoare; iar să fie obedientă era neapărat nevoie.

Se aplecă înapoi asupra puştii.

Capitolul 8

După patru ore în trăsură alături de lordul Dimsdale, Kate îşi dădu seama că cel mai interesant lucru în privința lui Algemon era că purta corset. Nu-şi imaginase niciodată că bărbații poartă corset.

— Mă strânge, mărturisi Algemon. Dar omul suferă la frumusețe, aşa spune valetul meu.

Din moment ce lui Kate îi displăcea suferința, era foarte bucuroasă că modistele nu avuseseră timp să modifice una dintre rochiile Victoriei atât de mult, încât să o strângă. Cea pe care o purta era lejer strânsă pe talie.

— Căptuşeala nu ajută, spuse Algemon nervos.

— Ce-ai căptuşit? întrebă Kate, privindu-l.

El îşi umflă pieptul, trăgându-şi burta, pentru ca ea să-și dea seama.

— Toate costumele sunt căptuşite în zilele noastre, spuse el, fără a intra în detalii. Oricum, nu vreau să crezi că în mod normal aş discuta despre asta cu tine, doar că faci parte din familie. Mă rog, aproape că faci parte din familie. Te superi dacă-ți spun Victoria? Nu țin minte numele foarte bine şi nu vreau să mă încurc atunci când vor fi şi ceilalți prezenți.

— Absolut deloc, îl asigură Kate. Sora mea cum îți spune?

— Ei bine, ea îmi spune Algie, rosti el înveselindu-se. Şi tu ar trebui să faci la fel. Ăsta este unul dintre lucrurile care-mi plac la Victoria. Nu foloseşte niciodată un limbaj formal… A început să-mi spună Algemon imediat după ce m-a cunoscut şi apoi a prescurtat numele, spunându-mi Algie. Aşa mi-am dat seama, adăugă el, misterios.

— Aşa ți-ai dat seama de ce anume?

— Aşa mi-am dat seama că ea este aleasa mea. A fost soarta la mijloc. Ne-am simțit extrem de apropiați şi aşa ne-am dat seama amândoi.

„Aşa a fost menit, întrucât guvernanta nu a fost cu voi”, se gândi Kate. Intimitatea fermecătoare a Victoriei, exprimată prin vorbe şi nu numai, era rezultatul unei educații neadecvate.

Ba mai mult, bănuia că Mariana încurajase diverse gesturi nepotrivite.

Kate ar fi murit mai degrabă decât să se căsătorească cu Algie, dar îşi dădea seama de ce Victoria îl adora. Avea o fire caldă aparte, o dulceaţă în priviri şi în modul de a vorbi pe care Victoria le considera un antidot puternic împotriva firii urâcioase a Marianei.

— Mi-aş dori să ajungem cât mai repede la castel, spuse el morocănos.

Kate observă că gulerul său era ridicat atât de sus, încât îi zgâria urechile. Ea însăşi stătea foarte incomod pe bancheta căptuşită a trăsurii. În mod obişnuit, până la ora asta ar fi călărit deja de ore bune.

— Îţi faci griji cu privire la întâlnirea cu unchiul tău? întrebă ea.

— De ce mi-aş face griji? Vine de departe, din ce numesc ei principat, dar ceea ce în Anglia ar fi doar un comitat. Cu greu s-ar putea numi regat. Nu-mi pot imagina cum de are un titlu nobiliar. E absurd.

— Cred că sunt multe principate pe lumea asta, spuse Kate, cu o nuanţă de îndoială.

Mariana nu credea în cititul ziarelor, iar singurele cunoştinţe ale lui Kate proveneau din cărţile şterpelite din biblioteca tatălui ei a căror lipsă nu era niciodată observată de mama ei vitregă.

— Mă gândeam doar să-ţi fac cunoştinţă cu el şi să plecăm a doua zi de dimineaţă, dar prinţul insistă să vii şi tu la bal. Asta reieşea clar din scrisoarea lui. Cred că e îngrijorat că nu va putea umple sala de bal. Se uită la ea. Mama mea bănuieşte că va încerca să te cucerească.

— Nu pe mine, îl corectă Kate. Pe sora mea vitregă.

— Asta da, surpriză, spuse. Algie trist. Recunosc, credeam că există cu adevărat colonelul. Nu mi-a venit să cred aseară când doamna Daltry mi-a spus adevărul. Nu ți-ai da seama niciodată dacă te-ai uita la ea, nu? Dacă mama află vreodată, explodează!

Kate credea că cineva şi-ar da seama de asta dacă s-ar uita la mama ei vitregă, dar se mulțumi să dea din cap afirmativ, din devotament față de familie.

— Mama ta nu are de ce să afle vreodată despre asta. N-am să spun nimănui.

— Oricum, eu o iubesc pe Victoria şi trebuie să mă însor cu ea, iar mama vrea ca eu să am acordul prințului, atâta tot.

Kate îl bătu uşor cu palma pe genunchi. Probabil că-i fusese greu să-şi pună în ordine avalanşa de gânduri, iar ea nu voia să se arate nepăsătoare față de asta. Era interesant să observe teama sănătoasă pe care el o avea față de mama lui; asta putea explica de ce rugămintea Marianei ca el să se însoare cu Victoria dăduse roade imediat.

— Suntem foarte aproape de moşia lui, spuse Algie. Ştii, omul are o groază de pământ în Lancashire. Tatălui meu i se părea ruşinos să vinzi pământ bun unui străin. Deşi a mers la Oxford, prințul tot un străin rămâne.

— Ca şi tine, spuse Kate. Eşti rudă cu el prin mama ta, nu?

— Ei bine, mama… spuse Algie cu voce stinsă. Aparent el nu credea că sângele mamei lui era pătat, fiind rudă cu un străin. Înțelegi ce vreau să spun, adăugă el.

— L-ai întâlnit vreodată pe prinț?

— O dată sau de două ori, când eram mic. E ciudat că îmi e unchi. Nu e cu mult mai mare decât mine; poate zece ani sau

un pic mai mult. Aşa că de ce ar trebui să i-o prezint pe soția mea? Nici măcar nu e rege. E doar un prinț.

— N-o să fie chiar atât de groaznic, spuse Victoria.

— E disperat să aibă bani, desigur, zise Algie, Am auzit că logodnica lui…

Dar tot ceea ce spuse se pierdu într-o învălmăşeală de zgomote. Vizitiul țipă brusc şi trase de hățuri spre dreapta; roțile scrâşniră, în timp ce trăsura se înclina pe drum; câinii rămăseseră fără aer. Din fericire, trăsura se opri fără să se rostogolească, iar cea de-a doua trăsură, în care se aflau cuferele, Rosalie şi valetul lui Algie, reuşi să evite să-i lovească.

Algie îşi scoase vesta, care se mototolise în timpul agitației.

— Ar fi bine să văd ce s-a întâmplat. Asta e treabă de bărbat, spuse el, arătându-şi vârsta. Rămâi aici, unde eşti în siguranță. Sunt sigur că e doar o problemă cu osia sau aşa ceva.

Kate îl lăsă un moment să coboare din trăsură, apoi îşi îndreptă boneta şi-l urmă.

Afară îl găsi pe naş liniştind caii, în timp ce Algie se apleca atât de tare, încât Kate se aştepta ca urechile lui să-i atingă genunchii.

Un om care probabil era prințul stătea pe un cal castaniu, iar pentru o clipă, Kate îi văzu numai silueta întunecată profilându-se în soare. Avea o impresie vagă despre mişcările şi forța lui: un corp masiv, cu umeri lați şi coapse musculoase.

Îşi duse mâna la ochi, drept paravan împotriva soarelui, în timp ce el descăleca. Părul negru îi cădea în bucle pe umeri, ca şi când ar fi fost unul dintre actorii veniți în sat pentru a-l juca pe regele Richard sau pe Macbeth.

Ochii ei se obişnuiră cu lumina puternică şi gândul îi zbură la altceva. Nu semăna cu Macbeth… mai mult cu regele zânelor, cu însuşi Oberon, cu ochii lui vicleni, uşor oblici şi exotici. „Sângele lui străin”, după spusele lui Algie.

Vorbea cu accent, un accent plăcut, grav, care se potrivea de minune cu ochii şi cu părul său, şi mai avea ceva în afară de asta, ceva viu, mult mai puternic şi mai trufaş decât aveau englezii spălăciți pe care-i întâlnise Kate.

Îşi dădu seama că tocmai căscase gura şi se grăbi s-o închidă. Slavă Domnului că el nu observase.

Probabil că domnişoarele îl flatau mereu pe prinț. Maiestatea Sa se înclină calm în fața lui Algie. Descălecă şi suita lui şi aştepta acum lângă el. Bărbatul din stânga era exact cum îşi imaginase Kate că arată curtenii; împopoțonați şi colorați ca nişte păuni. Era chiar şi un băiat într-o livrea splendidă, roşie. Se pare că ieşiseră la vânătoare.

Apoi, prințul o observă pe Kate.

O cercetă rece, ca şi când ar fi fost o lăptăreasă pe marginea drumului. Nu era nici cea mai mică urmă de interes în privirea lui, doar o apreciere plină de aroganță, ca şi cum ea i-ar fi oferit lui lapte iar lui i s-ar fi părut covăsit. Ca şi cum ar fi dezbrăcat-o în minte de costumul de călărie ridicol de larg, holbându-se la ciorapii întinşi până la corset.

Kate înclină uşor capul într-o parte. Nu voia nici în ruptul capului să se grăbească să-l întâmpine acolo în praf, pe drum, când pe el îl interesa mai mult persoana lui decât propriile maniere.

El nu reacționă. Nu dădu din cap afirmativ, nu zâmbi, privi doar departe şi apoi înapoi la cal, se clătină şi porni înapoi. Spatele lui era şi mai lat decât crezuse ea inițial, mai lat decât

al fierarului din sat, mai lat decât…

Nu întâlnise niciodată pe cineva atât de prost-crescut, nici măcar fierarul care avea, totuşi, o scuză, pentru că era adesea băut.

Algie se răstea la lacheu, spunându-i să deschidă uşa trăsurii şi să se grăbească.

— Normal că nu a fost vina prinţului că s-au speriat caii noştri de suita lui, spuse el. Acum, grăbeşte-te să pornim iar la drum.

— Caesar! ţipă Kate. Căţeluşul lătra la picioarele din spate ale unui cai care l-ar fi putut lovi în orice moment. Vino încoace!

Algie se îndreptă către lacheu, dar Kate îl opri.

— Caesar trebuie să înveţe să asculte, spuse ea, scoţând punga cu brânză.

Freddy şi Coco se înghesuiră la picioarele ei, comportându-se ca doi porcuşori hămesiţi ce erau. Îi dădu fiecăruia câte o bucată de brânză şi-i mângâie uşor, iar Caesar realiză ce se întâmplă.

— Vino încoace! îl strigă ea din nou.

Acesta veni, iar ea îi dădu o bucată de brânză.

— Treabă grea, remarcă Algie.

— Aşa e, îl aprobă Kate, oftând.

— Dar nu mai par a fi atât de gălăgioşi. Mă tem că Victoria e prea sensibilă. Uite ce a păţit la buză.

După ce se aşezară, Algie spuse, deşi nu era necesar.

— Acela era unchiul meu. Prinţul, spuse Algie.

Tonul lui era respectuos şi discret.

— Arăta, într-adevăr, ca un prinţ, consimţi Kate.

— Îţi poţi imagina ce părere şi-ar fi făcut prinţul despre

provenienţa Victoriei?

Gândul părea să-l îngrozească.

— Mă întreb cum arată mireasa lui, spuse Kate, imaginându-şi iarăşi silueta prinţului în soare.

Era genul de om care s-ar căsători cu o prinţesă strălucitoare dintr-o ţară străină, o femeie înfăşurată în şiruri de perle şi de diamante.

— Rusoaicele au părut negru, spuse Algie, încercând să dea de înţeles că ştia despre ce vorbea. V-aş fi făcut cunoştinţă, dar m-am gândit că e mai bine să nu te observe până… — Făcu un gest cu mâna – până te vei schimba, înţelegi tu.

Din câte observa Kate, pe Algie nu-l deranjase deloc că ea nu era la fel de drăguţă ca sora ei – până acum cel puţin.

— Îmi pare rău, spuse ea.

El o privi atent, clipind.

— Pentru ce anume?

— Nu sunt la fel de plăcută ca Victoria. Sunt sigură că prinţul ar fi observat cât de frumoasă este.

Algie era prea tânăr pentru a se preface.

— Îmi doresc să fi fost ea aici, spuse el. Dar poate că e mai bine aşa, pentru că dacă l-ar fi văzut şi şi-ar fi dat seama că…

Vocea i se stinse.

— Victoria te adoră… îi spuse Kate, simţindu-se mândră de ea că reuşise să se oprească înainte de a spune „aşa prostuţă cum e ea“.

Victoria şi Algie se potriveau perfect: amândoi simpatici şi dulci, inspirând oricui solidaritate.

— Şi ţine minte: prinţul nu s-ar însura în veci cu cineva ca Victoria. Este mult prea îngâmfat, chiar şi pentru sora mea vitregă, continuă Kate.

Caesar lătră pe fereastră la o trăsură care trecea pe lângă ei.

— Jos, spuse ea ferm, iar el sări.

Dar Freddy îşi puse labele din faţă pe banchetă şi schelălăi uşor, aşa că ea îl lăsă să se urce pe banchetă şi să se aşeze lângă ea. Îşi sprijini trupuşorul de-al ei, apoi se prăbuşi cu botul în poala ei.

— Nu e drept, spuse Algie.

— Viața nu e dreaptă, spuse Kate. Freddy este răsplătit pentru că nu a lătrat.

— E nemaipomenit, zise Algie brusc.

Kate clipi, uitându-se la Freddy, care clar nu era grozav.

— Mă refer la prinț. Mama spune că a absolvit la Oxford. Eu nici măcar nu m-am deranjat să mă duc la facultate. Dar şi-a luat diploma în istoria antică. Sau cam aşa ceva.

Deci prințul nu numai că era arogant şi avea sânge regal şi o jachetă frumoasă de călărie, dar avea şi minte?

Nu chiar. Nu aveau toți prinții caracter înnăscut?

— Cel mai probabil că dau o diplomă fiecărui prinț care intră pe uşă, doar pentru că le calcă pragul, spuse ea. La urma urmei, ce altceva putea spune? Ne scuzați, Maiestatea Voastră, dar sunteți prost ca noaptea şi nu vă putem da diploma?

În timp ce parcurgeau ultimele mile către castel, pe ea o cuprinse o profundă lipsă de respect pentru un om al cărui păr i se ondula pe umeri, care petrecea mai mult timp plimbându-se însoțit de curtenii lui parfumați şi care nu se deranjă să o salute.

O considera nedemnă de a fi luată în seamă, ceea ce era umilitor, dar nu surprinzător. Nu *era* demnă de luat în seamă.

De fapt, gândindu-se acum, era chiar amuzant cum se uitase la ea. Trebuia doar să treacă acest weekend. Apoi îşi putea lua

toate hainele ei vechi să se ducă la Londra şi să-şi găsească exact genul de bărbat pe care-l voia.

Şi-l imagina cu ochii minții. Nu voia un bărbat ca prințul acela; voia pe cineva care să semene mai degrabă cu cavalerii din familia Mamluk, a căror proprietate era aproape de Casa Yarrow. Era un om bun, înstărit datorită zestrei soției sale. Aveau nouă copii. Asta îşi dorea şi ea. Pe cineva sincer, cuviincios şi bun până în măduva oaselor.

Gândul o făcu să zâmbească, ceea ce îi atrase atenția lui Algie.

— Ai văzut vesta domnului Toloose? Era cel înalt, care purta un costum în dungi.

Cu siguranță, Algie se simțea puțin nesigur pe sine.

— Al tău e foarte drăguț, îl asigură ea.

Algie se uită la pieptul lui căptuşit.

— Şi eu sunt de aceeaşi părere, adică chiar cred asta. Dar vesta aia…

Amândoi îşi doreau acum câte ceva.

Capitolul 9

Kate nu ştia prea multe despre castele; văzuse numai gravuri într-una dintre cărțile tatălui ei. În imaginația ei, castelul Pomeroy avea decorațiuni exterioare şi zorzoane, turnulețe mici, o mulțime de cărămizi de culoare roz, în lumina apusului de soare.

Dar el era, de fapt, impunător, semănând cu o fortăreață militară. Cele două turnuri erau mici şi rotunde. Nu avea nimic liric în el. Părea să se zburlească, cu pereții lui groşi şi impunători, ca un gardian solid care certa pe cineva.

Trăsura trecu pe un drum pietruit, pe sub o arcadă de piatră şi intră în curte. Uşa trăsurii se deschise, Kate coborî, dând mâna unuia dintre cavalerii Marianei, şi îşi dădu seama că era plin de oameni peste tot, astfel încât se simți tentată să se întoarcă şi să se uite sub trăsură, să vadă dacă nu cumva călcaseră pe cineva din greşeală.

Un şuvoi de oameni mişuna în toate direcțiile, îndreptându-se către toate coridoarele boltite. În timp ce privea toată forfota, o căruță trasă de un măgar, plină ochi de saci de lenjerie, reuşi cu greu să evite un om care ținea un băț de care atârnau cel puțin zece peşti care, cu siguranță, trebuiau să ajungă la bucătărie. Îl urma un om care ducea un coş cu pui vii, ale căror capete se iveau printre nuielele coşului. Doi băieți cărau buchete de trandafiri mai mari decât capetele lor şi era cât pe ce să fie udați până la piele de o servitoare care aruncă ceea ce, în cel mai bun caz, putea fi apă murdară.

Valeții castelului, care purtau livrele elegante, sumbre, îi conduseră repede pe dalele de piatră, apoi pe sub o arcadă, în cea de-a doua curte… unde era cu totul altfel. Aici era un loc liniştit, frumos, ca şi când castelul i-ar fi respins pe cei de dincolo de ziduri, dar şi-ar fi sărbătorit propriii locuitori.

Ultimele raze de soare o orbiră pe Kate, făcând ferestrele să pară din aur topit şi pe oamenii care se plimbau în curtea interioară să semene cu locuitorii de la curtea franceză, adică să fie frumoşi, relaxați, mărinimoşi.

Castelul avea un aspect sobru la exterior, dar era, de fapt, efervescent.

O cuprinse panica. Ce căuta ea să coboare dintr-o trăsură, într-un costum care nu-i venea bine şi să se dea drept…

Se uită la Algie şi, zărind neliniştea din privirea lui, îşi dădu

seama că nici el nu avea ce căuta aici, că nu se aflase niciodată într-o mulțime de oameni care țipau unul la altul în franceză şi în germană, îmbrăcați atât de elegant şi atât de frumoşi.

Şi el era familia ei, sau cel puțin avea să fie în scurt timp.

— Arăți splendid, zise ea pe un ton cald. Uite cât de demodat este îmbrăcat domnul acela.

De fapt, habar n-avea ce era modem şi ce nu, dar putea avea dreptate. Haina acelui bărbat la care se referise nu avea guler, în timp ce a lui Algie avea trei.

Algie îl privi şi el pe bărbat, apoi zâmbi.

— Vai de mine, uită-te ce nasturi are, observă el.

Domnul Berwick le ieşi în întâmpinare, spunând că era majordomul castelului. Anunță că el însuşi o va însoți pe Kate, urmată de Rosalie, la o cameră din aripa de vest, lăsându-l pe Algie şi pe omul lui în grija unui valet.

Merseră pe coridoare lungi, tăcute, în care lumina pătrundea prin ferestre înguste, până ajunseră într-o cameră pe ai cărei pereți se afla o tapiserie veche, care înfățişa doi cavaleri călare.

Kate era complet fascinată. Oare cum încălzeau castelul iarna, când majoritatea ferestrelor din exterior nu aveau geamuri? Şi ce se întâmpla când ploaia se strecura prin ferestrele acelea înguste? Se opri o clipă să se uite printr-una dintre ferestrele care dădeau spre curte. Descoperi, spre încântarea ei, şanțuri prin care se scurgea apa. Zidul era extrem de gros, cel puțin cât lungimea unui braț.

Berwick o aştepta.

— Mă uitam la şanțuri, îi spuse ea.

— Sunt înclinate pentru a reduce presiunea, îi spuse el,

pornind iarăşi la drum. Aripa de vest este chiar în faţă. Acesta este coridorul principal. Toate camerele din aripa aceasta dau în acest hol; camera dumneavoastră este a doua pe stânga. V-am dat o cameră ale cărei ferestre dau în curte, deoarece, chiar şi pe vremea aceasta blândă, camerele ale căror ferestre dau în exterior sunt mai răcoroase.

Uşile se aflau la distanţe egale şi erau încadrate, fiecare, de pilaştri. După ce aruncă o privire, Kate izbucni în râs; în vârful fiecărui pilastru era un heruvim frivol, care râdea. Şi toţi erau diferiţi. Într-o parte a uşii camerei ei, se afla un copil neastâmpărat, cu petale de flori în păr, iar în cealaltă, un mic preot iritabil care purta aripi apretate, în locul hainei sale pe gât.

Kate stătea în mijlocul holului, întorcându-se să se asigure că-l vedea pe fiecare. În cele din urmă, îl văzu pe Berwick aşteptând răbdător, deloc iritat.

— Astea cum au ajuns aici? întrebă ea.

— Din câte ştiu, un tânăr din familia Pomeroy a fost în Italia în 1500 şi s-a îndrăgostit de sculptorii italieni. Aşa că a furat unul şi l-a adus pe săracul om aici. Sculptorul a fost atât de supărat că a fost răpit, încât i-a transformat pe toţi din gospodărie în heruvimi şi, când a terminat, a fugit, ascunzându-se într-un butoi de unt, şi nu a mai auzit nimeni de el de-atunci.

— A fugit cu un sculptor? întrebă Kate, fascinată.

Berwick dădu din cap afirmativ.

— Aceasta este camera dumneavoastră, domnişoară Daltry, vă rog să nu ezitaţi să sunaţi dacă mai putem face ceva pentru confortul dumneavoastră.

Şi-i arătă unde era şnurul clopoţelului pentru a o chema pe

Rosalie, precum şi cada de baie de cositor care se afla ascunsă sub patul înalt.

El aruncă o privire în cameră, se încruntă către o vază de trandafiri ca şi când ar fi amenințat-o să nu cadă şi plecă.

— Vai, domnişoară, spuse Rosalie, ne-a luat ceva să ajungem aici, nu? Şi, între timp, mi-au înghețat picioarele. Dumnezeule, nu mi-ar plăcea să locuiesc aici.

— Serios? spuse Kate. Dar este atât de interesant. Ca şi când ai trăi într-un basm.

— Nu un basm pe gustul meu, spuse Rosalie. Cred că este extrem de multă umezeală iarna; trebuie doar să puneți mâna pe piatra rece de lângă fereastră. Uf! Şi cred că şi miroase când plouă. Prefer Casa Yarrow, cu panouri de lemn care țin de cald şi cu o toaletă aşa cum se cuvine, îmi plac toaletele cu apă curentă.

— Dar acesta e genul de loc pentru care oamenii au ucis ca să le poată construi, spuse Kate, aproape visătoare. Mă întreb cum era familia Pomeroy. Din câte am văzut într-un portret pe lângă care am trecut, bărbații aveau buze groase şi nasuri coroiate. Poate că ei a fost cel care l-a furat pe sculptorul italian.

— Nu a făcut un lucru bun, mărturisi Rosalie. Deşi am văzut odată un italian la un târg, şi era atât de mic, încât ar fi încăput cu uşurință într-un butoi de unt. Când crezi că ne vor aduce valeții cuferele? Văd că încăperea are destule dulapuri pentru hainele domnişoarei Victoria, ceea ce este foarte comod.

Dar Berwick era cât se poate de eficient; se auzi o bătaie în uşă, apoi un şir de valeți intrară, aducând cuferele şi oale cu apă fierbinte, gata să o toarne în cada de baie.

Câteva minute mai târziu, Kate intră în cadă, suspinând de plăcere. Până la urmă, făcuse atât de puțină treabă în ziua aceea, cum nu mai făcuse de ani întregi, din moment ce slujba nu-i permitea să se relaxeze duminica şi nici măcar de Crăciun. Dar călătoria i se păruse la fel de obositoare ca şi călăritul.

— Nu vreau să te grăbesc, domnişoară Katherine, spuse Rosalie după o vreme. Dar domnul Berwick a spus că odată ce se aude clopoțelul, trebuie să te îndrepți către salonul argintiu, unde-o mai fi şi ăsta, deşi cred că a lăsat un valet să te conducă. Totuşi, îmi fac griji pentru cum o să-ți vină rochia aceasta.

Astfel că Kate ieşi din cadă, dar nu o lăsă pe Rosalie să o şteargă.

— Nu sunt un copil de creşă, spuse ea, luptându-se cu servitoarea pentru prosop. Mă descurc şi singură.

— Nu se cuvine, spuse Rosalie, dându-i prosopul.

— De ce nu? întrebă Kate. De ce nu s-ar şterge singură o domnişoară? Dacă mă întrebi pe mine, mai necuvenit mi se pare să te atingă cineva peste tot.

— Trebuie pur şi simplu să accepți, spuse Rosalie. Doamnele nu se şterg singure niciodată.

— Dumnezeule Atotputernic, spuse Kate oftând. Cred că este prea târziu pentru mine să încerc să devin o lady. Ar fi nevoie de o baghetă magică în momentul ăsta.

— Dar *eşti* o lady, spuse Rosalie cu hotărâre. Ai asta în sânge.

Îi împleti părul lui Kate şi-i prinse o perucă de un mov-deschis, cu un pieptene bătut cu bijuterii, pentru a i-o fixa.

Rochia ei avea culoarea crem, cu o broderie de perle.

Rosalie îi cususe buzunărele la piept, pe care le umpluse cu ceară, astfel încât să pară foarte înzestrată la bust.

— Nu e nemaipomenit, spuse Kate, uitându-se în oglindă.

— Cum poți spune asta? întrebă Rosalie. Arăți minunat, domnişoară. Pur şi simplu minunat.

Kate se întoarse într-o parte. Rochia era prinsă sub pieptul ei proeminent (datorită cerii), iar pânza cădea uşor până jos, lăsând să i se vadă numai vârful condurilor. Şi ei erau brodați cu perle.

— Ți-aş da o pereche de conduri de sticlă, spuse Rosalie aproape doar pentru sine, dar se pot purta o singură dată, iar aceasta este doar o cină în familie. Nu se vor uita la degetele tale de la picioare.

Kate stătea dreaptă în fața oglinzii, forțându-se să fie critică cu sine.

— Semăn cu mama mea vitregă, spuse ea în cele din urmă.

— Ba nu!

— Arăt de parcă aş încerca să par tânără. Neprihănită.

— Dar aşa arăți… se opri Rosalie. Nu eşti o hoaşcă bătrână. Ar trebui să fii…

— Nu, spuse Kate categoric. Arăt de parcă am trecut de prima tinerețe, ceea ce şi este adevărat. Nici măcar nu mă deranjează asta, dar nu vreau să arăt de parcă m-aş preface. Înțelegi ce vreau să spun, Rosalie? Aşa cum mama mea vitregă se preface că are treizeci de ani.

— Vorbeşti ca o femeie în vârstă, protestă Rosalie. Nu ai mai mult de… cât? Douăzeci de ani, nu?

— Douăzeci şi trei, spuse Kate. Şi mă simt obosită. Bănuiesc că există domnişoare de douăzeci şi trei de ani foarte mândre de vârsta lor, dar eu nu sunt una dintre ele. Arăt…

cum nu trebuie.

— Ei bine, domnişoară, una dintre croitorese şi-a petrecut patru ore modificând rochia aceea, iar eu însămi am modelat bucățile de ceară, şi asta vei purta, spuse Rosalie.

Kate o îmbrățişă repede.

— Sunt o prostuță şi îmi cer iertare. Oricum, nu contează, nu? Trebuie doar să-i zâmbesc prințului pentru a fi de acord cu căsătoria Victoriei.

— Şi să mergi la bal, zise Rosalie. Ți-am adus trei rochii de seară, dar încă nu le-am…

— Discutăm despre asta la momentul potrivit, spuse Kate ferm.

Se hotărâse deja că nu va purta pernuțele de ceară la bal. Dar de ce s-o facă pe Rosalie să nu doarmă toată noaptea, făcându-şi griji din cauza asta?

Capitolul 10

— Am întâlnit-o pe comoara lui Dimsdale în această după-amiază şi putem uita de schimbul ei cu comoara mea rusească, îi spuse Gabriel lui Wick înaintea cinei.

— Adevărat? întrebă majordomul, ridicând din sprânceană. După ce v-am întâlnit stimabila rudă, nu pot să nu mă gândesc că domnişoara va cădea pradă farmecelor dumneavoastră, aşa trecute cum sunt ele.

Gabriel îi zâmbi prefăcut.

— Nu sunt atât de disperat. Unchiul meu aproape că le-a răsturnat trăsura, pentru că i se păruse că şi-a auzit câinele lătrând. Schelălăitul venea de la o haită de corcituri de mărimea puricilor. Iar comoara era la fel de neatrăgătoare ca şi

câinii: îmbrăcată prea elegant, cu o privire prea îndrăzneață, şi prea sfrijită. Am standarde destul de coborâte, dar totuşi le am.

— Îmi place de ea, spuse Wick gânditor. Şi are numai trei câini.

— Sunt din aceia care se învârt în cerc şi îşi muşcă propria coadă. Ceea ce aş face şi eu dacă mi-aş petrece prea mult timp cu ea. Se uita la mine de parcă eram un bancher cu o reputație proastă. Cred că nu i-a plăcut părul meu.

Wick rânji.

— Atunci se explică. Nu i-a plăcut de tine, nu?

— Deloc.

— Ei bine, trebuie să treci cu bine peste cină, pentru că am aşezat-o în dreapta ta şi nu mai schimb locurile acum. Veți cina în salon, iar restul suitei în sufragerie. Vor sosi şi mai mulți oaspeți mâine, aşa că va trebui să luăm masa în sala mare.

— Nu te deranjează asta, nu? întrebă Gabriel uitându-se la băiețelul pe care îl ştia din copilărie şi care acum devenise om în toată firea.

— M-am născut pentru asta.

— Atunci mă bucur că am un castel în care să-ți pierzi timpul.

— Ar trebui să te bucuri pentru tine, spuse Wick.

— Nu mă bucur, dar sunt foarte mândru că l-am scutit pe Augustus de prezența ta, zise Gabriel.

— Nu a fost foarte drăguț din partea Ducelui, spuse Wick, turnându-şi un pahar mic de coniac şi dându-l peste cap. Să-şi gonească aşa propriii frați.

— Augustus ar prefera să uite că tatăl nostru a lăsat o grămadă de monede false cu fața lui, în tot oraşul Marburg.

— Nu semăn cu Augustus, spuse Wick revoltat.

— Asta pentru că el seamănă cu mama lui, în timp ce voi doi semănați cu bătrânul scaraoțchi.

Mama lui Wick era spălătoreasă, iar mama lui Gabriel o mare ducesă, dar diferența nu-i deranjase niciodată prea mult pe cei doi. Erau născuți la câteva zile diferență unul de altul şi tatăl lor îl adusese pe Wick la creşă, pentru a fi crescut alături de copiii lui legitimi, ca să nu mai vorbim de ceilalți frați vitregi.

— A fost foarte înțelept tatăl nostru, mereu mi-a plăcut de el, zise Wick.

— L-am cunoscut destul de bine pentru a-l judeca? întrebă Gabriel. Dă-mi şi mie nişte coniac.

Wick îi dădu paharul.

— Aş zice că l-am cunoscut atât cât trebuia. Uite ce a pățit Augustus, dacă a trebuit să stea zi de zi cu el.

Aşa era. Gabriel şi Wick erau ferm convinşi că era mult mai bine să fii ultimul născut, respectiv un copil nelegitim, decât un pretendent la tron.

— Ştiu de ce te gândeşti la logodnica lui Dimsdale, zise Wick. Pentru că ai emoții cu apropiata sosire a logodnicei tale.

— Arată ca o scorpie, spuse Gabriel. Recunosc, am o stare de nelinişte în ceea ce o priveşte pe Tatiana.

— Ştiu, tu vrei o femeie şi atrăgătoare şi ascultătoare, preciză Wick.

— Şi tu cauți acelaşi lucru, zise Gabriel deranjat de tonul lui Wick.

— Eu nu-mi caut soție, spuse Wick. Dar dacă mi-aş căuta, nu aş vrea să fie obedientă.

— De ce?

— Mă plictisesc repede.

— Nu m-ar deranja să fie un pic arțăgoasă, spuse Gabriel. Dar e o femeie urâtă. Mi-am dat seama de asta, deşi purta o mulțime de haine largi de călătorie. Nu pare deloc a fi o persoană interesantă.

— Dar soțiile nu trebuie să fie persoane interesante, zise Wick, punând jos paharul şi îndreptându-şi cravata. Trebuie să coborâm şi să punem lucrurile la punct. Bucătarul pe care l-am adus amenință să plece. În plus, a trebuit să mai angajez încă trei servitoare. Slavă Domnului că mireasa ta este pe drum; nu cred că ne mai putem permite încă un eveniment asemănător.

— Avem, oricum, destui bani şi fără ai ei, spuse Gabriel iritat.

— Mai mult sau mai puțin. Am un presentiment că reparațiile castelului nu vor costa puțin.

După plecarea lui Wick, Gabriel rămase un timp uitându-se la biroul lui. Se afla în pericol permanent de a fi târât într-o intrigă politică sau în orice alt fleac militar care-i făcea plăcere fratelui său.

Era minunat să deții un castel. Chiar era.

Fără să-şi dea seama, scoase un exemplar din revista *Ionian Antiquities* care sosise cu două zile în urmă şi începu să citească. Ceea ce era absurd, pentru că o ştia pe dinafară.

Bineînțeles că nu se putea duce în Tunis, încercă să se gândească la prezent. Trebuia să se ducă la el în cameră şi, cu ajutorul lui Pole, să îmbrace o haină de seară şi să-şi întâmpine nepotul caraghios. Ar trebui să fie *fericit* că are o proprietate şi că poate ține şi menajeria, şi pe unchiul său, mătuşile, fratele lui vitreg, nelegitim, bufonul curții…

Dacă ar putea să nu-şi mai imagineze că se află în căldura

din Tunis, descoperind dacă săpăturile aparțin, într-adevăr, oraşului lui Dido! Fusese pasionat de istoria oraşului Cartagina încă din copilărie, fiind fascinat de hotărârea lui Aeneas de a ajunge la Roma, părăsind-o pe Dido şi apoi trăind cu sentimentul de vină după ce ea pierise pe un rug funerar.

Un nou număr al revistei *Ionian Antiquities* avea să apară… în numai douăzeci şi trei de zile.

Se ridică, oftând.

Era ora cinei.

Capitolul 11

— Mâncăm împreună cu cei din familie, spuse Algie nervos. Luăm cina în familie, cum se spune.

— En *famille*, îl corectă Kate.

— Bănuiesc că aşa se spune în limba care se vorbeşte în Marburg. Probabil că nu voi înțelege niciun cuvânt.

— De fapt, e în franceză, spuse Kate.

— Franceză? Am învățat-o la Eton.

Urmă o pauză.

— Mai mult sau mai puțin… crezi că asta se vorbeşte la masă? adăugă el.

— Voi traduce dacă va fi nevoie, îi spuse Kate, gândindu-se că era un lucru bun că venise ea în locul Victoriei, care nu vorbea deloc franceză.

Din fericire, ea învățase limba înainte de moartea tatălui ei.

— Ştiți ceva despre familia prințului? mai zise Kate.

Dar Algie nu ştia nimic despre familia mamei lui şi nu se deranjase niciodată să se intereseze de aceasta.

Masa era servită într-o cameră minunată, mult mai mare

decât orice cameră din reşedința Yarrow, deşi Berwick îi spunea „salonaş”.

Prințul însuşi stătea în capul mesei. Purta o haină de seară de culoare albastră peste o vestă mov, închisă cu nasturi aurii. De fapt, peruca ei şi vesta lui se potriveau de minune.

Pe scurt, el arăta minunat şi scandalos de scump. Şi plictisit.

Nu ar fi deranjat-o să-l privească de departe, dar Kate descoperi cu groază că stătea chiar lângă el, în partea dreaptă. Se aşeză, ruşinată, conştientă de colierul ei de diamante.

Obrăznicia lui nu avea limite! Kate simți supărarea omului lipsit de avere. Doar pentru că era prinț, presupunea că toți cei din jur erau fascinați de el.

— Nu, spuse ea categoric. Părul tău… e doar păr. Se uită la el: Destul de nepieptănat şi cam lung, dar trebuie să fim îngăduitori cu o persoană total neinteresată de modă şi care nu merge la Londra.

El râse, şi până şi râsul lui suna un pic exotic, ca şi accentul.

— La prima noastră întâlnire am avut sentimentul că îți displace. Dar încheind aici subiectul legat de părul meu, permiteți-mi, domnişoară Daltry, să vă întreb cum vi se pare Lancashire?

— Foarte plăcut, spuse Kate. În ce fel este diferit de Marburg? întrebă ea apoi, înainte de a se opri la timp.

El zâmbi, desigur. Ea făcu ce era de aşteptat şi începu să vorbească despre el. În privirile ei se putea citi o urmă de dispreț, deşi se îndoi că el o va observa. Bărbații ca el nu-şi dădeau seama când erau tratați cu dispreț.

— E mult mai verde aici, spuse el. Mi-am dat seama, în timp ce călăream, că peisajul englezesc de țară este exact opusul englezilor.

— Cum aşa?

Cineva îi luase peştele în timp ce ea nu era atentă şi îl înlocuise cu altă farfurie, ceea ce o făcu să creadă că asta era una dintre cinele acelea despre care doar citise, cu douăzeci şi patru de feluri de mâncare şi cincisprezece deserturi. O masă regească, într-adevăr.

— Englezii nu sunt foarte prolifici, îi spuse el zâmbind, în timp ce plantele mustesc de fertilitate.

Kate rămase cu gura deschisă.

— Nu ar trebui… nu ar trebui să vorbeşti despre astfel de lucruri cu mine.

— Este o conversație plină de învățăminte pentru mine. Se pare că mediul înconjurător intră în aceeaşi categorie cu părul: subiecte care, în Anglia, nu se discută în timpul mesei.

— Tu *discuți* despre fertilitate cu domnişoarele din Marburg? întrebă ea, încet, pentru a nu fi auzită de văduva robustă care stătea în fața ei.

— Oh, despre toate tipurile de fertilitate, spuse el. Curtea regală fierbe pur şi simplu de pasiune, ştii. De cele mai multe ori trecătoare, dar intensă. Totuşi, nu e la fel şi la curtea fratelui meu, momentan.

Deşi nu voia să recunoască, Kate era fascinată. Şi de ce n-ar fi fost? Le interzisese ceva ducele curtenilor săi?

— Pari atât de… se surprinse ea spunând.

Dar nu era treaba ei să-i caracterizeze pe cei ca el.

— Cât mi-aş dori să ştiu cum par a fi! Dar temându-mă că mă vei respinge, îți voi spune doar că, anul trecut, fratele meu i-a urat bun-venit la curte unui predicator fervent, iar în câteva săptămâni, omul reuşise să-i convingă pe toți curtenii să renunțe la orice modalități de distracție care nu erau aprobate

de biserică.

— Bănuiesc că tu ai fost excepția, spuse ea.

Şi apoi realiză că îi dădu lui *iar* ocazia să vorbească despre el. Probabil că era un har al prinților: să aducă vorba despre ei în orice discuție.

— Se pare că am fost imun la retorica călugărului Prance, spuse el rânjind. A fost un eveniment nefericit, mai ales când mi-am dat seama clar că fratele meu Augustus credea că ideile călugărului erau, să zicem, de inspirație divină.

— Ce a recomandat, mai exact, călugărul Prance în locul distracției?

— A fost extrem de deranjat de ceea ce el numea *infamia cearşafurilor,* adică tot ce alegeau bărbații şi femeile să facă împreună. Aşa că a pus în sufragerie o tabelă cu un fel de sistem de punctaj. Recompensa fiind, bineînțeles, nemurirea.

Kate se gândea la asta în timp ce gusta vânatul.

— Am mai auzit astfel de predici de amvon.

— Da, dar preoții sunt destul de vagi în exprimare… o referință ici-colo la Porțile Raiului şi poate la nori. Călugărul Prance era foarte convins de credința lui; promisiunile sale erau foarte explicite. Mai mult, conform punctajului său primeai foarte puține recompense dacă memorai pasaje din Biblie.

— Şi care erau aceste recompense?

— Dreptul de a purta robe argintii în locul celor albe era una dintre recompensele preferate ale domnişoarelor. De fapt, moda era o tentație irezistibilă pentru aceia care erau înclinați să nu fie credincioşi. Se dezvoltase o adevărată competiție la curte, care a devenit şi mai aprigă atunci când s-a hotărât să le dea puncte în plus acelora care recitau versete în public.

— Şi eu îmi antrenez câinii folosind acelaşi sistem, spuse Kate. Bineînțeles că, drept recompensă, eu folosesc brânza, nu Raiul, dar pentru ei este cam acelaşi lucru.

— Ei bine, poate de-asta eu am fost imun. Nu-mi place brânza.

Iarăşi vorbea despre propria persoană, se gândi Kate. Mai gustă o dată din mâncare, apoi reveni la subiectul lui preferat.

— Nu eşti curioasă de neajunsurile mele? insistă el.

— Nu am toată noaptea la dispoziție, răspunse ea zâmbind. Dacă nu te deranjează, aş vrea să mai aflu câte ceva despre oamenii de la curtea fratelui tău. Toți se supuneau acestui sistem?

— Au încercat, după ce Augustus s-a arătat profund interesat. Aşa se întâmplă într-un palat.

— Sună obositor.

— Pietatea nou dobândită a lui Augustus a fost un şoc, recunosc. Dar iată ce turnură pozitivă au luat lucrurile: i-a gonit de la curte pe toți cei care nu au avut entuziasmul necesar pentru asta şi astfel am ajuns eu aici.

— Nu mă refeream la palatul lui Augustus. Mă refeream la al tău, spuse ea.

— Al meu? Eu nu am un palat.

Ea privi în, jur.

— Ziduri înalte de piatră şi tapiserii care datează, probabil, din vremea reginei Elisabeta. O curte minunată. O mulțime de servitori. Pe legea mea, cred că sunt într-un castel. Fiind de părere că s-a făcut înțeleasă, zâmbi către valetul din dreapta ei: Da, am terminat şi vânatul, mulțumesc.

— Un castel nu este acelaşi lucru cu un palat, zise prințul.

— Vai de mine, *înălțimea Voastră*, spuse ea dulce. Normal

că aveți dreptate, *înălțimea Voastră.*

Era, de fapt, chiar amuzant să-l vezi încleştându-şi maxilarele. Săracul prinț… atât de obişnuit ca toată lumea să-i sărute picioarele, încât nici nu mai putea să glumească.

— Un palat are un scop util, sublinie el. Regele sau ducele, ca în cazul fratelui meu, este stăpân peste pământurile lui. Eu nu sunt deloc stăpân, domnişoară Daltry. Deci acesta nu este un palat.

— Atunci eşti de două ori mai norocos. Nu trebuie să-ți faci griji dacă eşti util sau nu, răspunse ea.

— Bănuiesc că tu crezi că sunt inutil?

— Tu însuți ai spus că eşti un prinț fără supuşi, spuse ea. Bineînțeles că eşti inutil, dar ăsta nu este un neajuns. E o problemă care ține de origini, iar când te-ai născut, Maiestatea Ta, nu ți-a fost dat să fii util. Şi nici să ştii valoarea lucrurilor pe piață, ceea ce aş considera o moştenire şi mai bună.

— Crezi că un prinț nu ştie valoarea lucrurilor?

Era ceva în zâmbetul lui, ceva întunecat şi sardonic care o făcu pe Kate să se întrebe dacă nu cumva întrecuse măsura, dându-se prea deşteaptă.

— Cred că ştii valoarea multor lucruri, dacă nu şi prețul lor, spuse ea delicat.

Se uită la ea o clipă şi apoi se aplecă mai aproape de ea.

— Am auzit undeva, draga mea domnişoară Daltry, că prețul unei femei este mai mare decât cel al rubinelor. Sau acela era prețul unei femei *minunate*? Păcat că Prance nu este aici să ne lămurească.

— Era, într-adevăr, o femeie minunată, îi spuse ea.

Prințul îi zâmbi, un zâmbet calculat, feroce, probabil acelaşi zâmbet pe care-l afişa când voia să le cucerească pe

domnişoarele îndărătnice.

— Şi tu eşti o femeie minunată?

Ea îi zâmbi blând, aşa cum îi zâmbeşti de obicei unui copil pe care îl amăgeşti. Şi în caz că el nu înțelese, îl bătu uşor pe braț.

— Dacă nu te deranjează un sfat, să ştii că nu se întreabă niciodată o doamnă cât valorează. Dacă întrebi, răspunsul va fi mereu că ea valorează mai mult decât îți poți permite.

Atunci, domnul mai în vârstă din dreapta întoarse capul către ea.

— Spuneți-mi vă rog mai multe despre muzeul dumneavoastră, i se adresă Kate. Mi s-a părut întotdeauna că sticlele de lapte pot avea mai multe întrebuințări. Nu, nu deranjați absolut deloc. Se întoarse şi-i zâmbi uşor prințului: Maiestatea Sa şi cu mine ne plictisim de moarte.

*

Lui Gabriel îi veni să râdă tare în timp ce privea, din spatele domnişoarei Daltry. Aşa-i trebuia, dacă se grăbise să concluzioneze că toate femeile vor să fie prințese. Sau că orice femeie l-ar plăcea pur şi simplu pentru că era prinț.

Această englezoaică îşi dăduse seama în câteva secunde că era un ticălos care-şi dădea aere. Văzuse asta în ochii ei, în felul disprețuitor în care privea.

Poate că avea nasul un pic prea mare. Nu trebuia ca logodnica lui Dimsdale să fie de o frumusețe răvăşitoare? El nu credea că ea era aşa. În primul rând că avea cearcăne. Femeile frumoase trebuie să aibă pielea strălucitoare, de culoarea florilor de piersici.

O doamnă de la curte ar fi avut sprâncenele arcuite… ale ei aproape că-i acopereau ochii. Ochi destul de frumoşi, trebui să recunoască. Se potriveau cu peruca mov.

Altă întrebare: ce culoare avea părul ei sub perucă? Sprâncenele sugerau că era şaten, şaten-închis. Poate că avea părul scurt, ceea ce lui îi displăcea profund, dar şi-o putea imagina astfel. I-ar fi scos în evidență obrajii şi…

Îşi dădu seama că mătuşa lui îşi dregea glasul amenințător. Pentru numele lui Dumnezeu, ce făcea? Cu siguranță, Wick avusese dreptate, o urmărea atent pe logodnica nepotului său, pur şi simplu, din teamă față de a sa.

Probabil că Tatiana avea un năsuc perfect. Şi ochi dulci care-l priveau aprobator.

Se gândi, vrând-nevrând: Domnişoara Daltry era *culmea frumuseții.*

Dar era oare şi ascultătoare?

Se întoarse către mătuşa lui, zâmbind exagerat. Niciodată.

Capitolul 12

— Chiar voiai să mergi la culcare? întrebă Algie, când suita se mută în cele din urmă în salon. Ştiu că nu ai ieşit foarte mult în societate, dar este scandalos de devreme.

Să spui că *nu ieşise în societate prea mult* era o modalitate frumoasă de a descrie viața ei în casa Marianei.

— Rămâi aici, îi spuse ea lui. Cu cât am mai puțină companie, cu atât mai bine. Se pare că domnul Toloose a întâlnit-o pe Victoria primăvara trecută. Am avut noroc că nu s-a simțit jignit când i-am dat peste nas acum câteva momente.

Algie ridică din umeri.

— Ar trebui să le zâmbeşti tuturor, ca să fii sigură. Cel mai important lucru este ca prințul să fie mulțumit de tine. Cine s-ar fi gândit că vor fi atât de mulți oameni aici? Domnul Hinkle mi-a spus că *mulțimea* moare de curiozitate în privința unchiului meu.

Felul în care spuse *unchiul meu* era complet diferit acum, că-l întâlnise deja. Kate era ferm convinsă că Algie va cina ani buni pentru a intra în grațiile familiei regale.

— Ne vedem mâine dimineață, îi spuse ea, întorcându-se către uşa salonului.

Camera era acum înțesată de lume, iar aerul – plin de zarva provocată de cincisprezece conversații simultane. Kate ajunse aproape de uşă, când o femeie extraordinară îi bară calea.

Avea, probabil, patruzeci de ani şi arăta uimitor. Spre deosebire de celelalte femei din cameră, nu-şi tunsese părul; din contră, îl strânsese în vârful capului şi şi-l pudrase cu un praf de culoarea căpşunii. Nu se potrivea deloc cu ochii ei de un albastru-închis, dar arăta minunat.

— Tu! spuse aceasta.

Kate încercă să se furişeze pe lângă ea, dar, auzind-o, se opri.

— Te cunosc.

Reuşi cu greu să se abțină să-i spună, „o cunoşti probabil pe sora mea “, aşa că afişă un zâmbet ca de nebun şi spuse:

— Oh, desigur, ce mai faceți?

— Nu în sensul acesta, spuse femeia nerăbdătoare, fluturând un evantai împodobit cu bijuterii. Cine eşti? Cine eşti?

Kate făcu o reverență.

— Sunt domnişoara…

— Desigur! Semeni leit cu Victor. Fiul Diavolului.

Dar spuse aceste cuvinte cu drag. Continuă:
— Ai nasul şi ochii lui.
— L-ați cunoscut pe tatăl meu, spuse Kate, bâlbâindu-se.
— *Destul de* bine, spuse femeia rânjind.
Era genul de zâmbet pe care nu te aşteptai să-l vezi la o femeie de familie bună.
— Iar numele tău este Katherine. Poate te întrebi de unde ştiu.
Kate îşi dădu brusc seama că oricine putea auzi conversația lor.
— De fapt… începu ea dar a fost întreruptă.
— Pentru că sunt naşa ta, de aceea! Dumnezeule, cât de mult timp a trecut! Îngrozitor cât de repede trec anii. Erai doar un copilaş ultima dată când te-am văzut, cu obraji bucălați şi urechi mari.
Se uită mai atent la ea:
— Uită-te la tine. Semeni leit cu tatăl tău, deşi peruca aia nu te avantajează, nu te supăra că-ți spun. Eşti, oricum, o norocoasă că ai ochii lui; pentru numele lui Dumnezeu, nu-i asorta cu o perucă mov.
Kate simți că i se urcă sângele în obraji, dar naşa ei – *naşa* ei – nu terminase de comentat.
— Şi căptuşeala aceea din față nu te avantajează deloc. E prea mult. Arăți de parcă ai avea două desagi cu budincă atârnate de gât.
Se înroşi şi mai tare.
— Mă retrag acum, spuse Kate, făcând o altă reverență. Mă scuzați.
— Te-am jignit, nu? Pari un pic agitată. Victor reuşea întotdeauna să se stăpânească. Altceva nu reuşea, dar nu l-am

văzut niciodată pierzându-şi cumpătul, chiar şi atunci când se îmbăta.

Kate clipi. Să-şi piardă…

— Iar te-am jignit, spuse naşa ei cu satisfacție. Vino. Vom merge la mine în cameră. Majordomul mi-a dat una dintre camerele din turn şi arată minunat, ca şi când ai locui printre nori, cu excepția porumbeilor care-şi fac nevoile pe ferestre.

— Dar nu… cum vă numiți? întrebă Kate în cele din urmă.

Ridică o sprânceană perfect conturată.

— Tatăl tău nu ți-a povestit niciodată despre mine?

— Mă tem că a murit înainte de-a avea ocazia.

— Nătărăul, spuse ea. A jurat că-ți va povesti de mine. Am să-ți povestesc eu, dar nu aici. Castelul este plin de oameni dornici să bârfească şi să inventeze poveşti. Nu trebuie să le dăm apă la moară.

Kate se ținea tare.

— Iar dumneavoastră sunteți?

— Lady Wrothe, deşi ai putea, la fel de bine, să-mi spui Henry, care este prescurtarea de la Henrietta. Leominster, soțul meu, este acolo, se îmbată împreună cu prințul landului Wurttemberg. Săracul Leo, nu se îndură să lase să-i scape niciun pahar de coniac.

Întinse mâna şi o apucă pe Kate de încheietură.

— Gata cu prezentările. Să mergem!

O trase pe Kate după ea pe scări, apoi pe coridoare, apoi pe alte scări până ajunseră, în cele din urmă, în camera ei, o împinse pe Kate pe pat şi-i smulse peruca.

— Ai părul lui Victor. Eşti o frumusețe, nu?

Kate se simți de parcă ar fi fost luată pe sus de un vârtej ivit ca din senin şi aruncată în camera din turn.

— L-ai cunoscut destul de bine pe tatăl meu?

— Era să mă căsătoresc cu el, spuse lady Wrothe prompt. Numai că nu m-a cerut niciodată de soție. Încă îmi amintesc prima întâlnire cu tatăl tău. Era la teatrul Fortune, în timpul piesei *Othello*. Mi-am dat seama imediat că mi-ar plăcea să joc rolul Desdemonei, dacă el ar fi fost Maurul.

— Mama mea era acolo? întrebă Kate, simțind un val de devotament pentru biata ei mamă, care se pare că fusese trecută cu vederea nu numai de Mariana, ci şi de lady Wrothe.

— Nu, nu o întâlnise încă pe-atunci.

— Ah, făcu Kate, simțindu-se mai bine.

— Am cochetat, spuse lady Wrothe, visătoare. Dar mama ta pusese deja ochii pe el şi, în câteva luni, tatăl ei, bunicul tău, l-a aruncat în brațele unei femei care părea mai mult moartă decât vie. Victor era foarte sărac, îi explică ea.

— Oh, făcu iar Kate.

— Din fericire pentru el, era o frumusețe de bărbat, cu părul negru şi ochi ca ai tăi, iar pomeții… dacă lucrurile ar fi stat altfel, m-aş fi căsătorit cu el imediat.

Kate dădu din cap aprobator.

— Desigur, nu mi-ar fi fost credincios şi l-aş fi împuşcat într-un loc anume, deci ar fi putut fi şi mai rău, spuse lady Wrothe gânditoare.

Kate chicoti. Dar. Nu trebuia să râdă, mai ales când asculta poveştile despre nenumăratele infidelități ale tatălui ei.

— Pur şi simplu, nu se putea abține. Aşa sunt unii bărbați. Bănuiesc că l-ai cunoscut pe prinț? El este unul dintre ei. Nicio femeie nu va reuşi să-l țină lângă ea, şi cel mai bine este să-i eviți, oricât de plăcut ar fi să-ți petreci timpul în compania lor. Eu am fost căsătorită de trei ori, de-asta ştiu.

— Deci naşul meu a murit. Îmi pare rău pentru pierderea suferită, spuse Kate.

— S-a întâmplat cu mult timp în urmă, spuse lady Wrothe. Apoi afişă un zâmbet strâmb, ascuns: Tatăl tău şi cu mine… El…

— Ați avut o *aventură,* spuse Kate resemnată.

— Ah, nu. Poate că ar fi fost mai bine dacă am fi avut. Eram tineri şi nesăbuiți atunci când ne-am cunoscut, ceea ce însemna că mai mult vorbeam despre dragoste şi trandafiri decât să facem ceva. Şi Victor nu se putea însura cu mine, pentru că zestrea mea nu era destul de mare.

Cu cât afla mai multe despre tatăl ei, cu atât îi plăcea mai puțin ceea ce auzea.

— Clasica poveste cu Romeo şi Julieta, dar fără pumnale şi otravă, spuse lady Wrothe. Tatăl tău s-a însurat cu mama ta şi asta a fost.

— Ai cunoscut-o şi pe ea?

Lady Wrothe se aşeză pe scăunelul din fața măsuței de toaletă, astfel încât Kate nu-i putea vedea ochii.

— Mama ta nu a fost destul de puternică, aşa că n-am cunoscut-o până la botezul tău.

— Mă întrebam cum au reuşit părinții mei să se întâlnească, din moment ce mama mea stătea mai mult în pat, recunoscu Kate.

— Dar nu s-au întâlnit. Ea l-a zărit trecând prin Hyde Park şi l-a întrebat cum îl cheamă. Din acel moment, tatăl ei s-a ocupat de tot.

Auzind acestea, Kate se întristă şi mai tare.

— Şi bineînțeles că şi eu m-am căsătorit, spuse lady Wrothe întorcându-se din nou spre Kate, s-o privească. Nu te gândi că

m-am căit amarnic din pricina celor întâmplate. M-am îndrăgostit de soțul meu şi cred că şi Victor a făcut acelaşi lucru cu mama ta. De-a lungul anilor, ne-am mai întâlnit din când în când. Nu în secret, vreau să spun.

Kate dădu din cap aprobator.

— Câțiva ani mai târziu, am dansat cu el la Vauxhall. Tocmai pierdusem încă un copil; n-am putut niciodată să duc o sarcină până la capăt. Am plâns pe umărul lui.

Kate ar fi bătut-o uşor cu palma pe braț, dar lady Wrothe nu era genul de femeie pe care să o poți consola astfel.

— Apoi, Victor a aranjat lucrurile în aşa fel încât eu şi soțul meu să fim naşii tăi.

Kate zâmbi uşor.

— Îmi venea să-l omor. Bineînțeles că ceremonia a avut loc. Cum s-ar fi putut altfel? Dar eram atât de supărată pe cât putea el să fie de insensibil, gândindu-se că botezul copilului pe care-l avea cu mama ta ar fi compensat pierderea copiilor mei. Copilul *lui!*

— Tatăl meu nu era foarte receptiv, spuse Kate amintindu-şi cât de vesel era atunci când o anunțase că va aduce acasă o mamă vitregă, asta în condițiile în care ea era încă în doliu după mama ei. Dar sigur avea intenții bune?

— Desigur, dar eu eram atât de îndurerată atunci din cauza pierderii copilului, încât nu mi-am dat seama de asta. Mă tem că am uitat de tine imediat după ceremonie. De fapt, într-un moment de supărare, am uitat complet de tine. Dar iată-te!

Ceea ce-i aminti lui Kate.

— Nu sunt aici drept Kate, mărturisi ea.

— Serios?

Lady Wrothe se privi în oglindă şi apoi îşi pudră nasul,

gânditoare.

— Şi eu îmi doresc asta. Câteodată, Leo mă oboseşte atât de tare! Mi-ar plăcea să fiu altcineva, deşi, dacă asta ar însemna să port o perucă mov, m-aş răzgândi.

— Peruca mov face parte din rol, spuse Kate. Sunt aici drept sora mea vitregă, Victoria, care…

Şi-i dezvălui toată povestea, în mare parte pentru că lady Wrothe nu părea deloc înduioşată, doar dădea din cap aprobator, spunând lucruri de genul: „Victor, vai ce ticălos”, pe un ton care nu părea deloc acuzator, ci mai degrabă ferm.

Rezumă clar situația.

— Deci, acum te dai drept Victoria, care este logodită cu un bărbat bătut în cap pe nume Algemon, care te-a târât aici pentru că are nevoie de binecuvântarea prințului pentru nunta care trebuie să aibă loc întrucât Victoria este la fel de uşuratică precum mama ei.

— Spui asta de parcă ar fi o femeie de moravuri uşoare, protestă Kate. Nu este aşa, ci doar îndrăgostită.

— Îndrăgostită, spuse lady Wrothe irascibilă. Pentru numele lui Dumnezeu, să nu te îndrăgosteşti niciodată înainte de căsătorie. E prea mare deranjul şi are consecințe îngrozitoare. Singura dată am fost îndrăgostită de tatăl tău şi asta pentru că nu m-am putut abține, deşi m-am opus cu înverşunare.

Kate zâmbi.

— Nu plănuiesc să mă îndrăgostesc, lady Wrothe.

— Henry.

— Nu vă pot spune Henry, protestă Kate.

— De ce nu? Pentru că sunt prea bătrână?

— Nu… ei bine…

— Sunt destul de în vârstă ca să am dreptul să cer cum să mi

se spună, zise ea fluturând o mână plină de diamante. Uită discuția asta despre dragoste, e o mare prostie. Mi-ar fi plăcut să merg o perioadă cu Leo la Londra, şi nu pe Continent. Ți-aş fi cunoscut rudele uşuratice şi aş fi întrebat de fina mea. Oricum, adevărata problemă este cu cine te vei căsători tu. După ce termini cu această şaradă, desigur.

Kate se simți uşurată. Henry avea ceva aparte: era o femeie voluptuoasă, cu ochi blajini. Puteai avea încredere în ea.

— N-o să plângi acum, nu? o întrebă Henry, neîncrezătoare. Nu suport lacrimile.

— Nu, spuse Kate.

— Deci cu cine vrei să te căsătoreşti? Bănuiesc că nu vrei să-l furi pe Algemon, logodnicul surorii tale. Nu pare cine ştie ce.

— Ştiu cu cine aş vrea să mă căsătoresc, zise Kate prompt. Adică, nu ştiu exact cu cine, dar ştiu ce fel de om trebuie să fie. Cineva care să semene cu tatăl meu şi nu prea. El nu a stat acasă foarte mult şi prefer pe cineva căruia îi place la țară. Mie mi-a plăcut casa noastră de la țară. E minunată şi destul de mare pentru o mulțime de copii.

— Vrei să fie precum tatăl tău, dar să nu se uite după femei, spuse Henry direct. Victor avea o avere frumuşică datorită zestrei mamei tale, dar…

— Nici mie nu-mi trebuie mai mult, o întrerupse Kate. Nu vreau să mă căsătoresc cu un conte. Un simplu moşier ar fi de-ajuns. Sau chiar şi un negustor care s-a mutat la țară.

— Nicio fină de-a mea nu se va căsători cu un negustor, mărturisi Henry. Pentru Dumnezeu, eşti nepoata unui conte. Iar mama ta, deşi bolnavă, nu a fost o femeie necioplită. A fost o doamnă, şi tu eşti la fel.

Kate nu mai fusese o doamnă de ani buni, de la moartea tatălui ei, de când Mariana îi spusese să se mute în pod. Simți un nod în gât.

— Îmi pare rău, dar *am să plâng*, spuse ea.

— Ei bine, li se întâmplă chiar şi celor mai buni dintre noi, filosofi Henry.

Se ridică, se îndreptă către o tăviță de argint şi turnă lichior în pahare.

— Am umplut găleți de lacrimi după botezul tău. Ştii, eram atât de convinsă că tu ar fi trebuit să fii copilul meu!

— Da?

Kate îşi şterse lacrimile şi încercă să fie atentă.

— Apoi i-am întors spatele lui Victor şi nu i-am mai vorbit niciodată, deşi n-am încetat să mă gândesc la el, adăugă ea cu o voce răguşită.

— Îmi pare rău, spuse Kate. S-a dovedit că nu era un om moral. Din punctul ăsta de vedere, soțul meu aş vrea să fie complet diferit.

— Uite, bea un pahar cu lichior, spuse Henry, dându-i paharul. Îl iau cu mine peste tot pentru că este singura băutură care nu-i place lui Leo, astfel încât am şanse să-mi mai rămână şi pentru mâine.

Kate luă o înghițitură. Avea gust de lămâie şi un miros neplăcut.

— Limoncello, spuse Henry mândră. Nu e nemaipomenit? Am învățat să-l fac de la un bărbat din Sorrento, lordul Manin. L-am părăsit, dar de-atunci iau cu mine limoncello.

— Deci vrei un bărbat cu o avere frumuşică şi un caracter virtuos. Nu ar trebui să fie prea greu. Şi eu mi-am dorit asta, deşi trebuie să recunosc că eu prefer bărbații care au ceva mai

mult decât o avere *frumuşică*. Totuşi, dacă trebuie să-mi aleg pe cineva, prefer să fac asta singură. Astfel, nimeni nu are de suferit.

Kate mai luă o înghițitură de limoncello, apoi îi zâmbi naşei ei. Era atât de simpatică şi de sinceră!

— Eu nu am zestre, spuse ea. Adică am nişte bani lăsați de mama mea, dar nu foarte mulți.

Henry puse jos paharul gol.

— Asta nu e bine. Nu *eşti* tu Katherine? Asta nu e bine nici pentru tine, nici pentru sora ta.

— Tatăl meu îmi spunea Kate.

— Minunat! Deci ce înseamnă toată aiureala asta legată de zestre şi, din moment ce tot vorbim despre asta, ce-ai pățit? Tocmai mi-am dat seama că trebuie să ai pe puțin douăzeci şi trei de ani, aşa că nu pot înțelege cum de nu eşti deja măritată şi nu ai doi, trei copii. Nu ai pretenții prea mari şi eşti şi frumoasă.

Kate termină de băut.

— Aşa cum ți-am spus, tatăl meu s-a recăsătorit, dar a murit la puțin timp după nuntă. Şi i-a lăsat toți banii noii sale soții.

— Este exact genul de prostie pe care-ar fi făcut-o Victor. Probabil că a neglijat să lase un testament. Dar el nu era foarte bogat… în comparație cu mama ta.

Kate rămase cu gura căscată.

— Poftim?

Henry zâmbea apatic, dar ochii îi străluceau.

— Nu ți-a spus niciodată?

— Ce să-mi spună?

— Mama ta trebuia să moştenească averea. Bunicul tău a vrut ca ea să se mărite, aşa că i-a dat bani tatălui tău iar el… ei

bine, mă tem că Victor nu voia decât banii ei.

— Mă tem că i-a cheltuit, zise Kate, tristă. Pentru că eu am primit foarte puțini bani de la mama mea. Şi dacă nu i-a cheltuit el, cu siguranță că a făcut-o mama mea vitregă.

— Nu ştiu, spuse Henry nesigur. Cum ar fi putut să pună mâna pe banii aceia? Îmi amintesc vag că şi Victor se plângea că nu se putea atinge de ei. Am să-l pun pe Leo să se ocupe de asta.

— Chiar dacă Mariana i-a luat în mod ilicit, n-aş putea face nimic în această privință. Nu o plac, dar… spuse Kate.

— Ei bine, nu contează, spuse Henry, întrerupând-o.

— Nu?

— Tatăl tău te-a lăsat în grija mea, Kate. Şi deşi am fost nerecunoscătoare pentru asta la început, acum sunt de cu totul altă părere.

Henry întinse mâna, atingând, pentru o clipă, obrazul lui Kate.

— Aş vrea să-ți fiu o naşă bună, dacă nu te superi.

Kate vedea ca prin ceață.

— Aş fi onorată.

— Bun, spuse ea ridicându-se. Acum trebuie să pleci, pentru că mi-am dat seama că, dacă nu îmi fac somnul de frumusețe, voi arăta îngrozitor mâine dimineață. Nu este nimic în neregulă cu asta, dar din moment ce Leo este jos şi bea coniac, am fi amândoi îngrozitori. Şi este mai mult decât este permis în acest castel.

Kate se ridică, după care ezită o clipă.

— Vino încoace, spuse Henry cu glas aspru şi întinse brațele.

Mama lui Kate era slabă şi mirosea a lămâi; Henry era o

femeie voluptuoasă şi mirosea a parfum franțuzesc.

Dar pentru prima dată de la moartea mamei ei, Kate se simțea în siguranță.

Capitolul 13

Când Kate se întoarse în camera ei, văzu şnurulețul de care trebuia să tragă pentru a o chema pe Rosalie să-i facă patul, dar nu se simțea deloc obosită.

Îi treceau tot felul de imagini prin minte, imagini cu chipul visător al mamei ei atunci când îl văzuse pe tatăl ei, imagini cu tatăl ei comportându-se politicos cu mama ei. Oare pe-atunci încă mai era îndrăgostit de Henry? Fusese oare îndrăgostit de Mariana?

Simți o strângere de inimă, gândindu-se la tristețea mamei ei şi a lui Henry, la cât de aventuroasă este prima dragoste şi la cât de mult o deranja că tatăl ei se lăsase cumpărat.

În cele din urmă, se hotărî să scoată câinii la plimbare. Îl linişti pe Caesar uitându-se fix la el, iar după ce acesta încetă să latre, îi dădu o bucată de brânză.

Salonul imens încă strălucea de lumini atunci când ea intră în curtea interioară, iar câinii o luară înainte. Ea o luă în sens opus, împiedicându-se pe piatra cubică.

Curtea exterioară era slab luminată, dar reuşi să vadă mai multe cuşti mari aliniate lângă un perete. Câinii trăgeau de lese, aşa că-şi aminti de sfatul lui Cherryderry şi se opri, aşteptând ca ei să se liniştească. Apoi le dădu câte o bucată de brânză, iar de data rămaseră cuminți lângă ea.

— Dacă sunteți cuminți, mâine vă scot în societate, le spuse ea.

Oricum trebuia să facă asta. Victoria îi lua cu ea peste tot, iar Mariana îi considera o parte importantă din deghizarea ei.

Toți trei o priveau în timp ce ea vorbea. Începuse să țină la ei, mai ales la Freddy. Se temea de orice, de la o simplă muscă la o umbră întunecată, dar curajul nu este una dintre virtuțile unui câine. Şi, în plus, ei îi plăcea să doarmă cu el.

Cuştile erau înspăimântător de mari. Singurul felinar atârnat de zid nu reuşea să lumineze dincolo de gratiile cuştilor. Câinii se opriră în fața primei cuşti, adulmecând atent țarcul întunecat. Kate privi înăuntru, dar nu reuşi să vadă nimic. Totuşi, era un miros extrem de neplăcut.

— Oare ce Dumnezeu ar putea să țină un prinț într-o cuşcă? spuse ea cu voce tare.

Drept răspuns, Caesar lătră scurt, dar continuă să privească spre cuşcă. Freddy se cuibărise la picioarele ei, arătând că nu dorea să ştie mai mult. Întinse mâna spre felinar, dar o altă mână se întinse peste mâna ei, reuşind să ia lanterna.

— Cine e… oh!

Cuvintele i se opriră în gât. Era însuşi prințul, părând mai posac şi mai trist în lumina tremurândă a lanternei. Părul dezordonat îi cădea pe umeri, iar gura lui avea un aer trufaş. Ridicându-şi bărbia să-l privească, ea observă că avea buze subțiri. Toată lumea ştia că asta este o caracteristică a celor cu sânge albastru.

— De fapt, e un leu în această cuşcă, spuse el. Acolo este un elefant împreună cu tovarăşul lui, o maimuță. Şi acolo a fost un struț, dar l-am mutat în livadă împreună cu nişte capre sălbatice.

Ridică felinarul, iar Kate văzu în fundul cuştii o ființă care părea că doarme. Când lumina ajunse la ea, aceasta deschise

dispreţuitor un ochi şi căscă arătându-şi colţii ameninţători.

— E prea mult spus că aceia sunt dinţi, observă ea.

— Colţi, spuse prinţul cu satisfacţie.

Leul închise iarăşi ochii, ca şi când cei care uitau la el erau prea plictisitori pentru a fi luaţi în seamă. Kate îşi dădu seama că Freddy tremura la picioarele ei şi că până şi Caesar trecuse în spatele ei, arătând pentru prima dată de când îl întâlnise ea că era un câine inteligent.

— Ai face bine să ţii câinii departe de cuşcă, sublinie prinţul. Leul a vomitat ieri toată ziua după ce la mâncat pe câinele unchiului meu.

— Nu era câinele care mânca murături? întrebă Kate. Ce păcat! Unchiul tău mi-a spus când eram în salon că este destul de convins că se va întoarce curând.

— Tu ai crede aşa ceva, dată fiind dieta?

— Nu m-ar face să sar în cuşca unui leu, spuse ea.

— Mă îndoiesc că există ceva care te-ar determina să faci asta.

Era exact genul de remarcă pe care o ura, pentru că făcea aluzie la ceva legat de personalitatea ei – dar la ce anume? Cu siguranţă, nu-l va ruga pe Prinţul-cu-Nasul-pe-Sus să-i explice, aşa că se îndreptă spre cuşca elefantului.

El o urmă cu felinarul:

— Pe elefant îl cheamă Lyssa. Cuşca asta e prea mică pentru ea, aşa că-i facem un ţarc în livadă. Dar dacă o punem acolo, maimuţa s-ar putea să fugă.

Maimuţa dormea la picioarele elefantului, cu un braţ încolăcit în jurul piciorului acestuia.

— Mă îndoiesc de asta. Se pare că e dragoste adevărată între ei.

— Dacă asta e dragoste, nu vreau să am nimic de-a face cu ea, spuse prințul, iar ochii lui păreau să râdă.

— Te înțeleg perfect, spuse Kate chicotind. Nu o să mă vezi vreodată dormind la picioarele cuiva.

— Şi eu care credeam că eşti îndrăgostită până peste cap de nepotul meu, spuse prințul.

— Desigur că sunt, zise Kate, dându-şi seama cât de nesincer sunau spusele ei.

— Ha! N-aş vrea să-l pun pe Algemon să stea la pândă în livadă, sper că prezența lui te va ține în frâu.

Era îngrozitor de atrăgător, când nu fierbea de mânie, ci râdea.

— Algie n-ar permite niciodată să fie lăsat la vatră, spuse ea, încercând să-şi imagineze asta.

Dar el o întrerupse.

— Toloose spune că ai fost bolnavă. Ce-ai pățit?

Kate şovăi un moment, apoi îşi aminti de fața rotunjoară a Victoriei şi de maxilarele ei puternice.

— Nimic grav, spuse ea cu inima uşoară.

— În afară de faptul că ai fost la un pas de moarte?

— Nu arăt chiar *atât* de rău, spuse ea aspru.

Îi atinse uşor bărbia şi o examină.

— Ai cearcăne, eşti palidă, arăți epuizată. Nu arăți bine.

Ea îşi miji ochii.

— Eşti extrem de nepoliticos pentru cineva care face parte dintr-o familie regală. M-aş fi aşteptat să fii diplomat în orice situație.

El ridică din umeri.

— Probabil că de vină este frumusețea ta. A scos la iveală unul dintre rarele mele momente de sinceritate.

— Norocul meu! spuse ea îmbufnată. Uiți de diplomație exact atunci când îmi spui cât de groaznic arăt.

El îi puse un deget pe buze, iar ea tăcu. Era de parcă tocmai l-ar fi văzut pentru prima dată: un bărbat lat în umeri, îmbufnat, dar cu o energie debordantă şi o senzualitate pe care o emana prin toți porii.

— Dumneata, domnişoară Daltry, vorbeşti prostii şi ştii asta. Nu pot decât să-mi imaginez cum ai arăta dacă ai avea un pic mai multă carne pe oase, dar oricum eşti splendidă.

Luă degetul, iar ea zâmbi, ca un copil neastâmpărat care este potolit cu dulciuri. Apoi, el se sprijini de cuşcă, părând mulțumit de sine, ca şi cum tocmai ar fi rezolvat o problemă.

— Ce faci aici, pe întuneric? întrebă ea. Nu vrei să te întorci şi să fii în continuare linguşit? Viața e atât de scurtă!

Urmă un moment de tăcere după ce ea făcu această afirmație aparent nepoliticoasă.

Apoi, el vorbi, încet:

— De fapt, am ieşit să vă dacă leul încă mai vomită bucăți din câinele care mânca murături. Iar englezii nu se dau bine pe lângă ceilalți, din câte ştiu eu.

Se întoarse să atârne felinarul, astfel încât vocea lui se auzi din întuneric:

— Cum l-ai cunoscut pe nepotul meu, dacă nu te deranjează întrebarea?

— Ne-am întâlnit într-o catedrală şi ne-am îndrăgostit imediat, spuse Kate, după o pauză în care se chinui să-şi amintească toată povestea.

— Te-ai îndrăgostit de Dimsdale. Pe care am observat că îl alinți spunându-i *Algie*. Mi se pare mai degrabă stupid.

— Da, m-am îndrăgostit, mărturisi Kate.

— Dacă ai şti ce înseamnă dragostea, cu siguranță nu te-ai căsători cu nepotul meu.

— Îl iubesc pe Algie, repetă ea.

— O să-i faci viața un calvar înainte să împlinească douăzeci de ani, spuse el rece. Ştii că e mai tânăr decât tine, nu? Încă nu are experiență, săracul viconte. Deşi poate că nu-ți displace asta.

— Eşti un om dezgustător, zise Kate, dispreţuitor. Mă bucur că ți-ai găsit o logodnică prin intermediul alianțelor de familie, pentru că mă îndoiesc că ai fi fost capabil să-ți găseşti singur o soție.

Ceea ce era o minciună sfruntată, pentru că nu ştia nicio femeie care nu s-ar fi dat bine pe lângă el, ca să se căsătorească cu el. Cu excepția ei, bineînțeles.

Se îndepărtă, apoi se întoarse şi spuse cu glas aspru:

— Maiestatea Voastră.

Cât ai clipi, o prinse din urmă şi îşi puse brațul în jurul taliei ei. Arăta foarte bine şi era incredibil de masiv, iar ea îi simțea inima bătând. El mirosea minunat, precum focul în aer liber noaptea, întunecat, sălbatic şi nebun.

— Mai spune asta o dată, zise el, respirația lui mângâindu-i gâtul.

— Dă-mi drumul, îi ceru ea cu hotărâre, luptându-se cu impulsul de a-i cădea în brațe şi de a se întoarce către el, dorind să-l sărute… să-l sărute? Nu fusese niciodată sărutată şi nu voia să primească primul sărut de la un prinț îngâmfat şi obraznic, care era supărat că ea nu-i cădea la picioare.

Vocea lui suna înăbuşit, rugător.

— Vreau doar să te sărut, domnişoară Victoria Daltry.

Buzele lui îi atinseră gâtul, dându-i fiori pe şira spinării.

Cu un gest iute, ridică piciorul încălțat în pantoful cu toc şi-l lovi acolo unde credea că se află piciorul lui, se răsuci şi se smulse din brațele lui.

Ajunseseră în dreptul zidurilor, iar ea putea să-l vadă în lumina care venea de la ferestre.

— Eşti un dobitoc, spuse ea, scrâşnind din dinți.

— Trebuia să fii atât de violentă? Aceştia sunt pantofii mei preferați, spuse el. Şi nu cred că sunt *mereu* un dobitoc.

Ea făcu câțiva paşi în spate.

— Chiar şi dacă te-aş compătimi pentru lipsa de inteligență, mai ai atâtea trăsături pentru care nu merită să-mi fie milă de tine.

— Dacă eu sunt un dobitoc, înseamnă că tu ce eşti?

— Total neinteresată de tine, spuse ea categoric.

— O mică scorpie acră, replică el.

Avea ochii întredeschişi şi, pentru prima dată de când îl cunoştea, părea supărat. Totuşi, fața lui o făcea acum să râdă.

— Arăți ca un băcan care nu şi-a primit lada zilnică de cartofi.

— Cartofi, spuse el. Te compari cu un cartof?

— Uite cum stau lucrurile, nu le poți săruta pe doamnele englezoaice oricând ai tu chef, spuse ea. Caesar, înapoi!

Caesar îşi dăduse seama că leul dormea şi începuse să adulmece iarăşi gratiile.

— Nu vreau să ajungi cina leului.

— Şi de ce nu pot?

O şuviță de păr îi căzu pe ochi, făcându-l să arate exact ca genul de om care *putea* săruta pe oricine dorea. Arăta minunat, foarte senzual şi periculos. Ea îşi aminti cum îl catalogase Henry atunci: exact ca tatăl ei, genul de om care nu va fi

niciodată credincios.

Afişă un zâmbet dulce-amărui.

— Pentru că nu trebuie să intri în grațiile tuturor femeilor, explică ea, blând. Pentru numele lui Dumnezeu, aşa sunt toți prinții?

El se apropie, iar ea îl privi, dar el nu părea senzual, ci doar curios.

— Nu poți să-mi spui că o femeie apare, pur şi simplu, la curtea regală din Marburg – sau de unde eşti tu – şi se aşteaptă să fie sărutată de orice prinț sau de oricine îi iese în cale.

— Desigur că nu!

— Ei bine, atunci de ce crezi că eu pot fi sărutată?

— Sincer, pentru că nu ştii de ce eşti aici, spuse el.

Avea dreptate.

— Sunt aici din cauza câinilor mei, spuse ea defensiv.

— Ai vorbit un timp cu mine. Ai venit fără însoțitoare. Wick mi-a spus că ai venit cu o singură servitoare.

Kate o blestemă în gând pe Mariana pentru că o dăduse afară pe guvernantă.

— Aş fi coborât cu servitoarea mea, dar are indigestie, spuse Kate.

— Cred că ai uitat s-o chemi. Te asigur că domnişoarele care coboară în curte nu-şi uită servitoarele şi nu sunt niciodată singure, spuse el. Călătoresc împreună, precum stolurile de grauri. Sau precum haitele de câini, adăugă el, în timp ce Caesar mârâia către leu.

Nu a putut să-i explice că guvernanta ei fusese dată afară în ziua imediat următoare după moartea tatălui ei şi de aceea ea nu reuşise să învețe să se plimbe împreună cu servitoarele.

— Ar fi trebuit să fiu însoțită de servitoarea mea. Dar nu

trebuie să te gândeşti că fiecare femeie îşi doreşte să te sărute.

El o privi fix.

— Asta este o discuție ridicolă, murmură ea. Caesar, vino aici! E timpul să mergem.

Câinele stătea în fața cuştii, mârâind.

— Animal prostuț, spuse ea, luându-l în brațe.

— M-am gândit să te seduc, rosti prințul.

Ea se întoarse spre el cu gura deschisă.

— Nu poți umbla de colo până colo încercând să seduci domnişoare, rosti ea cu o voce pițigăiată.

— Dacă nu aş fi deja logodit, m-aş gândi să mă însor cu tine.

Kate respira zgomotos.

— Te-ai gândi la asta aşa cum te-ai gândi la pojar. Nu ai face aşa ceva şi nici nu trebuie să faci vreo aluzie.

Mai făcu un pas către ea şi o privi cu ochii lui negri ca noaptea. Observă că buzele lui nu erau deloc subțiri. Ba din contră.

— Sunt o scorpie, îi spuse ea. Ce crezi că faci? Eşti prinț. Aceasta este o conversație neadecvată şi n-ar trebui să mai porți astfel de discuții cu domnişoarele tinere, căci altfel s-ar putea să *trebuiască* să te însori cu una dintre ele, cel mai probabil în timp ce tatăl ei îți ține pistolul la tâmplă.

— Tatăl tău? întrebă el, privind-o fix.

— Tatăl meu este mort, spuse ea, simțind un junghi în dreptul inimii. Dar voi doi vă asemănați foarte mult şi mă tem că am moştenit de la el imunitatea la farmecele tale.

— Plus că eşti îndrăgostită de Dimsdale. Tatăl tău a vrut să te căsătoreşti cu el?

— Tatăl meu a murit acum câțiva ani. Nu este vorba de el

aici. Oricum, eşti de-a dreptul nebun. Nu ai cum să te însori cu mine şi este inuman din partea ta să-mi stârneşti interesul în această privință. Dacă te-aş crede? Se spune că te vei însura cu o prințesă rusoaică.

— Este adevărat că trebuie să mă însor cu o moştenitoare, spuse prințul neatent. Se spune că şi tu eşti prințesă, la urma urmei. Nu vreau neapărat pe cineva cu legături în societate. Vreau doar pe cineva bogat. Ochii lui căzură asupra decolteului ei: Pe cineva atrăgător.

Kate îl ridică pe Caesar puțin mai sus, astfel încât câinele îi acoperea pieptul de ceară.

— Asta este cea mai grosolană discuție pe care am avut-o vreodată, remarcă ea.

— Probabil că vârsta ta mă face să mă comport grosolan, spuse el. Recunosc că am avut multe discuții indecente, dar niciuna cu fecioare nubile.

Simți replica lui asemenea unei înțepături, deşi nu-şi dădu seama dacă sugera că ea era în vârstă sau tânără.

— Mărturiseşti adesea că doreşti să te însori cu o femeie pentru banii ei?

— În general, vorbim despre alte dorințe.

— Îmi imaginez, mormăi ea. Oricum, a fost minunat. Precum ştii, nu sunt liberă să mă căsătoresc. Şi nici nu sunt bogată.

Nu credea în teoria lui Henry privind zestrea ei. Era prea frumos ca să fie adevărat.

Ridică din sprânceană.

— Nu eşti? Dimsdale ştie asta? Wick pare a crede că ai o avere considerabilă.

— Cu siguranță. Algie mă iubeşte oricum, rosti ea printre

dinți.

— Interesant. Nepotul meu îmi pare genul de om care ar pune pe primul loc dragostea, apoi averea.

— Spre deosebire de tine, care pune dragostea pe ultimul loc, spuse ea, fiind de acord cu el în privința lui Algie.

— Aşa cum ai face şi tu, spuse el vesel.

— Asta înseamnă că-mi pot plimba câinii fără teama că vei sări la mine dintr-un colț întunecat? întrebă ea punându-l pe Caesar jos.

— Exact, spuse el. Dar… eşti nemaipomenit de frumoasă.

Şi în timp ce Kate îi reținea complimentul, el o strânse în brațe într-un mod oficial şi îşi înclină capul către fața ei.

Dar apoi se schimbă. Toată energia aceea sălbatică, neastâmpărată, pe care ea o observase la el, se răsfrânse în sărutul lui de care ea avea atâta nevoie. Credea că sărutul însemna să-ți atingi uşor buzele… dar, de fapt… însemna să guşti şi să simți. Îi simțea buzele catifelate, fierbinți.

Avea *gust* de foc. Ea se aplecă, deschise gura, simțind iarăşi un fior pe spate. Ceva fierbinte şi dulce fremăta în gura ei. Ea îşi aminti vag că trebuia să-i dea o lecție, să-l învețe să nu mai sărute orice domnişoară pe care o întâlnea.

Trebuia să-i dea o palmă.

Dar atunci, el şi-ar dezlipi buzele de-ale ei, sau şi-ar lua mâna de pe mijlocul ei sau… numai instinctul de autoconservare înnăscut o salvă. Dacă la început îi ceruse voie să o sărute, acum ea avea nevoie de asta şi, deşi nu avea niciun pic de experiență, corpul ei reacționa cu fiecare părticică.

Totuşi, o voce rațională îi aminti cine era şi pe cine săruta.

Se dădu înapoi; el se împotrivi o clipă, o clipă minunată, apoi totul se termină.

Primul ei gând era complet irelevant: nu observase niciodată cât de dese erau genele lui. Următorul ei gând a fost că nu făcuse altceva decât să-i hrănească vanitatea absurdă, iar acum el va crede că până şi englezoaicele îl considerau irezistibil.

În următoarea secundă, îi veniră în gând anii de linişte sufletească la care se gândea în prezența Marianei. Deschise gura pentru a spune ceva care să-i strice părerea foarte bună despre sine, dar el vorbi primul.

— La naiba, mi-aş dori să fii tu prințesa mea rusoaică, spuse el, iar în vocea lui se simțea o dorință înăbuşită care-l făcea să pară sincer.

Şi imediat, supărarea produsă de îngâmfarea lui fără margini se topi şi începu să râdă.

— Eşti…

Se opri. Chiar voia să-i facă un compliment, să-i crească şi mai mult respectul de sine?

Aşa se cuvenea.

Se înclină spre el şi-l sărută.

— Dacă banii ar putea cumpăra astfel de sărutări, mi-aş dori să fiu moştenitoare. Aş merge atât de departe, încât mi-aş dori chiar să fiu prințesă, adăugă ea.

El îi cuprinse obrajii în palme.

— Vreau să-ți gust buzele, spuse el cu un suspin straniu.

„Amândoi aveau aceeaşi părere despre simțul gustului", se gândi ea amețită – după care ea îl gustă, simțindu-i gustul de miere şi încă ceva mai catifelat şi mai sălbatic, ceva care o făcea să tremure şi…

El o dădu la o parte.

— Eşti periculos, spuse ea încet.

Zâmbetul lui îi spunea că tocmai rostise un lucru greşit,

care-i alimenta şi mai mult orgoliul.

— Prinții, spuse ea oftând. Bănuiesc că ai numai beneficii de pe urma acestui lucru.

Îl duru şi observă asta cu satisfacție, pentru că-i tremurau genunchii şi picioarele…

— Nu, spuse el aspru. Te asigur că am foarte puține beneficii. Acum, dacă nu cumva vrei să fii prinsă şi sărutată de un alt străin, domnişoară Daltry, îți sugerez să te întorci imediat în camera ta şi să nu mai ieşi neînsoțită.

Capitolul 14

În dimineața următoare Kate scoase câinii la plimbare, însoțită de această dată de Rosalie. Era imediat după răsărit, dar era obişnuită să se trezească devreme şi nu mai putu să mai doarmă, chiar dacă Freddy scheuna şi încerca să se ascundă sub pături. Imediat ce deschise ochii, îşi aminti de evenimentele din seara trecută şi nu mai putu să adoarmă.

— Haideți, le spuse ea. Voi trei ieşiți fără lesă. Îl vom vizita pe leu în timpul zilei; dacă nu sunteți cuminți, o să vă înfulece, aşa că aveți grijă.

Curtea răsuna de paşii ei şi ai lui Rosalie în timp ce păşeau pe dalele de piatră. Cu o seară în urmă, era un spațiu cald, primitor. În această dimineață, părea rece de sute de ani, deprimant şi în stare să reziste şi când ei nu vor mai fi. Kate tremură şi începu să meargă un pic mai repede.

Leul era treaz. Căscă atunci când le văzu şi păşi înainte. Ea se retrase un pas înapoi.

Era mult mai neîngrijit decât ar fi crezut. Avea o vagă ideea despre faptul că leii erau animale curate, dar acesta părea

mâncat de vreme, ca un covor ponosit din fața şemineului. Se uită la ele cu dezgust, apoi se îndreptă către fundul cuştii, se întoarse şi merse din nou către ele, scuturându-şi coada ca şi când capul i-ar fi fost prea greoi.

— Vai, domnişoară, țipă Rosalie.

Caesar sări înainte şi mirosi gratiile. Kate pocni din degete şi el trecu înapoi, aşa că ea îi dădu o bucată de brânză.

— Toți servitorii vorbesc despre leul acesta, spuse Rosalie. Se zvoneşte că fiara a mâncat jumătate din animalele de companie. O să avem noroc dacă reuşim şi plecăm cu toți trei câinii.

— Cred că întâi îl va mânca pe Caesar, spuse Kate nemilos.

Leul se apropie de gratii şi se uită înfometat la câini, aşa că ea îi aruncă o bucată de brânză. O adulmecă disprețuitor, dar o mâncă pe toată.

— Animalul ăsta îmi dă fiori. Uită-te la Freddy. E speriat de moarte. Să mergem la elefant. Haide Freddy; să fugim de pisica asta obraznică, spuse Rosalie.

Ea se îndreptă către celelalte cuşti, dar Kate rămase acolo, uitându-se fix la leul din cuşcă.

— Bună dimineața, domnişoară Daltry, se auzi o voce din spatele ei. Se întoarse şi-l văzu pe majordomul prințului zâmbindu-i.

— Bună dimineața, domnule Berwick. Cred că suntem singurii oameni care s-au trezit din tot castelul, spuse ea.

— Am venit să văd ce face leul. Arată mai bine.

Nu părea să se grăbească, astfel încât Kate îndrăzni să-l pună o întrebare.

— V-ar deranja dacă v-aş ruga să-mi spuneți câteva lucruri despre castel?

— Absolut deloc, spuse el, sprijinindu-se de gratiile cuştii.

— Am observat aseară că primiți cam două sute de lumânări de ceară pe săptămână. Să înțeleg că aveți propriul negustor de lumânări? Ştiu că aveți un brutar, dar cum rămâne cu restul lucrurilor care de obicei se găsesc într-un sat, cum ar fi o fierărie?

Berwick purta o livrea frumoasă, cu butoni mari şi cu guler înalt. Arăta întocmai precum cel mai bun servitor dar, când o privi o clipă, simți parcă… absurd. Avu sentimentul că-l cunoaşte sau, cel puțin, că-l mai întâlnise.

— Castelul are propriul magazin de lumânări, răspunse el. Dar ai subestimat numărul lumânărilor, domnişoară Daltry. Într-o săptămână obişnuită, ard mai mult de trei sute de lumânări în tot castelul, iar în unele camere folosim şi lămpi cu petrol. Cu ocazia balului, am comandat, desigur, mult mai multe, pentru a mă asigura că policandrele vor lumina până dimineață.

— Fascinant. Dar servitorii? Câți sunt în total? întrebă Kate.

Făcu o pauză, calculând.

— Tocmai am angajat patru şi am concediat unul, aşa că, luându-i în considerare şi pe aceştia trei, avem în prezent o sută treizeci şi şapte, în castel şi în afara acestuia.

— Majoritatea veniturilor provin din arendă? întrebă ea înainte să se gândească la asta.

Apoi roşi.

— Îmi pare rău, a fost o întrebare extrem de nepotrivită.

El ridică o sprânceană.

— Englezii sunt mult mai pudici decât noi când vine vorba de bani. Castelul este înconjurat de ferme, desigur, şi asta aduce profit, ceea ce ne permite să întreținem castelul. Prințul

nu crede că aceste venituri sunt însă suficiente, dat fiind numărul de oameni care locuiesc aici.

— Cu siguranță, nu am vrut să mă interesez de situația financiară a prințului, rosti Kate, înroşindu-se şi mai tare.

— De ce nu? întrebă el, ridicând din umeri. Te asigur că Marburg este plin de prinți săraci. Prințul Gabriel este unic, pentru că trebuie să aibă grijă de un castel.

Părul lui Berwick era prins la spate în coadă, dar, când ridică din umeri, o parte din el îi căzu pe frunte.

Atunci, ca şi când ar fi avut o oglindă în față, recunoscu, privindu-l pe Berwick, fața prințului. Semănau ca două picături de apă. Părți identice ale aceleiaşi monede.

Rămase cu gura deschisă de uimire.

Privirile li se întâlniră iar el înțelese de ce-l privea aşa uimită. Zâmbetul lui pieziş era copia identică a zâmbetului stăpânului său.

— Hmm, spuse ea, revenindu-şi.

— Astăzi vom merge la picnic *al fresco* în grădinile din spatele castelului, spuse Berwick, fără să clipească. Mai multe domnişoare s-au arătat interesate să vadă şi restul menajeriei, care se află dincolo de labirintul de arbuşti. Ar fi foarte plăcut şi să ne plimbăm cu barca pe lac.

Leul adormise din nou.

— Nu crezi că animalul acela are nevoie de o cuşcă mai mare? întrebă ea.

Faptul că Berwick putea fi o rudă apropiată a prințului o făcu să poată vorbi mai lejer cu el.

— Cât de mare ați sugera să fie?

— Ei bine, gândiți-vă la țarcurile pentru porci. Ai putea pune o scroafă şi toți godacii într-un țarc de şase pe şase, dar

cred că majoritatea fermierilor s-ar gândi la un spațiu mai mare. Acest leu are mai puțin spațiu decât un purcel subdezvoltat. Nu e bine.

Se uită la Berwick şi văzu că el clipea uimit.

— Nu ar trebui să ştiu dimensiunile unei cocini, spuse ea oftând.

— Cine spune ce ar trebui să ştim şi ce nu? şopti Berwick. Dar trebuie să recunosc că multe dintre subiectele de conversație li se păreau absolut grosolane englezoaicelor pe care le-am întâlnit când eram la Oxford.

— Ați studiat la Oxford? Sau ați fost acolo ca însoțitor al prințului? întrebă ea.

— Am studiat acolo, spuse el vesel. Şi tot eu am grijă de prinț. Astfel că lucrurile au ieşit bine pentru amândoi. Eu am studiat filosofia, iar el istoria; şi amândoi am studiat tinerele domnişoare.

Trase din pipă şi suflă un nor de fum.

— Eram tineri, vezi tu.

Kate îi zâmbi.

— Vă ajută filosofia în ceea ce faceți acum?

— Nu ai idee cât de mult. Atunci când apar problemele, apelez la gândirea filosofică.

— Probleme legate de ordine?

— Rudele prințului sunt extrem de dezordonate, spuse el vehement. L-ai cunoscut pe domnul Tippet aseară?

Kate se încruntă.

— Cam palid şi mai plinuț?

— Exact. Domnul Tippet este declamatorul uneia dintre mătuşile Maiestății Sale. Probabil că v-o amintiți pe prințesa Maria-Tereza, cu pasiunea ei de-a purta pene.

Kate îşi aduse aminte de o femeie aprigă, cu pieptul plat.

— Cât de frumos că are pe cineva care să-i citească, spuse ea politicos.

— Tippet citeşte în palmă. Sau cel puțin aşa spune el, adăugă Berwick cu o umbră de îndoială. Oricum, prințul Frederick l-a înnebunit tot cerându-i să-i citească în palmă, căutând un răspuns mai bun.

— Ideea că palma şi-ar putea schimba aspectul dintr-o clipă în alta pare să infirme întreaga ideea, remarcă Kate.

— Domnul Tippet i-a spus deja prințului că se va însura cu o domnişoară cu părul negru şi va trăi până la o sută doisprezece ani şi multe alte lucruri bune, interesante dar se pare că niciunul nu este destul de bun.

— Aşa că apelezi la cunoştințele tale filosofice pentru a te ocupa de activitățile tale… Şi îşi impuse să nu mai spună nimic. Nu era deloc treaba ei dacă prințul Frederick era, într-adevăr, rudă cu Berwick.

— Exact, spuse el blând. Domnişoară Daltry, dați-mi voie să vă spun că sunteți o domnişoară nemaipomenită.

— Ei bine, nu numai familiile regale sunt cele care au rude excentrice, spuse ea, dându-şi seama că, într-adevăr, i se părea simpatic.

El dădu din cap aprobator, privind-o gânditor. Atunci apăru şi Rosalie.

— Trebuie să veniți să vedeți elefantul, domnişoară Katherine, țipă ea, fără a realiza că folosea alt nume. Cea mai dulcică maimuțică se atârnă de piciorul lui. Nu am mai văzut ceva atât de scump niciodată.

— Maimuța este preferata castelului, comentă Berwick.

Kate îl privi să vadă dacă îşi dăduse seama de greşeala lui

Rosalie, dar el nu dădu niciun semn în sensul acesta.

Caesar, care se arăta foarte precaut față de leu, nu se comportă la fel şi față de elefant. Se năpusti printre gratiile cuştii, schelălăind nebuneşte, încercând să prindă maimuța.

Elefantul părea agitat şi începu să se mişte încoace şi încolo.

— Elefanților nu le plac şoarecii, iar câinele acela nu este cu mult mai mare, spuse Berwick părând complet neinteresat. S-ar putea să-l calce în picioare.

— Caesar! Ieşi, te rog, de-acolo! țipă Kate, agitând cu disperare o bucată de brânză.

Dar Caesar era pe cât de curajos pe atât de prostuț, şi credea că, dacă lătra destul de tare, coada maimuței îi va cădea în gură.

Berwick oftă.

— Mă scuzați, doamnelor.

Deschise o cutiuță anexată cuştii, scoase o cheie şi descuie uşa. Făcu un pas înainte şi-l luă pe Caesar de acolo.

— Va trebui să-l țin în lesă. Mă tem că este destul de curajos. Nu are minte, spuse Kate.

— Deloc?

Kate dădu din cap.

— Chiar deloc, din câte constat. Se mai întâmplă.

Berwick ridică o sprânceană.

Îi zâmbi, ca şi când ar fi fost acasă, glumind cu Cherryderry.

— E mascul. Am observat că uneori creierul nu face parte din dotare.

Ea şi Rosalie părăsiră curtea acompaniate de râsul majordomului.

Capitolul 15

Picnicul şi plimbarea cu barca avură loc după-amiaza târziu, în grădinile din spatele castelului. Grădinile aveau un aspect foarte oficial şi se întindeau începând de la ultima treaptă a unei scări de marmură albă. Avea un labirint de tufişuri, un lac cu lebede şi tot ce ar trebui să mai aibă grădina unui castel care se respectă, inclusiv o orchestră care cânta pe o terasă de marmură.

Kate purta o perucă de culoare vişinie care se potrivea cu haina, o rochie cu pliurile vişinii, croită la spate pentru a dezvălui încă două straturi, unul vişiniu deschis şi celălalt crem. Avusese o discuție cu Rosalie cu privire la inserțiile bucățelelor de ceară dar servitoarea ei insistă că rochia nu-i va veni deloc cum trebuie fără ele. De fapt, nu i-ar fi venit cum trebuie din cauza aspectului ei.

— S-ar putea topi şi ce-o să fac atunci? Dacă mi se face cald şi-şi schimbă forma? Atunci ce fac?

— Ai grijă să nu-ți fie cald, spuse Rosalie cu o logică ireproşabilă.

Algie şi Kate urcară scările care duceau la grădină şi se opriră. Orchestra cânta ceva minunat, probabil un vals… Ştia de valsuri şi de influența lor asupra dansatorilor. Muzica o făcea să vrea să danseze.

— Mă întreb cum de merg fântânile acelea neîntrerupt?

Apa țâşnea în aer din gurile unor imenşi monştri marini din piatră.

— L-ai putea întreba pe domnul Berwick. Se pare că ştie foarte multe lucruri despre castel, sugeră Kate.

— Cu siguranță, nu voi sta de vorbă cu un servitor, spuse Algie îngrozit. Pentru numele lui Dumnezeu, Kate, aminteşte-

ți că eşti Victoria! Soția mea nu s-ar înjosi niciodată atât de tare!

— Dacă vrei să ştii ceva, de ce nu întrebi? ripostă Kate. Cred că eşti snob, Algie. Prințul nu-ți va putea răspunde la întrebare.

— De parcă l-aş întreba pe el, țipă Algie, simțindu-se iarăşi insultat.

Kate oftă şi începu să coboare treptele. În grădini erau mai mulți oameni decât văzuse ea în salon cu o zi în urmă; se pare că oaspeții soseau deja pentru bal.

— Nu mă lăsa singură Algie. Mai mult ca sigur mă voi întâlni cu persoane pe care Victoria le ştie. Le voi zâmbi tuturor, dar trebuie să mă ajuți, îi spuse ea logodnicului ei posac.

— Astăzi semeni mai mult cu Victoria, ceea ce este foarte bine, spuse Algie, uitându-se la ea. Câinii unde sunt? întrebă el, conştient de acest detaliu important.

— I-am lăsat cu Rosalie. Am crezut că… spuse ea.

— Trebuie să te însoțească, spuse Algie pocnind din degete către un lacheu, într-un mod care lui Kate i se păru demn de dispreț. Victoria îi ia cu ea peste tot; o reprezintă. Adu câinii din camera domnişoarei Daltry, îi ordonă lacheului. Şi grăbeşte-te! Te aşteptăm aici.

În timp ce aştepta, Kate reuşi să descopere unde era prințul. Nu era greu de găsit, din moment ce era înconjurat de o suită de domnişoare şi purta un costum de mătase galbenă, mată. Cel puțin ştia în ce direcție să nu se îndrepte.

— Uită-te la asta, spuse Algie uimit.

— Poftim? întrebă Kate, prefăcându-se că privea lacul.

— Haina domnului Toloose are cinci tivuri la spate în loc de

trei. Şi-a agăţat singur mâneca.

— Mi se pare extraordinar că poţi vedea de-aici un detaliu atât de mic, spuse Kate. Mulţumesc! A fost foarte drăguţ din partea dumneavoastră! spuse ea apoi, întorcându-se către lacheu.

Aruncă fiecărui câine o privire aspră.

— Caesar, să nu latri! Coco, stai departe de apă! Freddy…

Făcu o pauză, uitându-se la urechiuşele moi şi la ochii blânzi ai lui Freddy. Părea atât de fericit s-o vadă!

— Ei bine, tu nu trebuie să faci nimic. Haideţi!

Coborâră toţi scările, cu Algie în frunte, iar ea era atât de ocupată să laude câinii pentru că nu trăgeau de lese, încât nu-şi dădu seama că prinţul se descotorosise de cohorta de admiratoare şi-i aştepta să-i întâmpine în capătul scărilor.

— Domnişoară Daltry, spuse el solemn, ca şi când noaptea trecută nu s-ar fi întâmplat nimic.

— Maiestatea Voastră, spuse ea făcând o reverenţă.

— Dragul meu nepot, rosti el, întorcându-se către Algie.

Algie se lupta să găsească răspunsul potrivit la salut.

— Maiestatea Voastră, unchiule, rosti el în cele din urmă şi făcu o reverenţă atât de adâncă, încât aproape că-şi atinse pantalonii cu nasul.

— Insist să mă însoţiţi la o plimbare pe lac, spuse prinţul, luându-i mâna lui Kate să o sărute.

Nu era drept pentru restul omenirii ca prinţul să aibă asemenea ochi. Mai exact, nu era drept faţă de restul domnişoarelor.

— Poate voi face asta odată, spuse ea, retrăgându-şi mâna.

— Acum, spuse el, luând-o cu sine fără a se mâi uita la Algie.

— Ce faci? rosti ea printre dinți, încercând să țină lesele câinilor să nu se încurce cu rochia.
— Te duc pe lac, desigur.
Câteva secunde mai târziu, se aflau într-o barcă lungă, în formă de păstaie, cu un lacheu care vâslea, stând în capătul celălalt al bărcii.
— Lui Algie, scumpul meu logodnic, n-o să-i placă asta, spuse ea, întrebându-se dacă putea să-şi scoată mănuşile şi să bage degetele în apă. Era atât de frumoasă, de un albastru-închis şi limpede.
— Le poți scoate, spuse prințul, ghicind la ce se gândea. Suntem destul de departe, ca să nu ne vadă nimeni.
— De ce-ai vrut să ieşim cu barca? întrebă ea, scoțându-şi mănuşa din mâna dreaptă.
— Ştii despre ce vorbesc femeile acelea de-acolo? întrebă el, îndreptându-şi bărbia spre un grup de femei îmbrăcate în mătăsuri şi satin, exact ce purtase şi ea când îl întâlnise prima dată.
— Nu. Uite… Poți avea grijă de el? întrebă ea, dându-i lesa lui Caesar. Freddy e cuminte, iar Coco e foarte bine-crescută, dar nu pot garanta că Caesar nu va sări în apă dacă vede un peşte.
— Nu-mi plac câinii, spuse prințul privind cu dispreț coada pufoasă a lui Caesar.
— Nici mie, spuse ea vesel, apoi îşi aminti cine pretindea a fi. Cu excepția câinilor mei, desigur.
— Acele femei discută despre cât de mult te-ai schimbat în ultimele două luni, de când te-au văzut la Londra, spuse prințul, dându-se înapoi şi privind-o cu viclenie. După cum se spune, erai mult mai atrăgătoare acum câteva luni, mai

împlinită şi aşa mai departe.

— Cât de grosolan, de meschin din partea lor să fie atât de critice după ce-am fost bolnavă! Drăguț din partea ta că mi-ai atras atenția, spuse ea.

— Deci, cine eşti? întrebă el, aplecându-se.

— Uite, un peşte, exact acolo!

— Nu eşti domnişoara Victoria Daltry.

Se întinse şi o luă de mână, întorcând-o cu fața spre ei. Îşi trecu uşor degetul mare peste palma ei, iar privirile li se întâlniră.

— Bătături. Cei din înalta societate nu au bătături în palmă. Nici măcar după o boală.

— Ei bine… începu Kate dar se opri.

— Lasă-mă să ghicesc, spuse prințul, afişând un zâmbet ispititor, care ar fi trebuit declarat ilegal. Eu şi Wick am discutat pe larg despre asta azi-dimineață.

— Wick?

— Fratele meu, Berwick. Spune că ai bănuit că e fratele meu.

— Poate că am ghicit… spuse Kate.

— Şi eu am intuit, continuă prințul triumfător. Deci nu eşti Victoria Daltry. Eşti o odraslă nelegitimă a familiei, care, dintr-un motiv necunoscut, a înlocuit-o pe Victoria, ceea ce explică multe lucruri: mâinile tale, indiferența ta față de câini şi față de nepotul meu nătărău, faptul că nu semeni deloc cu Victoria, care este durdulie şi pudrată, precum şi cunoştințele tale în ceea ce priveşte cocina unei scroafe.

— Durdulie şi pudrată? repetă Kate, gândindu-se cu disperare ce-ar trebui să spună.

În aceste circumstanțe, i se părea destul de ridicol să

protesteze în privința originii ei.

— Una dintre cele mai sarcastice domnişoare şi-a exprimat mâhnirea pentru faptul că e sigur că vreun doctor te-a forțat să stai la soare, din moment ce înainte aveai cea mai frumoasă piele.

— Încerca să-ți distragă atenția, sperând că nu-i vei observa copita.

— Tot ce se poate, spuse el rânjind.

— Văd că pe tine te amuză teribil, zise ea îmbufnată.

— Ei bine, faci parte din familie. Adică vei face parte din familia mea imediat ce Algemon se va căsători cu încântătoarea Victoria, adăugă el.

— Nemaipomenit, spuse Kate, luând un nufăr din apă.

Îi aruncă o privire lacheului care se afla la pupa bărcii, dar el părea ocupat să evite celelalte bărci care pluteau la întâmplare pe lac.

— Să fiu rudă cu un prinț. Este unul dintre lucrurile pe care doresc să le realizez în viață, te asigur.

— Exact ca în țara mea, unde te asigur că jumătate din populație este rudă cu mine, într-un fel sau altul. Deci cum te numeşti? Wick s-a gândit că numele tău este Katherine, dar nu era sigur.

Deci Berwick remarcase greşeala făcută de Rosalie.

— Katherine, recunoscu ea. Dar mi se spune Kate.

— Gabriel, se prezentă el.

— Deşi, în general, oamenii îți spun Maiestatea Voastră şi aşa voi face şi eu, spuse ea.

— Nimeni nu ne poate auzi aici.

Se lăsă pe spate, părând destul de fericit, iar ea îşi dădu brusc seama că, pentru prima dată, el nu o privea batjocoritor.

— Ce s-a întâmplat cu Victoria cea durdulie şi pudrată?

— A muşcat-o Caesar, spuse Kate.

El se uită la Caesar, care stătea cu labele din faţă pe marginea bărcii, privind apa cu atenţie în caz că ar fi găsit un motiv să atace.

— Pare blând, dar are o latură sălbatică, adăugă ea.

— Să-l împing din barcă? întrebă Gabriel serviabil. Cu atâta păr, s-ar duce la fund ca un pietroi. Deşi nu la fel de repede ca cel mic. Pietrele acelea lipite de blană sunt bijuterii?

— Nu sunt preţioase. Sunt din sticlă.

Gabriel se aplecă, privind-o pe Coco de aproape.

— De fapt sunt pietre semipreţioase. Deşi, prinţ fiind, nu cred că ştiu cât costă, îţi pot spune că valoarea acestui câine, cu tot cu bijuterii, este aproximativ egală cu valoarea unei căsuţe la marginea moşiei.

Kate se uită dispreţuitor la Coco.

— Nu e de mirare că este atât de mândră de ea.

— Da. Este exact ca unul dintre dansatorii aceia de la circ care poartă în buric o bijuterie ce valorează cât o avere, spuse Gabriel. Cu siguranţă că am de pierdut, acum, că Victoria nu e aici. Noi doi am fi avut atât de multe de vorbit!

— Şi tu îţi împodobeşti câinii?

— Nu am câini, dar aş putea lua în considerare leul.

— Leul tău are neapărat nevoie de o cuşcă mai mare, spuse Kate, încruntându-se.

— Vai de mine, zise prinţul leneş. Mă tem că am început să atragem atenţia.

Kate ridică privirea şi descoperi că lacul era acum înţesat de bărci, iar majoritatea erau pline de aristocraţi care-şi întindeau gâtul să se uite după barca prinţului.

— La naiba! murmură ea. Îşi scutură mâna de apă, dar nu avea pe ce să se şteargă.

— Ai o batistă? îl întrebă ea.

— Nu, răspunse prinţul, părând amuzat.

— Bănuiesc că ai servitori care cară cu ei aşa ceva în caz că strănuţi, continuă ea.

— Nici tu nu ai o batistă la tine, replică el.

— Nu am spaţiu; poşeta mea este plină cu brânză.

— Mi se părea mie că ai un miros aparte! Majoritatea domnişoarelor miros a parfumuri franţuzeşti.

— În timp ce eu miros a lactate, zise ea resemnată. Cum miros franţuzoaicele?

— Asemenea florilor, explică el, rânjind. Sau a transpiraţie, depinde.

Kate nu-l asculta, de fapt. Nu se putea şterge pe rochia ei vişinie, de mătase, pentru că ar fi pătat-o.

— Nu te uita, îi ceru ea şi ridică repede rochia, apoi cele două straturi de mătase de dedesubt până ajunse la pânza delicată a camizolului.

Bineînţeles că el se uită la ea.

Ea simţi asta şi ridică privirea. Avea cel mai ciudat zâmbet posibil.

— Nu ar trebui să faci asta, spuse ea, trăgându-şi fusta peste gleznă.

El se aplecă în faţă.

— Îmi plac condurii tăi.

Şi aceştia erau tot din mătase, vişinii, cu tocuri mici şi complet irezistibili.

— Mulţumesc, spuse ea calm.

Ştia sigur că un domn desăvârşit nu trebuia să vadă gleznele

unei doamne, dar oare pantofii nu trebuiau admirați?

O luă de mâna în care încă avea mănuşa şi o duse la buze. Ochii lui străluceau, privind-o, trimițându-i parcă o invitație sălbatică.

— Deşi nu la fel de mult precum gleznele. Asemenea glezne…

— Sunt doar glezne, spuse ea.

— Aşa este, dar n-ar trebui niciodată să laşi un bărbat să-ți vadă gleznele.

— Ştiu asta, n-am crescut într-un hambar, zise ea, smucindu-şi mâna.

Ochii lui râdeau acum, dar aveau ceva arzător, o căldură care ei îi făcea stomacul să i se strângă de… ceva.

— N-ar trebui să laşi niciodată un bărbat să-ți vadă gleznele pentru că, dacă sunt la fel de frumoase şi de delicate precum ale tale, i-ar putea spune multe despre tine, repetă el.

Îi întoarse palma şi o puse pe buzele lui pentru o secundă.

— Despre ce? întrebă ea, neputând să se abțină.

Se aplecă în față.

— Despre restul corpului unei femei. Linia gleznei vorbeşte despre linia taliei, a coapsei, a spatelui… precum şi despre alte locuri.

Zăbovi cu privirea pe pieptul ei.

Înainte de a se putea stăpâni, lui Kate îi scăpă un chicotit. Îşi acoperi buzele cu mâna.

— Râzi de complimentul meu?

Fața lui era de nepătruns.

— Îmi pare rău, spuse ea, fără să se poată abține. Cred că da.

— De ce?

Kate îşi îndreptă spatele, ceea ce făcu imediat ca ceara care-i susținea pieptul să iasă în afară.

El păru uimit.

— Ştiai că Algie îşi căptuşeşte haina în dreptul pieptului? Ştiai?

Ea se uită la haina lui şi îşi dădu seama că el nu făcea asta. Pieptul lui era de două ori mai mare decât al lui Algie, dar era numai muşchi.

— Nu.

— Algie are şi nişte pernuțe mici cusute la pantaloni, în dreptul coapselor, spuse ea calm.

— Avea un posterior foarte mare; probabil că a pierdut în greutate, într-un fel sau altul, spuse prințul. Asta ce…?

Privirea lui rămăsese fixată pe pieptul ei.

Ea îi zâmbi larg.

— Fii atentă, Maiestate, eu nu consider că-ți poți da seama de formele unei femei doar privindu-i gleznele.

El îşi ridică privirea de la pieptul ei şi, spre surprinderea ei, zâmbi, simțindu-i-se acea scânteie de dorință în privire care o făcea pe ea să se înfierbânte.

— Nu face asta, spuse ea. Semeni cu un țap bătrân.

— Practic, mi-ai atras atenția asupra sânilor tăi.

— Le poți spune aşa cu cea mai mare indulgență, răspunse ea.

El pufni.

— Rochia ar putea fi căptuşită, Kate, dar ceea ce văd este extrem de dezirabil, de dulce, de catifelat…

Kate nu se putu abține să nu zâmbească.

— Ştii, doar pentru că nu sunt Victoria nu înseamnă că mă poți seduce.

— Ştiu, spuse el, stând cu mâinile încrucişate. Nici nu fac asta.

— Mă bucur să ştiu asta, spuse Kate. Altfel, aş fi tulburată. Mai ales că tu eşti prinț şi te aştepți ca toate femeile să-ți cadă la picioare. Ai putea crede că eu sunt lăptăreasă, dată fiind aroma mea de brânză.

El râse.

— M-am gândit să te răpesc atunci când erai Victoria şi aveai o groază de bani pe care-i cheltuiai pe câini.

— De ce-ai nevoie de o moştenitoare? Berwick… întrebă ea.

— Wick, spuse el.

— Wick a presupus că veniturile câştigate din arendă sunt suficiente pentru a întreține castelul.

— Mătuşile mele zgârcite n-ar fi de acord cu asta. Niciodată nu poți spune că sunt prea mulți bani.

Kate îl privi. Acum era ora patru, iar razele soarelui păreau aurii deasupra lacului. Părul lui Gabriel i se desprindea din coadă, iar o şuviță sau două cădeau peste obraz. Era arogant, măreț şi foarte mândru că-i aflase secretul.

Nu părea deloc lacom.

Doar arogant.

Tăcerea ei părea să nu-i dea pace.

— Banii pot cumpăra libertatea, spuse el.

— Libertatea, repetă ea. Libertatea de a face ce anume? Nu eşti leul…

— Pentru numele lui Dumnezeu, termină cu leul ăla, spuse el.

Ea ridică o sprânceană.

— Nu vorbesc aşa nimănui, continuă el, cu melancolia

dulce a unui băiețel.

— Atunci, cu siguranță că eu scot la suprafață ce e mai rău în tine.

— Da, tu eşti de vină. Oricum, mi-ar plăcea să am atât de mulți bani, încât să-mi pot lăsa soția aici cu unchii, cu mătuşile mele şi cu leul şi să plec.

— Să pleci? Unde? Înapoi în Marburg?

— Nu.

— Atunci?

— Ai auzit de Dido şi Aeneas?

Ea dădu din cap în semn că nu.

— Sunt personaje istorice sau literare? Trebuie să recunosc că sunt şocant de incultă. Ştiu puțină franceză şi am citit majoritatea operelor lui Shakespeare, dar în rest sunt o ignorantă.

— Care ştie, din întâmplare, dimensiunile unei cocini, spuse el gânditor.

— Exact, ştiu o mulțime de lucruri de genul acesta, spuse ea. Deci cine-i Dido? Are un nume foarte neplăcut, recunosc.

— A fost regina Cartaginei. S-a îndrăgostit de Aeneas, dar el era obligat de zei să-şi continue călătoria, şi apoi a întemeiat Roma. Iar ea, de durere că el a plecat, s-a aruncat pe un rug funerar.

Se opri.

— S-a aruncat pe rug, din dragoste?

El dădu din cap afirmativ.

— Ficțiune, concluzionă Kate. Nicio femeie n-ar fi atât de naivă. Crezi că lacheului i s-ar părea nepotrivit dacă mi-ai încheia nasturii de la mănuşă? Mă tem că nu mă descurc singură cu toți.

— Nu lacheul este problema, ci ceilalți luntraşi. Ai face bine să stai lângă mine ca să pot face asta fără a fi văzut de nimeni. Trecu în partea dreaptă a băncii.

Aşa că Kate se ridică, apoi se întoarse repede şi se aşeză lângă el. Era foarte masiv iar piciorul lui era lipit de-al ei. Se îmbujoră.

Prințul avea iar acea scânteie în priviri.

— Ei bine? Hai să vedem atunci, spuse el.

Kate întoarse mâna dreaptă cu ezitare. Năsturaşii de perle de pe mănuşă îi treceau de cot. Prințul se aplecă peste brațul ei. Părul lui nu era atât de închis la culoare precum crezuse ea. Era castaniu, cu şuvițe mai deschise, de culoarea pământului arat.

Nu i se părea a fi o comparație foarte romantică.

— Ştii că doamnele nu stau niciodată lângă domni, spuse el, prinzând şi ultimul năsturaş.

— Nici măcar lângă prinți?

— Doar dacă speră să ajungă prințese.

— Eu nu sper asta, zise ea repede.

Se bucura să se audă spunând adevărul.

— Ştiu asta, spuse el. Kate, nu?

— Da, Majestate.

— Gabriel. Nu vrei să ştii mai multe despre Dido?

— Nu neapărat. Pare a fi o femeie cât se poate de prostuță.

— Dido este un personaj literar, spuse el, ignorându-i răspunsul. Dar ar fi putut la fel de bine să fie un personaj istoric. Şi exact în acest moment, un fost profesor de-al meu, Biggitstiff, face săpături într-un oraş vechi care ar putea fi Cartagina.

Dacă mai devreme spunea adevărul când vorbea despre

căsătorie, acum se simțea în glasul lui o notă de nostalgie vorbind despre Cartagina.

— Continuă, spuse ea uimită.

— Nu pot. Am castelul.

— Şi?

— Nu înțelegi. Când fratele meu Augustus a făcut curățenie, metaforic vorbind, i-a dat afară pe toți cei pe care-i considera lipsiți de evlavie.

— Inclusiv leul şi elefantul? întrebă Kate. Aş înțelege dacă ar fi vorba de Coco, care nu are credință, dar elefantul? Şi maimuța?

— Cred că asta a fost doar din cauză că soția lui nu mai suporta mirosul. Dar ceilalți… dați afară, cu cățel şi cu purcel şi lăsați în grija mea.

— Vrei să spui că te însori cu o prințesă rusoaică pentru a-i putea întreține?

— Da, spuse el direct. Nu numai că are o zestre substanțială, dar o pot lăsa aici, să se ocupe de castel.

Kate se ridică brusc şi se aşeză în fața lui.

— Cred că ar trebui să ne îndreptăm către mal, spuse ea. Vreau să fiu sigură că înțeleg. Plănuieşti să te însori pentru a-ți putea întreține familia pestriță, iar apoi îți vei lăsa soția să se ocupe de ei şi te vei duce în Cartagina, unde-o mai fi şi asta? Bănuiesc că nu în Lancashire, pentru că englezoaicele nu ard niciodată din dragoste, nici măcar în literatură.

— Sună de parcă aş face asta în interes propriu, dar aşa e căsnicia, nu? spuse ei vesel.

Îi făcu semn lacheului să-i ducă la mal.

— La urma urmelor, şi ea va primi titlul meu nobiliar. Şi cu darul meu inestimabil de a determina valoarea lucrurilor, îți

pot spune că a fi prinţesă este foarte valoros. Deşi tu nu pari interesată de asta.

— Nu pot să cred că ţi-a trecut prin cap să o seduci pe Victoria, furându-i-o de sub nas logodnicului ei, spuse Kate. Este îndrăgostită până peste cap de Algie. Iar el este nepotul tău.

— Da, dar este atât de greu să-i fiu loial! zise el cu tristeţe. Deşi acum, că te-am întâlnit pe tine, ar trebui.

— Algie nu-mi este rudă.

— Dar, dacă mă gândesc la descendenţa ta, îi eşti cumnată… sau îi vei fi, remarcă el.

— Deci vei fi de acord cu căsătoria? întrebă ea, hotărând să nu comenteze cu privire la descendenţa ei. Algie va fi foarte fericit. Dacă nu te deranjează, vom pleca în această după-amiază, pentru că este o vizită foarte stresantă, din moment ce toate domnişoarele au observat înfăţişarea mea mai puţin plăcută.

— Nu.

Ea clipi. Se apropiau de mal acum, iar barca se lovea de bordura de marmură care înconjura lacul şi se gândi că poate nu-l auzise bine.

— Ai spus nu?

— Vei rămâne pentru bal. Şi-şi puse mâinile-n sân, într-o atitudine încăpăţânată.

— Nu fi absurd! Cineva şi-ar putea da seama că nu sunt Victoria şi acum, că tu ştii adevărul, nu mai văd niciun motiv să rămân.

— Vei rămâne pentru că-mi doresc eu asta.

— Poţi spune orice doreşti, se răsti ea, dar…

El sări pe mal şi-i întinse mâna. Ea păşi afară din barcă,

nervoasă.

— Dimsdale n-o să mi se pună de-a curmezişul, îi şopti el.

Desigur că avea dreptate. Ea se întoarse şi-i mulțumi lacheului care-i dădu câinii.

— Ei bine, spuse ea. Fugi şi fă pe prințul acum, Maiestate.

— Vino la dans! zise el, întinzându-i mâna.

— Eşti nebun. Caesar, fii cuminte!

Una dintre lebede înota periculos de aproape de țărm, cel puțin aşa i se păruse lui Caesar. Slavă Domnului că niciuna nu a înotat până la barcă să-l salute.

— Vino! spuse el.

— Maiestate…

— Spune-mi Gabriel, zise el printre dinți.

Kate îşi dădu ochii peste cap, ca răspuns la expresia lui feroce.

— Gabriel, zise ea aproape în şoaptă. Eu sunt lăptăreasa, mai ții minte? Am avut guvernantă numai trei sau patru ani şi nu sunt sigură că-mi amintesc cum se dansează. Cu siguranță, nu vreau să mă împleticesc în fața cunoştințelor Victoriei.

— Ce vei face la bal?

— Îmi voi înfăşură o eşarfă în jurul gleznei şi mă voi preface că m-am împiedicat de Caesar. Țapul ispăşitor trăgea de lesă ca un mic monstru ce era! Caesar!

Se întoarse şi o privi, aşa că ea îi făcu semn să se aşeze, apoi îl răsplăti cu o bucată de brânză din geantă.

— Maiestatea Voastră, spuse Wick, apărând în fața lor. Domnişoară Daltry.

Nu-și imagina că-i rostea numele uşor răutăcios.

— Urăsc să vă întrerup, dar contesa Dagobert a sosit şi doreşte să vă salute.

— Aşteaptă aici, îi spuse Gabriel lui Kate, îndepărtându-se fără a se uita înapoi.

— Ei, pe naiba, murmură Kate. Cățel, să mergem!

Plecă în direcția opusă, Coco țopăind în față. Safirele lipite de blana câinelui captau lumina soarelui care apunea, dând impresia că animalul avea o aură strălucitoare în jurul gâtului.

Uite unde sunt banii care-ar fi trebuit cheltuiți pentru repararea acoperişurilor, îşi spuse Kate în sinea ei. Şi zestrea ei. Nu credea deloc că Mariana nu pusese mâna pe ea.

O luase şi o lipise pe un câine.

Capitolul 16

Kate auzi pe cineva țipând, rostindu-i numele, adevăratul ei nume, nu al Victoriei, şi se întoarse; o văzu pe lady Wrothe făcându-i cu mâna de la marginea labirintului. Henry purta o rochie de zi la culmea modei, în dungi verzi şi mov, cu un mic guler dantelat mărginind corsetul. Pe măsură ce se apropia, Kate se gândi ce lucru bun era dantela, altfel sânii lui Henry ar fi fost în întregime expuşi.

— Draga mea! strigă Henry. Vino de-ndată… Ce Dumnezeu aveai de gând, plimbându-te pe lac cu prințul acela? Tontul tău de logodnic se învârte de colo-colo ca un câine care şi-a rătăcit osul şi asta, mai mult decât orice, i-a convins pe toți că tu eşti cu adevărat uşuratica ta de soră. Desigur, ei gândesc că prințul caută să-ți fure virtutea.

— Şşş! spuse Kate. Să nu te-audă cineva!

— Nu se aude nimic de-aici, spuse Henry. N-ai observat? Cred că datorită apei. M-am străduit din toată ființa să aud cearta dintre lady Bantam şi soțul acesteia, dar am prins numai

câteva insulte despre barba ei şi despre vlăstarul lui fără vigoare, de parcă nu s-ar fi ştiut deja.

— Chiar are barbă? întrebă Kate. Vino, Caesar. O să mergem pe-aici.

— Câini, spuse Henry, observându-i pentru prima dată. Te rog, draga mea, spune-mi că fac parte din ansamblul vestimentar, căci nu pot să sufăr ființele astea. Refuz să-i primesc la Londra, atunci când vei veni să locuieşti cu mine.

— Îi aparțin Victoriei, spuse Kate.

— Nu se poate! zbieră Henry. Uitasem de animalele care au încercat să-i roadă nasul surorii tale!

Privi în jos cu groază.

— Am un pumnal cu giuvaier, să ştii. Pot să ți-l dau ca să te poți feri de atacuri subite. Ca să atrag atenția, îl țin de obicei la piept, dar vârful e cât se poate de ascuțit.

Freddy o privea de jos pe Kate, cu mina lui clasică de adorație totală.

— Acesta este Freddy, spuse Kate, iar cea cu pietre prețioase e Coco. Şi Caesar e durul ăsta mic.

Caesar mârâia după o rândunică, probabil ca să nu-şi piardă antrenamentul.

— Ei bine, spuse Henry după ce i-a privit cercetător, nu par nişte bestii feroce. Chiar îmi place acela, spuse arătând cu degetul spre Coco. Are un fel de-a fi de parcă-şi ştie propria valoare şi, crede-mă, draga mea, pentru o femeie, asta e cea mai de preț însuşire.

— Coco e de-o vanitate incorigibilă, spuse Kate, râzând.

— Vanitatea e doar un alt cuvânt pentru încredere, spuse Henry, agitându-şi evantaiul. Nimic nu e mai incitant pentru un bărbat. E decorată cu nestemate sau cu sticlă?

— Nestemate, spuse Kate.

— Şi aparține umflatei de Mariana? Ciudat, se pare că avem mai multe în comun, nu doar pe tatăl tău. Îmi place ideea unui câine bătut cu pietre prețioase. Poate o să-mi iau şi eu un dulău rusesc, din acela de care are nobilimea de-aici, şi-o să-l decorez cu smaralde. N-ar fi drăguț?

— Hai să încercăm labirintul, spuse Kate, îndreptându-se spre intrare, departe de sunetele petrecerii.

— Nu e nevoie de atâta agitație, spuse Henry. Stăteam aici doar pentru a mă feri de soare. Tocurile mele sunt extraordinar de înalte şi nu sunt potrivite să țopăi printre tufe.

— Par foarte inconfortabile.

— Dar îmi pun gleznele într-o lumină bună. E oribil să îmbătrâneşti, aşa că trebuie să te descurci cu ce rămâne neschimbat.

— Gleznele?

— Şi sânii, spuse Henry, aprobând din cap. Îmi imaginez că ar fi devenit asemenea unor portocale stoarse, dacă aş fi avut norocul de-a avea un copil. N-am avut, aşa că încă am un piept fabulos, în timp ce prietenele mele sunt zbârcite ca nişte stafide.

— Eu n-am deloc piept, spuse Kate. În caz că te întrebai, ăştia sunt din ceară.

— Şi după cum ți-am spus şi aseară, mult prea mari pentru silueta ta. Şi-ai mei sunt din ceară, în mare parte. Ai putea spune că sunt cei mai apropiați prieteni ai mei, spuse Henry, chicotind fără obrăzare. În fine, în ceea ce priveşte bărbații, nu contează decât ce se vede la suprafață. În altă ordine de idei, ți-am găsit bărbatul perfect.

Kate se opri brusc.

— Ce-ai făcut?

— Genial din partea mea, nu? E un văr de-al treilea din partea celui de-al doilea bărbat al meu, Bartholomew, dar cumva e rudă şi cu Leo, care este deja beat pulbere, apropo. L-am urcat cu forţa într-una dintre bărcile alea şi i-am spus lacheului să nu-l aducă înapoi până la ora cinei. Atunci ar trebui să fie destul de treaz cât să mă conducă la masă.

— Te deranjează? spuse Kate.

— Nu în mod special, răspunse Henry. Ştiam că nu e perfect de când l-am luat, dar atât cât este îmi ajunge. Bea cam mult, dar până acum, spuse ea şi-i aruncă o privire plină de subînţeles lui Kate, reuşeşte să fie la înălţime când este necesar.

Pe Kate o pufni râsul.

— Slavă Domnului, te-ai prins. Nu ştii niciodată cu fecioarele.

— N-am fost foarte ocrotită de subiect în ultimii ani, mărturisi Kate.

— Nu te îngrijora, spuse Henry. Atâta timp cât nu eşti la fel de fraieră ca sora ta, nu trebuie să te temi de un pic de libertate înainte de măritiş. Trebuie doar să gemi mai tare în noaptea nunţii şi soţul tău n-o să-şi dea seama.

— Ah! Nu mă refeream la asta, protestă Kate.

Henry ridică din umeri.

— E la modă să fii servitoare când eşti mireasă, dar dacă ar fi să mizezi totul pe rezultatul primei nopţi de căsătorie din înalta societate, atunci ai sfârşi cu multă şampanie şi niciun pic de tort.

Kate cugetă la acestea. Mama ei îi spunea cu delicateţe că virtutea unei femei e singura ei posesiune veritabilă. Cu

siguranță, Henry avea alt punct de vedere.

— N-aş vrea să ajung ca sora mea.

— Victoria se remarcă doar pentru că mama ei a fost într-atât de nesăbuită, încât să n-o învețe nimic despre bebeluşi, spuse Henry. În rest, s-a descurcat binişor. Tânărul acela deşănțat al ei are o moşie frumoasă. Şi, cu certitudine, este mândru de ea.

— Algie n-a propus un mariaj decât după ce l-a încolțit mama mea vitregă şi i-a spus de sarcină.

— Sora ta a fost o proastă să-i dea acestuia ce-şi dorea, fără să fie cerută de soție, dar iată că a reuşit să-i pună pirostriile, într-un final.

— Cu bafta mea, aş fi crescut singură un copil la țară, prefăcându-mă că soțul meu e un colonel care a murit, îi atrase atenția Kate.

— Tu ai o baftă minunată, spuse Henry ca s-o înviorezе. Mă ai pe mine. L-am informat pe Dimsdale acum câteva minute că te-am recunoscut, şi el mi-a făcut capul calendar despre cât de splendidă este Victoria lui. Mi-e teamă că nu te ridici la înălțimea logodnicei lui, draga mea. Este atât de nervos pentru că ai fost pe lac, pătând reputația viitoarei lui soții! Ajunge să te culci cu prințul ca să-l enervezi pe bietul om.

— Asta înseamnă să merg un pic prea departe doar pentru a-l irita pe cumnatul meu.

— Ei bine, nu te poți preface că ar fi o treabă de slugă, spuse Henry. Omul străluceşte ca o zi fierbinte la Paris.

— Prea mult, spuse Kate. Tot spune că nu mă seduce, dar…

— Desigur că asta face, Kate. Şi de ce nu ar face asta? Este prinț, până la urmă.

— Asta nu-i dă dreptul să se culce cu oricine îi iese în cale,

rosti Kate. Caesar, pleacă de-acolo!

Ajunseseră cumva în cealaltă parte a labirintului fără a trece prin centru şi găsiră şi restul menajeriei. Era un ţarc plin de capre urât mirositoare şi încă unul în care se afla un struţ.

— Uită-te la pasărea aia, spuse Henry. Cu un aşa gât, seamănă cu un omuleţ care-şi suceşte gâtul să se uite în sutienul cuiva. Ar trebui să ne întoarcem la lac şi să-l căutăm pe soţul pe care ţi l-am ales.

— Cum îl cheamă? întrebă Kate, trăgând cu putere de lesa lui Caesar. Vino încoace, bestie mizerabilă!

— Pe viitorul tău soţ? Dante. De ce nu-i dai drumul câinelui? Pasărea aia e cu ochii pe el, vezi? Seamănă, probabil, cu şerpii aceia care înghit iepuri. Caesar i-ar ajunge zile întregi.

— Poate că Caesar nu e scump, dar îmi este drag, rosti Kate, sperând că, spunând asta cu voce tare, va fi şi adevărat.

— Ei bine, în acest caz… rosti Henry, dând de înţeles că o prinsese minciuna. De ce nu mă laşi să-l scot afară pe cel bătut cu nestemate; iar tu îl poţi târî pe leul de Caesar. Detest câinii, dar poate că ăsta e acceptabil.

Astfel, Kate i-l dădu pe Coco. La întoarcere, întâlniră câţiva oameni prin labirint, dar Henry o prezentă pe Kate drept Victoria pe un ton atât de convingător, încât nimeni nu îndrăzni să spună nimic despre pierderea ei masivă în greutate.

— Cum îmi vei face cunoştinţă cu vărul tău? întrebă Kate. Va trebui să-mi spui Victoria, iar asta nu se poate.

— Ei bine, îi vom spune adevărul, zise Henry. Şi vom face să pară ca şi cum am avea nevoie de ajutor. Este genul de om care n-ar rezista să nu-i sară cuiva în ajutor. Nu va fi de acord cu asta, cel puţin nu în întregime, pentru că, draga mea, ai spus

că vrei pe cineva care să nu calce strâmb. Dante n-a trişat nici măcar la castane în copilărie. Şi să nu te gândeşti, din cauza numelui său exotic, că este italian; ar fi trebuit să-l cheme John sau aşa ceva, pentru că nu este exagerat.

Lui Kate îi veni în minte o imagine a prințului agitat, strălucitor, dar încercă s-o îndepărteze.

— Sună minunat, spuse ea ferm. Nu vreau pe cineva exagerat.

— Şi nici nu are nevoie de bani, aşa că nu trebuie să-ți faci griji că-ți vânează averea.

— Nu-mi fac griji, pentru că sunt convinsă că te înşeli cu privire la zestrea mea, spuse Kate, aruncându-i naşei o privire spăşită. M-am gândit la asta noaptea trecută. Dacă mama mea mi-ar fi lăsat toți banii ăia, mi-ar fi spus ceva. Toate acele după-amiezi când tatăl meu era la Londra, în timp ce stăteam amândouă. M-a învățat să brodez, să fac reverențe unei regine şi să țin furculița şi cuțitul.

— A fost bolnavă foarte mult timp, săraca, spuse Henry. Nu a avut timp.

— Era din ce în ce mai slăbită, zise Kate, simțind un nod în gât. Totuşi, nu cred că… Am intrat într-o dimineață la ea în cameră şi zăcea acolo, moartă.

— O să mă faci să plâng, zise Henry încercând să se înviorеze.

Kate trase aer în piept.

— Eu doar… Mi-ar fi spus.

— A crezut că are timp, spuse Henry. Toți credem asta, ştii. Suntem plini de viață şi credem că durează la nesfârşit când, deodată, gata, nu mai e.

Vocea ei avea o nuanță care o făcu pe Kate să-şi muşte

buzele.

— Primul meu soț era mai în vârstă decât mine, iar eu mă țineam de petreceri şi aveam un stil de viață total necorespunzător unei tinere soții; dar asta nu însemna că nu l-am iubit. L-am iubit. Când a murit, am plâns zile întregi. Am urlat de durere. M-am urât pentru fiecare moment petrecut cu altcineva.

— Îmi pare rău, spuse Kate punându-i o mână pe braț.

— Asta e, rosti Henry, întorcându-şi capul. Avea ochii luminoşi şi nu plângea.

— Nu ştim niciodată cât de mult timp avem alături de ceilalți. Până şi aşa-zisul tău logodnic, care dă pe dinafară de înfumurare în vesta lui mov, ar putea fi mort mâine.

— Victoria ar fi…

— Bineînțeles că ar fi, o întrerupse Henry. Dar ce vreau să spun este că nu putem trăi gândindu-ne că se apropie sfârşitul. Mama ta nu se gândea la asta, pentru că-i plăcea să-şi petreacă timpul cu tine. A uitat că era pe moarte, şi bine a făcut. Aşa că nu ți-a spus niciodată de bani; ştia că sunt acolo. Mai interesant este de ce nu ți-a spus nimic tatăl tău.

— De fapt mi-a spus după moartea ei că mama mea îmi lăsase ceva zestre dar eram atât de îndurerată, încât n-am vrut să vorbesc despre asta. Şi apoi a plecat şi-a adus-o pe Mariana. Apoi, nu după mult timp, a murit şi el.

— Tipic pentru un bărbat, spuse Henry. Mereu mor atunci când nu trebuie.

Ieşiră din labirint şi descoperiră că în grădini erau o mulțime de persoane elegante.

— Vezi tu, Dante seamănă foarte mult cu Bartholomeu, spuse Henry. Adică al doilea soț al meu, cel dinaintea lui Leo.

Era foarte plăcut. Trebuie doar să-l găsim pe Dante, după care mergem într-un tufiş şi-i spunem toată povestea.

— Stai! spuse Kate, apucând-o de braț. Nu vreau să-l întâlnesc aşa.

— Atunci cum?

— Nu cu peruca asta, şuieră Kate.

— E mai frumoasă decât cea de ieri, spuse Henry. N-am mai văzut culoarea aceea; cel puțin, asta îți dă un aspect modem.

— Nu putem aştepta să-l cunosc mai târziu, când voi fi eu însămi?

— Nu, nu putem, zise Henry. E pe punctul de a-şi arăta simpatia pentru Effie Starck. Ea e deja octogenară, are pe puțin douăzeci şi doi de ani.

— Eu am douăzeci şi trei, spuse Kate.

— Uitasem. Uită-te la ea. E atât de disperată, încât a încercat să-l curteze pe lordul Beckham, făcându-i semne pe sub masă, iar el a înțepat-o cu o furculiță. Ba nu, ea l-a înțepat. Mai târziu, a spus tuturor că el crezuse că sub masă era o corcitură care-i rodea pantalonii. Nu vreau să se apropie de bietul Dante.

— Aş prefera, totuşi, să nu-l întâlnesc până nu ajung la Londra.

Henry se întoarse şi se uită la ea.

— Vreau să arăt mai bine decât acum când îl voi întâlni pe domnul Dante, mărturisi Kate.

— Nu este *domnul* Dante, spuse Henry uşor ofensată. Nu mi-aş cupla niciodată fina cu un negustor italian. Este Dante Edward Astley, lordul Hathaway.

— Cred că sânii mei, bucățile de ceară, se topesc, spuse Kate cu disperare, pentru că îmi este atât de cald, încât am

început să transpir. Şi, în plus, aş prefera să nu fiu însoțită de câini.

Henry se uită la ea.

— Pare, într-adevăr, să-ți fie cald. Peruca asta vişinie nu te ajută deloc.

— Mă duc în camera mea, spuse Kate hotărâtă. Dă-mi-o pe Coco.

— O țin eu, rosti Henry surprinzător. Îmi place cum merge. Îți poți da seama doar uitându-se la ea că ar prefera să fie afară, etalându-şi bijuteriile, decât închisă în camera ta.

Kate o privi pe Coco şi văzu că aceasta stătea exact lângă poalele rochiei lui Henry, de parcă ar fi ştiut cât de bine se potriveşte aspectul ei colorat cu mătasea dungată.

— Trimite-o înapoi oricând doreşti.

— Pune-ți altă perucă în seara asta, spuse Henry. Am să-l pun pe împielițatul ăla frumuşel de Berwick să ne aşeze la masă cu Dante. Ai vreo perucă să-ți placă?

— Nu, zise Kate. Părul meu e singurul meu bun, adăugă ea cu disperare. Te rog, l-aş putea evita pe lordul Hathaway până voi fi eu însămi?

— Părul tău este singurul tău bun? pufni Henry. Uită-te la Coco.

Kate se uită la câine.

— Este cel mai vanitos câine pe care l-am văzut vreodată şi, de aceea, este de-a dreptul irezistibilă. Nimeni n-o va subaprecia. Crezi că ea se gândeşte că are un singur lucru valoros? Dar tu… dacă-ți spui că singurul tău lucru de valoare este părul, atunci aşa este. Ai o privire foarte incisivă, printre altele, şi nu am timp acum să-ți înşir toate calitățile. Culoarea părului o ai de la Victor, desigur; el avea un păr blond-închis

superb, precum coama unui leu, şi ochi verzi. Îți era drag să-l priveşti.

— Victoria mi-a dat şi o perucă albastră care se potriveşte mai bine cu ochii mei decât aceasta, spuse Kate.

— Poart-o pe-aceea, atunci. Am să vorbesc cu Berwick, iar tu, să fii de neclintit! Dante este tocmai bun şi nu vreau să pună Effie mâna pe el înaintea ta.

Capitolul 17

Gabriel era foarte supărat. Plecase să se întâlnească cu lady Dagobert şi reuşise să scape de o mulțime de domnişoare numai după ce o tânără insistă să-i vorbească. Avea chipul atât de pudrat, încât ochii îi străluceau ca două bucățele de cărbune, toată fața ei fremătând de dorință.

Reuşi să scape de ea numai agățându-se de brațul lui Toloose când acesta trecu pe-acolo, prefăcându-se că erau prieteni la cataramă.

— Domnişoara Emily Gill, spuse Toloose. Nu poți da vina pe ea, sărmana. A moştenit materialismul de la tatăl ei şi maxilarele de la mama ei.

— Nici măcar nu i-am văzut maxilarele, murmură Gabriel, mergând repede. Ochii ei m-au făcut să dau înapoi până mai aveam un pic şi cădeam în lac.

— A tăbărât şi pe mine anul trecut, spuse Toloose vesel. Dar a renunțat după ce i-am spus că intenționam să-mi las toată averea săracilor.

— Deci ai bani? întrebă Gabriel.

— Da, ce noroc pentru mine! Nu am foarte mulți acum, dar într-o zi voi fi viconte, deşi mă aştept ca tatăl meu să trăiască o

sută de ani. Asta mă face să atrag atenția domnişoarelor ca Emily Gill; se uită la mine şi văd o grămadă de ducați de aur. Desigur, se uită la tine şi văd coroana, aşa că va trebui să fii şi mai dezgustător decât mine, cel puțin până te vei însura cu prințesa ta.

— Ai văzut-o pe domnişoara Daltry?

— A dispărut în labirint cu lady Wrothe. Trebuie să recunosc, îmi place de Henry. Este nespus de vulgară, dar este genul acela de vulgaritate pe care te aștepți să-l vezi la o regină. Păcat că nu e cu douăzeci de ani mai tânără; ar fi o prințesă pe cinste.

— Să mergem în labirint, spuse Gabriel.

Toloose ridică din sprânceană.

— Scuteşte-mă de comentariile tale deştepte, mârâi el. Castelul este plin de oameni care fac comentarii inteligente, continuă prințul.

— Deşteptăciunea face parte din arsenalul domnişoarelor noastre, spuse Toloose, întorcându-se ascultător către labirint.

Ceea ce explica, după părerea lui Gabriel, de ce Kate era atât de fascinantă. Nu era linguşitoare, nici nu zâmbea prosteşte şi nu era nici foarte drăguță, mai ales cu peruca aceea vişinie pe care o purta astăzi. Şi nici nu era o lady.

Aşa că de ce o urmărea în labirint? Doar nu avea s-o facă amanta lui, la sfârşitul acestei mascarade absurde. Sau poate că da?

Nu ar fi vrut să fie amanta lui. Era prea înverşunată şi prea arțăgoasă pentru a se stabili undeva, într-o căsuță confortabilă de la țară. Şi totuşi, se vedea acolo călărind, aruncându-se de pe cal, direct asupra ei…

Mergea atât de repede, încât Toloose rămase mult în spate

când Gabriel ajunse în centrul labirintului. Dar nu era nimeni acolo, doar o mică fântână care strălucea în razele soarelui. Apa țâşnea din gurile unor căluți-de-mare de pe margine.

Se aşeză pe marginea de marmură, într-un loc unde căluții-de-mare nu-l puteau stropi, întrebându-se oare ce-l apucase.

Bineînțeles că nu va face din sora nelegitimă a logodnicei nepotului său amanta sa. Ea nu arătase nici cel mai mic interes față de el. Se gândea la el ca la un bărbat decent, pe punctul de-a se însura.

Cu cât apărea Tatiana mai repede, cu atât mai bine. O soție l-ar fi împiedicat să umble după femei cu zâmbete aprige şi priviri jucăuşe, femei care purtau peruci vişinii şi se prefăceau că era pentru prima dată când ies în societate.

În cele din urmă, Toloose intră în luminiş şi aruncă o privire dezamăgită spre fântână.

— Mă aşteptam la ceva mult mai decadent după plimbarea asta, spuse el, scoțându-şi haina şi mănuşile. Dumnezeule, ce cald e!

— La ce fel de decadență te gândeai?

— Câteva şezlonguri n-ar strica, chiar dacă ar fi făcute din piatră. Şi nişte femei frumoase, dar nu tot din piatră.

— Vorbeşti despre ceea ce îi trebuie unui burlac, spuse Gabriel. Eu mă însor.

— Am auzit că sunt şi soții pe care nu le deranjează un pic de imoralitate, zise Toloose.

— Tu îți cauți soție?

— Absolut deloc, rosti Toloose, dându-se un pic înapoi, când auzi una ca asta. Majoritatea femeilor de-aici seamănă cu setteri englezi, numai că ei arată mai bine cu pistrui.

— Aspectul nu este totul, spuse Gabriel, gândindu-se la

Kate şi la fața ei slabă, înflăcărată.

— Sunt cât se poate de superficial, zise Toloose, aruncându-se pe marginea lată de marmură a fântânii. Minunat, mă stropesc pe față. Oricum nu înțeleg de ce le tot dai târcoale englezoaicelor. Deşi nu vreau să spun asta, urmează să dai un bal în cinstea logodnei tale în câteva zile.

— Ştiu, spuse Gabriel profund întristat. Logodnica mea ar trebui să sosească mâine sau poimâine.

— Ştii cum arată? întrebă Toloose.

— Nu.

— Deci n-ai nici cea mai vagă idee cum arată? Mi se pare atât de primitiv! Dar n-ar trebui să-mi pese.

— Mie nu-mi pasă, spuse Gabriel. Fratele meu a aranjat totul după ce-am plecat în Anglia.

Urmă un moment de linişte.

— După cum ai spus, aspectul nu contează, replică Toloose. Uite, domnişoara Daltry, de exemplu. Când am întâlnit-o prima dată, m-am gândit că este genul de femeie voluptuoasă, care se hlizeşte mereu. Dar probabil că boala o făcut-o să aibă coloană vertebrală. Acum este mult mai interesantă, deşi nu e mai mare decât o rămurică. Ar fi trebuit să vezi cât de apetisantă era acum câteva luni.

— Nu, spuse Gabriel.

Vocea lui răsună ca o bubuitură venită din capul pieptului.

Toloose nu observă asta; îşi mişca mâna vesel prin jetul fântânii.

— Înțeleg că eşti perfect conştient de farmecele ei, dacă ai luat-o la goană prin labirint după ea. Probabil că a fost pe moarte, căci arată foarte diferit acum. Singurul lucru care a rămas la fel este pieptul ei, ceea ce mă face să mă întreb…

Fără a mai sta pe gânduri, Gabriel sări şi-l țintui pe bărbat de marginea de marmură.

— Pieptul ei nu este de nasul tău.

Toloose rămase înmărmurit.

— Dă-mi drumul, rosti el încet.

Simțindu-se ridicol, Gabriel îşi luă mâna.

— Iisuse Hristoase! spuse Toloose, ridicându-se. Dacă intenționezi să-i furi mireasa nepotului tău, fă-o. N-ai de ce să faci pe „Regele Lear al stepelor”. Am văzut piesa şi nu mi-a plăcut de la început.

— Sunt un dobitoc, zise Gabriel. Iartă-mă.

Toloose se ridică şi îşi luă haina.

— M-ai surprins, fiind aşa masculin şi provincial.

— M-am surprins şi pe mine. Şi nu am să-i fur mireasa nepotului meu.

Auzind acestea, Toloose se întoarse, fixându-l cu privirea.

— Atunci de ce te mai deranjezi să iei apărarea pieptului ei?

Era o întrebare bună. Poate Kate îl înnebunise.

— Nu mă place.

— Nu vreau să-ți spulber iluziile, spuse Toloose sarcastic, dar nu este prima persoană pe care ai întâlnit-o care nu te place.

Gabriel îi zâmbi trist; merita asta.

— Poate sunt agitat pentru că am fost urmărit de domnişoara Gill.

— Din afară se pare că ai cu totul altă reacție față de domnişoara Daltry.

Gabriel nu ştiu ce să mai zică, aşa că o porniră amândoi prin labirint, fără să mai spună niciunul nimic.

Capitolul 18

— Cum adică trebuie să stau pe lângă lady Dagobert? spuse Gabriel. Nu vreau.

Wick îşi aprinse un trabuc şi-l privea fix, prin perdeaua de fum.

— Te comporți mai mult ca un copil de patru ani decât ca un adult. Bineînțeles că vei sta lângă contesă. Este persoana cu rangul cel mai înalt în afară de tine; te ştie de când erai mic; va sta în dreapta ta.

— Vreau să stau lângă Kate, spuse Gabriel, ignorând spusele adevărate ale lui Wick. Ca aseară. Voi cina *en familie*.

— Nu vei sta lângă ea, insistă Wick. Domnişoara Katherine Daltry, cunoscută adesea drept Victoria, va sta cu naşa ei, lady Wrothe, şi cu lordul Hathaway. Nu vreau să-ți distrug visul de-a o transforma pe fiica nelegitimă a porcarului într-o prințesă sau în ceva mai puțin demn de respect, dar naşa ei plănuieşte să o căsătorească cu lordul Hathaway.

— Kate nu se poate mărita cu un lord. Este un copil nelegitim.

— Tot ce pot spune este că lady Wrothe mi-a dat două guinee şi, din moment ce nu are un bordel, bănuiesc că a descoperit ea ceva legat de naşterea lui Kate. S-ar putea să nu fie un copil nelegitim.

— Nimic legat de Kate nu are sens, spuse Gabriel. De ce mâinile ei sunt pline de bătături, dacă lady Wrothe este naşa ei?

— Singurul lucru clar este îngâmfarea ta, rosti Wick. Să-ți spun eu cum stau lucrurile: Kate, în mod înțelept, nu este deloc interesată de tine. Speriat de sosirea iminentă a miresei

tale, fugi țipând către singura femeie care nu numai că nu te doreşte, dar nici nu este liberă. Crezi că ai putea fi mai original?

— Era să-l omor pe Toloose din cauza unei remarci neplăcute despre pieptul ei, spuse Gabriel irascibil. A fost cuviincios, dar era roşu de mânie.

— Atunci încetează cu spectacolul ăsta ridicol, spuse Wick vioi. Eşti cu ochii pe ea numai ca să nu te mai gândeşti la mireasa ta. Nu e cinstit față de ea, din moment ce, oricum, nu te poți însura cu ea. Are deja concurență; lady Starck mi-a dat patru guinee pentru a o aşeza pe ea şi pe fata ei lângă lordul Hathaway, aşa că este foarte căutat. Kate va trebui să-şi pună la bătaie toate farmecele.

Gabriel se încruntă.

— Lady Starck este de origine nobilă şi are şi zestre, remarcă Wick.

— Îi voi da eu zestre lui Kate, spuse Gabriel imediat.

— Ba vrei să o seduci, ba vrei să lupți pentru nunta ei cu Hathaway. Şi de unde ai de gând să faci rost de banii de zestre? Eu îmi fac griji că nu avem bani să hrănim leul.

— Spun doar că Effie Starck este groaznică în comparație cu Kate.

Wick oftă.

— Uit-o pe Kate.

— Tu ar trebui să-i dai zestre, spuse Gabriel prost dispus. Şase guinee numai de la masa aceea…

— Pe tine o să te coste mult mai mult, zise Wick, rânjind. Bănuiesc că toate domnişoarele speră că vaporul prințesei Tatiana se va scufunda.

— Deci este în interesul tău să nu mă însor.

— Ştiu că nu o vrei pe mireasa rusoaică, Gabe, spuse Wick pe un ton mai blând.

Gabriel privi către fratele său. Wick nu-i mai spusese Gabe de mult timp; mereu îi spunea Maiestate sau Atrocitatea-Voastră care alterna uneori cu Ticăloşia-Voastră.

— Nu e vorba că nu o vreau pe Tatiana. Nu. Vreau nicio mireasă.

— Atunci fugi în Cartagina. Noi vom supravieţui aici şi nu vei fi primul mire care fuge înainte de noaptea nunţii.

O clipă, Gabriel chiar luă asta în considerare, imaginându-şi cum abandonează toate responsabilităţile şi promisiunile şi fuge în Cartagina, asemenea unui om care fuge de Aghiuţă mâncând pământul.

Apoi dădu din cap.

— Am promis şi avem nevoie de bani, zise el, ridicându-se. Prefer să fiu prinţ, nu un necioplit. Ar fi bine să mă grăbesc să mă duc la Pole. Devine nervos dacă nu are cel puţin o oră la dispoziţie.

Din moment ce acum erau o sută de persoane la castel, Wick îndepărtase masa mare de stejar care se afla, de obicei, în sala de mese şi pusese în loc mese pentru şase sau opt persoane. Ei însuşi întâmpinase fiecare persoană la intrare şi, ştiind pe dinafară locul fiecăreia, o trimitea la masa corespunzătoare însoţită de un lacheu.

Când ajunse la masa lui, cu lady Dagobert la braţ, lui Gabriel i se păru că totul mergea mult bine decât în majoritatea regimentelor din armată.

— Cât mă bucur să o cunosc pe fiica dumneavoastră! spuse el, făcând o plecăciune către lady Arabella.

Arabella îi zâmbi cu farmecul inocent al unei domnişoare

învățate să atragă atenția domnilor buni de însurat. El oftă şi lăsă conversația să curgă, iar cei de la masă începură imediat o discuție despre moda extravagantă de la Paris.

Îşi impuse să nu privească spre masa lui Kate. Nici măcar când o auzea râzând. Trebuia să presupună că lordul Hathaway era amuzant.

Lady Arabella îl privi uimită când auzi mârâitul care venea de undeva din pieptul lui, dar el se controlă şi-i zâmbi, iar ea se topi.

Precum zăpada care se aşterne peste balega de cal aburindă, îşi spuse el în sinea lui.

În cealaltă parte a camerei, Kate ar fi fost de acord că lordul Hathaway este, într-adevăr, amuzant. Nu era un geniu, nu aşa cum părea domnul Toloose a fi. Dar îl plăcea.

Îi plăceau umerii lui robuşti şi cum îi cădea părul ondulat pe frunte, ca şi cum ar fi fost un băiețel. Era fermecător de copilăros, reuşind, în acelaşi timp, să fie un bărbat adevărat. Singura problemă era domnişoara Effie Starck, care stătea în stânga lui.

Aşa cum o avertizase Henry, Effie se năpustise asupra lordului Hathaway. Lui Kate i se păru că avea toate şansele de reuşită, având în vedere că-şi tot punea mâna pe brațul lui, ca şi când ar fi fost la fel de apropiați ca Henry şi amicii ei de ceară.

Kate se gândea că Effie era destul de drăguță, semănând, într-un fel, cu un şoarece. Avea bucle blonde, moi, o bărbie mică, rotundă, şi dințişori drepți. Şi nici nu era proastă.

— Eşti foarte norocoasă, spuse ea, zâmbindu-i exagerat lui Kate, crezând, de fapt, că e Victoria. Mi-ar plăcea să-mi sărbătoresc logodna într-un castel. Este atât de romantic!

— Am avantajul că unchiul meu este atât de bun cu mine, comentă Algie, pentru a se asigura că toată lumea ştia care este legătura lui cu membrii familiei regale.

— Desigur, spuse Kate sfios.

Victoriei i-ar fi plăcut să stea la această masă şi să primească laude pentru logodna ei. Se simțea de parcă ar fi furat florile trimise surorii ei.

Effie se întoarse către lordul Hathaway.

— Lord Hathaway, spune-mi mai multe despre mierle.

Kate clipi.

— Nu mă aşteptam la asta! spuse lord Hathaway, cu ochii strălucind.

— Da, zise Kate. Totuşi este ciudat de fascinant. De exemplu, continuă ea, întorcându-se către Effie, dacă ai fi spus „Spune-mi mai multe despre ciori”, ar fi sunat sinistru, în timp ce cuvântul „mierlă” te face să te gândeşti la plăcinte.

— Şi la regine şi la reşedințele lor, adăugă lordul Hathaway. Şi dacă domnişoara Starck ar fi spus „Spune-mi mai multe despre minoutauri”? Ce-ai fi crezut despre mine atunci?

Kate râse, iar Effie chicoti nedesluşit.

— Aş crede că domnişoara Starck are cinci ani şi-i spui o poveste. Dar nu orice lucru nemaipomenit ar suna la fel. Ce-ai crede dacă ea te-ar ruga să-i spui mai multe despre uriaşi?

— Nu m-aş gândi la poveşti pentru copii, spuse Hathaway, ci la bărbați care se luptă la bâlci.

— Dar dacă te-ar întreba despre femeile uriaşe?

— Aş crede că vorbeşti despre lady Dagobert, comentă Henry, cu un zâmbet viclean. Nu se poate spune că este tocmai slabă.

Lady Starck se ridică de la masă; semăna oarecum cu lady

Dagobert.

— Cred, interveni ea, că draga mea Effie a fost mereu fascinată de explicațiile tale despre invazia mierlelor, lord Hathaway.

— O invazie a mierlelor? spuse Kate, înainte de-a se putea abține. Sună a pedeapsă divină, ceea ce este de rău augur. Ce-ai pus la cale, lord Hathaway?

Hathaway râse din nou, iar Kate se gândi cât de drăguț era.

— Ar putea fi pedeapsa divină, spuse el, dar dacă este aşa, nu ştiu pe seama căror păcate ale mele s-o pun. Şi vă atrag atenția că nu a fost o invazie de broaşte.

Effie se întoarse către Kate, privind-o calm.

— Mierlele îi provoacă lordului Hathaway neplăceri serioase, domnişoară Daltry. Îşi fac cuib sub streaşină sa şi-i atacă pe servitori când intră în grădinile de zarzavat. Şi acum au început să-i atace pe oaspeții săi.

Kate nu-şi putu stăpâni zâmbetul cinic de pe față. Una era să-i atace pe servitori… dar pe musafiri?

— Mierlele nu sunt agresive din fire, îi spuse ea lordului Hathaway. Se comportă ca mierlele-albastre. Le-ai stricat cumva cuiburile, astfel încât a trebuit să se mute la streşini?

— Nu cred, zise el. Nu-mi place să recunosc, dar nu m-am gândit la asta, deşi am primit câteva plângeri din partea servitoarei. Dar săptămâna trecută am chemat preotul şi mă tem că…

— Ce? întrebă domnişoara Starck încurcată. S-a năpustit o mierlă asupra lui?

Lordul Hathaway roşi.

— Bănuiesc că şi-au făcut nevoile pe capul lui, îi zise Kate lui Effie, scutindu-l pe lord să mai dea explicații, îmbrăcat în

negru tot, pătat cu excremente albe. Probabil că arăta ca o tablă de şah.

Lady Starck trase aer în piept, profund nemulțumită.

— Eu, niciodată, spuse ea.

Effie se arătă surprinsă.

— Asta dovedeşte că invazia mierlelor nu a fost trimisă de Dumnezeu. Bănuiesc că preotul nu a reacționat cu pioşenie, zise Henry râzând.

— Asta este o discuție foarte vulgară, spuse lady Starck, fixând-o cu privirea pe Kate.

— Voi începe să vorbesc despre plăcintă, comentă lordul Hathaway, venindu-i în ajutor. Mulțumesc pentru sugestie, domnişoară Daltry.

— N-am vrut să sune aşa, țipă Kate, cu un sentiment de vină. Nu trebuie să le împuşti, lord Hathaway. Ele habar n-au că-i deranjează pe servitorii tăi; probabil doar îşi protejează puii. Vor termina în curând de ouat, aşa că-ți poți trimite servitorii să distrugă cuiburile.

— Le vor construi din nou, o asigură Algie, pe un ton cât se poate de autoritar pentru cei nouăsprezece ani ai săi. Va trebui să le împuşti, deşi domnişoarelor le va displăcea profund ideea. Logodnica mea este foarte sensibilă, rosti el, privind-o insistent pe lady Starck.

— Ai fi de aceeaşi părere dacă aş avea o invazie de broaşte? întrebă lordul Hathaway. Francezii mănâncă broaşte în mod obişnuit. Mai mult ca sigur, li s-ar părea un dar de la Dumnezeu.

— Cred, spuse Kate, c-ar trebui să găteşti toate broaştele care mişcă sau care apar pe proprietatea ta, lord Hathaway. Dar te rog să nu mă inviți la cină, adăugă ea cu un zâmbet

larg.

— Nu cred că francezii fac plăcintă cu broaşte, spuse Effie serios.

Lordul Hathaway o privi şi zâmbi. Era clar că-i plăcea seriozitatea ei.

— De fapt, nu-mi place ideea de-a trage cu arma în jurul casei.

Effie scoase un țipăt. Toți se uitară la ea.

— Ei bine, ai putea împuşca pe cineva, zise ea.

— Ar folosi alice, îi zise Kate. Unul dintre lacheii mei a fost rănit cu una şi nu a putut sta jos timp de două săptămâni, ceea ce i-a amuzat teribil pe cei din familie. Îl chema Barsey şi…

Se opri.

— Ai un simț al umorului plin de viață, domnişoară Daltry, spuse lordul Hathaway, arătându-i că-şi dăduse seama cât de tare rima rana fesei cu numele lui Barsey.

— Eu nu mă interesez de numele lacheilor mei, spuse lady Starck arogant. Eu le spun tuturor John, ceea ce e suficient.

Kate era îngrozită, dar se abținu să mai zică ceva. Cei şapte ani în care fusese atât servitoare, cât şi membru al familiei… îi schimbaseră atitudinea față de membrii familiei. Cu greu se abținu să nu se repeadă la lady Starck.

— Eu ştiu numele tuturor lacheilor, spuse domnişoara Starck, arătând că nu era la fel de ignorantă ca mama ei.

Îşi puse iarăşi mâna pe umărul lordului Hathaway, în ritmul acesta, se va simți de parcă ar purta banderolă de doliu.

— Nu crezi că este de datoria noastră să avem grijă de toți cei sub rangul nostru, fie ei păsări sau bieți nenorociți?

— Lacheii tăi sunt bieți nenorociți? interveni Henry vesel. Singurul din categoria asta în familia mea este dragul de Leo.

Toți îl priviră pe soțul lui Henry, care stătea în fața ei.

— Te asigur că am nevoie de un biet amărât ca să ştiu unde e soția mea. Nimeni altcineva nu ar avea imaginația necesară pentru asta, spuse el, făcându-i cu ochiul lui Kate.

Lady Starck pufni, dar Kate îl plăcea pe Leo, în ciuda faptului că Henry se plângea de problemele lui cu băutura. Se vedea, într-adevăr, că-i plăcea şampania mai mult decât peştele, dar şi ei, la fel.

Capitolul 19

Berwick anunță distracția serii; era o prezentare nautică pe lac, pusă la cale de prințul Frederick.

— Grădinile învăluite în întuneric? spuse lady Starck, pufnind din nou. Fiica mea cu siguranță nu va participa. Ne vom retrage.

— Dacă eşti mai bătrână, trebuie să-ți odihneşti oasele, zise Henry. Dacă vrei, o voi însoți eu pe fata ta în locul tău.

Lady Starck inspiră adânc, ceea ce-i făcu pieptul deja voluptuos să pară şi mai mare.

— Draga mea, spuse Henry blând, mă tem că s-a întâmplat ceva cu garderoba ta.

Lady Starck privi către pieptul ei şi, văzând că sfârcul drept se ivise din marginea încrețită a corsetului, îşi puse repede şervețelul pe piept şi se ridică în picioare.

— Haide, Effie! spuse ea cu aceeaşi autoritate pe care Kate încerca să o folosească cu Caesar.

Funcționa la fel de bine ca şi în cazul lui Kate.

— Mamă, mi-ar plăcea să văd prezentarea nautică, spuse Effie, blând, dar hotărât. Voi fi în siguranță cu lady Wrothe.

— Îți vom păzi comoara cu mare grijă, spuse lordul Hathaway.

Se ridicase, desigur. Imediat ce sfârcul doamnei Starck se ivise din corset, toți domnii săriseră în picioare, dar Kate ştia că, de fapt, făcuseră asta pentru că dânsa urma să plece.

— Mă îndoiesc că va dura mult, comentă Henry. Ne vom întoarce cu toții în casă în câteva minute.

— Foarte bine, spuse lady Starck, ținând şervețelul strâns pe piept.

— Effie, te aştept în cameră imediat ce se termină această expoziție navală.

— Voi veni, îi răspunse Effie, veselă.

— Nu cred că ştii exact cum au stat lucrurile, îi şopti Kate lui Henry în timp ce ieşeau din sufragerie. Effie nu l-ar fi putut pipăi pe lordul Beckham pe sub masă. Nu este genul ăla de femeie.

— Nu avea de unde să ştie pe ce punea mâna, nu? spuse Henry. Probabil că a fost altcineva. Dar am dreptate când zic că Dante este tocmai bun de însurătoare şi că vouă chiar vă stă bine împreună. Nu vezi ce se va întâmpla dacă se va însura cu ea?

— Va fi fericit, spuse Kate. Este foarte drăguță, într-un fel serios.

— Nu râde niciodată dacă nu aude pe altcineva râzând înainte, zise Henry, îngrozită. Şi-mi place de Dante. A ajuns un bărbat plăcut. Când avea doar cinci ani, stătea pe genunchiul meu şi mă ruga să-i mai spun o poveste. Închise ochii. Bineînțeles că şi eu eram doar o copilă. Dacă spui cuiva vreodată că sunt atât de bătrână, încât îi spuneam lui Dante poveşti, am să recurg la acte de violență.

— Ce fel de acte de violență? întrebă Kate, fascinată.

— Am eu ac de cojocul tău, spuse Henry. Nu-ți plac câinii, dar te descurci minunat cu potăile surorii tale. Nu-ți pasă de lei, dar te lupți pentru o cuşcă mai mare. Nici măcar n-ai lăsa bietele mierle să fie omorâte, pentru ca preotul să-şi recapete demnitatea. Eşti uşor de influențat; tot ce trebuie să fac este să ameninț că-i arunc pe Coco afară din castel.

— Aş salva-o pe Coco numai pentru că zestrea mea este prinsă de blana ei, spuse Kate.

Era tulburător că Henry avea dreptate. Aşa reuşise Mariana să o controleze în toți anii aceştia: amenințând că va da afară un lacheu sau o servitoare sau chiar şi pe Cherryderry.

Acum se plimbau prin grădina din spatele castelului, în fața lor se întindeau scările de marmură care coborau spre lac. Aveau o culoare sidefie, dată de lumina torțelor de pe scări.

— Ce i-ai făcut lui Coco, pentru numele lui Dumnezeu? Nu s-a mai întors în camera mea.

— Uite-o aici, spuse Henry îngâmfată. Şi ce fată cuminte este; nimeni n-a auzit un sunet în timpul mesei. Haide, dragă! zise ea, întorcându-se.

Coco țâşni în fața lor, dând din coadă.

— Ce-are în jurul gâtului? întrebă Kate. Şi pe lesă?

— Funde şi flori care se potrivesc cu rochia mea, desigur, zise Henry. Bijuteriile ei sunt foarte bune, dar o doamnă are nevoie de o nouă *toaletă* seara. Aşa că servitoarea mea a luat bijuteriile şi le-a înlocuit cu o floare numită lupin, cu nume oribil dar frumoasă, şi care se potriveşte de minune la costumul meu.

— Arată de parcă şi-ar fi vârât capul într-o coroană mortuară, spuse Kate.

— Venind din partea unei femei care poartă o perucă de culoarea agrişelor, nu înseamnă nimic, ripostă Henry.

— Trebuie să port perucă, spuse Kate ferm. Mă dau drept altcineva.

— Spui asta de parcă ai lucra la biroul de afaceri externe, spuse Henry. Ce vei face pentru a o îndepărta pe Effie de la brațul lui Dante? E mai ceva ca o lipitoare.

Kate ridică din umeri.

— Nu e de mirare că eşti necăsătorită la douăzeci şi trei de ani, spuse Henry. Leo, vino încoace!

Soțul ei, care mergea în spatele lor, părând doar uşor pilit, făcu un pas în față, ajungând în dreptul lui Kate.

— Da, iubire, spuse el.

Lui Kate îi plăcea asta. Putea tolera un soț care bea prea mult, dacă-i spunea „iubire" şi o privea aşa cum Leo o privea pe Henry. Ca şi cum va fi acolo pentru ea pentru totdeauna.

— Poți s-o trezeşti pe fina mea la realitate? E la fel de bătrână ca mine şi tot nu se gândeşte să se mărite.

Leo o privi pe Kate cu ochi strălucitori.

— Lui Henry îi place să fie căsătorită, îi spuse el, luând-o de braț. De-asta s-a măritat de-atâtea ori.

— N-ar fi trebuit să fac asta dacă bărbații mei ar fi trăit mai mult, zise Henry.

— E cineva cu care ai vrea, în mod deosebit, să te căsătoreşti? o întrebă Leo pe Kate.

Kate se gândi la prinț şi-şi înăbuşi gândul cu groază. Ce naiba era în capul ei? Dacă nu ar fi fost sărutul acela…

— Cu nimeni în mod deosebit, spuse ea ferm.

— Ce zici de Toloose? E un băiat de treabă, îi propuse Leo. A studiat la Oxford cu mine. Într-o bună zi, va fi viconte.

— Şi tu ai fost la Oxford? întrebă Kate.

— A studiat şi istoria, şi filosofia, comentă Henry. Să nu te măriţi niciodată cu cineva care nu este la fel de deştept ca tine. Mereu se termină prost.

— Dacă soţia mea ar fi studiat la Oxford, ar fi avut triplă specializare, spuse Leo.

— Te-am auzit, interveni Henry brusc.

— În arta seducerii, şopti el.

Kate chicoti, iar lordul Hathaway se întoarse şi se uită la ei. Poate era doar imaginaţia ei, dar părea că voia să ştie de ce râdeau.

— Kate nu se poate căsători cu Toloose, spuse Henry. Pentru numele lui Dumnezeu, Leo. I se scurg ochii după femei. Te asigur de acest lucru.

— Tuturor li se scurg ochii după soţia mea, zise Leo cu glas melodios.

Henry ajunse în dreptul lui Kate şi-l lovi uşor pe Leo.

— Dar nu sfârşesc în pat cu soţia ta, aşa că poţi răsufla uşurat. Eu cred că Kate ar trebui să se mărite cu… Arătând către lordul Hathaway, dădu aprobator din cap.

— Serios? spuse Leo, uşor nesigur.

— De ce nu?

— Am ascultat discuţia de la cină, explică Leo, şi mi s-a părut că domnişoara Kate este foarte inteligentă, cum ar spune bunica mea. Îmi aminteşte de tine, draga mea.

— Ei bine, doar eu am ţinut-o în braţe la botez, spuse Henry. Poate i-am transmis din caracterul meu.

— Dar tu nu vei fi fericită într-o astfel de căsnicie, continuă Leo. Cel despre care vorbim este, cu siguranţă, un om curajos şi blând. Dar în zece ani, va adormi într-un scaun în faţa

focului după ce s-a plâns în timpul cinei de aspectul cizmelor.

— Eşti răutăcios, spuse Kate. Foarte răutăcios.

Dar râdea.

— Ar trebui să mă bucur de asta, spuse Kate ferm. Am foarte puține ambiții şi, dacă aş şti că soțul meu a adormit într-un scaun în fața mea, eu însămi aş moțăi cu bucurie. Ceea ce nu vreau este un soț care să iasă să le ofere bombonele altor femei cât timp eu stau singură acasă.

— Bomboane, spuse Henry. Asta mă duce cu gândul la ceva metaforic, scumpă Kate.

— Kate? întrebă Effie deodată, privind peste umăr. Îi spui Kate domnişoarei Daltry? Cât de drăguț, e cumva un nume de familie?

— Absolut, spuse Henry cu emfază, arătându-şi dinții. Sunt totuşi mătuşica ei. Am nume de alint pentru toți cei dragi.

— Mie îmi spune Bombonel, explică Leo.

Effie se împiedică din nou pe trepte, aşa că Leo adăugă:

— Dar am rugat-o să înceteze, e un apelativ mult prea dulce şi pufos pentru, hm, cineva ca mine.

Kate nu se putu abține să nu râdă.

— Şi prea mic, de asemenea, spuse Herny cu mândrie.

Ajunseseră la baza treptelor şi Berwick îi întâmpină.

— Ați sosit la timp, din fericire; puteți chiar să participați la distracție, nu trebuie să priviți de pe mal, zise el. Vă rog, urmați-mă.

Îi conduse pe marginea lacului, până ajunseră în fața unei bărci poleite, a cărei provă meticulos sculptată se ridica mândră spre văzduh. Locurile luxoase erau căptuşite şi aşezate în unghi; cu siguranță, toate erau rabatabile.

— Arată ca o corabie de vikingi în miniatură, spuse Leo.

— Sunt sigură că vikingii erau foarte muncitori, ca grup, comentă Kate, bazându-şi afirmația pe ce citise într-o carte din biblioteca tatălui ei. Mie îmi seamănă mai mult a decadență romană.

— Vikingi? întrebă Henry. Ce Dumnezeu mai erau şi ei?

— Strămoşii tăi, spuse Leo.

Acesta îi şopti ceva la ureche şi ea îl plesni uşor.

— Ce-a spus? întrebă Kate, urcându-se în barcă după Henry.

— Ceva despre cotropire şi siluire, spuse Henry. De parcă partenerilor mei le-ar fi lipsit entuziasmul necesar!

Se aşeză în scaunul sculptat din pupa bărcii şi-l aşeză pe Coco în poală.

— Dacă nu te-aş cunoaşte atât de bine, zise Kate, aş spune că eşti îndrăgostită de cățeluşa aceea.

— Ne înțelegem reciproc, ea şi cu mine, spuse Henry trufaş şi o scărpină pe Coco după ureche. În plus, e destul de afectuoasă, nu-i aşa?

— Cu mine n-a fost, ripostă Kate. Mă faci să-mi fie dor de Freddy. El mă priveşte cu aceeaşi expresie.

— Țin foarte mult la adorația necondiționată, spuse Henry. Niciodată nu te saturi de ea, din partea oricui ar veni, câini sau bărbați.

Lordul Hathaway se sui în barcă şi se aşeză lângă Kate, într-o parte a bărcii. În cealaltă parte, lângă Effie, se aşeză Algie. Leo s-ar fi putut obişnui cu viața unui om de stat roman; se trânti lângă Henry, îşi întinse picioarele şi spuse:

— Îmi place genul ăsta de divertisment cu tentă militară. Cu totul altfel decât te-ai aştepta, adică violență şi încercări grele, ca să nu mai vorbim de pesmetul marinăresc.

— Ce căutăm în barca asta? întrebă Effie, stând țeapănă, în

loc să se întindă pe scaunul rabatat. N-ar fi mai bine să urmărim totul de la mal? Lacul e atât de negru noaptea!

În clipa aceea, un lacheu se aplecă şi aprinse o făclie pe mal, chiar în fața bărcii lor, şi apoi mai aprinse una ataşată de prova ambarcațiunii. Ambele făclii izbucniră în flăcări… flăcări albastre. Effie țipă.

— Nu vă îngrijorați, domnişoară Starck, spuse Algie. Nu vă poate răni.

— De ce e albastră? scânci ea.

Algie nu ştiu să răspundă, aşa că interveni Leo, pe un ton molcolm:

— Au amestecat un fel de pudră în uleiul făcliilor. Iată, unele bărci strălucesc în roşu şi altele, în albastru. Se pare că sunt opt în total.

Algie era ocupat s-o consoleze pe domnişoara Starck.

— Şi logodnica mea e îngrijorată, spuse el. Domnişoarele sunt delicate şi se sperie uşor.

— Logodnica ta nu pare speriată deloc, observă Effie, privind-o pe Kate cu ochii mijiți.

Kate îşi dădu seama că ăsta ar fi fost un moment potrivit să pară timidă şi înfricoşată, dar nu reuşi.

— Cred că facem parte dintr-o flotilă, spuse ea. Uite! Noi suntem echipa albastră.

— Ce nu înțeleg eu, spuse lordul Hathaway, este cum o să reuşim să ajungem la locurile noastre pe lac. Decât dacă… însă în clipa aceea barca se legănă foarte uşor şi începu să se îndepărteze de mal, trasă parcă de o mână nevăzută. După cum era de aşteptat, Effie țipă din nou. Algie îi ținea mâna într-a lui şi i-o mângâia frenetic.

— O să-i faci o vânătaie, spuse Kate.

— Magie! țipă Effie.

Hathaway se uita cu atenție peste marginea bărcii.

— Deşi ideea de magie sună foarte romantic, suntem, de fapt, prinşi cu o sfoară, raportă el. Trebuie să fie cineva care ne trage de pe partea cealaltă a lacului.

— Uite, spuse Kate, şi celelalte bărci au pornit.

Dimprejurul lacului, bărci licărind în roşu şi albastru se îndreptau lent spre centru.

Effie puse o întrebare evidentă.

— Dacă ne răsturnăm? Tare mult mi-aş dori să nu mergem cu spatele, urăsc să merg cu spatele şi în trăsură. Mereu o pun pe servitoare să stea ea cu spatele.

— Eu ştiu să înot, anunță Algie.

— Evident, nu o să ne răsturnăm, spuse Henry. Deşi, Leo dragule, ține minte că dacă trebuie să înoți cu mine până la mal, ai face bine să n-o uiți pe scumpa mea Coco, altfel îți vei dori să te fi scufundat.

S-a dovedit un lucru bun că Victoriei nu-i păsase niciodată prea mult de câinii ei; Coco, mai mult ca sigur, nu va mai călca pragul casei Marianei.

O altă barcă alunecă în apă aproape de ei, făcliile roşii luminând fețele emoționate ale călătorilor. Prințul nu era printre ei, deşi Kate consideră această observație o slăbiciune de-a ei.

— Aproape trei centimetri distanță, spuse Leo cu calm.

— Ce precizie de ceasornic, zise lordul Hathaway. Toate bărcile alunecând una pe lângă cealaltă – cred că e o privelişte uimitoare de pe mal.

În câteva minute, toate bărcile au traversat lacul şi au ajuns pe partea cealaltă.

Un lacheu hlizit îi trase la mal.

— Felicitări, spuse lordul Hathaway. Cred că ați exersat zile întregi.

— Săptămâni, răspunse omul.

— Cum de nu se ciocnesc bărcile? întrebă Hathaway.

— Pot eu să răspund, spuse Leo. Presupun că sforile sunt chiar la suprafața apei, aşa că bărcile alunecă peste ataşamentele celorlalte. Şi bărcile nu înaintează drept pe lac, altfel s-ar ciocni de cele din direcția opusă. Se duc diagonal, iar lacul e oval, aşa că toate trec razant una pe lângă cealaltă.

Lacheul dădu aprobator din cap.

— Acum o să fiți traşi în direcția opusă, stăpâne, şi de data asta o să puteți să vedeți încotro mergeți, aşa că o să fie şi mai plăcut.

Priveliştea era, într-adevăr, splendidă. Kate îşi dădu jos mănuşa dreaptă şi îşi plimbă degetele prin apă, admonestându-se în sinea ei pentru că se gândea unde era Gabriel şi amintindu-şi ce spusese acesta despre degetele ei.

Lungi şi suple, ha! Oricine ar fi putut să spună asta.

— Ți-ai scos mănuşa? întrebă Effie, pe un ton copleşit.

— Da, spuse Kate. Îşi ridică degetele şi stropi făclia albastră. Minunat, nu?

Bărcile se îndepărtau din nou încet de mal, reîncepând baletul acvatic.

Effie îşi privi mănuşile, dar îşi împreună brațele în poală.

— Poți şi tu, spuse Henry, pe un ton pe care ea îl considera blând. N-o să-i spun mamei tale.

— O lady… începu Effie, dar se opri.

Tocmai îşi dăduse seama că n-ar fi fost politicos față de Kate să sugereze că aceasta ar avea un comportament nedemn

de o lady.

— O lady n-ar trebui niciodată să se teamă de felul în care se poartă, o asigură Henry. Statutul e înnăscut. Să arați că te temi este să scazi în ochii altora. Anxietatea e vulgară.

Effie cugetă îndelung şi, într-un târziu, îşi scoase o mănuşă şi o lăsă în grija lui Algie. Se plânse la început de cât de rece era apa, dar prinse curaj pe măsură ce barca înainta silențios. Când trecură pe lângă o barcă, o copie pe Kate şi îi stropi pe pasageri, chicotind cu poftă văzându-le expresiile surprinse.

Nici urmă de prinț, observă Kate cu supărare. Era probabil pe țărm, în brațele confortabile ale unei baroane bogate.

O a doua barcă trecu pe lângă ei, legănându-se uşor.

— Ce pun la cale? întrebă Henry.

Îşi ținea capul pe umărul lui Leo şi privea fericită cerul.

— Au o sticlă cu şampanie, rosti Algie dezaprobator.

— La naiba, mă aflu în barca greşită, spuse Leo în şoaptă.

Soția lui se întinse şi îl ciupi de nas.

Algie privea retragerea bărcii cu făclie roşie.

— Probabil că mişcă barca intenționat.

— E absurd, spuse Effie, trecându-şi vesel mâna prin apă, până la încheietură. Se putea presupune că era prima ei ieşire, dacă se putea spune aşa.

O altă barcă se apropie, legănându-se şi mai tare.

— Toți tinerii din barcă, spuse lordul Hathaway, au nevoie de femei sări liniştească. Şi să-i țină treji.

— Nu-mi spune că noi suntem singura barcă plină de oameni treji, spuse Leo cu o falsă mâhnire.

— Au… da! țipă Algie privind curios înainte. A căzut un om din barcă. E teafăr; s-a prins de-o frânghie.

— Ce neghiobi! spuse lordul Hathaway cu repulsie.

— Neghiobi făcuți fleaşcă! spuse Leo. Ar putea da startul unei noi modalități de divertisment la castel. Mai multă apă, mai puțină trăncăneală.

— Înoată către mal, spuse Algie.

— Problema este una de timp, spuse Leo ridicându-se. Eşti plină de diamante în seara asta? o întrebă el pe soția lui.

— Nu, răspunse Henry. Am smaraldul cel mare şi mă tem că cerceii mei nu sunt prinşi cum trebuie.

Şi-i scoase imediat.

— Ai face bine să ți-i scoți.

Îi dădu bijuteriile şi-o ridică pe Coco la piept atât de ferm, încât săracul câine scoase un schelălăit în semn de protest, deşi în mod normal era un cățel liniştit.

— Hathaway, tu te ocupi de fina mea. Iar Dimsdale, tu de Effie.

— De ce? întrebă Effie alarmată. Ce vrei să spui, lady Wrothe?

— Leo se pricepe foarte bine la astfel de lucruri, zise Henry, iar dacă el crede că…

Dar exact atunci se ivi o barcă ce nu alunecă lin pe lângă prova lor. Ci se izbi direct de ei. O clipă, lucrurile păreau să fie în ordine. Barca se înclină foarte mult, dar apoi se îndreptă.

Dar apoi, barca lor se smuci iar, poate pentru că lacheul încerca să o aducă la mal, şi ea se clătina în partea cealaltă.

Effie scoase un țipăt. Țipă şi Kate, cu o fracțiune de secundă înainte să năvălească apa peste ea şi să cadă în lac.

Apa era rece, dar nu înghețată. O clipă, se gândi cu groază că barca ajunsese deasupra ei, dar apoi îşi dădu seama că era cu fața către fundul lacului şi înotă până la suprafață.

Ieşi la suprafață gâfâind şi tuşind şi se uită cu disperare după

barcă. Înota în cerc, călcând apa pentru a se menține la suprafață dar nu reuşi s-o vadă. Lacul era acoperit de făclii care pâlpâiau şi care păreau să se mişte în sus şi-n jos pe suprafața lacului de unde privea ea, dar barca ei… barca ei… Iat-o! Se îndepărta din ce în ce mai mult.

— Ştiam că nu eşti o lady! îi şopti la ureche o voce distrată. Nicio lady n-ar spune asta.

Ea țipă şi dădu să se agațe de el, dar Gabriel era în spatele ei, ținând-o ferm de mijloc. O lipi de pieptul lui, astfel încât ea să stea aproape întinsă pe spate la suprafața apei.

— Nu face atâta zgomot, îi şopti el. Doar nu vrei să te salveze şi altcineva în afară de mine, nu?

— Cine altcineva să mă salveze? spuse Kate, scuipând apă. Naşa i-a spus lui Hathaway să mă salveze şi el, evident, a eşuat.

— Mi-ar plăcea să spun că s-a scufundat ca un bolovan, spuse Gabriel, începând să înoate cu spatele, dar e improbabil. Şi barca în care eram s-a răsturnat şi îmi imaginez că Hathaway a sărit în ajutorul altei domnişoare în pericol.

— Îmi place asta, spuse Kate cu supărare. Aş fi putut să mă înec. Sper că Henry e teafără.

— Lady Wrothe a reuşit să rămână în barcă, spuse Gabriel. În momentul coliziunii, soțul dumneaei s-a aruncat spre partea opusă şi a reuşit să echilibreze barca. Cred că şi domnişoara Starck a scăpat fără să se ude.

— Cred că Henry îşi face griji pentru mine, spuse Kate. Ai putea să înoți un pic mai repede?

— Nu, n-aş putea, spuse Gabriel. Doar atât de repede pot să înot pe spate, cărându-te şi pe tine. Nu cred că lady Wrothe e îngrijorată, pentru că m-a văzut în apă şi, printr-un gest feroce,

m-a trimis după tine. Aşa că, iată-mă!

— Aş putea şi eu să dau din picioare, se oferi Kate.

— Îmi e şi-aşa destul de greu din cauza fustelor tale, spuse Gabriel.

Urmă o clipă de linişte.

— Mai avem mult până la mal? întrebă ea.

Luminile bărcii din care căzuse se îndepărtau cu repeziciune.

— N-ar trebui, dar cred că am luat-o în direcția opusă, spuse Gabriel. Ne îndreptăm spre malul îndepărtat.

— Dar nu sunt bărci pe partea aceea, spuse Kate, privind peste umăr.

— Nu te plânge, zise Gabriel. Nu eşti chiar uşoară ca un fulg, deşi se presupune că ai slăbit aproape zece kilograme.

— Bucură-te că nu trebuie s-o salvezi pe Victoria, spuse Kate.

— Mă bucur.

Scăpă un icnet când se lovi de bordura de marmură din jurul lacului.

— Mă descurc, spuse Kate, eliberându-se din strânsoarea lui şi apucându-se de margine.

Gabriel ieşi, se aplecă, o apucă de încheietura mâinii şi o trase cu uşurință din apă.

— Ah, spuse Kate, tremurând incontrolabil. E atât de rece! Ai fost extraordinar, mulțumesc.

Se cuprinse singură în brațe şi privi de-a lungul lacului.

— La naiba, chiar am ieşit pe partea îndepărtată.

Kate îşi dădu seama că Gabriel deja se îndepărtase, aşa că o porni, împiedicându-se, după el. Se gândi că prinții nu sunt chiar nişte gentilomi, ar fi putut măcar să o țină de braț. Dar

apoi prințul se aplecă şi începu să tragă de o sfoară.

Kate se opri lângă el, tremurând din toate încheieturile.

— Ne a-aduci o b-barcă? întrebă ea, simțind că îi îngheață creierul.

Gabriel trăgea de funie cu o asemenea viteză, încât aceasta se încolăcea rapid în spatele lui.

— Ai grijă să nu te plesnească, gâfâi el şi Kate îşi dădu seama ce efort depunea.

Negreşit, o barcă se apropia cu viteză. Era una dintre cele roşii, cu făcliile aproape stinse.

Lui Kate i-ar fi venit să plângă de bucurie.

— O să ne tragă înapoi? întrebă. Nu răspunde! Păstrează-ți forțele.

În lumina făcliilor îi văzu brațele musculoase trăgând cu putere şi atât de repede, încât funia îi zbura pe lângă umăr.

Era… interesant. Arăta ca un muncitor, dar, în acelaşi timp, complet diferit.

Barca se izbi de mal, lemnul aproape trosnind.

— Haide, spuse Gabriel, respirând cu greu.

Sări în ambarcațiune şi îi întinse mâna. Urcă şi ea, alunecând pe punte din cauza încălțărilor pline de apă.

— Așează-te, ne vor trage înapoi acum, spuse el.

— Mi-e… spuse ea, clănțănindu-i dinții, dar înainte să poată continua, el o trase şi-o aşeză la el în poală.

Trupul lui era uriaş şi cald, iar ea era atât de rece, încât se topi pe el cu un sunet foarte nedemn pentru o domnişoară. El o luă în brațe şi ea aproape că gemu din nou.

— Eşti cald, spuse ea după câteva clipe, simțind nevoia de conversație. Se mişcă barca?

— Da.

O trase şi mai aproape la pieptul lui cald.

— Îţi mai este frig?

— Nu atât de tare.

— Am eu soluţia potrivită, spuse el cu înverşunare.

Ea îşi ridică privirea ca un copil care aşteaptă sărutul de noapte bună, într-atât de natural se desfăşură totul, iar buzele lor se împreunară.

Al treilea lor sărut, se gândi ea vag, iar acesta deja era diferit de primele. Acum se sărutau de parcă se cunoşteau, de parcă se aruncau într-o vâlvătaie la care râvneau. Simţi o văpaie pe şira spinării şi încercă să rupă vraja, speriată de forţa emoţiei.

Dar el o strânse mai tare la piept şi nu vru să-i dea drumul, căutându-i buzele cu ale sale. Kate îi simţi limba mângâindu-i buza de jos şi răsuflă. Gabriel luă asta ca pe o invitaţie şi o muşcă uşor, ciugulindu-i buza într-un fel care o făcu pe Kate să se lipească şi mai mult de el.

Tot o tachina, aşa că-şi luă mâinile de pe pieptul lui, şi le împreună în spatele gâtului lui, apoi îi trase capul mai aproape, într-un gest de stăruinţă mută.

Îl auzi râzând, apoi o sărută din nou, limbile lor răsucindu-se într-o explozie de senzaţii, care o lăsară fără răsuflare.

De data asta, el se dădu înapoi.

— Ne apropiem de mal, o să ne vadă în curând.

Părea că băuse.

Kate aprobă mut şi-l privi. Ochii îi erau negri în lumina făcliilor, obrajii traşi şi părul ud, dat pe spate. Arăta ca un luptător cazac, genul care prăduieşte sate şi răpeşte fecioare.

Fecioare ca ea, servitoare şi femei fără relaţii şi cu puţine rude.

Îşi drese glasul şi se mută rapid pe scaunul de lângă el.

— Mulțumesc că m-ai încălzit, spuse ea, începând imediat să tremure.

O undă ciudată îi traversă chipul şi ea îi urmări privirea în jos. Rochia îi era udă leoarcă, desigur, şi din păcate sânii ei de ceară nu supravieţuiseră nevătămaţi. Unul încă era la locul lui, apărând sprinten puținul pe care-l avea Kate de oferit. Dar cel din dreapta, unde brațul lui Gabriel o ţinuse prin apă, era strivit. Rămăşiţele lui deformate migraseră în jos şi rămăseseră chiar deasupra taliei.

Privind în jos, Kate se gândi cu disperare ce să spună.

— Henry îi numeşte cei mai apropiaţi prieteni ai ei, îi scăpă ei, spunând prima chestie care îi veni în cap. Te rog, închide ochii…

El îi închise.

— Un gentilom n-ar rânji aşa, îl dojeni ea, smulgând ghemul de ceară aproape îngheţat din rochia ei distrusă.

Cel strivit fu mai greu de înlăturat, dar reuşi să-şi tragă în jos corsetul, suficient cât să-l poată scoată pe margini.

Barca ajunsese deja aproape de mal până când ea reuşi să-şi aducă bustul la starea lui naturală. Din fericire, erau greu de desluşit în întunericul lăsat de stingerea făcliilor, deşi Kate reuşi să vadă nişte feţe curioase privind de pe mal.

— În regulă, spuse ea, trăgându-şi corsetul în sus pentru a-i aproxima forma anterioară.

El deschise ochii.

— Şterge-ţi expresia aia de pe chip, spuse ea supărată.

— Am de ales între asta şi a te privi într-un fel în care toată lumea şi-ar da seama exact la ce mă gândesc, grăi el încet.

Kate privi din nou în jos. Sfârcurile i se vedeau prin mătasea udă. Se îmbujoră imediat.

— Ai face bine să-mi laşi mie resturile, spuse el. Servitorii n-o să fie discreți, dacă le găsesc.

Le ținea ascunse lângă ea, dar i le dădu, cu ezitare. Gabriel se uită cu atenție la formele de ceară.

— N-ai nevoie de astea. Dar sunt, totuşi, fascinante.

— Poți să le păstrezi, zise Kate. Deja putea să-l vadă pe Wick stând pe mal, ținând ceea ce părea să fie o pătură.

— Bun, du-te şi adu-mi pătura, ordonă ea. Nu mă ridic în picioare purtând rochia asta udă.

— Nu fără prietenii tăi ce mai apropiați, spuse el.

Ea îi aruncă o privire fioroasă, care funcționă la fel de bine ca asupra coafezei franțuzoaice; Gabriel se ridică, râzând în continuare, şi se duse după pătură.

Apoi se întoarse cu ea şi-o înveli pe Kate.

— Ți-ai pierdut peruca, spuse el. Arăți ca o găină plouată.

Era frumos de-ți lua respirația, dar asta tot merita o replică, măcar de dragul sufletului lui. Gabriel ridica încrederea în sine la nivelul unui păcat capital.

— Şi tu arăți ca… începu ea.

Dar era ceva în ochii lui care-i plăcea, râvnă probabil, dar totuşi…

— Mulțumesc, spuse ea. Aş fi putut să mă înec dacă nu erai acolo şi-ți sunt foarte recunoscătoare că m-ai salvat.

Pe chip avea o expresie ciudată.

— Ar trebui să mă pălmuieşti pentru sărutul acela, pentru că am profitat de frigul care te cuprinsese.

Ea înaintă, trecu pe lângă el, îndreptându-se spre provă, unde Wick o aştepta cu mâna întinsă. Chiar înainte de a debarca, se opri şi privi peste umăr.

— Poate că eu am profitat de tine, spuse ea suficient de

încet cât să nu audă nimeni de pe mal.
El clipi şi apoi spuse:
— Mi-aş dori eu.

Capitolul 20

În dimineața următoare, Kate dormi până târziu, după o noapte albă în care se foi de umilință, gândindu-se la Gabriel care râdea de sânii ei de ceară, apoi se îmbujoră amintindu-şi de sărutările lui.
Rosalie o trezi şi-i spuse că servitoarea domnişoarei Starck întreba dacă stăpâna ei i se va alătura la micul dejun.
— Lady Wrothe spune că nu trebuie să ieşi din cameră azi, toată ziua, zise Rosalie cu importanță. Eşti eroina momentului, trebuie să recunosc. Acei filfizoni care v-au răsturnat barca se simt vinovați şi plănuiesc să-ți facă un cadou.
— Nu! spuse Kate. Cu siguranță, nu.
— Ba da, pentru că ai fost singura care nu a fost scoasă din lac imediat şi a trebuit să înoți până la mal. Ca o sirenă, aşa spune toată lumea.
— Nu am înotat deloc ca o sirenă, obiectă Kate. M-a tras prințul, ca pe un peşte mort.
— Nu trebuie să intrăm în detalii, spuse Rosalie. Domnişoara Starck şi lady Wrothe au fost salvate pentru că lordul Wrothe a acționat imediat. A îndreptat barca şi singurele care au căzut ați fost tu şi cățeaua.
— Coco e bine?
— Lordul Dimsdale s-a aruncat imediat în apă să te salveze, dar cred că ai ieşit la suprafață în cealaltă parte. Aşa că a salvat-o pe Coco, pentru că prințul înota deja după tine. Se

spune că lady Wrothe țipa atât de tare, încât o puteau auzi de pe mal.

— Deci Algie a salvat câinele în locul meu, concluzionă Kate morocănoasă, ridicându-se.

— Lady Wrothe nu a fost foarte mulțumită. Şi a fost foarte tăioasă cu lordul Hathaway în dimineața aceasta, mărturisi Rosalie, trăgând draperiile pentru a lăsa să intre pe fereastră lumina unei dimineți însorite, superbe, i-a spus la micul dejun, unde puteau auzi toți, că ea îi dăduse indicații să te salveze pe tine, iar soțul ei să salveze câinele, şi că ar fi putut să aibă bunul-simț să facă un efort să-i asculte sfatul în loc să stea în barcă.

Kate nu se putu abține să nu zâmbească.

— Şi apoi, lordul Wrothe a spus că, din punctul lui de vedere, a fost foarte încântat că Dimsdale se dusese după câine, pentru că el n-ar fi vrut să-şi strice cizmele. Şi apoi ea l-a lovit în cap cu un hering afumat.

— Foarte interesant, exclamă Kate. Habar nu aveam că viața conjugală e atât de amuzantă.

— Servitoarea lui lady Wrothe zice că aşa se întâmplă mereu în casa lor. Se iau la harță din cauza unor lucruri oribile. Până când el îi cumpără ei un rubin şi totul se rezolvă. Atât de mult se iubesc; toată lumea îşi poate da seama de asta.

— Bănuiesc că ar trebui să mă scol, dacă Effie vrea să mă viziteze, spuse Kate căscând iar.

— Îți dau imediat o rochie şi îți perii părul, zise Rosalie. Nu se aşteaptă să fii îmbrăcată cum trebuie după şocul prin care ai trecut. Simți că ai febră, domnişoară? Prințul s-a oferit să trimită după doctorul castelului.

— Are propriul lui doctor? întrebă Kate, legănându-şi

picioarele pe marginea patului.

— A fost cu el în barcă, răspunse Rosalie.

Începu să chicotească.

— „Corabia nebunilor”, aşa îi spune domnul Berwick. Pentru că ducele din ea i-a concediat pe jumătate dintre oamenii de la curtea sa, inclusiv pe măscăriciul curții.

— Nu am nevoie de doctor, spuse Kate, spălându-se pe față. Voi lua micul dejun cu Effie, dar apoi vreau să fac baie, Rosalie, şi să mă îmbrac. Nu mă simt deloc răcită.

— Încă nu ai voie să faci baie! spuse Rosalie alarmată. Ai tremurat atât de tare noaptea trecută, încât am crezut că te vei frânge în două. Ia loc, te rog, să pot să-ți perii părul. Am să-l leg la spate cu o fundă, pentru micul dejun cu domnişoara Starck, şi apoi trebuie să te bagi înapoi în pat.

Îşi dădu seama imediat că Effie era de părere că aventura lor din noaptea trecută le transformase în cele mai bune prietene. Se aşeză în fața lui Kate la o măsuță pe care Rosalie o pusese în fața focului care ardea puternic, deşi de-afară venea un aer înmiresmat, şi începu să povestească dintr-o suflare ce simțise atunci când barca se îndepărta pe apa neagră ca smoala, iar Kate era de negăsit.

— Am crezut că ai murit, spuse ea cu un glas emoționat. Că ai murit!

— Din fericire, nu a fost aşa, zise Kate, luând încă o felie de pâine prăjită cu unt. Ieşise din lac, tremurând, ceea ce o făcuse să se obişnuiască cu frigul, deşi nu credea că Effie ar fi înțeles dacă încerca să-i povestească despre imunitatea ei câştigată cu greu.

— Lady Wrothe era în picioare, scrutând cu disperare apa, continuă Effie.

— O vedeai pe Coco?

— Stropea de zor lângă barcă, călcând apa foarte bine, Ar fi trebuit să vezi cât de mic era după ce l-a salvat lordul Dimsdale, nu era mai mare decât un pisoi cu blana udă. Lady Wrothe se purta de parcă propriul său copil ar fi căzut în apă.

— Deci, eu unde eram?

— În cele din urmă, ai ieşit la suprafață în capătul îndepărtat al lacului. Ai avut noroc că nu te-ai lovit cu capul de cealaltă barcă. Toți din barca aceea erau în apă, dar au ieşit repede, toți mai puțin prințul. Lady Wrothe te-a zărit prima şi a țipat către el să te salveze. Effie chicoti. Nu mi-am putut imagina niciodată că cineva i-ar putea ordona prințului să facă ceva, aşa cum a făcut ea. Şi, bineînțeles, el a ascultat şi a plecat înot ca să te salveze.

— Cât de ciudat! spuse Kate. Am simțit că totul s-a petrecut cu puțin înainte de a ajunge la suprafață, iar barca se îndepărtase deja.

— Probabil că aşa a fost, confirmă Effie, gândindu-se la asta. Am fost scoşi de lacheu care, desigur, nu ştia ce se întâmplase. Dar atunci, parcă totul se mişca foarte încet, te asigur. Când am văzut că nu ieşi la suprafață, iar luminițele roşii şi albastre ale făcliilor se reflectau în apă… până şi prințul părea foarte îndurerat.

— Cum putea vedea asta? Nu era în apă?

— Ba da, dar lady Wrothe a țipat că lipseşti şi i-am văzut privirea. Mama spune că nu mai am voie să mă apropii niciodată de lac. Nici măcar în timpul balului.

— Nu-mi spune că vor să facă asta din nou!

— Nimeni nu are voie în bărci în afara servitorilor care ştiu să înoate, spuse Effie. Dar au plănuit deja asta, aşa că o vor

duce până la capăt. Vor arunca artificii din bărci, ceea ce recunosc că pare un lucru drăguț. Eu va trebui, totuşi, să urmăresc spectacolul de pe trepte, pentru că mama este epuizată. Părea atât de tristă!

— Vrei să iei tu ultima felie de pâine prăjită? întrebă Kate.

— Nu, mulțumesc, refuză Effie. Mănânc foarte puțin. Ia-o tu. Mai ai un pic şi te îmbolnăveşti; toată lumea vorbeşte despre asta. La boala aceea teribilă de acum câteva luni se adaugă acum şi şocul, şi frigul. Făcu o pauză. Deşi arăți foarte bine.

Kate îi zâmbi.

— Mă simt minunat.

— Nu ştiam că ai părut atât de lung, zise Effie. De ce porți întotdeauna perucă? Nu ți se pare că ți se face foarte cald din cauza lor? Eu, una, nu le suport.

— Îmi plac perucile.

— Sper că nu te deranjează o remarcă, spuse Effie, dar cred că părul tău este minunat. Toate nuanțele acestea de roşu şi auriu… seamănă cu apusul. Mai bine decât peruca aceea roşie, deşi e modernă.

— Cerul este roşu în dimineața asta, murmură Kate.

— Se apropie furtuna, observă Effie. Se jucă o clipă cu furculița. A fost atât de romantic când lordul Dimsdale a intrat în apă după tine! Mi-ar fi plăcut să vezi şi tu. Barca s-a îndreptat, apoi el te-a strigat şi imediat s-a aruncat în apă după tine. Numai că, desigur, tu nu erai acolo.

— Cine a făcut asta? Ah, Algie, spuse Kate. Nu sună romantic. Se pare că logodnicul meu are o latură ascunsă.

Sincer, era surprinsă.

— Toți sunt îndrăgostiți de tine, zise Effie. Şi lordul

Hathaway, la fel.

— Este al tău, spuse Kate imediat.

— Nu sunt sigură, eşti atât de amuzantă! Spui lucruri atât de înțelepte! Nu vreau să crezi că sunt îndrăgostită de lordul Hathaway, pentru că nu e aşa. Şi nu sunt disperată să mă mărit cu nimeni, adăugă ea, cu o privire serioasă.

— Nici eu, zise Kate, ridicându-se să sune din clopoțel. Nu te deranjează dacă o rog pe Rosalie să ne mai aducă nişte cacao, nu? Cred că umezeala aia mi-a făcut poftă de mâncare.

— Nu ne-am întâlnit în perioada asta, continuă Effie, deşi am auzit multe despre tine, desigur. Dar nimeni nu mi-a spus că eşti atât de amuzantă. Cred că datorită acestui lucru sunt cu toții îndrăgostiți de tine.

Kate izbucni în râs.

— Despre ce vorbeşti?

— Toți sunt îndrăgostiți de tine, repetă Effie. Lordul Dimsdale, lordul Hathaway şi prințul. I-am văzut privirea, îți aminteşti? Era nebun de spaimă!

— Ai un talent înnăscut pentru melodramă, comentă Kate. Bun, iat-o şi pe Rosalie.

Trimise servitoarea să mai aducă o rundă de cacao şi de pâine prăjită cu unt.

Apoi, se aşeză.

— Mă trec fiorii numai ascultându-te vorbind despre apa neagră ca smoala şi luminile făcliilor care se mişcau peste tot.

— A fost groaznic, zise Effie. Îmi tot imaginam că o mână acoperită de plante marine te-a tras în adâncurile întunecate.

Kate râse din nou. Nici măcar nu sunt peşti în lac; e doar un heleşteu a cărui apă vine dintr-un izvor subteran, cred. Şi nu sunt nici ierburi.

— Nu ştii niciodată ce se află într-un izvor subteran, spuse Effie făcând ochii şi mai mari decât îi avea.

— Plevuşti, poate, zise Kate. Şi nu e nimeni îndrăgostit de mine.

Tonul ei era, probabil, foarte convingător.

— Ei bine, lordul Dimsdale este, cu siguranță, adăugă Effie o secundă mai târziu.

Uitase iar de logodnicul ei.

— Cu excepția lui Algie, desigur, recunoscu Kate.

— Eşti atât de norocoasă! Mi-ar plăcea să am un logodnic ca lordul Dimsdale. Este atât de atent şi de tânăr şi de drăguț!

— Ei bine, la fel este şi lordul Hathaway, spuse Kate, destul de surprinsă.

— De fapt, este mai în vârstă.

— Dar este foarte frumos şi blând. Ferm, adăugă Kate.

Effie dădu din cap aprobator.

— Ştiu. Şi mama spune la fel.

— Dar tu nu eşti încântată că este ferm şi blând.

— Sunt sigură că va fi un soț bun. Nu s-a aruncat în apă după tine, totuşi.

— Un minus în ceea ce-l priveşte, consimți Kate.

— După aceea, a spus că nu te-a văzut, aşa că ce rost ar fi avut? Ceea ce pare logic dar nu este ce vrea o femeie să audă, mai ales dacă ar fi moartă.

— Poate ar fi sărit după tine, nu după mine, zise Kate.

— Mă îndoiesc. Cred că-i este milă de mine, iar asta nu înseamnă că e acelaşi lucru cu adorația nebună a lordului Dimsdale față de tine. Ezită: Ai auzit ce… ce mi s-a întâmplat?

Se referea, oare, la furculiță?

— Nu, spuse Kate. Mama ta vorbea despre tatăl tău la trecut…

— Întâi a murit el, înainte ca eu să-mi fac intrarea în înalta societate, apoi a murit mătuşa mea, în anul următor, şi apoi mătuşa din partea bunicului.

Fața catifelată a lui Effie era încruntată.

— Ar trebui se să facă o excepție în privința doliului, atunci când cineva trebuie să apară pentru prima dată în societate, continuă ea. Se vorbeşte despre mine de parcă aş fi o fată bătrână iar eu doar ce-am debutat.

— Prostii! zise Kate, încercând să nu se gândească la caracterizarea făcută de Henry lui Effie ca fiind octogenară.

— Eu am…

Reuşi să se oprească înainte de a-și spune vârsta.

— Arăt mai bătrână decât tine. Asta e tot ce contează, zise Kate.

— Lucrurile au mers foarte bine anul trecut, rosti Effie, sorbind din ceaşca de cacao. Şi apoi s-a întâmplat un lucru îngrozitor cu lordul Beckham. L-ai întâlnit?

Kate dădu din cap în semn că nu.

— Mama s-a simțit atât de jignită, încât m-a dus la țară după ce fusesem la numai două baluri. Astfel încât, a trebuit s-o iau de la capăt anul acesta.

În mod clar, era vorba despre întâmplarea cu furculița.

— Ce s-a întâmplat? o întrebă Kate.

Effie îşi dădu ochii peste cap.

— Este sărit de pe fix. Poate nu înțelegi, Kate, dar le-a spus tuturor că l-am atins. În zona genitală!

— Nu se poate!

— Asta a făcut! Şi adevărul este că încercase să mă sărute.

Nu m-ar fi deranjat atât de tare, dar se lipise de mine în modul cel mai dezgustător. M-am întors şi i-am spus că este un pierde-vară respingător. Asta l-a înfuriat şi m-a atins acolo, jos, cu mâna.

Chiar şi cu talentul lui Effie pentru melodramă, omul era, într-adevăr, dezgustător.

— Ce canalie! spuse Kate. Am avut un astfel de brutar la țară, odată. Tata a trebuit să-l alunge din comitat.

— N-ar fi făcut asta dacă ar fi trăit tata, zise Effie. Pentru că tata l-ar fi făcut frigărui. Oricum, ne duseserăm cu farfuriile cu tartă de caise pe balcon, aşa că am înhățat furculița şi l-am înțepat în mână. Din moment ce tata nu era acolo să-l facă frigărui, poți spune că am făcut eu acest lucru. Dar povestea lui s-a răspândit imediat.

— Ar fi trebuit să-i înfigi furculița în pantaloni, comentă Kate.

— A mințit, dar nimeni nu m-a crezut în afară de mama mea, desigur. Aşa că a trebuit să ne retragem la țară. Şi anul acesta… părea destul de tristă.

— Lordul Hathaway este o persoană atât de rațională şi de blândă, încât bineînțeles că nu-şi pleacă urechea la astfel de zvonuri.

— Îngrozitor, spuse Kate. Asta e groaznic, am ştiut din clipa în care te-am întâlnit că nu poate fi adevărat, pentru că…

— Deci ai auzit şi tu! zise Effie şi izbucni în lacrimi.

Din fericire, Kate era obişnuită cu lacrimile, după ce locuise atâta timp cu Victoria, aşa că îi mai turnă o ceaşcă de cacao şi o bătu uşor pe braț. Apoi o lăsă în pace. La Victoria, fiecare gest de compasiune nu făcea decât să-i prelungească momentele de plâns.

Desigur, Effie se şterse la ochi şi îşi ceru iertare.

— Nu am astâmpăr, spuse ea, pentru că Beckham va sosi astăzi şi nu l-am mai văzut de anul trecut.

Kate îşi miji ochii.

— Vine la castel?

— Da, astăzi, zise Effie descurajată. Ce ghinion, nu-i aşa? Am reuşit să-l evit până acum, pentru că mama mea i-a dat bani unuia dintre lacheii lui pentru a ne spune mereu ce face. Dar acum, mama spune că nu putem pleca, pentru că lordul Hathaway urmează să mă ceară în căsătorie în scurt timp. Nu părea foarte fericită.

— Îmi place de lordul Hathaway, spuse Kate.

— Şi mie, confirmă Effie oftând. E pur şi simplu… ei bine… nu e tocmai romantic, nu? Nu mi-ar aduce niciodată flori decât dacă ar fi din grădina lui şi s-ar împiedica de ele.

— Ai o imaginație foarte bogată, zise Kate.

— Parcă o şi văd pe săraca lui soție, zise Effie. Va aştepta răbdătoare ziua ei de naştere, sperând că el îi va aduce o coroniță de diamant sau, cel puțin, un şal indian, iar el va apărea cu un ceainic. Ochii i se vor umple de lacrimi dar, din moment ce-l iubeşte cu adevărat, şi nu e vina lui, îşi va ascunde mâhnirea.

— Şi-şi va cumpăra singură şalul indian, sper, comentă Kate. Eşti un povestitor minunat. Aproape că-i pot vedea ochii înlăcrimați. De ce nu spui tuturor adevărata poveste cu Beckham? Sunt sigură că i-ai putea convinge.

Effie dădu din cap.

— Mama crede cu tărie că o lady nu trebuie să vorbească niciodată despre astfel de lucruri. Simte totul atât de intens! De fapt, astăzi nu se dă jos din pat pentru că se simte

îndurerată de faptul că, noaptea trecută, mai aveam puțin şi muream.

Kate ridică din sprânceană.

— Ştiu, mai toți cred că tu erai să mori în locul meu, oftă Effie.

— Dacă i-ai spune naşei mele, Henry, l-ar putea opri pe Beckham, spuse Kate.

— Chiar îi place să i se spună Henry? Este un nume atât de ciudat pentru o femeie!

— Numele ei este Henrietta, dar da, preferă să i se spună Henry.

— Îmi place cum îşi alintă soțul, Bombonel, mărturisi Effie oftând adânc. E atât de…

— …romantic, completă Kate, râzând.

— Citesc prea multe romane, spuse Effie ruşinată.

— Eu n-am citit prea multe, dar ticălosul primeşte mereu ceea ce merită, din câte-am înțeles. Şi asta i se va întâmpla şi lui Beckham, îți promit. Gândeşte-te la Henry ca la zâna cea bună. Poate să fluture bagheta şi să se ocupe de acest ticălos.

— Ce mult mi-ar plăcea să-l văd transformat într-un nap! spuse Effie.

— Aşteaptă şi-ai să vezi, zise Kate. Piure de napi îl face!

Capitolul 21

— În după-amiaza asta, vei merge la o mare vânătoare de iepuri, spuse Wick, prinzându-l de braț pe Gabriel, după masa de prânz.

— Nu voi face asta, răspunse Gabriel imediat.

— Ce te-a apucat? îl întrebă Wick. N-ai fost niciodată

persoana cea mai ascultătoare, dar aş prefera să nu înnebuneşti, dacă nu-ţi este cu supărare. Am un castel plin de oameni, iar cel care-i citeşte mătuşii tale le-a înnebunit deja pe jumătate dintre domnişoare împărţindu-le tot felul de preziceri, ca pe confetti, toate de rău-augur.

— Dacă vrei lucruri triste, du-te şi vorbeşte cu unchiul meu. A trebuit să-l ascult o oră întreagă azi-noapte cum suspină din cauza eşecului spectacolului nautic.

— E vina mea, spuse Wick. I-am văzut repetând la nesfârşit şi pur şi simplu nu mi-am imaginat că spectacolul va fi întrerupt de nişte pasageri băuţi.

— Ei bine, nu s-a înecat nimeni, zise Gabriel. Ştiu de la domnişoara Starck, care a luat micul dejun cu Kate, că domnişoara este bine. Nu a păţit nimic.

— În cazul acesta, vrei să-ţi iei odată echipamentul de vânătoare şi să mă scapi de oamenii ăştia?

— Nu. Cere-i lui Frederick să-mi ia locul.

— Să văd dacă-l pot târî afară din cocină, spuse Wick, întorcându-se cu spatele.

Când Gabriel se asigură că Wick nu-l mai putea auzi, se repezi la un lacheu tânăr şi îi dădu repede o sumedenie de instrucţiuni clare.

Apoi se duse în biroul lui, încuie uşa şi se îndreptă către un mic tablou care atârna pe peretele din capătul celălalt al camerei. Pe fundalul tabloului, o bătălie dezlănţuită:

În prim-plan, o pasăre cântătoare în vârful unui tufiş; dedesubt, se afla armura unui cavaler, abandonată acolo unde acesta murise; tot ce mai rămăsese era un picior în dreapta, jos – iar pasărea continua să cânte, ochiul ei împietrit, vigilent arătând o desconsiderare totală faţă de războinicul mort, destul

de nebun pentru a muri sub copacul păsării.

Era singurul tablou pe care Gabriel îl adusese cu el de la Marburg, tablou care întruchipa toată ura lui față de violența motivată şi conflictele care caracterizau toate principatele, inclusiv pe-al fratelui său.

Luă tabloul de pe perete, îndoind uşor degetul sub ramă. În spatele lui era un mâner. O mişcare bruscă, şi uşa din panoul de lemn se deschise, scoţând la iveală un coridor foarte prăfuit.

El şi Wick hotărâseră că nu merita să pună pe cineva să curețe coridorul şi să rişte astfel posibile consecințe – deşi existența unui coridor dincolo de pereții groşi ai castelului nu era un lucru atât de îngrozitor în sine, cât faptul că acest coridor era plin de ferestruici pe unde se putea vedea, pe furiş, în toate dormitoarele.

Era plin de praf şi aşa avea să rămână.

Gabriel intră pe coridor, alungându-şi din minte că Wick s-ar înfuria dacă ar afla că ei se hotărâse să scoată la iveală acest coridor.

Se tot oprea, privind în dormitoare pentru a se orienta. Draperiile de aur arătau că acela era dormitorul Reginei, încredințat acum lui lady Dagobert. Mai merse pe lângă patru ferestruici, calculând unde se afla, apoi privi din nou. Clipi, după care merse mai departe, în grabă. Nu era treaba lui dacă musafirii lui nu voiau să doarmă după prânz.

Mai trecu pe lângă alte patru ferestruici, apoi încercă din nou, şi-şi dădu seama că nimerise camera dorită, pentru că-l zări pe Freddy, ghemuit lângă o minge, în mijlocul patului. Nu putea auzi nimic, ceea ce sugera că servitoarea lui Kate nu era în cameră.

Apropiindu-şi gura de ferestruică, zise:

— Kate!

Nimic.

— Kate, spuse el mai tare.

Se auzi o înjurătură care-l făcu să zâmbească, apoi sunetul paşilor cuiva care se îndrepta către uşa dormitorului şi o deschidea. Nu putea s-o vadă dar şi-o imagina uitându-se atentă pe coridor.

Închise uşa, mult mai încet decât o deschisese.

— Apropie-te de şemineu şi uită-te în partea dreaptă, încercă el din nou.

— Detest oamenii care trag cu ochiul, zise ea cu voce tare.

— Nu trag cu ochiul! protestă el. Nu pot vedea decât patul.

Se lăsă o linişte paralizantă.

— Se pare că Freddy e foarte destins.

— Freddy e mereu relaxat. De ce tragi cu ochiul în dormitorul unei doamne?

— Am venit să te rog să mergi la plimbare cu mine. Pe ascuns.

— Am înțeles: în secret. Câți oameni se plimbă pe coridorul acela noaptea?

— Niciunul, o asigură el. Niciodată. Eşti singura persoană – în afară de Wick – care ştie de existența lui.

— Suntem în Anglia, menționă ea. Nu tu ai construit castelul. Probabil că jumătate dintre musafirii tăi ştiu de el.

Deodată, apăru un ochi în fața lui. Era un ochi frumos, verde-deschis precum lumina care intră prin vitralii.

— Tu eşti? întrebă ea cu suspiciune.

— Desigur că eu sunt.

— Să trag mânerul ca să poți ieşi?

— Nu există nicio uşă către dormitoare.

— Deci poţi doar să tragi cu ochiul, bombăni Kate. Cât de neplăcut!

— Ne aşteaptă jos o trăsură, să mergem la picnic. I-am spus lacheului că o voi duce pe una dintre mătuşile mele să vadă vechea mănăstire.

— O mănăstire nu sună foarte distractiv, spuse ea, întorcându-se cu spatele. Acum îl putea vedea doar pe Freddy. Iar mătuşii tale îi va face plăcere această călătorie? continuă ea din partea dreaptă.

— Numai noi doi, zise el, ţinându-şi răsuflarea.

Nicio domnişoară n-ar fi făcut una ca asta. Niciodată! Fără însoţitoare, fără servitoare, fără nicio mătuşă?

Ochiul lui Kate reapăru.

— Plănuieşti să mă seduci în trăsură? Ochiul părea de un verde mai închis, din cauza nemulţumirii.

— Mi-ar plăcea, zise el cu regret, dar nu m-aş putea împăca apoi cu propria conştiinţă, aşa că nu voi face asta.

— Ai tu conştiinţă când vine vorba de oameni ca mine? Credeam că tu şi Wick v-aţi dat seama de împrejurările în care m-am născut şi am crescut.

— Poate că eşti un copil nelegitim, dar nu cred că eşti fata unui porcar, în ciuda tuturor cunoştinţelor tale despre fermele de porci.

— Nu sunt, spuse ea şi dispăru din nou. O auzea plimbându-se prin cameră. Şi dacă aş fi fata unui porcar, m-ai seduce?

— De fapt, n-am sedus niciodată o fecioară, mărturisi el.

— Cât de nobil din partea ta!

— Nu este o dovadă a virtuţii, recunoscu el. Prinţesele nu prea sunt lăsate singure. Când eram mai tânăr, mi-aş fi făcut

de cap cu orice fecioară, dar n-am avut ocazia.

Ochiul reapăru.

— Dacă-mi promiți, pe onoarea ta, că nu mă vei săruta! Sărutările tale îmi distrag atenția.

Asta era, într-adevăr, o lovitură.

— M-ai putea săruta tu, sugeră el.

— Nu voi face asta. Trebuie să-mi găsesc un soț, iar logodnica ta soseşte… astăzi, nu?

— A ajuns în Anglia, zise Gabriel cu părere de rău. Probabil că mâine va sosi la castel.

— Fără sărutări, stabili Kate.

El dădu din cap aprobator şi realiză că ea nu-l putea vedea.

— Adevărul este că înnebunesc în camera asta. Effie mi-a adus o prostie deprimantă de citit. Nu prea-mi plac romanele. Şi Henry nu mă lasă să ies, pentru că spune că dacă arăt prea bine, oamenii îşi vor pune întrebări cu privire la boala din cauza căreia am slăbit.

— Ți-am adus un voal, ca să nu te recunoască nimeni.

— Un voal?

— Mătuşa mea poartă voaluri mereu. Un voal de doliu. Ne întâlnim la uşa dormitorului tău, în cinci minute.

— Îl pot lua pe Freddy? îl ascund sub voal.

— În niciun caz! Mătuşa mea nu latră niciodată.

Capitolul 22

Femeia care ieşi din camera lui Kate era îmbrăcată în negru din cap până-n picioare.

Gabriel îi oferi brațul, simțindu-se cuprins de-o încântare ridicolă.

— Mergi un pic cocoşată, spuse el în timp ce înaintau pe coridor. Mătuşa mea are şaptezeci şi trei de ani.

Voalul tremură când ea dădu din cap.

— Oricum îmi este greu; nu văd pe unde merg. Mătuşa ta cum se descurcă?

— E în doliu de foarte mult timp, spuse Gabriel.

— De cât timp?

— Cam de cincizeci de ani, plus sau minus zece.

Linişte.

— Crezi c-a ținut doliu prea mult timp?

— N-aş spune niciodată un lucru negativ despre o prințesă, spuse Kate afectat, deşi el ştia bine că mințea.

— A fost, de fapt, foarte deşteaptă, îi zise el. Tata i-ar fi găsit alt soț, dar ea era atât de îndurerată, încât nimeni n-ar fi luat-o de soție.

— Înțeleg că nu era vorba numai de durerea ei?

— Mie şi fraților mei ne plăcea să mergem în camera ei. Jucam canastă şi pariam pe sâmburi de vişine. Ea mi-a dat pentru prima dată să gust coniac şi tot de la ea am primit cele mai bune sfaturi.

— Cum ar fi?

— Îi plăcea să se gândească la scenarii puțin probabile. De exemplu, ce-ar fi dacă potopul lui Noe s-ar produce iar? Cum vom supraviețui?

— Foarte bună întrebare, spuse Kate. Ştia şi răspunsul?

— Hotărâserăm că o barcă plină de nuci ne-ar salva. Când eram mic, furam din nucile lui Filbert de la masă, pentru a face provizii. Bănuiesc că ea le mânca pe ascuns; nu m-a dezamăgit niciodată. De fiecare dată când ploua, mă gândeam vesel la rezervele mari de nuci depozitate sub patul ei.

— Foarte drăguț din partea ei, spuse Kate. Ce-ar zice despre fiicele porcarilor?

— „Fereşte-te de ele! “, răspunse el prompt.

— Tatăl meu ar spune, fără îndoială, acelaşi lucru despre prinții aproape însurați, spuse ea.

Acum coborau scările.

— Încă un grup de lachei şi apoi suntem liberi, îi şopti el.

— Să şchiopătez?

— Nu e nevoie. Wick nu este aici, ori el este singurul care-ar observa. Te voi urca în trăsură şi voi ține eu frâiele. Îți voi spune când trecem de uşa de la intrare. Vom ieşi imediat de pe drum.

În acel moment, Kate îşi smulse voalul şi se chinui să şi-l scoată de pe cap.

— Mi-e cald cu voalul ăsta! țipă ea.

Era uşor îmbujorată şi…

— Altă perucă? întrebă el, dezamăgit.

Fiind atât de udă cu o seară în urmă, el nu reuşise să-şi dea seama ce culoare avea părul ei, dar credea că blond, precum muştarul sau vinul vechi.

— Mereu port perucă, zise ea afectat.

Dar apoi îl privi şi râse, iar el se simți săgetat de o dorință atât de puternică, încât aproape că scăpă frâiele din mâini.

— Părul meu este singura mea mândrie, aşa că-l păstrez pentru momentul în care voi putea fi eu însămi: Kate, nu Victoria.

— Azi eşti Kate, spuse el.

— Nu, nu sunt. Singurul motiv pentru care am ieşit la plimbare cu tine este că Victoria este un pic cam uşuratică, zise ea cu un zâmbet viclean. Eu, una, n-aş face niciodată aşa

ceva.

— Ce *faci* tu, în loc să te destrăbălezi? întrebă el curios.

— Una, alta, spuse ea delicat.

Se lăsă liniştea pentru un scurt moment, cât timp el scoase trăsura de pe drum, dând într-o alee care şerpuia în jurul castelului, pe lângă zidurile acestuia.

— Ce fel de lucruri? întrebă el. Ai grijă de porci?

— De fapt, nu de porci, spuse ea. Ăsta e un gând încurajator, nu? Dacă ajung să mă simt călcată în picioare, pot să mă gândesc cum ar fi fost dacă aş fi avut grijă de porci.

— Te simți călcată în picioare?

— Din când în când, spuse ea vesel. Am un temperament atât de sălbatic, încât oamenii mă calcă în picioare cu riscul lor. În plus, naşa mea mă ia sub aripa ei, aşa că data viitoare când mă vei vedea voi locui la Londra, cu Henry.

Gabriel se gândi că lady Wrothe îi va da şi zestre, ceea ce era frumos din partea ei. Deşi îi displăcea ideea de a o vedea pe Kate flirtând cu londonezi idioți, îl făcea, de fapt, să vrea să o înşface şi să…

Să se comporte precum prințul cel rău din poveste.

Dumnezeule!

— Se pare că şi ție îți este un pic cald, spuse Kate. Unde este mănăstirea asta de care ziceai?

— Nu mergem, de fapt, la o mănăstire. Mergem împrejurul castelului şi vom intra într-una dintre grădini, una secretă.

— O grădină secretă… cum ai reuşit s-o găseşti? Nu-mi spune că ți-a arătat calea o zână.

— Am primit o cheie. E secretă numai pentru că dă înspre terenurile castelului în loc să dea spre curtea interioară, aşa că nimeni nu merge acolo. Nici măcar Wick nu a cercetat-o.

Au mai mers în jurul castelului câteva minute. Apoi Gabriel opri trăsura şi sări din ea, aruncând frâiele într-un mic tufiş. Înșfăcă un coş din trăsură şi se întoarse să-i dea mâna lui Kate, dar ea coborâse deja.

El voia… ce voia el era ridicol. Voia să fie posesiv, să o scoată din trăsură, să o ducă la poartă. Voia să arunce o pătură pe jos şi să-i smulgă fustele acolo, unde îi putea vedea oricine.

Voia să…

Îşi pierduse mințile.

Asta era explicația, se gândi el, mergând în spatele lui Kate care sărea şi culegea flori, asemenea unui copil de cinci ani. Wick avea dreptate. Toată problema căsătoriei, sosirea iminentă a prințesei Tatiana îi tulbura mințile.

Era pe cale să se însoare. Să se *însoare*. Ceea ce înrăutățea lucrurile era… Se opri să-şi aranjeze pantalonii că nu voia să fie cu nimeni altcineva în afară de fiica nelegitimă a unui porcar, care aduna margarete la câțiva metri mai încolo de el.

Era exact ca-ntr-un basm, numai că viața nu semăna deloc cu basmele şi prinții nu se puteau însura cu fiicele porcarilor decât dacă încălcau toate convențiile sociale pe care şi le însuşiseră.

Şi el nu avea de gând să facă asta.

Dar văzând corpul lui Kate în timp ce se apleca să culeagă altă floare devenea şi mai dornic şi posesiv, încât descoperi că-i tremurau degetele. Puse coşul jos şi dădu drumul unui şir tăcut de înjurături, metoda lui preferată de a-şi recăpăta controlul.

Funcționase la curtea fratelui său; funcționă şi acum.

— Să mergem, strigă el, îndreptându-se către uşă şi deschizând-o.

Zidul de cărămidă era înalt şi foarte vechi, atât de vechi, încât se prăbuşea pe alocuri, unde iedera îl trăgea.

Deschise uşa şi dădură de un amestec de coada-şoricelului, brusture şi tătăneasă. Ici-colo, erau trandafiri care-şi scuturau capetele, împrăştiind petale pe pământ, asemenea unei fetițe care aruncă grăunțe pentru păsări.

— Oh! zise Kate. E minunat! Alergă înainte, ținându-şi fusta. Este, într-adevăr, o grădină secretă. Sunt şi statui secrete. Uite una acolo, aproape ascunsă de tufa aceea de măceş.

— Probabil că e o zeiță, spuse Gabriel, în timp ce Kate dădea la o parte iedera care se revărsa peste umerii palizi ai statuii.

Traseră în jos o grămadă de iederă care acoperea fața statuii.

— Oh! spuse Kate, încet. E frumoasă.

— Plânge, zise Gabriel surprins.

Kate întinse mâna şi apucă alte fire încurcate de iederă.

— Este un înger.

Aripile îngerului erau strânse; privea în jos, cu fața albă ca zăpada proaspăt căzută şi mai tristă decât iama.

— Vai de mine, spuse Gabriel, dându-se un pas înapoi. Asta nu este o grădină secretă, ci un cimitir. Mi-ar fi putut spune asta.

— Atunci unde sunt mormintele? întrebă Kate. Uite, la picioarele ei se află doar un piedestal. Familia nu e îngropată în capelă?

— Ba da, spuse Gabriel uşurat, gândindu-se la mormintele domnilor şi doamnelor Pomeroy aliniate cu grijă în capela castelului. Dar atunci de ce este aici?

Kate se aplecă şi smulse iedera de pe piedestal. Deodată,

începu să chicotească.

— Ce?

— Este un cimitir, spuse ea râzând şi mai tare.

— Aminteşte-mi să nu mai vin cu tine în locuri sfinte, zise Gabriel, aplecându-se.

Începu să citească cu voce tare:

— *În memoria*… cui? Nu pot să citesc.

— *Dragului meu Rascal*, termină Kate. Înlătură câteva crenguțe de măceş şi dădu roată piedestalului. Şi nu numai Rascal. Aici sunt Dandy şi… — Îşi schimbă din nou poziția – Freddy, spuse ea mişcându-se iarăşi. Vai de mine, trebuie să-l aduc pe Freddy aici. Va fi ca şi când am vizita mormintele strămoşilor noştri la Westminster Abbey.

— Eu am propriul cimitir al câinilor, spuse Gabriel. Dacă aş avea o haită, aşa cum ai tu, le-aş lua măsurile pentru morminte cât sunt încă în viață. Aş începe cu Freddy, din moment ce poate muri de spaimă oricând. Îi voi arăta acest loc unchiului meu; poate se va simți mai bine dacă îi ridicăm aici o statuie câinelui care mânca murături.

Ea îl lovi încet.

— Eşti caraghios.

El întinse mâna şi îi scoase peruca. Acele de păr se împrăştiară, iar ea țipă. O puse pe capul îngerului îndurerat.

— Drăguț, spuse el, plin de satisfacție, nu mă refer la înger, care arată ca o prostituată amețită, cu peruca roz.

Soarele aluneca peste cărămizile vechi, rozalii, şi mângâia părul lui Kate, fiecare şuviță rebelă, de culoarea untului.

Ea țipă la el, desigur. Nimeni nu țipase niciodată la el. Nimeni în afară de Kate… şi asta pentru că ea făcea parte din altă clasă socială, o clasă care nu ştia că nu puteai certa un

prinț.

Nu fusese dojenit nici măcar atunci când era doar un prințişor. Dădaca lui şi dădacele fraților lui îşi ştiau locul. Când era mic, le dădea brânci servitorilor încercând astfel să-i enerveze. Nimeni nu-l mustra, nici chiar atunci când dăduse foc covoraşului din camera copiilor. Când Rupert o lăsase însărcinată pe una dintre servitoare, tatăl lui nu făcuse nimic altceva decât să râdă.

Numai Wick se uitase la el cu dezgust când văzuse covorul şi-i spusese că era un adevărat neghiob. Îl lovise, desigur, iar Wick ripostase şi sfârşiseră prin a se rostogoli pe jos, după care el se simțise mai bine. Pentru că un copil ştie când merită să fie certat, şi dacă nu se întâmplă asta…

Asta e.

Dacă cineva l-ar fi certat aspru pe fratele lui, Augustus, din când în când, n-ar fi fost atât de vulnerabil în fața acelui călugăr blestemat care apăruse cu promisiunile de aureole poleite cu aur. Augustus ştia în sinea lui, ca toți, de altfel, că nu meritase tot ceea ce avea.

Asta te făcea să nu ai încredere în oameni, pentru că mințeau… în cazul lui Augustus, îl făcea să se teamă de ceea ce avea să se întâmple după moartea lui.

Kate nu mințea. Era complet fascinat să-i simtă furia din glas.

Şi acea furie îl făcu, în mod pervers, să simtă ceva tare în pantaloni.

Sau poate că era din cauza părului ei. Strălucea ca şi cum căpşunele ar fi fost aurite.

— Voiam doar să-ți văd podoaba neprețuită, explică el, întrerupându-i critica. Ai dreptate. E frumos.

— Ți-am *spus* eu, zise Kate, dar se opri atunci când trase aer în piept.

— Ştiu. Îl păstrai pentru momentul în care-l întâlneai pe însuşi Făt-Frumos. Prostii!

Ea îşi ținea mâinile în şolduri şi-l privea fix, ca o adevărată mahalagioaică. Gabriel simți un val de fericire.

— Poate că ție ți se pare o prostie, spuse Kate cu înverşunare. Dar ți-am spus motivele mele, iar tu ai trecut peste ele fără milă, pentru că eşti de părere că tot ce faci este acceptabil.

El îi făcu cu ochiul, lăsând-o fără cuvinte.

— Nu-i aşa? îl întrebă ea. În micul tău univers înfumurat, poți scoate peruca unei femei doar pentru că vrei asta şi poți smulge aripile unui fluture şi poți lăsa servitoarele însărcinate şi…

— Pentru numele lui Dumnezeu, zise Gabriel. Cum am ajuns de la peruci la servitoare şi fluturi?

— Mereu e vorba numai despre tine, spuse ea, uitându-se urât la el.

Era amuzant că, deşi arunca lucrurile acelea groaznice despre el, toate adevărate, mai puțin cele legate de fluturi şi de copii nelegitimi, se simțea tot mai ațâțat, îi venea să-i fure încă un sărut şi să meargă mai departe, s-o trântească pe iarbă.

— Să nu crezi că nu-ți înțeleg privirea, spuse ea, privindu-l tăios.

— La ce mă gândesc?

Părea că vocea lui venea direct din capul pieptului, o voce uşor răguşită pe care o are un bărbat atunci când…

— Te gândeşti că-ți vei încălca promisiunea, spuse ea, încrucişându-şi brațele la piept. Eşti pe punctul de-a te

convinge că eu vreau, într-adevăr, ca tu să mă săruți, deşi ai promis că nu vei face asta. Pentru că în universul tău…

— Am mai auzit partea asta, spuse el. Despre lumea mea îngustă. Vrei să te sărut?

El se simți de parcă întregul univers se oprise, ca şi cum rândunelele ar fi tăcut, iar albinele ar fi zburat pe deasupra lor, ascultând.

— Pentru numele lui Dumnezeu, spuse ea cu repulsie, întorcându-se. N-o să pricepi niciodată, nu-i aşa?

Înțelegea că linia gâtului ei era mult mai apetisantă decât a oricărei femei pe care o văzuse vreodată. Din moment ce ea era cu spatele, îşi rearanjă repede pantalonii.

— Crezi că sunt un ticălos, spuse el neajutorat. Probabil că ai dreptate. Nu te voi săruta, din moment ce ți-am promis. Pe de altă parte, nu ți-am promis că nu-ți voi scoate peruca. Tu doar mi-ai dat indicații referitoare la peruca ta, ceea ce, după părerea mea, este total diferit de a interzice un lucru.

— Despici firul în patru.

Stătea tot cu spatele la el, încăpățânată cum era. Totuşi, linia delicată a spatelui era şi mai atrăgătoare decât linia decolteului. I-ar fi plăcut să cadă în genunchi şi să-i contureze cu limba fiecare părticică a coloanei vertebrale.

Gabriel realiză vag că n-ar fi trebuit să se gândească la asta. Nu era pentru el. Nu pentru el… nu pentru el. Kate se aplecă să se uite mai atent la ceva ascuns în iarbă, iar el îşi imagină că-i săruta talia, apoi aluneca mai jos…

— N-ar trebui să luăm prânzul? spuse el, accentuând cuvintele.

— Mai este o placă de marmură aici, spuse Kate, trăgând de nişte iederă şi de alte ierburi.

Mormăi şi veni lângă ea. Trase atât de tare, încât smulse un smoc mare de iederă din care se împrăştiară peste tot pământ şi frunze.

— Statuia unui copil, de data asta, spuse Kate, căzând în genunchi.

Latura iresponsabilă, plină de dorință a corpului lui Gabriel era de acord cu asta. Da… în genunchi…

El se întoarse cu spatele şi se îndreptă să ia coşul de picnic, blestemându-şi pofta trupească.

Wick avea dreptate. N-o urmărea pe Kate numai pentru că nu se putea însura şi culca cu ea. Ci pentru că, pe scurt, era un imbecil.

Şi probabil că şi ea avea dreptate. Era un ticălos, plin de sine, care-i smulsese peruca numai dintr-un capriciu. Ajungea la fel de rău ca Augustus. Ca Rupert. Wick îl ținuse în frâu majoritatea timpului, lovindu-l atunci când începuse să creadă că titlul nobiliar înseamnă totul…

Dar nu se transformase, oricum, într-un ticălos, atunci când Wick nu fusese atent? Probabil.

Capitolul 23

Kate curăță ultimele ierburi de pe statuia copilului. Era un țânc dolofan, care stătea pe pământ, îmbrăcat cu un halat, şi râdea.

— Bună, micuțo, murmură Kate către fetița de piatră. Mă întreb…

Îndepărtă iedera de pe piedestal şi descoperi o inscripție: Merry *cea scumpă*.

— Mănuşile tale sunt distruse, se auzi o voce din spatele ei.

— Servitoarea mea a adus nenumărate cutii cu mănuşi, spuse ea. Uite, Gabriel. Nu e scumpă? Are cârlionți.

— Şi aripi, spuse Gabriel. E un mic îngeraş.

— Crezi că ea este Merry… sau poate că Merry era un pisoi drag? Îmi aminteşte de Cupidonii din coridorul de nord. Poate că a fost făcută de sculptorul furat din Italia, acela care a scăpat cu un butoi de unt.

— Poate cineva să ridice o statuie în cinstea unui pisoi? Cred că ăsta este un memorial, dacă nu chiar mormântul.

Se aplecă şi dădu la o parte un mănunchi de coada-şoricelului care acoperea obrazul copilului.

— E îngrozitor de trist, spuse Kate.

— E o dorință instinctivă să vrei să-ți aminteşti de copil jucându-se şi râzând, spuse el. Când făceam săpături în Barbaria, acum doi ani, am descoperit că mormintele copiilor erau pline de jucării ca să se poată juca fericiți cu ele în viața de apoi.

Kate dădu din cap aprobator.

— Bănuiesc că nu este atât de diferit de o statuie a lui Merry, jucându-se în grădină.

— Am un mic urcior la care lucrez. Provine dintr-un mormânt şi în el se țineau, în mod obişnuit, arşicele. Se presupune că erau propriile jucării ale băiatului. O să ți-l arăt, într-o zi.

— Sună fascinant, spuse Kate, vorbind serios.

— Bătrânul meu profesor, Biggitstiff, este complet tâmpit şi a aruncat vasul cu tot cu arşice. De fapt, i-a pus pe oameni să arunce cu pământ în mormânt, după ce-a descoperit că acolo nu era niciun pic de aur.

— E interesat doar de aur?

— De fapt, nu. Dar e interesat de faimă. Aşteaptă marea descoperire. Nu l-ar fascina niciodată un fleac, precum mormântul unui copil sărac. Asta mă deranjează la săpăturile din Cartagina. Se va purta ca un apucat, căutând mormântul lui Dido şi distrugând, fără îndoială, tot felul de artefacte importante.

Vocea lui se îndepărtă iarăşi, iar ea privi peste umăr şi-l văzu întinzând o pătură într-un loc destul de curat, pe iarbă.

— Hai la masă! strigă el.

Ea se ridică şi i se alătură.

— E un festin! spuse ea plină de satisfacție.

— Scoate-ți mănuşile alea murdare, zise Gabriel. Flutură un copan către ea.

— Mmm, făcu Kate, scoțându-şi mănuşile. Lucrurile miros mult mai bine în aer liber, ai observat?

Muşcă din pui.

El nu răspunse, ci doar îi dădu un pahar cu vin care-i alunecă, uşor şi spumos, pe gât.

Nu observă că el nu-i răspunsese, până nu termină copanul, o tartă cu carne, o bucată de brânză de care-ți lăsa gura apă şi un ou murat, de prepeliță. De fapt, el nici nu mânca, stătea proptit în cot, privind-o. Şi dându-i de mâncare.

Ea îl privea cu ochii întredeschişi, peste o felie de prăjitură cu migdale.

— Ce este?

Gabriel ridică din sprânceană.

— Nimic.

— La ce te gândeşti?

— Că trebuie să-ncerc să te îngraş, zise el aproape imediat. Eşti prea slabă, deşi n-ai fost bolnavă în primăvară.

— N-am fost niciodată plinuță, mărturisi ea.

— Ah, dar ai nevoie de mult mai mult decât de mănunchiul acela superb de păr pentru a-ți găsi un soț, zise el exasperat. Cele mai bune englezoaice sunt delicate. Chiar voluptuoase. Uită-te la lady Wrothe, naşa ta. Seamănă cu o superbă pâinică răscoaptă, chiar şi la vârsta asta.

Kate mâncă restul prăjiturii şi se mustră în gând pentru că, se pare, o deranjase faptul că lui nu i se părea a fi o femeie voluptuoasă.

Gabriel se întoarse; stătea acum pe spate, cu picioarele încrucişate, mâncând un copan. Pantalonii i se mulau pe coapsele musculoase; ochii ei se opriră asupra umerilor lui lați. El se uita cu ochii întredeschişi la soare, iar genele îi mângâiau, provocator, obrajii.

— N-am vrut să spun că rupeai aripile fluturilor, zise ea brusc, încercând să-şi ia gândul de la însuşirile lui princiare.

— Cum rămâne cu copiii nelegitimi pe care i-am avut cu nenumărate lăptărese? Chiar ai vorbit serios? întrebă el cu interes, deşi nu se deranjă să deschidă ochii. Întinse doar mâna.

— Îmi dai, te rog, un pateu?

Ea îi puse pateul.

— Îmi imaginez că prinții pot avea oricât de mulți copii nelegitimi, spuse ea. Cine ți-ar putea rezista? Şi n-am vrut să sune drept un compliment pentru farmecele tale.

— Te-am auzit, zise el.

Şi tăcu o clipă.

— Nu insinuez c-ar trebui să foloseşti forța, adăugă ea, sincer.

Era atât de frumos, încât nu avea nevoie de niciun titlu

nobiliar pentru ca femeile să-i cadă la picioare.

— Ştiu.

Întinse iarăşi mâna, lată, dar cu degete subțiri, o mână puternică de bărbat. Ea îi puse în palmă un al doilea pateu.

— Fratele meu Rupert, spuse Gabriel, are nişte copii nelegitimi. E un băiat drăguț.

— Eşti… se opri la timp.

— Nu la fel de drăguț, continuă el. Rupert arată mult mai prinț decât mine. Să-l vezi împopoțonat şi cu perucă. Te-ar înfuria, fără îndoială.

— Serios?

— Seamănă cu un personaj de basm şi se comportă ca un personaj din cărțile lui Aretino, spuse Gabriel, întorcându-se şi proptindu-se în cot.

— Aretino? Parcă-mi aduc aminte, dar nu sunt sigură…

— Nu ai cum să-ți aminteşti de el; este un autor necunoscut domnişoarelor. Aretino a fost un italian care a scris literatură erotică din care am învățat foarte mult când eram tânăr. Tatăl meu are un exemplar în engleză, deşi trebuie să recunosc că limba este irelevantă. Întreabă-l o dată pe soțul tău despre operele lui.

Kate se abținu să nu zâmbească. Ştia exact de unde îşi amintea numele. Descoperise în biblioteca tatălui ei cartea *Şcoala lui Venus* scrisă de Aretino, cu doi ani în urmă. Imaginile erau grăitoare.

— Mai ia nişte vin, o îndemnă Gabriel.

Îi turnă în pahar, iar vinul semăna cu un vitraliu fluid, auriu, înmiresmat, îmbătător.

— Înfățişarea lui Rupert alături de titlul nobiliar au avut un efect negativ aspra lui. Rânji. Ştiu că-ți va fi greu să fii de

acord cu mine că un titlu nobiliar este o influență negativă asupra unui om.

Ea râse tare. I se părea devastator să-l vadă pe Gabriel râzând de el şi de titlul său. Simți o tresărire a inimii şi încercă s-o neglijeze.

— Îşi făcea de cap cu femeile din gospodărie de când avea paisprezece ani, apoi a trecut la cele de la țară. Tatălui meu i s-a părut amuzant.

— Ție nu.

— Rupert n-a reuşit niciodată să priceapă că poate femeile se temeau că-şi vor pierde slujba dacă nu cedau. Pentru el, totul era amuzant: le atrăgea cu vorbe dulci şi le seducea. Dar…

— Ce s-a întâmplat cu copiii lui?

Gabriel ridică din umeri.

— Câțiva dintre ei sunt la castel. Împreună cu mamele, desigur. Când Augustus i-a dat pe toți afară, femeile desfrânate nu au făcut excepție, indiferent cine le prinsese cu mâța-n sac.

— Dar nu e bine, zise Kate, muşcând cu putere dintr-o pară zaharisită. Tu nu ai copii.

Instinctul îi spunea asta. Gabriel era cât se poate de arogant, dar avea grijă de întregul castel, ceea ce dovedea că nu se ferea de responsabilități.

— Wick m-ar ucide dacă aş face vreodată aşa ceva, spuse el leneş. Altfel, aş seduce imediat o lăptărească.

Şi-i aruncă o uitătură chiorâşă care nu lăsa loc de interpretare cu privire la cine era lăptăreasa.

Kate se întinse şi luă o bucată de pară din mâna lui.

— Deci Wick te-a ținut departe de necazuri. Îmi place. E un om bun.

Gabriel îşi goli paharul.

— Poți să mă crezi sau nu, Katelet, dar mi-ar plăcea să fac dragoste cu femei care nu se vor simți rănite de seducția mea. Altfel… îi aruncă un zâmbet pe care şi diavolului i-ar fi plăcut să-l imite. Altfel, te-aş fi trântit deja în iarbă şi tu m-ai fi lăsat să mă culc cu tine, cu sau fără titlu. Chiar dacă aş fi fost porcar.

Ea rămase cu gura căscată.

— Fermecător! Animal arogant ce eşti!

— Încep să fiu sincer. Se aplecă mai aproape de ea. Doar tu mi-ai spus că englezii preferă să audă adevărurile neplăcute.

— Nu văd ce legătură are cu asta. Tu nu eşti englez. Şi nici nu eşti irezistibil.

— Hai să ne prefacem că suntem englezi şi să facem schimb de adevăruri neplăcute. Poți începe tu. Sau, din moment ce-ai început deja, continuă.

— La ce te referi?

— Spune-mi ceva ce crezi că nu vreau să aud.

— Sunt atât de multe lucruri pe care nu vrei să le auzi! zise ea, lăsând să i se strecoare în glas o nuanță batjocoritoare.

— Dacă urmează să-mi spui că sunt scandalos de frumos, ştiu că nu e adevărat.

— Tu ai propus să spunem *adevărul*, îi reaminti Kate.

Nasul lui era, oricum, prea mare pentru o frumusețe excesivă.

El râse.

— Într-adevăr, mică şi nemiloasă Katelet. Continuă, te rog.

— Cred că eşti…

Ea ezită.

— Arogant? completă el.

— Asta ştii deja.

— Mai rău de-atât?

— Cred că-i vei frânge inima soției tale, spuse ea, sincer.

Îl surprinse. Îşi întoarse capul, iar părul i se desfăcu din coadă, căzându-i în bucle pe umăr.

— De ce?

— Pentru că vrei s-o părăseşti şi să te duci să faci săpături în oraşul ăla vechi de care-mi spuneai. Văd clar, toți văd asta, că aştepți răbdător.

— Eu însumi ți-am spus asta. Nu poți pretinde că-mi înțelegi clar caracterul.

— Vei pleca în Cartagina, spuse ea fără ezitare, şi asta nu e bine. Nu respecți jurămintele căsătoriei.

El ridică din sprânceană.

— La bine şi la rău! spuse ea. În caz de boală şi în caz de sănătate. Dacă pleci în Cartagina, cum vei şti dacă soția ta este bolnavă? Dacă n-a murit în timp ce năştea? Dacă…

— O cheamă Tatiana. Şi n-aş părăsi-o dacă ar fi însărcinată.

— Cum ai şti asta? Adesea, nici femeile nu ştiu cu lunile. Cu alte cuvinte, plănuieşti să nu te culci cu Tatiana timp de trei luni înainte de-a pleca în Cartagina? Pentru că asta ar crea un alt fel de problemă.

El se ridică în picioare.

— Există femei care nu vor ca soțul să se țină mereu de fusta lor, ştii. Se pare că ai o imagine foarte romantică asupra căsătoriei şi, crede-mă, nu este aceea pe care o văd în familiile regale.

— Am citit despre căsătoriile dinastice. Uită-te la regele nostru, Ioan. Nu şi-a iubit niciodată soția; au trăit separat şi, după cum se ştie, l-a iubit pe ducele de Buckingham mai mult

decât pe soția sa.

— Acum tu mă şochezi, spuse el în glumă.

Dar ochii lui îi evitară pe-ai ei.

— Nu vei face asta, spuse ea, dându-şi seama ce-i scăpase. Nu vei putea s-o părăseşti.

— S-o părăsesc?

Ea dădu afirmativ din cap.

— Cu siguranță că voi pleca, spuse el, cu toată încăpățânarea unui băiețel care insistă să-şi călărească din nou poneiul.

— Nu, nu vei face asta. Nu-ți stă în fire, prinețe Gabriel.

— Puțin îmi pasă, spuse el şi, cu o mişcare bruscă, se repezi asupra ei, întinzând-o pe pătură.

— Pfui! făcu Kate, respirând adânc.

O privea ca şi când ea n-ar fi fost cuprinsă de aceeaşi pasiune arzătoare ca şi el, ca şi când…

— E şocant! continuă Kate, ca un mieluşel prostuț care behăie.

Dar avea nevoie de toată energia ca să nu se ghemuiască la pieptul lui şi să toarcă. În loc să-şi împletească brațele în jurul gâtului lui, îi împinse umerii.

— Dumneavoastră, domnule sunteți un degenerat!

El îşi lăsă capul într-o parte, iar ea îi simți răsuflarea pe obraz.

— *Degenerat*? *Degenerat*. Hmmm…

— Dă-te la o parte de pe mine, spuse ea printre dinți. Ai promis.

— Am promis că nu te voi săruta, consimți el fără efort. Şi nu voi face asta.

Când ea îl împinse, el înclină uşor capul.

— Noi, *degeneraţii,* nu ne pierdem timpul cu sărutări.

Apoi trecu blând cu limba umedă peste obrazul ei.

— Sau ai vrut să spui *renegat*?

— Ah!

Pe Kate o străbătu un fior, ca un fel de avertisment, urmat imediat de un val de căldură.

— Dă-te la o parte de pe mine, ţipă ea. Ai promis că nu…

El trecu apoi cu limba peste gâtul ei, iar ea nu se putu abţine şi se atinse de mădularul lui întărit şi scânci încet.

— Sărutările sunt precum părul tău?

Întrebarea fusese rostită atât de încet, încât ea cu greu îi auzi, pierdută într-un abur senzual.

— Pentru un singur bărbat… le păstrezi pentru omul cu care te vei căsători?

— Da, le păstrez pe amândouă, spuse ea, inspirând adânc, încercând să se adune.

Braţele ei erau cumva prinse între ei, aşa că ea nu-l putea da la o parte aşa cum voia să facă. Aşa cum ar fi făcut dacă…

— Dar cum rămâne cu gustatul? întrebă el.

Ea îl auzi cu greu din cauza bătăilor puternice ale inimii. Chiar şi mirosul lui era ameţitor. Cine-ar fi zis că bărbaţii, sau poate numai prinţii, miroseau aşa, a mirodenii secrete amestecate cu un strop de piele de animal şi de săpun?

— E ridicol să te gândeşti că, dacă ţi-am văzut părul, nu te vei mai căsători, spuse Gabriel trecându-şi buzele peste gâtul ei. E absurd.

Şoapta lui îi ardea pielea, dându-i fiori în tot corpul.

— Nu-i aşa? spuse el, ridicând capul şi privind-o.

Ochii lui străluceau cu o plăcere sălbatică. Ea ştia că era periculos, dar…

— Cred că da, spuse ea, întrebându-se cu ce era, de fapt, de acord.

— E o simplă superstiție, zise el.

Buzele lui îi mângâiau obrazul.

— Şi să nu crezi că ăsta este un sărut, Kate, pentru că nu este. E absurd să crezi că nu-ți poți arăta părul nimănui până nu ieşi în societate cu numele tău adevărat.

— Eu… suspină ea.

Buzele lui îi mângâiau urechea.

— Ah! făcu ea.

Nu se putu abține să nu întoarcă într-o parte capul pentru ca el să poată să…

— Îți place, spuse Gabriel cu o voce răguşită, melodioasă.

Vocea diavolului, se gândi vag Kate, dar nu-i păsa.

— Dacă promit să nu te corup, îmi dai voie să te sărut? Te rog!

Era un bărbat atrăgător cu o voce plăcută, dar Kate se lupta să gândească limpede. Chiar conta dacă se săruta cu un prinț în grădină? Ar fi schimbat faptul că avea să găsească un om bun şi să se căsătorească cu el?

Credea că nu. Nu un sărut. Dacă ar fi fost numai un sărut.

— Nu trebuie să mă seduci, spuse ea, şi apoi se blocă auzindu-şi propriul glas, care, pentru prima dată, suna profund şi senzual.

Şi el reacționă la glasul ei. Corpul lui deveni, deodată, mai greoi. Se lăsă pe coate, iar brațele ei erau libere, dar nu-l lovi şi nici nu-l îndepărtă de ea. Se uitau fix unul la altul, acolo, în abația luminată de soare şi înconjurată de mănunchiuri de flori sălbatice şi de câteva pateuri cu carne mâncate pe jumătate.

— Nu vreau să mă seduci, spuse ea, folosindu-se de anii

buni în care negociase cu negustorii. Trebuia să clarifice totul, pentru ca el să nu se năpustească asupra ei cu frumusețea lui princiară. Eu sunt… *neprihănită* şi intenționez să rămân aşa până în noaptea nunții.

Gabriel dădu din cap aprobator şi o şuviță de păr îi căzu din nou pe ochi. Era atât de frumos, atât de masculin, încât ea rămase cu gura deschisă şi nu-şi mai aminti ce voia să spună.

— Nu-ți voi răpi virginitatea, spuse el sigur. Apoi îi atinse buzele cu buzele lui. Nici dacă mă implori.

— Măgar arogant! murmură ea. Nu sunt jucăria ta, Gabriel. Nu pot să-mi imaginez de ce eşti aici cu mine, dar ştiu că ar trebui să fii la castel cu invitații tăi.

— Pentru că sunt nebun după sărutările tale, Kate.

O fixă cu privirea, iar ea rămase nemişcată, asemenea unui iepure în fața unei vulpi vesele.

— Nu ştiu de ce. Nu pot să-mi iau gândul de la tine. Primul lucru la care m-am gândit azi-dimineață când m-am trezit a fost să te sărut, spuse el spontan.

Ea clipi.

— M-am gândit mereu la sărutul nostru din barcă, atunci când erai udă şi te țineam în brațe.

— Mă faci să par o femeie uşuratică.

— Mi-ar fi plăcut să ling fiecare picătură de apă, spuse el, buzele lui mângâindu-i din nou obrazul. Dacă ai fi fost a mea, te-aş fi înfofolit bine, apoi te-aş fi dezbrăcat încet în fața focului.

Kate încerca să-şi găsească vorbele, dar părea că le pierduse într-o furtună de senzații: timbrul aspru al vocii lui, presiunea senzațională a corpului său, chiar şi glasul unei ciocârlii se împleteau într-o vrajă care o făcea să rămână nemişcată.

— M-am trezit azi-dimineață, zise Gabriel, gândindu-mă doar să mă apropii de tine, să te iau în brațe şi să te sărut din nou. Să te sărut, doar atât. De parcă aş fi fost un băiețandru de paisprezece ani. Dacă nu ştii, Kate, un bărbat nu se gândeşte de obicei, dimineața, la sărutări.

Ea se încruntă.

— Pentru numele lui Dumnezeu, spuse el, ce neprihănită eşti.

— Nu e nimic greşit în a fi virgină, spuse ea mândră. Dacă ai terminat de evocat coşmarurile tale obscene, vrei, te rog, să te ridici? Te comporți de parcă aş fi o uşuratică.

— Dacă te-aş trata ca pe o femeie uşuratică, Kate, crede-mă, ai țipa de plăcere.

Kate gâfâia.

— Vanitatea ta nu are limite?

— Mă provoci să-ți arăt?

— Nu, spuse ea imediat şi-l împinse atât de tare, încât se dădu într-o parte, iar ea reuşi să se ridice.

Capitolul 24

Gabriel nu se osteni să se ridice, ci rămase întins la picioarele ei, cât era de lung, cu un zâmbet pe față. În acea clipă, nu arăta a prinț. Părea la fel de dornic şi plin de viață ca orice englez care-i face curte unei femei.

— Tu… zise ea, apoi se opri şi scutură din cap.

— Mi-am pierdut mințile, o imploră el. Şi Wick e de aceeaşi părere. Îşi puse mâinile la ceafă şi-i zâmbi. Nu mă pot gândi decât la tine.

— E absurd. Eu sunt… îşi muşcă limba ca să nu-i spună că

e slabă şi bătrână. Nu vreau să-l contrazic pe Wick, dar castelul tău e plin de femei de zece ori mai frumoase decât mine. Sunt sigură că mireasa ta le va fi rivală. De ce nu te gândeşti la Tatiana?

— Pentru că ai ceva atât de seducător în tine, Kate. Pot paria că eşti mai frumoasă decât dolofana şi pudrata de Victoria. Iar ea era cea mai frumoasă fată de măritat astă-primăvară, toți mi-au zis aşa.

— În timp ce se văicăreau că biata Victoria şi-a pierdut frumusețea, preciză ea.

— Sunt nişte proşti. Tu eşti de zece ori mai frumoasă decât îngerul acela de-acolo. Şi nu pentru că ți-am scos peruca. Ştii că buzele tale au exact culoarea fragilor?

— Foarte drăguț, zise ea, destul de sigură că trebuia să-l oprească să-i facă atâtea complimente, dar nefiind în stare de asta. Erau ca un balsam, după umilințele şi temerile din ultimii ani.

— Îmi plac fragii, spuse Gabriel visător. Îmi place să-i muşc şi să-i sug, până mi se sparg în gură şi mi-o umplu de aroma lor dulce. Îmi plac oricum: proaspeți, fierți, în plăcintă.

— Vrei să spui că aş avea gust bun într-o plăcintă? întrebă ea, râzând încetişor.

Se aşeză la marginea păturii pentru picnic şi îşi luă paharul cu vin.

— Ai avea gust bun oricum ai fi preparată, zise Gabriel. Îmi place mai ales siropul de fragi, adăugă râzând ca un păcătos.

Lui Kate îi veniră în minte imaginile din cartea lui Aretino, dar… ce voia să spună cu asta?

Luă o înghițitură de vin rece. Nu se putea lăsa pradă dorinței. Dar asta simțea, o căldură intensă între picioare,

impulsul de-a se arunca peste el, uşurința cu care moralitatea ei de-o viață întreagă fusese înlocuită de-o durere care îi poruncea să…

— Nu, zise ea.

El deschise ochii.

— Ți-am cerut eu ceva?

— De ce ți-ai pierdut mințile? îl întrebă ea. Pentru că ți-am permis aşa nişte libertăți?

— Poate.

Ea îi aruncă o privire furioasă.

— Propune-mi să fiu amanta ta şi te înjunghii cu furculița, aşa cum l-a înjunghiat Effie pe Beckham. Doar că furculița n-o să-ți intre în mână. Poate că am fost crescută fără guvernantă, dar cu mine nu-i de glumit.

— Îmi place ca amantele mele să fie grase, să am pe ce pune mâna, spuse el, aruncându-i încă una dintre privirile lui viclene.

— Dacă o să ajung vreodată amanta unui bărbat, nu că aş fi dispusă, ar trebui să aibă părul galben ca aurul şi ochii albaştri… ca safirele.

— Pe un crai ca ăsta l-ar preocupa mai mult frumusețea lui decât a ta.

Întinse mâna şi culese un măr.

— Nu-i deloc aşa, spuse Kate, însuflețindu-se la gândul iubitului ei imaginar. Nu s-ar făli cu frumusețea lui. Ar fi un adevărat gentleman: modest, îndatoritor şi absolut respectabil Ar fi aşa de îndrăgostit de mine, încât, dacă l-aş amenința că-l părăsesc, ar…

— …face un rug funerar şi s-ar sui pe el, o întrerupse Gabriel.

— Nici vorbă. S-ar arunca la picioarele mele şi m-ar implora să-l iert.

— Asta-i problema, Kate. Ar sta la picioarele tale rugându-se, în loc să plătească pentru plăcerea de-a fi cu tine.

— Ai dreptate. Nu-i voi fi amantă. Am să-l iau de bărbat.

Luă o tartă cu lămâie şi se gândi s-o mănânce. Nu-i era deloc foame, dar prăjitura părea delicioasă. În plus, cât timp o mânca, n-avea să se mai uite la Gabriel, care arăta şi mai ispititor.

— Aşadar, ai de gând să te măriți cu un bărbat cu păr de aur, ochi albaştri şi moale ca o plăcintă. Sună de parcă ai vorbi de Hathaway.

— Mă gândesc la el, zise Kate. Poți să-mi mai dai puțin vin?

Gabriel duse o mână în spate şi luă sticla, apoi se sprijini într-un cot ca să poată turna vin în paharul ei şi pe urmă într-al lui.

— Nu arată rău, zise el.

— Ştii, spuse Kate, simțindu-se un pic goală pe dinăuntru. Singura problemă e că şi lui Effie i-ar plăcea să se mărite cu el.

— Effie e fata cu care erai în barcă ieri seară?

— Da.

— Ea e cea pe care vrei s-o imiți, fata care a înfipt furculița în bărbatul care i-a declarat iubire?

— A fost mai rău de-atât. Beckham a sărutat-o într-un mod foarte intim.

— Hai, povesteşte-mi! o rugă Gabriel. S-au sărutat ca noi?

Îşi scosese cravata, iar cămaşa îi lăsa descoperită o porțiune triunghiulară din piept. Era foarte indecent. Kate îşi feri privirea.

— Noi ne sărutăm ca toți oamenii, îl corectă ea. Poate că ne-am dat câteva sărutări în trecut, dar…

— Noi ne sărutăm cu atâta foc, că arde toată încăperea, zise el. Ne sărutăm de parcă nu ne-am gândi să facem dragoste şi doar sărutul ar exista pe lume. Ne sărutăm de parcă…

— Opreşte-te! îi porunci ea, înghițind în sec. Beckham s-a frecat de ea.

— Şi eu o fac, spuse Gabriel, cu satisfacție. Mi-ar plăcea s-o fac din nou. Ai ridicat interdicția la sărutat? Nu-mi amintesc.

— Nu, zise Kate, stăpânindu-se pentru o clipă. Effie i-a spus lui Beckham că e un broscoi sau cam aşa ceva.

— Tu nu îmi zici aşa când te sărut, zise Gabriel. Tot ce-am auzit au fost şoapte de încurajare.

Ea hotărî să nu-l bage în seamă.

— Asta l-a înfuriat pe Beckham, aşa că, pur şi simplu, a întins mâna şi a apucat-o…

— A apucat-o? N-o făcuse deja?

— Cu mâna, zise Kate, încruntându-se. Între picioare. Biata Effie a fost atât de tulburată, că abia a putut să-mi povestească acum, după un an întreg.

— Vreau şi eu să fac asta, spuse Gabriel, oftând.

Kate luă o furculiță.

— Dar n-o fac, adăugă el repede. Atunci l-a străpuns cu furculița?

— Da, numai că el a povestit la toată lumea că ea l-a pipăit pe sub masă şi că aşa a băgat furculița în el.

Gabriel se uită la ea pe sub genele lui dese.

— Nu vrei şi tu să mă pipăi pe sub masă, Kate a mea?

— Nu simt Kate a ta, ripostă ea, simțind cum i se arcuiesc buzele.

Nu-şi putea dărui inima unui prinț uşuratic, într-o zi de vară.

— Asta-i ciudat, zise el, întins iar pe spate, cu o mână streaşină la ochi, ca să nu-l supere soarele. Ba eşti, ba eşti, ba eşti!

Kate îşi duse paharul la gură, pentru că, dacă n-ar fi făcut-o, s-ar fi aplecat peste el şi i-ar fi acoperit gura cu a ei.

— Deci a băgat furculița în el, repetă Gabriel după o clipă.

— Iar el a vrut să-i distrugă reputația ca să se răzbune. Hathaway e un om de treabă. Şi-a dat seama că zvonurile nu erau adevărate şi că Effie n-ar fi pipăit pe nimeni.

— N-ar fi drăguț din partea ta să i-l iei pe Hathaway sărmanei Effie în asemenea împrejurări, afirmă Gabriel. Doar dacă nu-ți place de el, caz în care ar trebui să ştii că viața de cuplu cu Hathaway promite să fie plictisitoare. Aceşti oameni foarte de treabă nu sunt de acord cu pipăiala.

— Femeile nu-şi pipăie soții pe sub masă, spuse Kate, chicotind.

— Aş introduce asta în obligațiile mariajului, zise Gabriel. Am nevoie de o pipăială pe săptămână sau mă ofilesc ca o floare.

— Nu te-ai ofili, te-ai… îl întrerupse ea.

— Ce aş face? întrebă Gabriel.

Ea îşi coborî privirea, dar, la urma urmei, nu avea nimic de pierdut.

— Te-ai duce la altă femeie.

Pe fața lui trecu repede o umbră pe care ea nu avu timp s-o descifreze.

— Ah! Titlul ăsta iar îmi dă de furcă! exclamă el, cu un pic de răceală în voce.

— Asta n-are nimic de-a face cu titlul. Soții calcă pe de

lături. Au amante şi îşi iau *prieteni*.

— Nicio femeie nu e aşa de prietenoasă ca naşa ta.

În vocea lui tot se mai simțea răceală.

Ea îşi făcea de lucru cu furculița.

— Tatăl meu era… prietenos.

Gabriel dădu din cap aprobator.

— Aşa era şi al meu, după cum spune Wick. El se ridică repede în picioare. Vrei să vedem dacă mai sunt şi alte statui ascunse prin grădină?

Ea îi întinse mâna ca s-o ajute să se ridice, simțindu-se oarecum uşurată. Conversația era jenant de intimă. Chiar mai intimă decât sărutul, ceea ce i se părea ciudat.

— Văd vreo două mănunchiuri de iederă care ar putea ascunde o statuie, zise Gabriel, cu mâinile în şolduri. Uite acolo şi pe zidul din spate!

Iedera acoperea o grămadă de cărămizi căzute din zid.

— Mă întreb cum era la început, zise Kate.

— N-ai cum să-ți dai seama, pentru că acum e dărâmat. Cred că am să pun câțiva oameni să construiască un mic pavilion. Ar fi un loc încântător pentru o cină *a deux*.

— Reuşesc prinții să ia o cină intimă de acest fel?

— Desigur!

— Dar castelul e plin de oameni care-ți solicită atenția, zise Kate. Eşti vreodată singur?

— Desigur, repetă el, dar pe fața lui apăru o expresie ciudată.

— Când te duci să faci săpături arheologice, ştie cineva că eşti prinț?

Gabriel dădu jos mai multă iederă şi cercetă cărămizile căzute.

— Nu le pasă. Pentru ei, sunt străinul ăla nebun, destul de în vârstă ca să le ceară să sape cu grijă, nu doar să caute aur.

După Kate, asta explica foarte bine pasiunea lui Gabriel pentru Cartagina.

— Mai bine îți găseşti alt filfizon cu ochi albaştri pe care să-l iei de bărbat, zise el ducându-se la iedera de pe zidul din spate al grădinii. Se pare că Effie chiar are nevoie de Hathaway, sau va sfârşi tricotând bonete pentru copiii altora.

— Hathaway nu e un încrezut! comentă Kate, ducându-se la el să-l ajute. Este un om onorabil, de treabă.

— Dacă aşa zici tu, cedă Gabriel, care începea să se plictisească. Poate că Effie are nevoie de cineva care să înfigă sabia în Beckham, nu furculița.

— N-ar ajuta-o cu nimic pe Effie dacă cineva l-ar înjunghia, în caz că Beckham nu ar mărturisi ce s-a întâmplat cu adevărat, aşa încât toată lumea să afle că zvonul a fost mincinos. O să-i cer lui Henry să se ocupe de asta.

— Lady Wrothe este, fără îndoială, un cavaler formidabil, dar ce ai de gând să-i ceri?

— Nu ştiu, spuse Kate. Cred că ăsta e un portic. Poate că te înşeli şi există o poartă prin care se intră în curtea castelului. Ar fi logic.

— Ne-am uitat de pe partea cealaltă, zise Gabriel, smulgând un mănunchi de iederă, care îi căzu în cap, acoperindu-i umerii cu crengi şi frunze. Nu există porți în zidurile exterioare.

— Arăți ca un satir, observă Kate, râzând.

— Dă-mi vin şi bacante, spuse Gabriel, privind-o pofticios.

— Ai grijă! îl avertiză ea, dându-se înapoi în pas de dans. O să te calc pe coadă!

— De unde ştii cum arată satirii? Credeam că nu ai deloc educație.

— Ştiu să citesc, zise Kate. Tatăl meu avea în bibliotecă *Panteonul* de Boyse, aşa că l-am citit. Ea îi aruncă o privire urâtă şi nu se putu abține să nu adauge: Biblioteca lui era vastă. Îl avea şi pe Aretino.

Gabriel se aplecă în față, scuturând din cap ca să-şi dea jos şi ultimele frunze din păr. Apoi se îndreptă din şale, iar ochii lui trimiseră un fulger incandescent drept în inima lui Kate.

— Vrei să mă înnebuneşti, spuse el pe un ton relaxat, îndreptându-se spre ea cu grația unui animal de pradă.

— Păi, scoase ea un sunet ca behăitul unui miel, eu… eu…

Sărutările lor erau exact cum le descrisese el: ca o cameră în flăcări, ca o casă sufocantă. Se topi în brațele lui, iar apăsarea buzelor sale o făcu să-şi piardă rațiunea.

În locul ei, puse imaginile obscene din cartea lui Aretino, cu trupuri de bărbați, numai muşchi şi piele netedă, bărbați cu o expresie sălbatică pe față – dar erau nişte bărbați ca toți ceilalți; chipul pe care-l vedea cu ochii minții era al lui Gabriel.

Mâinile lui îi alunecau acum în jos, pe spate, în direcția în care nu trebuiau să se mişte, mai jos…

Dar n-ar fi trebuit nici s-o sărute, era un om fără cuvânt.

— Ai promis, spuse ea, smulgându-i-se din brațe.

Ochii lui erau negri ca noaptea.

— Nu face asta, zise el, scoțând un geamăt.

Ei i se înmuiară genunchii şi ardea toată…

— Ne-am înțeles să nu ne mai sărutăm.

— Asta a fost înainte să recunoşti că te-ai holbat la operele de artă ale obsedatului ăla de Aretino, dacă asta se poate numi

artă.

— Nu văd ce legătură are.

El se rezemă de zid şi râse.

— Are, draga mea Kate, pentru că înseamnă că eşti o raritate printre femeile tinere: eşti curioasă. Şi, ca să ți-o spun pe şleau, şi senzuală.

Obrajii lui Kate începură să se înroşească, o simțea.

— N-am citit cartea, zise ea cu mândrie în glas, deşi o făcuse. Doar am răsfoit-o şi, când mi-am dat seama că e o lectură nepotrivită, am pus-o înapoi în bibliotecă.

— Mincinoaso! făcu alene un pas, aşa că ajunse iar lângă ea, dar n-o atinse. Care ți-au plăcut mai mult, Kate, viața mea? Cele de desfrâu, cu mai mult de doi oameni în pat?

— Nu, zise ea, refuzând să cedeze ispitei din ochii lui. Cred că acum trebuie să mă retrag în odaia mea.

— Ei bine, nici mie nu-mi plac, mărturisi el pe un ton relaxat. Nu-mi doresc câtuşi de puțin să am două femei la cheremul meu, sau, Doamne păzeşte, alt bărbat care să-mi cerceteze cocoşelul.

— Cocoşel? chicoti ea. I-ai dat un *nume!* De ce nu Pisoiaş sau Pipinel, de exemplu?

— Cocoşel este un termen, ca şi puşcă, dar nu aşa descriptiv, spuse Gabriel. Iar tu, Kate, eşti ca una dintre femeile acelea blestemate din mitologie.

— Nu-i foarte drăguț din partea ta, zise ea, încruntându-se. Mai încolo ai să spui că părul mi se preface în şerpi.

— Nu m-am gândit la Meduza, ci la una dintre acele zeițe irezistibile.

Fără să vrea, ea râse la vorbele lui. Soarele cobora din ce în ce mai mult peste vechile ziduri de cărămidă, poleindu-i lui

Gabriel părul.

— Chiar că trebuie să mă întorc la castel. Am stabilit ce e asta?

— E o poartă, zise Gabriel.

Trase în jos şi ultimul mănunchi de iederă. Era o poartă imensă cu boltă, vopsită în roşu-închis, cu balamale din fier măiestrit lucrate, în formă de flori de crin.

— Nu-i o uşă oarecare, zise Kate, uimită şi temătoare totodată. E ca poarta unei catedrale.

Gabriel se lumină la față.

— Bineînțeles! Trebuie să fie uşa din spate a capelei. Trase de clanța uriaşă, dar poarta nu se clinti. E încuiată, mormăi el. Şi nu cu o cheie obişnuită.

— Probabil că e în capelă, sugeră Kate. Vreau să-mi promiți ceva.

— Orice, dacă e vorba de tine, zise el, iar ei îi tresăltă inima în piept, ca unei femei proaste ce era.

— Să nu se mai vânture nimeni pe coridorul din spatele odăii mele. Am să acopăr vizorul, nu vreau să mă mai simt de parcă s-ar uita cineva la mine în timpul nopții.

— Dacă ai probleme cu somnul, aş fi fericit să te masez pe spate, spuse el cu lăcomie în glas.

Ea strâmbă din nas şi se duse să strângă vesela de picnic.

— Dar şi tu trebuie să-mi promiți ceva, strigă el de la locul său.

— Ce?

— Dacă reuşesc să-l străpung pe Beckham cu sabia în aşa fel ca reputația lui Effie să fie reparată, atunci tu…

Kate îşi miji ochii.

— Ce anume ar trebui să fac?

— Te ajut, preciză el. Total dezinteresat. Dacă reputația lui Effie va fi iar fără pată, va putea alege orice cavaler, iar tu vei avea mai multe şanse să pui mâna pe încrezutul ăla de Hathaway.

— Nu e… începu Kate, dar renunță. Şi ce trebuie să fac eu dacă ție îți reuşeşte aşa o minune?

El făcu un pas mare şi ajunse imediat lângă ea.

— Trebuie să mă laşi să te sărut.

— Hmmm, făcu ea. Hai să numărăm sărutările pe care mi le-ai furat şi ai să vezi că tu îmi eşti dator.

— Nu vorbesc de genul acela de sărut.

Vocea îi era profundă şi sumbră. Kate tăcu, neştiind sigur ce voia el să spună, dar… O luă în brațe.

— N-am să-ți răpesc fecioria, Kate. Îți dau cuvântul meu de onoare. Dar lasă-mă să te descopăr, să-ți dăruiesc plăcere, să te iubesc.

— Eu…

El îi acoperi gura cu buzele lui, reducând-o la tăcere. Sărutul lor a fost la fel de sălbatic ca şi grădina în care stăteau. Era un sărut la limita decenței, chiar dacă el îşi pusese, mâinile pe spatele ei, iar ea îi încolăcise gâtul cu brațele.

Era la limita decenței, pentru că amândoi ştiau că se sărutau de parcă ar face dragoste, că în acel sărut existau posesie şi supunere, că fiecare dăruia şi primea acelaşi lucru: o intimitate interzisă.

Kate se îndepărtă clătinându-se, abia ținându-se pe picioare. Se întoarse mai mult ca să-i întâlnească privirea, apoi îngenunche lângă pătura de picnic şi începu să pună argintăria într-un coş.

— O să trimit un servitor să strângă, spuse Gabriel.

— Nu sunt o neputincioasă, aşa că nu trebuie să dăm de lucru cuiva, dacă putem facem ceva şi singuri.

— Eu nu dau de lucru nimănui. Gabriel se apleacă şi o ridică în picioare. Asta e treaba lor. Dacă tu crezi că vreun servitor are şansa să scape de ochii de şoim ai lui Wick, înseamnă că nu-l cunoşti prea bine pe fratele meu.

— Totuşi, îngăimă Kate, nesigură pe ea. Este… îşi ridică ochii la el ca să-l vadă încruntându-se la ea. Să nu crezi că am trudit ca o servitoare în locul unui porcar, îi zise ea, îndreptându-se spre poartă. N-am fost niciodată servitoare.

— Sigur că nu, îi spuse el, luând-o de braț. Eşti o lady.

Ea îl privi bănuitoare, dar el îi zâmbea cu tot atâta inocență cu care ar fi vorbit despre vreme.

Capitolul 25

Nu încăpea nicio îndoială că Beckham era un ticălos. Şi, din câte ştia Gabriel, ticăloşii îşi dădeau arama pe față la beție.

Îi împărtăşi această parte din planul său şi lui Wick, spunându-i să le dea oaspeților şampanie pe săturate. La auzul acestor vorbe, Wick îşi dăduse ochii peste cap, dar la cină Gabriel observă că servitorii mişunau pe la mese să umple cupele cu şampanie, ca furnicile care-şi fac pregătirile de iarnă.

Planul a avut, cu siguranță, un mare efect chiar la masa lui. Fiica lui lady Dagobert, Arabella, încetă să-i mai arunce priviri jinduitoare, care totuşi nu porneau din toată inima, şi-i dădu atenție doar tânărului lord Partridge, aşezat la stânga ei. La al patrulea fel, obrajii ei deja îşi schimbaseră culoarea într-o fermecătoare nuanță de roz şi ea îşi lăsase încet capul pe

umărul lui Partridge.

În schimb, fața mamei ei căpătă o nuanță mai puțin frumoasă, de roşu-închis, însă doamna se ținea perfect dreaptă.

Felurile de mâncare şi şampania tot veneau. Contesa îşi dădu drumul la corset, la modul figurat, şi îi spuse o poveste complicată cu o mătuşă suferindă care trăia la Tunbridge Wells.

— Bolnavii închipuiți, rosti ea, nu trebuie încurajați. De când o ştiu, mătuşă-mea se plânge de câte ceva, dar eu n-o aprob.

Hohotele de râs care veneau din direcția lui Kate păreau să sugereze că discuția de la masa ei era mai amuzantă decât cea de la masa lui. Singura dată când se uită peste umăr, observă că Hathaway se apleca aşa de mult spre Kate, că-i putea vedea sânii din decolteu, şi, având ocazia, probabil că se şi uita la ei.

La acest gând, pe față îi apăru o expresie aşa de sălbatică, încât lady Dagobert îl întrebă dacă nu cumva îl durea ceva.

— Mătuşă-mea, îi mărturisi ea, pretinde că face crize la fiecare sfert de oră. I-am spus că dacă e aşa, sigur o să moară de apoplexie când va bate ceasul ora douăsprezece.

— Ar trebui să presupun că nu s-a conformat? întrebă Gabriel.

— I-am spus-o ca s-o ajut, zise contesa. Dacă crizele nu duc la apoplexie, atunci nici nu trebuie băgate în seamă.

— Am o curiozitate în privința unui oaspete de-al meu, spuse Gabriel, lăsând-o în plata Domnului pe mătuşa din Tunbridge Wells. Ştiu că dumneata, draga mea doamnă, eşti la curent cu tot ce se întâmplă în Londra… Ce poți să-mi spui despre lordul Beckham?

Ea reacționă la solicitarea lui, făcută pe un ton scăzut, ca un

câine al lui Kate căruia i se dădea o bucățică de brânză.

— *Păi,* este al treilea fiu al ducelui de Festicle[2], aşa cum probabil ştiți.

— Festicle? întrebă Gabriel, reflectând asupra acestui nume. I se potriveşte.

— Îl considerați potrivit? întrebă lady Dagobert nesigură. Nu vă înțeleg, Altețǎ. Apoi adăugă: Nu e de *bon ton*[3]. Nu-mi place tânărul ăsta.

Acum, intrară în miezul problemei.

— Exact aşa gândesc şi eu, îi spuse Gabriel, uitând că nu-l văzuse niciodată pe Beckham. Pare să fie un hedonist.

— Este un dezmățat, spuse contesa pe şleau, trăgându-şi în jos turbanul, care era cât pe ce să-i pice în farfuria cu somon.

Era din satin alb, cu o semilună de diamant în vârf, care-l zgâria pe Gabriel ori de câte ori ea se apropia de el.

— Dă-mi un exemplu sau două din care să reiasă apucăturile lui, zise Gabriel, cu un zâmbet plăcut care parcă o îndemna să dezvăluie secrete.

— Nu l-aş lăsa în preajma fiicei mele, zise contesa înfigând cuțitul în somon. A distrus mai mult de o reputație, ştii doar. Nicio doamnă tânără nu e în siguranță cu el.

— Un ticălos[4], aşa cum zice ducele de York, sugeră Gabriel.

— Nu ştiu nimic despre pălăria lui, spuse contesa urmându-şi firul gândirii. Dar toate aceste doamne – cele cărora le-a distrus reputația – s-au purtat ca nişte stricate cu el. Acu' nu vreau să spun că nu avem şi tinere doamne mai bune decât astea.

---

2 Joc de cuvinte intraductibil între „fester" (buboi) şi „testicie" (testicul)

3 Bun-gust (fr.)

4 Joc de cuvinte intraductibil între *bad hat* (ticălos) şi *hat* (pălărie)

Ea tăcu.

— Aşa e în toată lumea, îi spuse Gabriel încurajator.

— Dar chiar dacă eram tânără şi nebunatică şi aş fi vrut să-mi fac de cap, ceea ce n-a fost *niciodată* cazul, zise contesa, tot nu l-aş fi ales pe el, dacă mă înțelegi.

— Sigur că da, spuse Gabriel, dând din cap. Explicați foarte bine, doamna mea.

Contesa se uită chiorâş la el.

— Mâncare uşoară, ca pe continent, afirmă ea. Am luat destul din somonul ăsta. Chemă un servitor.

— Adu mai multă şampanie! îi spuse Gabriel servitorului. Era curios să vadă dacă lady Arabella chiar se va prăbuşi în brațele tânărului lord.

După ce majoritatea musafirilor săi plecară clătinându-se din sala de ospețe, iar cei care nu erau în stare să se țină pe picioare erau ajutați de servitori, Gabriel îl găsi pe Beckham în sala de biliard.

Omul stătea într-un fotoliu şi se uita la Toloose care-l bătea la joc pe Algemon, sau Algie, cum îi zicea Kate, cu o precizie matematică. Se părea că doar Toloose nu fusese afectat de oceanul de şampanie care se revărsase în sala de ospețe.

Desigur, intrarea lui Gabriel în sală produse o stânjeneală generală. Cei din grupul care urmărea jocul au început să-şi studieze speriați hainele şi pantalonii, de parcă unui prinț sau oricărui alt nobil i-ar fi păsat dacă li se umflau pantalonii în față. Toloose îşi ridică ochii de la masa de biliard şi făcu o reverență, dar cea făcută de Algie era, cu siguranță, mai adâncă şi mai nesigură. Trebuia să spere că nu jucaseră pe bani.

Gabriel îi salută pe rând pe toți gentlemanii: pe lordul

Dewberry cel sincer şi entuziast, care muşca din trabuc, pe Leo al lui Henry, lordul Wrothe, care ținea în mână o cupă de şampanie, dar nu arăta prea amețit pentru cât băuse, iar în cele din urmă, pe Beckham.

Beckham era un om fără bărbie.

Nu avea bărbie chiar deloc.

Capul i se întindea de la gâtul slab la mustață, iar apoi până la fruntea destul de lată. Nefericita lipsă a bărbiei îi făcea capul să semene cu o popică turtită. Avea în jur de treizeci de ani; mirosea ca un sconcs şi avea favoriții vopsiți. Trebuia apreciat faptul că-şi lăsase mustață pentru a-şi mări partea de jos a feței, dar efectul era nefericit.

Effie fusese într-adevăr generoasă când îl făcuse broscoi, se gândi Gabriel, adresându-i lui Beckham un zâmbet la fel luminos ca cel schițat de o mangustă unei cobre.

— Când îți vine logodnica? întrebă Beckham.

— Sper că înainte de bal, zise Toloose, ştergându-şi cu grijă tacul. Toate florile din Anglia sunt aici, în speranța de a fi culese de înălțimea Voastră, şi n-au de gând să renunțe până nu vă căsătoriți cu una dintre ele. Niciuna nu catadicseşte să flirteze cu noi ceilalți.

Beckham pufni în râs.

— Ne insulți gazda, Toloose, bătrâne. Pe continent, oamenii sunt mai formali decât suntem noi între noi. Trebuie să-l iertați pe omul ăsta, spuse el, întorcându-se spre Gabriel şi şoptind: Are gura slobodă, dar e bun.

Gabriel întâlni privirea lui Toloose peste umărul lui Beckham.

— În această privință, Toloose are dreptate, zise Gabriel. N-o cunosc pe mireasa pe care mi-a ales-o fratele meu. Totuşi,

avem… cum să zic? — Câteva săptămâni la dispoziție, o perioadă suficientă ca să ne gândim unul la altul.

Rosti intenționat cuvintele cu o anumită stângăcie. Englezii îi disprețuiau pe cei care nu le vorbeau limba fluent, un obicei prostesc care avea să le aducă mari necazuri în viitor.

— Şi între timp, poți să-ți bucuri ochii cu faimoasele din Anglia, zise Beckham, bătându-l binedispus pe umăr.

Gabriel se abținu să nu-l pocnească pe tip, ca pe un țânțar.

— Tinerele nobile englezoaice sunt atât de rare în… delicatețea lor. Nişte flori încântătoare, aşa cum le-a numit şi domnul Toloose.

Toloose mormăi ceva din locul în care îşi dădea cu talc pe tac, aşa că Gabriel îi aruncă o privire care să-l atenționeze.

— Dragul meu Toloose m-a prezentat unei fete încântătoare chiar azi-dimineață, zise el. Domnişoara – cum o chema?

— Effie sau cam aşa ceva. Cu ochi catifelați ca de căprioară. M-a cucerit.

Toloose ridică o sprânceană, căci, dintre toți bărbații din încăpere, doar el ştia sigur că nu-i oferise niciun prilej lui Gabriel s-o întâlnească pe domnişoara Effie Starck.

Pentru scurt timp, în cameră se aşternu tăcerea, deoarece bărbații prezenți acolo încercau, probabil, să găsească o modalitate de a-i spune lui Gabriel zvonul scandalos pe care-l răspândise Beckham.

— Ephronsia Starck e cam bătrână, se hlizi Beckham. Trebuie să fie trecută bine de douăzeci de ani.

— Nu are chiar cea mai bună reputație, zise Dewberry, dar eu nu m-am încrezut niciodată în zvonuri. Trebuie să fie o neînțelegere la mijloc.

Muşcă din trabuc şi se uită fix la Beckham.

— Da, pentru că cine ar putea să creadă că micuța Effie l-ar fi ales pe Beckham? spuse domol lordul Wrothe, apropiindu-se de ei. În seara aceea, trebuie să fi băut câteva sticle de şampanie, dar, în mod miraculos, se ținea bine pe picioare. Noi te iubim, Beckham, dar…

Roşeața de pe gâtul lui Beckham trecu de gulerul său înalt, iar el chicoti din nou.

— Am şi eu admiratorii mei, zise el.

— Care a fost treaba? întrebă Algie, bâzâind ca un bondar, aşa cum îi stătea în fire. Te-a sărutat sau ce, Beckham?

— Vai de mine! exclamă Gabriel. Sper că nu te-a sărutat împotriva voinței tale, lord Beckham? Deşi ar trebui să ne întrebăm care bărbat nu ar dori să fie sărutat de o doamnă aşa tânără şi încântătoare.

— Mi-a dat mai mult decât o sărutare, afirmă Beckham, un pic posomorât.

Părea să fi înțeles că nu toți cei de față îl aprobau.

Gabriel se întoarse şi-i făcu semn valetului aflat la uşă.

— Şampanie pentru toată lumea!

Dewberry era un om care nu tolera nedreptatea; Gabriel îl ghicise dintr-o privire. Wrothe părea genul care putea să bea la greu, dar chiar şi beat, tot se purta ca un gentleman.

— Din câte am auzit, strigă Toloose de la masa de biliard pe care aranja din nou mingile, fata a fost aşa de cucerită de farmecul tău zdrobitor, încât a făcut un gest intim.

Ochii lui Gabriel se plimbară din creştetul capului lui Beckham până în zona unde trebuia să fie bărbia, unde zăboviră puțin, apoi coborâră la umerii vătuiți, la talia strânsă în centură şi la pantofii cu catarame.

— Ciudat… nu că aş avea vreo intenție să te jignesc, lord

Beckham, dar tinerele doamne sunt aşa de frivole, nu? Aşa de înclinate să preţuiască mai degrabă aspectul decât sufletul unui bărbat.

— După mine, lucrul cel mai ciudat, zise Dewberry, e că domnişoara Effie nu-i singura. Şi despre una dintre fetele vărului meu, venită din Scoţia, s-a zvonit cam acelaşi lucru. Cu diferenţa că despre micuţa mea nepoată, Delia, s-a spus că l-a târât pe lordul Beckham într-o cămară.

Beckham se uită spre uşă, dar Gabriel stătea neclintit între el şi ieşirea prin care putea să scape.

— Ce spirit de aventură au şi fetele astea din Anglia! comentă Gabriel. Totuşi, arată ca şi când – cum ziceţi voi pe-aici? — Nici usturoi n-au mâncat, nici gura nu le miroase.

— Aşa e, zise Dewberry, venind să stea alături de Gabriel. Delia nu era o fată uşuratică şi a avut de spus cu totul altceva despre cele întâmplate.

— Adevărat? întrebă Gabriel. Atunci ai avut noroc că tatăl ei nu te-a provocat la duel, lord Beckham. Dar, desigur, cei de pe continent sunt mult mai tentaţi să-şi rezolve diferendele cu sabia. Îşi puse mâna pe mânerul spadei, urmărit cu privirea de Beckham.

— Delia era logodită pe-atunci, iar acum are doi copii mici, zise Dewberry. Dar nu avea tată, ca să-i apere onoarea. Exact ca domnişoara Starck, deşi nu m-am gândit la asta până acum.

— Nu-mi dau seama ce legătură are asta cu întrebarea pe care a pus-o prinţul la început, spuse Beckham cu vocea lui subţire şi piţigăiată. Un bărbat elegant trezeşte întotdeauna ambiţia într-o femeie. Dacă voi, domnilor, aveţi nevoie de câteva sfaturi cum să intraţi în graţiile unei doamne, voi fi încântat să vi le dau.

Fusese o încercare demnă de un maestru.

— Crezi că pe Effie Starck a dat-o gata costumul tău? întrebă Toloose, ducându-se şi el lângă Gabriel şi aşezându-se de cealaltă parte a acestuia. Ciudat, pentru că, iartă-mă, Beckham, dar mie nu mi-a spus niciun cuvânt despre aşa ceva.

Toloose era, fără îndoială, cel mai elegant dintre toți cei de față. Nu avea talia strânsă sau mustața dată cu ceară, dar Gabriel era convins că până şi fratele lui, Rupert, ar fi tânjit după fracul lui Toloose şi butonii lui din Franța.

— Ei bine, zise Beckham, doamnele preferă, de obicei, bărbații rafinați, Toloose. Dacă mă ierți, adăugă el.

Toloose *avea* ceva extrem de viril… poate că era expresia ochilor. Sau modul în care ținea tacul. Era uimitor că un bărbat îmbrăcat într-o haină cu broderii putea să aibă aerul unui docher.

— Nu înțeleg, se plânse Algie. L-a târât Effie pe Beckham într-o cămară sau nu?

— Nu, spuse Beckham.

— Delia a făcut asta, interveni Gabriel.

— O, atunci au fost două, remarcă Algie. Am crezut că o singură fată le-a făcut pe toate. Effie Starck e prea micuță ca să tragă după ea un bărbat, nu ştiți? Nu e în stare, aş spune.

— Mie mi se pare că au fost trei, îl întrerupse lordul Wrothe. Stătea lungit pe-o parte, arătând foarte amuzat. Nu circula o poveste în urmă cu mulți ani, Beckham? O fetişcană pofticioasă se ținea după tine la Almack’s.

— Nu! exclamă Gabriel. Dar asta e grozavă! Ce noroc pe bărbatul care a făcut trei femei să se dea la el!

— Dar există o întrebare, zise Algie, lungind un pic cuvintele. Avea tată a treia fată? Păi, se presupune că avea un

tată, dar era el în viață?

— Bună remarcă, dragul meu nepot, zise Gabriel. Chiar foarte bună. Lord Wrothe, îți aminteşti cumva numele tinerei doamne? Sau… — Se întoarse el către Beckham dumneata trebuie să-l ştii, domnul meu. Deşi aceste lucruri par să ți se întâmple destul de des, ar trebui totuşi să ții minte numele doamnelor cu pricina.

Beckham dădu din umeri.

— Toate întrebările astea sunt foarte neplăcute, domnilor. De ce-ar trebui să-mi amintesc numele fiecărei tinere cochete pe care am întâlnit-o de-a lungul anilor? Almack's e plin de fete frumoase. Îşi dădu pe gât şampania. Cred că e timpul să mă duc la culcare.

— Nu, nu, îi spuse Gabriel pe un ton blând. N-are niciun rost să ne facem complimente între noi. Îți aminteşti sau nu numele celei de-a treia doamne pe care ai acuzat-o că-ți făcea avansuri necuviincioase?

Beckham îşi încleştă dinții.

— Ştiu eu, zise Wrothe. Numele ei de familie era Wodderspoon, dar să fiu al naibii dacă mi-l amintesc şi pe cel mic.

— Sir Patrick Wodderspoon, spuse Dewberry, încruntând din sprâncene. A murit de mult timp, am fost cu el la Eton.

— N-avea tată, remarcă Algie cu tristețe în glas. Nici ea n-avea tată.

— Vai de mine! interveni Toloose. Se pare că Anglia era plină pe-atunci de stricate fără tați!

— Ei bine! izbucni Beckham. Făcu semn din cap unui valet. Hei, adu-mi şampanie!

Se făcu tăcere, în timp ce-i era turnat vin în pahar, îi bău,

apoi îşi ridică ochii, în care se văzu o sclipire trecătoare de curaj.

— Oricum, voiau şi ele, zise el. Nu sunt decât târfe îmbrăcate frumos. Sub pretențiile de mare doamnă, se ascunde mereu o dezmățată care-şi desface picioarele la prima privire înflăcărată pe care i-o aruncă un bărbat chipeş.

— Dar tu nu eşti unul dintre ăia. Cam abscons, totuşi destul de clar, zise Gabriel. Se întoarse şi-i făcu semn valetului. Te rog, adu-l pe Berwick. Lordul Beckham pleacă în curând.

— I-ai fi putut face aşa ceva şi Victoriei mele, spuse Algie, uitându-se la Beckham cu un fel de oroare reținută. Nici ea n-are tată. Iar apoi, ar fi fost pierdută.

— Acum e prea târziu s-o mai ajutăm pe domnişoara Wodderspoon, zise Dewberry, încrucişându-şi brațele pe piept. Iar Delia s-a măritat cât se poate de bine. Problema noastră rămâne acum domnişoara Effie Starck. Deoarece cred că tinerii nu-i fac curte, după ce-ai afirmat aşa ceva despre ea.

— Ar trebui s-o ia de nevastă, zise Algie. Şi-ar trebui să-şi dea cuvântul de onoare că n-o să mai facă niciodată aşa nişte blestemății.

— El nu are cuvânt, zise Dewberry, în acelaşi timp cu Wrothe. Mă îndoiesc că domnişoara Effie l-ar lua de bărbat. E prea urât, pe lângă altele.

A spus-o calm, cu paharul la gură.

Pe gâtul lui Beckham apărură din nou pete roşii, care i se întinseră pe față. Se întoarse cu spatele la lordul Wrothe şi îi făcu o reverență scurtă lui Gabriel.

— Constat că doriți să plec dintre aceste ziduri pline de mucegai, Altețǎ, şi aşa voi face. Cu multă plăcere.

— Nu încă, spuse Gabriel. Ai să pleci, dar cu neprețuitul

meu Berwick, care te va ajuta pe drum. Dar mai întâi, trebuie neapărat să discutăm în ce fel să-ți repari greşeala față de domnişoara Effie Starck.

Beckham se hlizea acum în surdină.

— O să plec de-aici să le spun tuturor, nu? Am să le zic că m-a sărutat dezmățata asta şi că săruta ca o frigidă, aşa că i-am scutit pe alții de osteneală.

Gabriel îi trase lui Beckham un pumn în falcă. Acesta zbură cât colo, se izbi de marginea mesei de biliard şi se prăbuşi pe podea.

— Şi-a pierdut cunoştința? întrebă Toloose, după ce văzu că Beckham nu se mişcă.

— Nu, zise Algie, turnând cu grijă paharul cu şampanie pe fața omului. Cred că-şi mişcă pleoapele.

— Păcat de şampania asta bună! remarcă Wrothe. Vreau să te felicit, prințe, pentru tăria ta de caracter. Când a îndrăznit să vorbească deşănțat, mă gândeam eu că ai să te iei de el.

Gabriel se duse la Beckham şi îl ridică în picioare. Bărbatul clipi şi se clătină, dar rămase în poziție verticală.

— Vrei să continuăm discuția, lord Beckham?

— Să fiu al naibii dacă nu mi-ai rupt falca, zise Beckham, ducându-şi mâna la gură, să vadă dacă avea toți dinții la locul lor.

— Nu vrei să repetăm ce-ai să spui despre domnişoara Effie Starck?

— Am să spun că prințul mi-a cerut să spăl onoarea micuței sale păsăruici, nu?

Apoi a leşinat din nou, iar ceilalți l-au întins pe masa de biliard.

— Nu mai aruncați şampanie pe el! strigă Toloose alarmat.

O să stricați fetrul!

Algie îl trase pe Beckham şi-l aşeză în fund, pe marginea mesei de biliard. Acesta flutură din pleoape, apoi îi căzu capul şi se prăbuşi iar pe masă.

— Ce plictisitor! observă Gabriel. Dar cred că e aproape gata să spună adevărul. Se întoarse spre alt servitor. Du-te în apartamentul lui lady Dagobert. Transmite-i respectele mele şi spune-i să vină aici, la sala de biliard, pentru că e vorba de ceva foarte urgent.

Dewberry rămase cu gura căscată, iar Toloose pufni într-un râs zgomotos.

După câteva minute, Beckham clipi din ochi, scânci şi se ridică în şezut.

— Dintele meu! Scuipă puțin sânge şi spuse un pic sâsâit: Mi-ai scos un dinte, străin nenorocit! Apoi, când întâlni privirea lui Gabriel, se opri brusc.

— Lady Dagobert va fi aici într-o clipă ca să-ți asculte confesiunea, îi spuse Gabriel. Mărturisirea păcatelor face bine la suflet, aşa se spune. În cazul tău, e singura şansă să-şi păstrezi restul de dinți. Pricepi?

— Nu pot. Ai să faci din mine un paria, zise Beckham gâfâind. Nu înțelegi Anglia sau pe englezi.

Algie se duse la masa de biliard, de unde culese un dinte şi i-l puse lui Beckham în palmă.

— Nu cred că vrei să-l laşi aici. S-ar putea spune că e o amintire a vizitei tale la castel.

— N-o să mă mai invite nimeni nicăieri, scânci Beckham. Nu aveți idee ce-mi faceți. Va trebui să mă retrag la țară.

— Pentru tot restul vieții tale, interveni Dewberry cu un glas feroce.

— O iau… o iau pe fată de nevastă! spuse Beckham, aruncând priviri sălbatice tuturor celor prezenți. Ăsta-i cel mai bun lucru pe care-l pot face, iar ea are să mă accepte, ştiți că aşa va fi. Voi face asta doar ca să arăt tuturor ce gentleman sunt, pentru că ea…

— Effie n-are să vrea să se mărite cu tine, afirmă Gabriel. Mai ales cu golul ăsta mare în gură, în loc de dinte. Arăți ca un degenerat, ceea ce nici nu e departe de adevăr.

— Am o moşie frumoasă, zise Beckham, începând să îndruge verzi şi uscate. Ar da norocul peste ea dacă s-ar căsători cu mine. Dar n-o oblig şi…

Se deschise uşa din spatele lor.

— Scuzați-mă, se auzi o voce poruncitoare. Mă aşteptam să găsesc cel puțin un incendiu, dar tot ce văd e o şleahtă de lorzi flecari, aşa că nu-mi dau deloc seama cum s-ar putea numi aşa ceva o urgență.

Gabriel se întoarse şi se înclină în fața ei. Contesa părea că fusese convocată aici din drumul ei spre dormitor, căci avea pe cap o scufie de noapte şi era înfăşurată în atâtea pânzeturi albe şi mototolite, că ar fi îmbrăcat un sat întreg cu ele.

— Îmi faceți o mare onoare, zise el, sărutându-i mâna.

— Mă văd obligată să-ți spun, Alteță, îi replică lady Dagobert, că nu consider noaptea un moment potrivit pentru întâlniri cu persoane de sex opus, aşa că nu apreciez asemenea solicitări.

— Te înțeleg perfect, dar dumneata eşti singura persoană din castel la care puteam să apelez, zise Gabriel, dându-se la o parte astfel încât contesa să-l poată vedea pe Beckham pentru prima dată.

Ea se strâmbă de scârbă.

— Un bătăuş.

— Lordul Beckham are de făcut o mărturisire, îi explică Gabriel. În calitate de arbitră a *bunei-cuviințe,* cred că dumneata eşti cea mai indicată persoană în fața căreia s-o facă.

— Sper că nu vrei să insinuezi că eu îi pot ierta păcatele, ca un preot, zise contesa. Lord Beckham, spune ce doreşti. Dar numai după ce-ți ştergi sângele de pe bărbie. Îmi face greață.

Beckham făcu ce i se poruncise, se înfioră şi clipi des.

— Hai, dă-i drumul, omule! îi spuse lady Dagobert pe un ton de comandă.

— Effie Starck…

— Domnişoara Ephronsia Starck pentru tine, îl întrerupse ea. Nu sunt de acord cu lipsa de maniere la cei tineri.

— Domnişoara Ephronsia Starck nu a acceptat, vai, avansurile pe care i le făceam, zise Beckham. De fapt, m-a străpuns cu o furculiță după ce-am făcut un gest intim şi respingător față de ea.

Contesa dădu din cap aprobator.

— Eşti un ticălos, spuse ea. Am ştiut-o din prima clipă când te-am văzut, nu greşesc niciodată în privința caracterului unui om. Sper să nu mai dau ochii cu tine cât trăiesc.

Beckham înghiți în sec, arătând de parcă spera din tot sufletul să se împlinească dorința contesei.

— Am să mă îngrijesc mâine de reputația domnişoarei Ephronsia, continuă ea. Nimeni din cei de față nu se îndoi că numele lui Effie va fi până la amiază la fel de nepătat ca şi cel al unui nou-născut. Am să adeveresc că ea s-a purtat cu cea mai mare bună-cuviință. Cuvântul meu are greutate, cel puțin aşa sper.

— Dumneata eşti un exemplu pentru toți, zise Gabriel.

— Şi pentru noi, întări Algie.

Ea îi aruncă o privire dispreţuitoare, dar reuşi să se abţină să-i spună ce credea despre el. Se întoarse spre Gabriel.

— Parcă ai spus că lordul Beckham trebuie să plece departe, să-şi îngrijească sănătatea.

— Da, confirmă el, zâmbindu-i. Aşa va face.

— Cred că Jamaica ar fi un loc potrivit, zise ea. Am auzit că, acolo, unul din doi oameni sunt mâncaţi de rechini. Ai şanse să scapi, aşa mi se pare.

Gabriel făcu o plecăciune.

— Dorinţele dumitale sunt lege pentru mine, doamna mea.

Ea pufni dispreţuitoare.

— Astea-s complimente de pe continent, zise ea şi ieşi din sală.

— Ce-a spus? Nu mă duc în Jamaica, zise Beckham, când pricepu vorbele contesei. Poate mă retrag la ţară în toamnă sau anul viitor. Deşi ar fi un sacrificiu, îţi spun. Toată lumea are să-mi ducă dorul.

Gabriel se uită peste umăr. Wick apăruse în prag, cu o mulţime de servitori după el. Într-o clipă, lordul Beckham a fost luat din cameră, iar tot ce-a mai rămas din prezenţa lui a fost jelania care se auzea din ce în ce mai slab de pe hol.

— Pot şi eu să pun lucrurile cap la cap şi m-am tot gândit, zise lordul Dewberry, dând cu pumnul în masa de biliard, mi-e ruşine de mine însumi.

— Poate că un om care e interesat de una dintre aceste tinere doamne ar judeca lucrurile mai bine, interveni lordul Wrothe. Domnişoara Ephronsia Starck are mult noroc că te-a întâlnit, prinţe.

— Dar nu m-am întâlnit cu ea, spuse Gabriel. Mă tem că m-

am prefăcut interesat doar ca să-l scot pe el din vizuină. Vrei să facem o partidă, Toloose?

— Ți l-ai scos pe Beckham de la inimă? întrebă Toloose, ridicând o sprânceană. Aşa o virtute… Îi dădu un tac. Mă întristez la gândul că am onoarea să te fac praf la biliard.

— Oare? făcu Gabriel, dându-şi tacul cu talc.

— Pentru onoarea țării mele, zise Toloose, dând din cap. Cine-ar fi crezut că neamul Pomeroy are aşa o masă grozavă?

— Nici nu are, spuse Gabriel, aplecându-se peste masă cu tacul.

— Adevărat? întrebă Algie, sprijinindu-se voios cu coatele de marginea mesei. Atunci de unde e asta?

— E singura piesă de mobilier pe care am adus-o de la Marburg, zise Gabriel, zâmbindu-i hoțeşte lui Toloose. Ai zis că joci pe mize mari, aşa-i?

Adversarul său pufni într-un râs zgomotos.

Capitolul 26

După cum se adeveri, ofensiva informațională pornită de lady Dagobert avea să fie mult mai rapidă şi mai eficace, aşa că veştile se răspândiră înainte de prânz. Kate află de dizgrația lui Beckham dimineața, când Rosalie îi aduse ciocolata caldă, fapt care avea să-i fie confirmat când, invitată de Effie, se întâlni cu un grup restrâns de doamne în salonul roz, pentru ca servitoarea lui Effie să le arate cum se făcea o poşetuță dintr-un manşon[5] din puf de lebădă.

Nimeni nu se ostenea să peticească un manşon, darămite să

---

5 Joc de cuvinte intraductibil, bazat pe dublul sens al cuvântului *muff* (manşon şi vagin)

facă din el o poşetuță. Toate au fost imediat de acord că nu avuseseră niciodată încredere în Beckham şi o asigurară pe Effie că era o porumbiță nevinovată şi o sfântă.

— Arată-ne cum ții furculița, zise Henry, luând una de pe tava de ceai. Mai bine învăț să găuresc un ticălos ca Beckham decât să-mi transform manşonul preferat într-o poşetă. Aşa? Sau aşa?

Kate pufni în râs când se uită la Henry cum dădea cu furculița prin aer, ca un om care învață să scrimeze.

— N-aş putea să-ți spun, zise Effie, cu obrajii îmbujorați de surescitare. Totul s-a petrecut aşa de repede! Nu ştiam decât că trebuie să scap de el şi aşa am făcut.

— Sper că n-am ajuns încă la vârsta la care să ezite bărbații să-mi facă avansuri, spuse Henry. Cred că ştiu să mă apăr. Aş putea să fac mult rău cuiva, dacă mi s-ar ivi prilejul. Poate l-aş convinge pe bărbatul meu că trebuie să mai exersez.

Lady Dagobert îşi ridică ochii de la măsuța de scris, la care scria misive tuturor celor care contau pentru ea, după cum a explicat ea.

— Cred că e ceva lipsit de moralitate să înfigi furculița în soțul tău, declară ea.

— Zice asta pentru că l-ar ciomăgi pe Dagobert până l-ar lăsa lat, dacă ar vrea, îi şopti Henry lui Kate.

— Hai să vorbim despre balul de mâine! strigă Arabella, după ce-i aruncă o privire rapidă maică-sii. Domnişoară Daltry, dumneata ce-o să porți? Ai un gust atât de rafinat… ai să-ți pui nişte pantofi de sticlă?

Kate deschise gura să spună ceva, dar interveni Henry.

— Pantofi de sticlă? Ce mai sunt şi ăştia? Trebuie să fie ceva ce mi-a scăpat din cauza afurisitei ăleia de călătorii în

străinătate din primăvara trecută, sunt sigură.

— Sunt cei mai frumoşi pantofi din lume, izbucni Arabella. Datorită domnişoarei Daltry sunt acum la modă. Mi-aş dori mult să am şi eu o pereche, dar mama nici nu vrea să audă.

— La cât costă, parcă ar fi din diamante, observă lady Dagobert, ridicându-şi din nou capul. Bani aruncați pe apa sâmbetei.

— Pot să se spargă şi să-ți taie degetele de la picioare, nu-i aşa? întrebă Henry, vădit interesată. Cred că sunt prea plinuță ca să port ceva de sticlă.

— De fapt, nu sunt făcuți din sticlă, zise Kate, chinuindu-se să-şi amintească ce-i spusese Rosalie despre ei. Ei bine, da, eu am să port o pereche.

— Tot ce este ultimul răcnet e şi îngrozitor de scump, remarcă Henry. Dulapul meu e arhiplin de pene de struț, după care toată lumea de la curte se dădea în vânt anul trecut. Costă o groază de bani şi sunt aşa de grele, că şapte dintre ele mi-au provocat o durere de cap înfiorătoare.

— Eu am să port la bal un jupon din satin şi peste el, o fustă din stofă țesută cu fir de aur la Bruxelles, anunță contesa. Cu opt pene albe de struț. Mie nu-mi fac deloc rău.

— Albe, albe, albe, mormăi Henry. O să arate ca o mireasă. Ar trebui să i se spună că un câmp acoperit cu zăpadă arată de zece ori mai mare decât unul arat.

— Henry! exclamă Kate, hohotind de râs.

— Ai dreptate să mă corectezi. Câmpul ăla n-a mai fost arat de ani de zile.

— Eu o să port la bal o rochie de seară cu o tunică drapată, spuse Effie. Victoria, tu ce-ai să pui pe tine, zi-mi! Eşti un exemplu pentru mine.

Kate nu avea nici cea mai vagă idee.

— Mi-am adus vreo trei-patru rochii, zise ea cu gândul în altă parte. Nu mă pot hotărî niciodată decât în ultima clipă.

— Şi ce coafură ai să-ți faci? Grecească sau romană? întrebă lady Arabella.

— Chiar că nu ştiu, zise Kate, dându-i un cot lui Henry ca să schimbe subiectul.

— Acum mă înnebunesc după peruci. Mi-am adus o perucă superbă, spuse Arabella.

— Bărbaților nu le plac perucile, afirmă contesa, ridicându-şi iar ochii. Ți-am spus de o mie de ori, Arabella, că bărbații se uită la părul unei femei să vadă ce fel de iapă de prăsilă va fi.

Se lăsă o clipă de tăcere.

— Atunci e bine că-mi plac perucile, zise Henry. Altfel, cei trei soți ai mei s-ar fi putut da la altele.

— Îmi cer scuze pentru mama, spuse încet Arabella.

— Te aud, fata mea, îi zise contesa. Dacă sunt necesare scuze, mi le pot cere şi singură. Se uită spre canapea, îmi pare rău, Henry. N-am avut intenția să vorbesc de reproducere în fața ta.

— Asta a fost cu mulți ani în urmă, zise Henry, dând uşor din umeri. Dar ştii, Mabel, că e prima dată că mi te-ai adresat cu numele pe care-l prefer?

— N-am s-o mai fac, spuse contesa, începând iar să scrie. E îngrozitor de vulgar să foloseşti numele de botez în conversație, ca să nu mai vorbim despre o poreclă de acest fel.

— Ştiam eu că am un motiv anume să-mi placă numele ăsta. Sunt de o vulgaritate incurabilă, afirmă Henry.

— Am să-ți zic eu ce e vulgar, spuse contesa. Vulgar e felul în care îi face domnişoara Emily Gill ochi dulci prințului. La

urma urmei, *este* prinț.

— Unul grozav de arătos, se băgă în vorbă Henry.

— Nu e fără cusur, zise contesa. Dar e străin și prinț și, pe deasupra, gazda noastră. Şi se pare că va veni chiar azi o prințesă ca să-l ia de bărbat. Emily Gill se uită la el de parcă ar fi un zeu sau cam aşa ceva.

— Sigur că nu, spuse Henry foarte şocată. Zeii nu poartă niciodată haine brodate, cel puțin nu cei din statuile de marmură ale lordului Elgin. Am petrecut mult timp studiindu-i, aşa că ştiu sigur.

— Ia-o cum vrei, declară contesa.

— Emily e îndrăgostită, zise Arabella. Mi-a spus că prințul i-a zâmbit ieri seară şi i-a bătut inima aşa de tare, că era cât pe ce să leşine.

— Chiar dacă prințesa lui n-ar fi pe drum încoace, tot nu s-ar însura cu Emily. Întreținerea acestui castel trebuie să coste o avere, afirmă contesa, uitându-se în jur. Doar personalul trebuie să coste mii de lire pe an.

— Aş vrea să fiu bogată, zise Arabella, oftând. E aşa de chipeş!

— Nu te-aş da unui vânător de zestre, spuse mama ei, terminând ultima scrisoare şi punându-şi sigiliul. Vino aici, făcu ea semn unui valet. Trimite-le cu poşta de diseară, te rog.

— E foarte drăguț din partea dumneavoastră, zise Effie cu timiditate. Ştiu că şi mama ar spune acelaşi lucru, dar a fost aşa de tulburată de vestea plecării lordului Beckham, că a căzut la pat.

— Mama ta are curajul unui pui de găină plouat, afirmă contesa. Asta va fi suficient. În vocea ei se citea o certitudine sumbră. Chiar dacă netrebnicul ăla scapă cu viață de pe

corabia cu care l-a expediat prințul, nu va mai îndrăzni niciodată să se arate la față în lumea bună. Le-am scris tuturor celor pe care-i cunosc. Iar ceilalți, pe care nu-i cunosc, nu înseamnă nimic.

— Sunteți prea bună cu mine, zise Effie.

— Inclusiv, continuă contesa, fostei domnişoare Wodderspoon. Ea a fost printre primele doamne după care s-a ținut Beckham. Din fericire, era promisă cuiva, din leagăn. Ştiți cine a ajuns ea acum?

Henry s-a încruntat; Arabella, Effie şi Kate au scuturat din cap.

— Ducesa de Calvert, spuse contesa triumfătoare. I-am scris ei *şi* însuşi ducelui. Îl cunosc de când era copil. Am crezut că e bine să ştie adevărul despre soția lui.

— După mine, zise Henry, poți cunoaşte adevărul despre soțul sau soția ta după câteva săptămâni de la căsătorie. Dacă nu după câteva ore.

— De acord, spuse contesa. Dar nu te doare. Dacă Beckham îndrăzneşte să mai pună piciorul în Anglia, ducele i-l va tăia. Mai e un singur lucru pe care aş vrea să-l ştiu.

Toate o priviră în tăcere. Contesa avea aşa un dar de a-i convinge pe toți că ea ştie totul, că recunoaşterea ignoranței ei măcar într-o privință era fascinantă.

— De ce-a făcut aşa ceva? întrebă ea.

— Bărbații de felul lui nu se pot stăpâni, zise Henry dezgustată. Am întâlnit mulți ca el. Beckham nu a avut norocul să fie iubit pentru meritele sale, aşa că le-a distrus pe femeile care au avut tăria de caracter să-i respingă avansurile, ca domnişoara Effie a noastră.

— Nu mă refer la el, ci la prinț. De ce s-a luat aşa de

Beckham?

— Alteța Sa e ca un rege, spuse Arabella cu adorație în glas. A văzut o nedreptate şi a reparat-o, ca regele Solomon.

— Cred că este un om profund moral, care nu poate suferi nedreptatea, zise Effie pe un ton teatral. Ca un înger al răzbunării, s-a pogorât din ceruri cu sabia în mână şi l-a nimicit pe răufăcător.

— Să nu vorbeşti aşa nişte prostii la biserica Sf. Andrei, se încruntă contesa la Effie. Nu mă face să-i spun maică-tii. O să te pună să citeşti Biblia diseară.

— Vă rog să nu-i spuneți nimic mamei, zise Effie alarmată. Deja şi-a exprimat îngrijorarea că am să obosesc prea tare la dansul din seara asta. De-abia aştept s-o văd pe prințesa rusoaică. Ar trebui să-şi facă apariția înainte de dineu.

— Şi aşa zici? Dans diseară, mâine bal! spuse contesa. Mai bine ne ducem să ne odihnim, Arabella. Sunt extenuată de cât am scrijelit cu pana pe hârtie. Ephronsia, vii şi tu cu mine.

Ascultătoare, Effie şi Arabella se ridicară şi ieşiră din încăpere, ca doi pui de găină care-şi urmează mama.

Capitolul 27

Henry se uită la ele cum pleacă, apoi se întoarse spre Kate.

— Presupun că tu nu ştii de ce-a pornit prințul în cruciada asta.

— Poate pentru că i-am pomenit de situația dificilă în care se află Effie, răspunse ea cu precauție.

— Iar el a plecat, ca un cavaler în armura lui strălucitoare, să-ți îndeplinească porunca? Ciudat, draga mea. Foarte ciudat. În locul tău, aş fi mai prudentă. Când bărbații încep să se

poarte asemenea cavalerilor Mesei Rotunde, au de obicei de gând să ți se strecoare în pat, scuză-mi expresia. În patul *tău*, de această dată.

— O, nu, zise Kate cu o voce pierită.

Sângele începu să-i clocotească în vine când revăzu cu ochii minții acea scenă, cu Gabriel în patul ei răvăşit, trăgând-o spre el cu brațele, cu…

— O, da, zise Henry. Nu miza totul pe o carte, draga mea, căci păcatele ți se citesc pe chip.

— Ce păcate? Nu am…

— Păcatele pe care le vei face, spuse Henry, zâmbindu-i cu ochii. Dar nu te face de râs. Ştii ce măsuri să-ți iei ca să nu rămâi gravidă?

— Nu! zise Kate înroşindu-se în obraji. Şi nici n-am nevoie să ştiu. I-am spus…

Apoi tăcu.

— Grozav! exclamă Henry. Din păcate, se pare că viitoarea lui soție a sosit la castel chiar acum. I-ai lua locul dacă ai putea, nu?

Kate scutură din cap, luând ceşcuța de ceai oferită de Henry.

— Nu.

— De ce nu? E arătos, are picioare frumoase şi nici nu miroase urât. Ai putea nimeri mult mai rău.

— Îți spun încă o dată că e leit tatăl meu, zise Kate pe un ton categoric, până la faptul că trebuie să se însoare pentru bani. Nu e vina lui, cum nu a fost nici a tatălui meu. Dar eu n-am de gând să-mi petrec nopțile într-un iatac întunecat, în timp ce soțul meu aleargă după alte femei.

Henry îşi muşcă buza.

— Mă simt şi eu un pic vinovată. Trebuie să-ți spun că de

obicei nu mă încearcă acest sentiment.

— Nu m-am referit la tine, spuse Kate. Sinceră să fiu, aş fi preferat ca tata să te fi ales pe tine, nu pe Mariana. Cred, pur şi simplu, că nu a iubit-o pe mama. Nu a respectat-o şi nici nu a ținut la ea. Eu vreau o căsnicie adevărată, Henry.

— O căsnicie adevărată… Nu ştiu ce vrei să spui cu asta, drăguțo. Căsnicia este, până la urmă, un lucru tare complicat.

— Nu cred că-i aşa de complicat dacă există de la început respect şi afecțiune, spuse Kate.

— Cum de ştii că prințul simte ceva pentru tine?

— Pare senzual, zise Kate pe şleau. Ceea ce nu înseamnă prea mult.

— Senzualitatea e totul, spuse Henry. Între un bărbat şi o femeie, vreau să zic. Acum mă gândesc la aşa-zisul tău logodnic, lordul Dimsdale. Dacă o femeie ar avea destul noroc să-l dorească, poate urma şi iubirea. Altminteri… nu sunt aşa de sigură.

— Lui Gabriel nu-i place ideea că e obligat să se însoare pentru bani. Nu se potriveşte cu firea lui, iar în timpul lui liber se ține după mine. Se gândeşte să mă facă amanta lui. Face pe prințul îndrăgostit de o purcea.

S-a lăsat tăcerea pentru a doua oară.

— Asta-i o evaluare la rece, zise Henry, în cele din urmă. Eu îl văd ca pe un tip pasional, dintre aceia care sunt în stare să renunțe la orice dacă iubesc o femeie.

— Niciun prinț nu poate face aşa ceva, spuse Kate. Ei se căsătoresc din interese de familie şi din rațiuni politice şi alte chestii de felul ăsta.

— Nu poți să spui că e ca tatăl tău în această privință, preciză Henry.

— Tata trebuia să se însoare cu tine, zise Kate pe şleau.

— Atunci nu ai fi existat tu. Pe deasupra, mi-am iubit primul soț. Şi pe Leo îl iubesc. Al doilea soț nu a fost grozav, aşa că nu pot să spun că am fost foarte mulțumită de el. Nu vreau să crezi că Julieta s-a prăpădit de dorul lui Romeo toată viața ei, pentru că nu e aşa. Cel puțin eu n-am fost aşa.

Kate râse:

— Nu pot să mi te închipui uscându-te de dorul cuiva.

— Chiar aşa, zise Henry. Nici n-are rost.

— Eu nu vreau să mă mărit pentru bani.

— Mai important e să nu te îndrăgosteşti de cineva care *se însoară* pentru bani.

— N-o voi face, promise Kate.

— Aş vrea să te pot crede, spuse Henry cu un aer destul de sumbru. Şi eu m-aş fi îndrăgostit de prinț dacă aveam vârsta ta.

— O să găsesc un bărbat care să mă iubească pentru mine însămi şi apoi mă voi îndrăgosti de el.

— Încerc să-mi amintesc dacă am fost vreodată aşa de tânără ca tine, dar totul pare pierdut în negura timpului.

— Nu sunt tânără, zise Kate zâmbind. De fapt, am optzeci de ani, aşa cum ai zis şi de Effie.

Henry oftă.

— Presupun că bietul Dante nu mai e în cursă. Cred că te-a plăcut foarte mult ieri seară.

— E un om minunat, afirmă Kate.

— Prea plicticos, sărmanul băiat, bate mereu câmpii. Până la urmă, se va alege cu Effie. Cu toate că fata îmi place mai mult decât înainte.

— Ar avea noroc s-o ia pe Effie, zise Kate. L-ar ține bine în

mână. Are talent de actriță, să ştii.

— Ai văzut ce față a făcut contesa când Effie l-a descris pe prinț ca pe un arhanghel? A rămas mută de uimire. Henry se ridică. Va fi o seară foarte, foarte interesantă. Sper ca prințesa rusă să fie cu adevărat frumoasă… pentru binele ei.

Capitolul 28

Când ieşi cu naşa ei din încăpere, Kate tot nu era de acord cu Henry în privința faptului că va fi o seară *interesantă*.

Era oare normal, putea fi normal să se dea de ceasul morții gândindu-se cum va fi seara?

Din clipa în care se trezise de dimineață, nu se putuse concentra la nimic altceva decât la promisiunea lui Gabriel că o va săruta, o va explora şi îi va dărui plăcere. Nu spusese oare şi că o *iubeşte*? Ce însemna asta?

Devenise şi mai obsedată când îi fusese clar că Gabriel îşi respectase partea de înțelegere. Beckham fusese trimis în ținuturi îndepărtate. Reputația lui Effie era din nou intactă şi avea să se mărite în două săptămâni, dacă lady Dagobert făcea ce spusese.

Kate trebuia să-şi respecte şi ea partea de înțelegere şi să-l lase pe Gabriel să facă ce vrea cu ea.

Henry se duse să-şi caute soțul, iar Kate continuă să urce scările, încercând cu disperare să-şi pună ordine în gânduri.

Să-i *dăruiască plăcere* suna… suna minunat. La acest gând, în fiecare părticică din trup se înfiora, se înfierbânta şi se înmuia. Era un foc care o mistuia, un fel de nebunie. Nu se putea abține să nu se uite peste tot după Gabriel, gândindu-se că putea să apară în orice clipă.

Avu nevoie de toată stăpânirea de sine posibilă ca să nu coboare scările şi să stea prin salon să-l aştepte. Sau chiar mai rău, să se umilească întrebându-l pe Wick unde era fratele lui.

La acest gând, îi îngheță sângele în vine şi începu să meargă mai iute pe coridorul care ducea spre aripa de vest.

Trebuia să-i îngăduie s-o sărute, orice ar fi presupus acest lucru. Dar nu trebuia să se umilească lăsându-l să vadă ce emoționată era.

Are să treacă cu bine prin tot ce avea el de gând să-i facă… şi cu onoarea intactă. Inima îi bubui în piept la acest gând şi începu să meargă din ce în ce mai repede…

N-ar fi trebuit să fie surprinsă când, intrând de pe coridor în galeria cu tablouri, dădu nas în nas cu cineva.

Nu era Gabriel. A ştiut-o imediat, pentru că întreaga ei ființă se obişnuise cu parfumul lui amărui şi viril. Acei bărbat mirosea vag a cocină, deşi probabil că se spălase.

— Alteță, murmură ea, făcându-i o plecăciune adâncă unchiului lui Gabriel, prințul Frederick. Îmi cer scuze, nu mă uitam pe unde merg.

— Eşti domnişoara Daltry, nu? zise el scrutând-o şi clipind foarte des. Părul cărunt îi stătea în sus, în creştetul capului, şi purta un pince-nez pe vârful nasului. Nu-i nimic, dragă. Mă uitam la tablouri, încercând să reconstitui istoria neamului Pomeroy. Istoria e grozav de importantă, ştii.

Prințul stătea în fața portretului unui patriarh cu nasul mare.

— Ăsta-i primul dintre ei, spuse el. Se pare că el a construit castelul în anii 1400.

— De cât timp stă neamul Pomeroy aici? întrebă Kate, nemaifiind jenată, ci doar curioasă.

— De cincizeci de ani, plus sau minus un an, răspunse

prințul Frederick. În dimineața asta, am consultat un fel de almanah al nobilimii, care zăcea prin bibliotecă. Neamul s-a stins când a venit la putere familia Tudor. Îi arătă alt tablou. O vezi pe doamna asta? A fost ultima din neam.

Stătea în fața unei femei frumoase, cu o fetiță în poală. Purta un guler plisat şi scorțos, iar de sub scaunul ei scotea nasul un cățeluş.

— Ea a fost ultima ducesă? zise Kate, întrebându-se dacă numele câinelui era Rascal, Dandy sau poate Freddy.

— N-au fost ducese, o corectă prințul. De fapt, cel mult baroni. Se presupune că baroni bogați. Cu un castel de mărimea asta, probabil că îl ajutau pe rege cu oşteni şi tot ce-i mai trebuia acestuia. În Anglia erau multe frământări pe-atunci.

— Îi cunoaşteți numele?

Prințul Frederick scoase o coală de hârtie plină de însemnări – scrisul de mână era tremurat.

— Eglantine, zise el după o clipă. Sau poate aşa o chema pe copilă. Nu, e lady Eglantine. Să văd dacă pot găsi şi numele fetiței… Ştiu că e notat undeva pe-aici.

— N-ar putea fi Merry? întrebă Kate, întinzând un deget să atingă chipul pictat al fetiței zâmbitoare.

— Aşa e, zise prințul întorcând foaia. Da, l-am scris chiar aici. Născută în 1594, decedată în 1597. Nu avea decât trei ani, biata de ea!

— Are un monument funerar în grădină, spuse Kate.

— Probabil că a fost înmormântată în capelă, zise prințul Frederick. O să mă uit, dar nu cred să aflu ceva. Nepotul meu trebuie s-o fi ascuns pe undeva. Berwick nu ştie unde e. Ştii, nu avem capelan. Credincioşii stăteau toți în Marburg, iar noi,

păcătoşii, am luat barca până în Anglia.

Kate îşi luă privirea de la Merry şi mama ei.

— Cu cine a fost căsătorită lady Eglantine? Cu domnul acesta?

Arătă spre un lord cu un aspect războinic, care ducea mâna la sabie.

— Cam scandalos, dar se pare că nu a fost niciodată măritată, spuse prinţul, trecându-şi mâna prin păr, făcând ca smocul alb să stea în sus. Acest domn e fratele ei, ultimul lord Pomeroy. E aproape sigur că a murit într-o încăierare, fără să lase moştenitori. Nici el nu a fost căsătorit şi bineînţeles că Eglantine nu putea să-l moştenească. Proprietatea i-a revenit unui văr îndepărtat, un domn pe nume Fitzclarence, care a stat aici o sută de ani, poate ceva mai puţin, zise el, apoi se opri o clipă. Acum doi ani, a intrat în posesia ducatului de Marburg.

— Cum Dumnezeu de s-a întâmplat aşa ceva?

— Fratele meu, Marele Duce Augustus William de Warl-Marburg-Baalsfeld, avea legături de rudenie cu neamul Fitzclarence prin prima fiică a regelui Frederick William II al Prusiei, prinţesa Frederica Charlotte, cu ducesa de York şi Albany… şi prin vărul meu de-al doilea, cu Caroline de Brunswick, spuse el, rostind aceste nume ca pe o rugăciune. Din toate astea, Augustus s-a ales cu castelul. Asemenea lucruri se întâmplă mai des decât îţi închipui.

Întrucât Kate nu-şi închipuise niciodată nimic, păstră tăcerea.

— Nimeni nu s-a ocupat de castel, reluă prinţul Frederick, şi s-ar fi deteriorat, dar Augustus a găsit o cale de a-şi expedia de-acolo ticăloasele de rude.

Vocea lui joasă şi îndurerată o impresionă pe Kate.

— Anglia e un loc plăcut, interveni ea. Plouă foarte mult, dar oamenii sunt de treabă.

— Îmi dau şi eu seama, zise prinţul Frederick. N-am intenţionat deloc s-o vorbesc de rău, draga mea. Cu toţii simţim uneori că soarta ne e potrivnică. Singurul pentru care îmi pare rău e tânărul Gabriel. N-ai zice, când te uiţi la el, dar tipul e genial. Absolut.

— Adevărat? îndrăzni Kate să spună.

Dacă te gândeai la ochii sălbatici ai lui Gabriel, la bărbia lui voluntară… îţi *dădeai seama* că e genial doar privindu-l.

— A luat o diplomă de excelenţă. I-a lăsat pe toţi profesorii de la Oxford cu gura căscată. A publicat o lucrare care i-a determinat să se gândească la felul în care se fac săpăturile arheologice. Lui îi pasă, ştii. Multora, nu.

Kate se uită la el şi înţelese brusc că vorbea despre doi oameni: despre Augustus, căruia nu-i păsase de unchiul său bătrân cu ochii slabi, şi despre Gabriel, căruia îi păsa de rudele lui şi de istorie.

— Cred că prinţul e fericit să fie aici, cu dumneavoastră, spuse ea.

— E mai fericit să umble prin ţări străine şi să scormonească pământul după morminte de regi şi oraşe dispărute, afirmă unchiul lui. Dar acum sunt destul de bătrân ca să ştiu că viaţa nu-ţi dă întotdeauna ce-ţi doreşti.

— Aţi prefera să fiţi în Marburg?

— Nu acum, zise el. Nu cum stau lucrurile în prezent. Fanaticii ăştia sunt foarte antipatici. Îţi cer întotdeauna să memorezi pasaje din Biblie. Îi zâmbi vag. Ăsta-i alt lucru pe care l-am învăţat în viaţă: bunătatea nu se dobândeşte învăţând Biblia pe de rost. E un lucru important, după mine.

Şi, fără să-şi ia rămas-bun în alt fel, prinţul îi făcu o plecăciune şi o luă pe drumul pe care venise Kate, lăsând-o pe aceasta în faţa portretelor.

Ea se mai uită o dată la Eglantine şi la fiica ei Merry, apoi porni înapoi spre odaia ei.

Oare când avea să-i ceară Gabriel sărutul promis? Probabil că înainte ca viitoarea lui mireasă să sosească. Totul era ridicol, chiar şi ideea de a se săruta cu un bărbat logodit era scandaloasă. Dar, într-un fel, nu-i păsa.

Simţi din nou că ardea de dorinţă.

O să facă o baie parfumată. După toţi aceşti ani în care o slugărise pe Mariana, tot mai credea că o baie era una dintre cele mai mari plăceri ale unei lady.

Apoi avea să-i zică vreo două lui Rosalie. Nu voia să-şi expună sânii. Se săturase să-i scoată la înaintare ca prova unei nave şi să-i pună parcă pe tavă ca să se holbeze bărbaţii le ei.

Dar bineînţeles, cel mai mult conta cine se holba la ei.

Gândul o purtă la ochii lui Gabriel şi la felul în care se uitase la corsajul ei ud, după ce-o salvase de la înec.

Deschise uşa de la odaia ei, gândindu-se să sune clopoţelul ca s-o cheme pe cameristă. Se năpusti în încăpere, întinse mâna… şi încremeni.

Nu era singură.

Capitolul 29

El stătea pe un scaun la fereastră şi citea, razele soarelui aruncându-i reflexe roşietice pe păr.

— În locul tău, n-aş suna din clopoţel, zise el, întorcând pagina, iar în colţul gurii îi apăru un zâmbet ironic. Camerista

ar putea să aibă un şoc.

— Gabriel, spuse ea, simțindu-şi sângele curgând mai iute prin vine şi fiind cuprinsă de o bucurie imensă şi ciudată. Ce cauți în odaia mea?

— Te aşteptam, îi răspunse el, ridicându-şi în sfârşit ochii. Îmi datorezi ceva, în caz că ai uitat.

— Am auzit ceva de treaba asta, zise ea, plecând de lângă el tocmai în celălalt capăt al încăperii. Camera părea prea mică acum, că era şi el acolo. Unde-i Freddy? De obicei, doarme pe pat cât lipsesc eu.

— Întreabă-l pe Caesar, o îndemnă Gabriel. Câinele ăsta e la fel de năbădăios ca şi mătuşa mea Sophonisba, şi asta nu-i puțin lucru.

Kate se încruntă şi se uită pe partea cealaltă a patului.

— Ce-ai făcut cu ei?

— Freddy e aici, zise Gabriel. E un leneş!

Ea se uită în direcția aceea şi-l văzu pe Freddy culcat între brațul scaunului şi piciorul lui Gabriel. Îşi pusese capul pe coapsa prințului şi se vedea pe fața lui cât de fericit era. Ea pufni în râs.

— Bine, dar Caesar unde e?

— L-am încuiat în dulap. Se pare că javra a crezut că sunt un hoț.

— Asta şi eşti, zise Kate şi deschise uşa de la dulap. Aici erai, Caesar. De ce n-ai încercat să mă avertizezi că a intrat cineva în cameră?

— Cred că l-a lovit damblaua, spuse Gabriel.

Caesar părea să fi fost aspru pedepsit. Mârâi la Gabriel, dar fără să latre.

Kate îngenunche şi-l luă în brațe.

— Eşti un câine bun, îi spuse ea. Ştiai că ticălosul ăsta de prinț nu are ce căuta în odaia mea, pentru că-mi va distruge reputația, şi-ai făcut tot ce-ai putut ca să anunți pe toată lumea, nu?

Caesar lătră încet, aprobator.

— Se pare că-l iubeşti pe animalul ăsta, spuse Gabriel, punând cartea jos.

Ea se uită la el peste capul mătăsos al lui Caesar.

— Trebuie să pleci din camera mea, Gabriel. Dacă ar şti cineva că eşti aici…

— Ştiu, zise el, scoțând un sul de dantelă neagră. Am adus şi un văl. Nimeni n-o să ne vadă plecând împreună.

— Nu merg nicăieri cu tine, spuse ea imediat. Vreau să fac o baie şi apoi să mă odihnesc, ca să fiu proaspătă diseară. Apropo, ți-a venit prințesa?

— E pe drum, zise el. Trebuie să ajungă în câteva ore. Wick a băgat spaima în servitori.

Kate se uită la el neîncrezătoare.

— Trebuie că de-abia aştepți s-o vezi.

— Sunt înnebunit, zise el sec. Se va dansa în seara asta, iar tu nu ştii să dansezi.

— O să încerc, spuse ea cu demnitate.

— Nu până nu iei lecții. Dacă nu vrei să ştie toată lumea că nu eşti Victoria. Din fericire, dată fiind sosirea prințesei Tatiana, nimeni n-o să observe că nu te pricepi. Toți se vor holba la ea.

— Vor observa dacă *tu* nu te pricepi, sublinie ea.

— Va trebui să vin şi apoi să plec, zise Gabriel.

— Să vii de unde şi să pleci unde? întrebă ea bănuitoare. Nu ți-am promis decât un sărut, Gabriel. Faci din asta un

eveniment important.

— Mi-am riscat viața luptându-mă cu netrebnicul ăla, spuse el, privind-o cu nevinovăție. Sigur că mă aştept să petreci ceva timp cu mine.

— Unde să-mi petrec timpul cu tine? întrebă ea. Şi chiar ai fost în primejdie?

El întinse mâna. Încă în genunchi, cu Caesar în poală, Kate se aplecă şi văzu o tăietură extrem de mică pe unul dintre degetele lui.

— Vai de mine! Îmi vine să leşin când mă gândesc în ce pericol ai fost!

— Grozav! zise el. Cred că ar trebui să-l lăsăm pe Freddy aici, tu ce zici? Îşi trecu un deget prin blana lucioasă de pe capul câinelui. N-am vrea să se simtă jenat. Freddy scoase un suspin voluptuos. Berwick va trimite un valet să-i plimbe pe câini.

— Nu plec nicăieri, spuse Kate. Aşa cum am spus, am de gând să fac o baie şi să trag un pui de somn.

— N-am nimic împotrivă. Va fi un sacrificiu, dar am să te las să faci baie de una singură, promit.

— Îmi place aici, spuse ea cu încăpățânare.

— Camerele mele sunt în turn. Te rog, Kate, vino! Am să-ți arăt vasul acela în care se țineau arşicele.

Ea deschise gura să refuze, dar în ochii lui se citea un pic de nesiguranță. Şi altceva, ceva ce ea nu mai văzuse niciodată în ochii unui bărbat.

— Tatiana n-a venit încă, zise el. Cel puțin, nu la castel. Te rog.

Ea îşi coborî privirea la gura lui şi se simți pierdută.

— Dar cu servitoarea ce fac? întrebă ea neajutorată. Va veni

în curând să mă îmbrace.

— I-am zis lui Wick să-i dea altceva de făcut.

— I-ai spus lui *Wick*? Kate se ridică de pe jos, iar Caesar căzu la pământ. Şi ce i-ai zis mai exact?

Gabriel se ridică.

— Crede-mă, am fost în mai mare pericol cu Wick decât cu Beckham. S-a făcut livid la faţă când i-am spus că vei…

— Nu pot să cred că i-ai zis aşa ceva! strigă Kate. Îţi dai seama ce-ai făcut? Toată lumea de la castel o să creadă că sunt o târfă, înainte să se termine seara asta.

Gabriel scrâşni din dinţi.

— Wick e fratele meu, mâna mea dreaptă şi cel mai bun prieten al meu. N-ar sufla *niciodată o* vorbă nimănui, deşi nu e deloc de acord cu ce fac.

— Aşa ar şi trebui, izbucni ea. Nu merg în camerele tale! Chiar şi dacă aş fi doar zărită în drum spre ele, tot aş fi pierdută.

— Nu vei fi zărită, o asigură Gabriel. Mătuşa mea e cazată în acelaşi turn ca şi mine şi tu vei purta vălul ei.

— E prea periculos, zise Kate. Am putea da nas în nas cu vreo cunoştinţă de-a prinţesei. Şi dacă ne întâlnim cu lady Dagobert? Cu puţin timp în urmă, mi-a spus că ea cunoaşte pe toată lumea. Algie o să se întrebe unde sunt.

— Wick i-a anunţat deja pe lady Wrothe şi pe aşa-zisul tău logodnic că te doare burta, veni prompt răspunsul lui.

— Iei prea multe asupra ta, zise ea, aruncându-i o privire furioasă.

— Te rog, Kate.

Tristul adevăr era că acel *te rog* al lui era irezistibil.

— Cred că până la urmă aş vrea să văd vasul acela. Pot să-ţi

fac o vizită de o oră. Cel mult, adăugă ea.

El îi întinse vălul.

— Te rog, iubito.

— Nu-mi spune aşa, ripostă ea, punându-şi vălul în aşa fel încât stratul gros de dantelă neagră să stea ca un zid între ea şi restul lumii. Nu sunt iubita ta. Sunt doar…

— Hai, spune, o îndemnă el. Îți pun altfel întrebarea de mai înainte: ce *eşti* tu? Wick a vrut să ştie acelaşi lucru şi m-a amenințat că mă snopeşte în bătaie când i-am spus că eu cred că eşti cea mai frumoasă femeie pe care am avut vreodată de gând s-o seduc, nu că aş şi avea în plan să fac acest lucru.

— Aproape că mi-aş dori să te fi bătut măr. Sunt sigură că lucrurile vor ieşi prost.

— Ei bine, măcar gândeşte-te la asta: toată lumea o să creadă că m-am distrat cu domnişoara Victoria Daltry, nu cu tine, zise Gabriel.

— Lumea deja crede asta, spuse Kate cu un aer sumbru. Victoria o să fie furioasă pe mine.

— Pentru că i-ai stricat reputația?

— Nici măcar n-a avut plăcerea de-a flirta, preciză ea. Ca să nu mai vorbim că Victoria e sincer îndrăgostită de Algie.

— Mi-e greu să-mi închipui, zise Gabriel. A fost cu noi ieri seară, ştii. Mi-a spus că s-ar fi dus la Oxford, dar a considerat că ar fi o pierdere de vreme.

— Da, aşa e Algie, spuse ea resemnată. Îmi pare rău.

— Acum o luăm la dreapta şi apoi înainte, şi uite că deocamdată n-am văzut nici țipenie de om. De ce-ți pare rău? Se pare că e o mlădiță din arborele *meu* genealogic.

Spre groaza ei, chiar atunci auzi undeva, în apropiere, o voce voioasă, familiară.

Iar vocea cânta *La izvor m-am dus în dimineața aceea*. Algie cânta destul de fals. Şi tot spre groaza ei, părea un pic cherchelit. *Unde am găsit-o pe frumoasa mea culegând flori*, *goală.* Când îi zări, se opri din cântat.

Kate încercă să vadă ceva prin văl, dar nu reuşi să distingă decât nişte forme umane care arătau ca nişte grămezi de cărbuni în mişcare.

— Prințesă Maria-Tereza, îmi îngăduiți să vi-i prezint pe lordul Dewberry şi pe lordul Dimsdale? spuse Gabriel.

Ea făcu o plecăciune, clătinându-se puțin şi mormăind ceva.

— Sunt încântat de cunoştință, zise lordul Dewberry.

Algie tocmai făcea una dintre plecăciunile lui până la pământ.

— Dă-te înapoi, omule, pentru numele lui Dumnezeu! îl îndemnă Dewberry. Ai să cazi, dacă te înclini aşa de mult în față.

Inima îi bătea atât de tare lui Kate, că avea senzația că o auzeau şi ceilalți. S-o audă Algie era ceva, dar lordul Dewberry…

— Sper că vă simțiți bine, înălțimea Voastră, spuse Algie voios.

— Mătuşa mea e, fără îndoială, şocată de cântecul tău, zise Gabriel până să poată Kate să scoată vreo vorbă. Ai băut, viconte?

Vocea lui suna mai pompos decât şi-ar fi închipuit ea.

— Am făcut cu Berwick turul pivnițelor cu vin, spuse Algie.

Da, era cherchelit bine, oricine îşi putea da seama.

— Bune vinuri aveți, Altețǎ, continuă el.

— O conduc pe mătuşa mea în camerele sale, zise Gabriel. Vă rog să ne scuzați, domnilor.

— Bănuiesc că e şi mătuşa mea, într-un anumit grad, zise Algie. Pot să vă iau de celălalt braț, Alteță?

Kate se dădu înapoi lângă Gabriel şi scutură tare din cap.

— Prințesa e foarte pretențioasă în privința celor care intră în cercul ei, afirmă Gabriel.

Vocea lui sună autoritar, de parcă ar fi fost însuşi regele. Kate nu putea decât să-şi închipuie cum i se înroşeau urechile lui Algie.

— Desigur, zise el de îndată. Nu vreau să vă jignesc, Alteță.

Cât se poate de uşurată, ea auzi zgomotul paşilor lor în timp ce se îndepărtau. Iar apoi, când nu se mai auziră deloc, vocea lui Algie:

— Femeia arată ca o vacă în ținuta asta. Ar trebui să i se spună că nouă nu ne place să vedem călugărițe pe aici.

S-a auzit murmurul lui Dewberry şi un ultim cuvânt ai lui Algie.

— Tot ce spun e că-mi aminteşte de doamna cu coasa. Ar speria copiii noaptea.

Lui Kate îi tremura mâna.

— Încetați cu râsul ăsta! şuieră ea.

— Nu pot, zise Gabriel cu vocea gâtuită. Nimeni n-ar trebui să-şi cunoască rudele în societate. E o înjosire pentru *l'amour propre* [6]al acelei persoane.

— Ce înseamnă asta? Aproape că am ajuns, nu?

— Ne-au mai rămas doar scările, spuse el, strângând-o mai tare de cot. Şi *l'amour propre* e stima de sine a unui bărbat. Numai gândul că Algemon îmi onorează arborele genealogic îmi scade stima față de mine însumi.

— Bine, zise Kate cu fermitate. Pentru prima dată în viața

6 Amor propriu (în original, în lb. Franceză)

lui, e bun şi Algie la ceva.

Capitolul 30

În turn era o scară în spirală, cu trepte mari de piatră. Kate era atentă să nu se împiedice în vălul lung până în pământ, încercând să nu se gândească la imensa greşeală pe care o făcea doar urcând acele trepte.

Gabriel voia s-o seducă. O ştia al naibii de bine. Atunci de ce, de ce înainta treaptă cu treaptă spre „bârlogul” lui? Oare urma să fie a doua fiică a tatălui ei care să-i întineze amintirea având un copil fără să fie căsătorită?

Nu că cineva ar putea întina amintirea tatălui ei, îi veni în minte. Dacă era în vreun fel dezonorat, era din pricina lui însuşi. Amintindu-şi de tatăl ei, care umblase toată viața din floare în floare, strânse din dinți.

Avea să vadă vasul lui Gabriel. Şi avea să-l lase s-o sărute. Dar nimic mai mult, iar asta doar pentru că – trebuia s-o recunoască în sinea ei – era îndrăgostită până peste cap de bărbatul acesta.

Probabil că prințului îi cădea câte o fată în brațe cel puțin o dată pe săptămână, aşa că, dacă nu voia să dea apă la moară aroganței lui, nu avea să i-o spună niciodată. Aşadar, după ce aruncă vălul, îşi compuse pe chip o expresie nepăsătoare, de parcă s-ar fi dus mereu în vizită la bărbați.

De parcă acei bărbați ar fi avut de gând s-o sărute cu o pasiune arzătoare, iar singurul lucru care stătea între ei şi virtutea ei era voința ei de fier.

Din nefericire pentru Gabriel, acea voință o ajutase să treacă prin cei şapte ani de muncă grea, de umilințe şi de necazuri. Şi

acum, o va ajuta să scape cu onoarea nepătată din această întâlnire.

— Ce cameră frumoasă! exclamă ea, învârtindu-se prin încăpere.

La exterior, cele două turnuri ale castelului păreau turtite şi rotunde, ca nişte pălării. Dar camerele din Interior erau spaţioase şi aveau tavane înalte.

— Ai pus şi ferestre de sticlă, spuse ea apreciativ, ducându-se să se uite.

— Aşa erau de când am sosit, zise Gabriel, venind să stea lângă ea.

— Şi ce privelişte! exclamă ea. Castelul se înălţa în vârful unei coline. Fereastra la care stătea ea dădea în spatele castelului, aşa că sub ochii ei se întindeau pajişti bine îngrijite, la capătul cărora era o pădurice de fagi.

— Labirintul pare simplu de-aici, de sus, murmură ea, punând mâna pe sticla rece. Totuşi, Henry şi cu mine ne-am rătăcit şi am ajuns acolo, lângă cuşca struţului.

— E simplu, dar făcut cu cap. Am să-ţi arăt cum să ajungi în centru.

Stătea rezemat de perete şi se uita la ea, nu la labirint. Ochii lui o mângâiau, trimiţându-i fiori alarmanţi pe şira spinării. În acelaşi timp, căldura îi cuprindea cele mai intime părţi.

Nu trebuia să se uite la ea aşa. Seducătorii de rang înalt nu priveau aşa. Nu făceau promisiuni care să treacă de pereţii acestei cămăruţe.

— Nu pot să stau mult, anunţă Kate, atât pentru Gabriel, cât şi pentru ea însăşi.

— O să-ţi placă priveliştea de-aici, zise el, luând-o de mână şi ducând-o în cealaltă parte a odăii.

Ferestrele de-acolo dădeau spre drumul plin de praf, pe care ea şi Algie veniseră cu doar câteva zile în urmă. De sus, se vedea drumul şerpuind până hăt departe, unde soarele îşi trimitea ultimele raze pe dumbrăvile întunecate.

— E un peisaj de basm, zise ea fermecată.

— De genul celor în care un prinț îți cade la picioare? întrebă el cu voioşie, dar şi cu încă ceva în voce.

— Vine o prințesă pe drum, preciză Kate.

Se întoarse din nou şi se învârti prin cameră aproape oarbă, până când ajunse la un enorm pat sculptat. Sări ca arsă şi se clătină, apoi o zbughi în direcția opusă.

— Păi, zise ea, poate că ar trebui să mă săruți acum.

— Nu încă, spuse Gabriel.

Kate se aşeză pe un scăunel frumos, tapițat cu catifea corai, şi îşi aşeză fustele pe îndelete. Apoi se uită în sus. Se săturase de jocul pe care-l jucau. Era prea complicat pentru ea, prea îi aducea aminte de conversațiile sofisticate şi rafinate pe care le avea, probabil, Henry cu drăguții ei.

— Ai pus adineauri o întrebare corectă, zise ea. Cine sunt eu?

El şedea în fața ei şi nu-şi dezlipea ochii de la ea.

— Sunt fata cea mai mare a tatălui meu, Victor Daltry. El a fost fiul cel mai mic al unui conte şi avea o moşie frumuşică, din zestrea mamei. După ce a murit mama, el i-a lăsat toată averea mamei mele vitrege, Mariana, care la rândul ei i-a dat-o fiicei sale, Victoria.

— Nu eşti copii nelegitim, afirmă el.

— Nu, părinții mei au fost căsătoriți.

— Iar bunicul tău era conte.

— Nu am aproape deloc zestre, spuse ea. Mariana a dat-o

afară pe guvernanta mea, ca şi pe majoritatea servitorilor, cu şapte ani în urmă, când a murit tata. Pot să mă tocmesc să iau mai ieftin o pâine, pot să cârpesc ciorapi. Dar nu ştiu să dansez o poloneză.

El îi luă mâna şi i-o întoarse cu palma în sus.

— Îmi pare rău.

— Trebuia să plec de-acasă cu mult timp în urmă, dar asta ar fi însemnat să-i las pe servitorii şi arendaşii tatălui meu la mila Marianei. Aşa că am rămas, deşi mama mea vitregă l-a concediat pe vechil. Pe mine n-avea cum să mă dea afară, îți dai seama.

Gabriel îi duse palma la gură şi o sărută.

— Continuă.

— Nu mai am ce să-ți povestesc. Acum sunt hotărâtă să plec, ceea ce probabil va însemna că Mariana îi va alunga pe majoritatea arendaşilor noştri, care-şi duc traiul de azi pe mâine. Recolta a fost proastă anul trecut.

El dădu din cap aprobator.

— Femeia care vine la tine… e o prințesă.

Cu un gest atât de grațios, care părea ceva obişnuit la el, alunecă de pe scaun în genunchi lângă ea.

— Aşa e.

— Fratele tău Augustus e un porc, pentru că şi-a dat afară familia, aşa că ai acum un castel de întreținut. Ştiu ce înseamnă să ai asemenea responsabilități.

El închise ochii o clipă, iar culoarea genelor sale era precum cea a regretului. Kate era dureros de conştientă că nu avea să-l uite niciodată pe prinț.

Nu pentru părul lui negru şi rebel sau ochii pătimaşi, ci pentru felul în care le primise pe ciudatele lui rude, menajeria,

pe secretarul mătuşii sale, chiar şi pe struţul şi câinele care mânca murături. Pentru felul în care se uita la ea, râdea sau dădea la o parte buruienile de pe mormântul lui Merry.

Şi nu avea să uite niciodată clipa în care prinţul îngenunchease lângă ea. Iar când va fi bătrână şi căruntă şi se va gândi la viaţa ei, despre care sperase că va fi minunată, tot îşi va aminti de acest moment.

— Dacă n-aş fi prinţ, te-ai căsători cu mine? spuse el aşa de încet, încât ea aproape că nu-l auzi. Cu alte cuvinte, dacă ai avea mii de lire, dacă moşia ar fi a ta, m-ai cumpăra? Pentru că de-asta aveam nevoie, ştii doar. Aveam nevoie de o femeie care să creadă că merităm preţul plătit, iar fratele meu a găsit-o în Rusia.

— Nu mă întreba aşa ceva, şopti ea. Mama l-a cumpărat pe tatăl meu, dar el nu i-a dăruit nicio clipă de fericire. Eu n-aş cumpăra niciodată un bărbat.

El înclină iar din cap.

— Întrebarea a fost fără rost, iartă-mă.

— Atunci de ce mi-ai pus-o?

— Ai idee cum e să fii prinţ? îşi dădu capul pe spate, iar în ochi şi pe buzele strânse i se citi amărăciunea. Nu pot să fac ce doresc. Nu pot să fiu cine doresc. Nu pot să mă însor cu cine doresc.

Ea îşi muşcă buza.

— Sunt educat să-mi pun onoarea şi familia mai presus de orice. Cred că pentru fratele meu Augustus a fost prea mult, l-a scos din minţi. E un porc, aşa cum zici. Dar e şi copleşit de povara pe care o reprezintă atâtea suflete care depind de el.

— Îmi pare rău, şopti ea.

— Aş vrea ca măcar o dată o femeie să vadă în mine şi

altceva decât un cap încoronat. Doar un bărbat, la fel ca toți ceilalți. Spunea aceste cuvinte din adâncul sufletului. Ca…

Ea îl opri, luându-i obrajii în palme.

— Şşşş…

Buzele lui erau reci şi moi pe ale ei, iar ea rămase nemişcată un moment, dăruindu-i un sărut nevinovat, ca acela al fecioarelor neprihănite.

Dar barba lui îi înțepa degetele, iar mirosul lui masculin şi sălbatic o îmbăta, aşa că gura i se deschise instinctiv. O singură mângâiere a limbii ei şi brațele lui o înconjurară, tari ca oțelul.

Ea se prăbuşi la pieptul lui, iar el îşi trecu un braț pe sub picioarele ei şi doar o ținu aşa, lipită de el, cu gura lui tandră şi pătimaşă în acelaşi timp. O săruta atât de dulce, că ei îi venea să plângă, însă căldura din ce în ce mai mare din picioare, pe care o simțea când li se atingeau limbile, nu îi stârnea deloc plânsul.

Ea scoase un fel de murmur nearticulat şi îşi încolăci brațele de gâtul lui.

— Da, şopti el cu violență. Asta simțim unul pentru altul, Kate, nu-i aşa?

Ea nu îi răspunse, pentru că aştepta s-o sărute din nou.

— Te rog, zise ea în cele din urmă.

El râse, scoase un sunet răguşit care ei îi trecu prin vene ca un vin de Canaria.

— Eşti a mea în clipa asta, Kate. Mă auzi?

Ea îşi ridică puțin capul şi îi întâlni privirea.

— Nu mai eşti prinț, ci bărbat, şopti ea, trecându-şi mâinile prin părul lui des, aşa că lui îi alunecă funda pe un umăr şi căzu pe podea. Eşti Gabriel, nu înălțimea Voastră.

— Iar tu eşti Kate, Kate a mea, îi spuse el la rândul lui. Buzele lui îi frământau gura, erau ca nişte tineri amorezi, prea fragezi ca să ştie ce e răul. N-am să-ți iau fecioria, pentru că tu trebuie să mi-o dai, nu să ți-o răpesc eu. Dar, Kate, vreau să ştii că am să-ți iau orice altceva.

El se uită în jos la ea, iar expresia din ochii lui era o adevărată invitație la păcat. Kate îşi simți buzele arcuindu-se, fără să vrea.

— Cum de ştii că n-am să-ți fac şi eu acelaşi lucru? şopti ea.

Gabriel închise ochii pentru o clipă.

— N-am nicio îndoială.

Ea se apleca spre el şi îi linse blând gâtul vânjos. Pe el îl trecu un fior prin tot corpul şi apoi se ridică, tot cu ea în brațe. Kate se gândi că o s-o pună pe pat şi că are să-i smulgă hainele de pe ea.

În schimb, el o aşeză încetişor pe scăunelul îmbrăcat în catifea.

— Stai aici, îi ordonă el, de parcă ea ar fi fost Caesar.

— Gabriel, zise ea, conştientă că avea vocea răguşită. Nu vrei… nu vrei să mă mai săruți o dată?

Şi se ridică de pe scaun, pentru că niciodată nu voise să se supună ordinelor, aşa cum o ştia şi Mariana.

— Eşti mult mai înaltă decât alte femei, spuse el îi puse un deget pe nas, apoi şi-l plimbă până la bărbie. Ai un nas frumos.

— Ăsta-i complimentul după care tânjeam, zise ea cu prefăcătorie.

— Asta e seara mea, pe care am plănuit-o cu multă grijă.

Kate îşi puse mâinile în şolduri. Se simțea umedă, senzuală şi totodată veselă, de parcă dorința şi râsul îi curgeau iute prin

vene.

— Oh, deci crezi că poți, pur şi simplu, să-mi dai ordine?

— Nu pot să stau mult, zise el, zâmbindu-i la rândul său. Dar ştii ce vreau să fac, Kate?

Ea clătină din cap.

— Vreo blestemăție, cu siguranță, mormăi ea.

— Am de gând să te înnebunesc, spuse el pe un ton relaxat. Vreau să te sărut, să te necăjesc, să te gust… şi să te las aşa. Apoi să mă întorc şi să fac din nou acelaşi lucru. Şi din nou.

Ea rămase cu gura căscată.

— Asta vrei? făcu ea.

Spre jena ei, vocea nu-i suna scandalizată, ci mai degrabă curioasă.

El se îndepărtă de ea.

— Ai spus că vrei să te odihneşti. Ce-ai vrea mai întâi: să faci o baie sau să tragi un pui de somn?

Kate se uită de jur-împrejur prin camera mare şi rotundă. Exista o zonă despărțită de o draperie, dar în rest, niciun alt colțişor ferit.

— Vrei să trag un pui de somn? Aici?

Probabil că el ştia cum îi clocoteşte sângele în vine, încălzindu-i acele părți ale corpului la care se gândea doar foarte rar.

— Nu cred că mă pot odihni acum, spuse ea cu prudență.

— Înțeleg, zise el aşa de curtenitor, de parcă i-ar fi oferit o ceaşcă de ceai. Poate mai târziu. Păi, mă tem că trebuie să mă îmbrac pentru cină. Nu vrei să stai jos? N-o să dureze mult.

Kate închise ochii. Avea oare de gând să se dezbrace în fața ei?

— Dar unde ți-e valetul sau…?

— Valetului meu i s-a poruncit să-l îmbrace pe Wick în seara asta, zise el zâmbind. Aşa că trebuie să mă îmbrac singur.

Duse mâna la gât şi începu să-şi desfacă încet cravata.

— Ai nevoie de public? întrebă Kate, vrăjită de pielea aurie care apărea de sub cravată.

Uitându-se la ea, prințul scutură din cap şi îşi depărtă picioarele. De parcă i-ar fi dat ordin, ochii i se îndreptară spre picioarele lui. Pantalonii îi erau strâmți, i se mulau pe coapse. Ea îşi ridică iar privirea, de jenă.

Dintr-o mişcare, îşi scoase haina şi o azvârli pe pat. Purta o vestă de stofă cu fir de mătase, în dungi, şi tivită cu material roşu-închis. Îi stătea strânsă pe piept; o frumoasă cămaşă din pânză fină îi ieşea de sub vestă, deoarece Gabriel o purta afară din pantaloni.

Kate se uita ca în transă, nereuşind să scoată o vorbă. Se simțea aproape ca la circ, în timpul unui număr spectaculos. Era ceva teatral în Gabriel, căci sclipirea dramatică şi surâzătoare din ochii săi dovedea că se bucura de fiecare clipă a reprezentației.

— Am nevoie să mă ajute cineva cu butonii, spuse el.

Păşind uşor, îi întinse o mânecă. Ea se aplecă peste pânza albă ca neaua şi scoase butonii mici cu rubine care strângeau manşeta.

Fără o vorbă, el îi întinse şi cealaltă mânecă. Gestul era ciudat de erotic; mişcarea din talie, felul în care mâneca îi căzu la loc pe braț.

— De unde ai cicatricea asta? îl întrebă ea, atingându-i linia albă de pe antebraț.

— De la săpăturile din Egipt. Acum doi ani, am fost muşcat

de un şarpe veninos; singurul leac e să tai porțiunea muşcată şi să laşi sângele să curgă. Noroc că aveam un cuțit la mine.

— Groaznic! zise Kate. Şi a mers?

— Am fost bolnav câteva zile, dar nu mi-a intrat prea mult venin în corp.

Făcu un pas înapoi, iar mânecile îi căzură până la coate.

Ea se gândea cum se tăiase Gabriel la braț şi nu era atentă.

— Kate, o strigă el.

Timbrul profund al vocii lui o făcu să se clatine pe picioare.

El îşi făcea de lucru cu nasturele de sus de la vestă. Pe ea o atrăgeau mişcările făcute de degetele lui dibace. El deschise primul nasture şi trecu la al doilea. Lui Kate i se uscă gura, uitându-se la nasturii care erau descheiați, unul după celălalt.

Pânza din care era făcută cămaşa lui era translucidă, aşa că nu-ți puteai face decât o idee despre muşchii bine conturați de dedesubt. Gabriel nu scoase o vorbă, doar trecu încet de la un nasture la următorul.

După ce descheie şi ultimul nasture, îşi scoase vesta şi o aruncă spre pat. Cu coada ochiului, Kate văzu cum atinge cuvertura şi apoi cade pe jos.

Toată ființa ei se concentra asupra acelor mâini pricepute.

— E cam cald aici, zise Gabriel, pe un ton amuzat şi sumbru în acelaşi timp.

Kate încercă din răsputeri să-şi păstreze un oarecare calm.

— Mă tem că am uitat să-mi aduc evantaiul, spuse ea.

— Uite aici unul, îi atrase el atenția, întinzând mâna spre masa cea mare din dreapta şi oferindu-i-l. A fost evantaiul unei lady, de aceea e rafinat, delicat şi, evident, de preț.

Stându-i inima în loc, ea îşi dădu seama că fuseseră şi alte femei în acea odaie, că probabil ea nu era prima care-l vedea

pe prinț dezbrăcându-se.
Dar el clătină din cap.
— Nu e lucrul la care te gândeşti, iubito. E evantaiul unei nobile germane din secolul al XVII-lea, cu o pictură interesantă. L-am luat din Bamberg.
— Desigur, zise ea, deschizându-l cu grijă. Lebăda e chiar Zeus, nu?
— Da. Leda e în dreapta, îmbrăcată ca o soție de meşter, cu cele mai bune haine ale ei. Ăsta-i unul dintre lucrurile care mă interesează la această piesă.
Kate îşi făcu vânt cu evantaiul chiar sub ochii lui. Fără să ştie de ce, îi dădea un curaj neruşinat să-l țină în fața gurii.
— Nu era cât pe ce să-ți scoți cămaşa?
— Chiar aşa, zise el, trăgându-şi partea din spate în sus. De obicei, îmi scot mai înainte pantalonii.
Kate scăpă un sunet firav.
— Întâi cizmele, spuse el pe un ton detaşat. Se întoarse cu spatele, se aplecă şi îşi scoase cizma din piciorul drept. Kate îşi ridică evantaiul chiar sub ochi. El se descălță şi de cealaltă cizmă şi se întoarse iar cu fața la ea.
— Acum, pantalonii… sau ciorapii?
Forma senzuală a buzelor lui era suficientă ca s-o facă să freamăte de dorință.
— Dacă mă întrebi pe mine, murmură ea, făcându-şi iar vânt cu evantaiul, aş zice că ciorapii.
El se aplecă din nou. Văzându-i gambele musculoase, inima începu să-i bubuie în piept.
Apoi rămase în fața ei, cu picioarele depărtate şi cu mâinile în şolduri.
— Şi-acum, pantalonii, zise el, cu o bucurie sălbatică în

ochi.

Ea ridică din sprânceană, de parcă nimic din ce putea el să-i arate nu-i stârnea interesul. Bineînțeles că ştia cum arăta un bărbat gol, măcar din studiul jenant – dar fascinant – al gravurilor din cartea lui Aretino.

Dar era cu totul altceva să se uite la mâinile lui Gabriel cum desfăceau iute şlițul de sub cămaşa lui albă. El o privea cu poftă.

— Să continui, doamnă? o întrebă la fel de curtenitor ca un cavaler din Evul Mediu.

— Da, zise ea şi îşi drese glasul, după care îi înfruntă privirea cu îndrăzneală. Fă-o!

Mâinile i se opriră pe şolduri, iar ochii lui îi frigeau pe-ai ei.

— Aş prefera să faci tu asta.

Lui Kate aproape că-i scăpă evantaiul din mână.

— Să îngenunchezi la picioarele mele, să-mi dai jos pantalonii, ca să mă poți atinge şi gusta după placul tău.

Kate înghiți în sec.

Nu-i treceau prin minte desenele lui Aretino, ci propria ei imagine, îngenuncheată în fața lui, dându-i jos pantalonii, aşa cum o făcea el acum. Să se aplece şi…

Cămaşa lui era strânsă în față. Ea se încruntă, încercând să-şi amintească şi cele mai mici detalii din acele gravuri. Asta era: erau mici. Şi asta…

— Se pare că ți-a atras atenția ceva, doamna mea, spuse el.

— Hm, făcu ea fără grație. Poți continua.

Îşi făcu vânt cu evantaiul. Cămaşa cea albă se ridică, îi acoperi prințului fața, apoi flutură prin aer şi căzu pe jos.

Kate rămase cu gura căscată, dar în spatele evantaiului, aşa că el nu o vedea. Gabriel o avea de trei ori mai mare decât

bărbații pictați de Aretino.

— Ești un pic mai mare decât cei din gravuri, șopti ea.

— Italieni, zise Gabriel, stând cu mâinile în șolduri și bucurându-se de privirea ei fascinată. Dar să vezi statuile din Florența. Unii bărbați sunt dotați ca niște băieței.

— Păi, făcu Kate, forțându-se să se uite în sus, dar asta nu-i dădea decât șansa să-i vadă și restul corpului, abdomenul plat, pieptul musculos, triunghiul de păr care se forma jos… *acolo.*

— Și acum, trebuie să mă îmbrac, o anunță Gabriel, întorcându-se detașat. I-am cerut servitorului să-mi pregătească haine de seară. Se va dansa diseară, ți-am zis?

Kate își mușcă buza când îl văzu din spate, cu umerii lați și talia îngustă. Chiar și fundul lui era musculos și ferm, spre deosebire de poponețul durduliu și rotunjor al lui Algie, așa cum și-l imagina ea.

— Da, zise ea cu glas pierit.

Gabriel se aplecă să ia costumul lăsat pentru el pe noptieră.

— Nu-mi pun întotdeauna chiloți, zise el pe un ton relaxat. Dar, când un bărbat poartă pantaloni de mătase, mi se pare normal. Mai ales dacă există vreo șansă cât de mică să impresioneze cu mădularul său.

Ea dădu din cap ca o păpușă proastă, în timp ce Gabriel își trăgea chiloții pe el, după care își luă ciorapii cu ceasuri brodate cu fir de aur.

— Ăștia sunt tare drăguți, reuși ea să spună, iar apoi își drese din nou glasul.

— De obicei, nu prea dau atenție la haine.

Gabriel își trase pe el niște pantaloni așa de strâmți, că se vedea prin ei orice proeminență. *Oricare* dintre ele.

— Nu poți purta așa ceva, murmură ea, înainte să se

gândească.

— Nu eşti de acord?

El îi zâmbi.

— Se vede… oricine poate vedea…

Făcu un gest spre partea din faţă.

Gabriel se bătu nepăsător pe coapse.

— Asta nu pleacă nicăieri până ies din cameră. Trebuie să cobor încet scările şi să mă gândesc la ceva al naibii de plictisitor.

Îşi trase pe cap o cămaşă vaporoasă, mult mai elegantă decât cea pe care o purtase înainte, cu un volan superb la gât.

— Trebuie să-ţi cer o favoare, doamnă, spuse el la fel de serios ca orice curtean.

— Da?

— Butonii.

Degetele îi alunecau şi îi tremurau în timp ce împinse rubinele prin butonierele de la manşete. Adevărul era că se simţea cuprinsă de dorinţă. Nu era deloc o emoţie potrivită pentru o tânără doamnă.

— Gata, spuse ea.

Vocea îi era răguşită şi gravă.

Gabriel se duse la oglindă şi îşi legă într-o clipă cravata; mâinile i se mişcau atât de repede, pliind, împăturind, îndoind şi legând, încât ea abia le putea urmări cu privirea.

— Cum îţi legi cravata? întrebă ea, încercând cu disperare să închege o conversaţie. Orice fel de conversaţie. Orice ar fi putut s-o oprească să-l dorească aşa de pătimaş, ca o adevărată femeie uşoară.

— Îmi fac nodul gordian, zise el. Nu e prea sus sau prea pretenţios ca să mă deranjeze la respiraţie.

— Algie mi-a spus că strică adesea patru-cinci cravate până să reuşească, spuse Kate. Încearcă să facă un *Trone d'amour*[7] dar el îi spune trâmbiţaş.

El se strâmbă.

— Arată ca un gâscan cu gâtul lung.

Apoi urmă o vestă de mătase, verde-închis ca marea, cu broderie neagră. În cele din urmă, îşi puse o haină din acelaşi material, pe cât de strâmtă, pe atât de strălucitoare.

Se încălţă cu o pereche de pantofi cu catarame.

— Poate ar trebui să-mi pun conduri, zise el, dar au talpa prea subţire pentru treptele astea de piatră aşa de reci.

Fără să se oprească, se întoarse la oglindă, îşi dădu pe spate părul negru şi des şi-l strânse într-o coadă lejeră. „Pudră?" se întrebă el în sinea sa şi se întoarse spre ea.

— Oare trebuie să-mi dau cu pudră? În fond, sunt în castelul meu.

— Cu siguranţă că majoritatea domnilor vor purta peruci, reuşi ea să îngaime.

Dintr-un bărbat gol, extrem de viril, el se transformase într-un prinţ din basme.

— Tatiana, prinţesa… ta, se va aştepta să porţi perucă.

— Nu pot să le sufăr. Nici pe capul meu *şi* nici pe al tău. O să meargă şi aşa. Îmi mai trebuie sabia, zise el, uitându-se în jur.

Îşi luă spada şi şi-o încinse la mijloc, sub haină.

Apoi veni în faţa ei, puse un picior înainte şi îi făcu o plecăciune curtenitoare.

— Frumoasa mea doamnă, mă tem că trebuie să te las acum.

Kate trase adânc aer în piept. Bărbatul din faţa ei era

7 Tronul dragostei (în original, în lb. Franceză)

întruchiparea eleganței, un exemplar splendid, cum nu mai existase niciodată în acest castel. Se ridică în picioare şi îi întinse mâna.

El o duse la buze, iar ea simți că limba lui o atinge ca un fier înroşit. Îi tremurau degetele. El o răsplăti cu un surâs mai frumos decât al unui înger.

— Mă întorc cât pot de repede.

Şi o luă spre uşă, iar pulpanele largi ale hainei îi fluturau în urmă.

Kate rămase pe loc, simțindu-se ca vrăjită. Nici nu plecase bine, că şi reveni, în ultima secundă.

— Am uitat, zise el. Ceva care să-i țină de urât musafirei mele cât sunt plecat.

Întinse mâna, luă o carte micuță cu coperte de catifea şi i-o aruncă. Ea o prinse din zbor, înainte să cadă.

— Bravo, Kate! o felicită el, cu un zâmbet ciudat pe buze. Ştii câte femei ar fi țipat şi ar fi lăsat cartea să cadă?

Uşa se închise fără zgomot în urma lui.

Kate mai rămase nemişcată câtva timp, apoi se uită în jos, la carte. Mângâie catifeaua cu degetele, apoi o deschise încetişor şi citi titlul de pe prima pagină.

Şcoala lui Venus.

Capitolul 31

După ce coborî primul rând de trepte din turn şi încercă să-şi potolească bătăile inimii, Gabriel se opri. Mădularul lui amenința să rupă mătasea pantalonilor şi singurul lucru la care el se putea gândi era felul în care deschisese Kate gura şi rămăsese fără grai când îl văzuse gol.

Nu o speriase. Era genul de femeie la care visau toți bărbații, genul care nu se făcea ghem sub cuvertură aşteptând să-şi facă datoria conjugală, ci o femeie cu care să-ți petreci toată viața, la care să descoperi mereu ceva nou, să nu te plictiseşti niciodată, să fii tot timpul vrăjit de ea şi s-o doreşti.

El îşi sprijini capul de zidul de piatră. Inima îi bubuia în piept, îndemnându-l să se întoarcă la ea, să apară deodată în uşă, să-i acopere gura cu a lui şi…

Dar ea nu era a lui. Nu putea fi a lui. Crudul adevăr îi pătrundea încet în inimă, ca ploaia înghețată descrisă de Dante în *Infernul.*

Nu putea fi a lui, pentru că el trebuia să întrețină nenorocitul ăla de castel. Iar asta însemna că trebuia să-şi mute fundul lui drăguț şi s-o întâmpine pe Tatiana, femeia poleită cu aur din Rusia.

Trebuia să-şi aştearnă un zâmbet pe față şi s-o vrăjească la dineu. Să danseze tot timpul numai cu ea. Iar a doua zi, la bal, să deschidă dansul cu ea la braț.

Urmau să se căsătorească în luna de după bal, după ce se celebra logodna… dacă totul mergea bine. Sigur că totul avea să meargă bine.

Nu mai avea nicio problemă cu pantalonii. Se uită în jos, îşi netezi un pliu şi începu să coboare treptele.

Dar mai avea noaptea asta, ultima noapte care era numai a lui.

Avea să stea la cină până se serveau câteva feluri de mâncare, iar apoi va găsi o scuză ca să se întoarcă la Kate.

Pe față îi apăru un surâs.

Avea planuri.

Imediat ce-l văzu coborând scările, Wick închise uşa de la

salon după el.

— Pe unde naiba ai umblat? îi şopti el furios. Prințesa a sosit de mai bine de o oră, iar tu ar fi trebuit să fii aici, s-o întâmpini. Unchiul ei a fost vizibil nemulțumit.

— Îmi pare rău, zise Gabriel.

— Prințul Dimitri nu pare un om iritabil, dar a fost un afront față de el să nu apari, cretinule.

— O să-mi cer scuze.

Wick îşi miji ochii la el.

— Nu mă întrebi cum arată viitoarea ta mireasă?

Gabriel scutură din cap.

Wick spuse ceva printre dinți, apoi cu voce tare:

— Că veni vorba, atât prințul Dimitri, cât şi nepoata lui vorbesc bine engleza. Vă va însoți prințesa Sophonisba. Prințesa Maria-Tereza va rămâne astă-seară în camerele ei.

— Ce naiba, de ce să stea cu noi mătuşa Sophonisba?

— Şi-a machiat ochii aşa de abundent, că n-o să vadă nici ce mănâncă. Are obiceiul să dea pe gât mult coniac, zise Wick, apoi îşi coborî vocea: Dar cu Kate ce-ai făcut?

— E în camera mea. Citeşte, nu face nimic altceva.

— Nu mi-am închipuit niciodată că ai să faci aşa ceva, țipă Wick furios. Dacă nu mi-ai fi frate, aş pleca din casa asta şi…

— N-am făcut nimic, spuse Gabriel printre dinți. Pentru Dumnezeu, Wick, crezi că i-am răpit fecioria? izbucni el. Crezi că sunt genul ăsta de om?

— Nu zbiera. Poate să vină oricine pe scara asta. Dacă nu ai asemenea gânduri, ce naiba caută în camera ta?

Gabriel îşi ridică mâna dreaptă aproape fără să-şi dea seama şi îşi trase o mănuşă pe ea.

— Citeşte, ți-am mai spus. Nu face nimic altceva.

Wick se uită cu atenție la el.

— La naiba!

— Asta e, zise Gabriel pe un ton detaşat. Am întâlnit-o pe aleasa mea, singura femeie care contează pentru mine. Iar acum, după ce-am întâlnit-o, mă duc să-mi întâmpin soția.

Wick făcu un gest brusc.

— Nu!

— Aşa e viața, Wick, spuse Gabriel, punându-şi şi cealaltă mănuşă. Nu e întotdeauna dreaptă. Tu ar trebui să fii primul care să ştie acest lucru. În caz că te întrebi, să ştii că scumpa mea Kate înțelege de ce trebuie să mă însor cu Tatiana. Din câte ştiu, a muncit şapte ani ca o sclavă pentru mama ei vitregă, fiindcă nu se îndura să-i lase pe servitorii şi arendaşii tatălui ei la mila acesteia.

— Atunci însoară-te cu ea. Adu-i pe servitori aici ca să completăm echipa.

— De-abia pot hrăni leul, zise Gabriel, îndreptându-şi sabia. Nu mă trata ca pe o fecioară nefericită în dragoste, Wick. Trebuie să mă însor cu o femeie plină de bani şi chiar asta am de gând să fac.

— Ne descurcăm noi, îl încurajă Wick. Nu face asta.

— Şi cum am să-i întrețin pe toți? Cine are să cumpere coniac pentru Sophonisba, carne pentru leu, lumânările şi cărbunii de care avem nevoie să trecem peste iarnă?

— Vor ieşi bani din fermele arendaşilor, începu Wick.

Gabriel scutură din cap.

— Am petrecut multe ore aplecat peste cărți. Cu timpul, fermele vor aduce profit. Dar au fost neglijate. Casele au găuri în acoperiş, sacristia bisericii din sat s-a prăbuşit anul trecut. Din câte ştiu, copiii rabdă de foame. Nu numai asta, dar, dacă

rup logodna, va trebui să-i plătesc Tatianei despăgubiri. Mi-ar trebui o zestre de trei ori mai mare.

Comentariul lui Wick a fost scurt, dar rostit din inimă.

— O s-o uit pe Kate după ce mă voi însura.

Îl privi pe Wick drept în ochi, spunând acestea.

N-avea s-o uite niciodată.

Şi ştia şi Wick acest lucru.

— Nu ți-am spus niciodată ce onorat sunt că mi-eşti frate.

Gabriel schiță un zâmbet.

— Şi eu simt la fel.

De-abia intră în salon, când uşa din spatele lui se deschise din nou şi se auzi vocea tunătoare a lui Wick.

— Altețа Sa regală, prințesa Tatiana. Alteța Sa regală, prințul Dimitri.

Gabriel îşi scoase pieptul înainte şi se întoarse să-şi înfrunte soarta.

Tatiana stătea în prag. Purta o rochie elegantă din mătase crem, brodată cu buchete de flori. Ochii îi erau mari şi umezi; buzele, ca petalele de trandafir. Era dulce ca o bomboană, cu pielea ei albă ca laptele şi buclele negre şi mătăsoase.

Gabriel înaintă spre ea și făcu o plecăciune adâncă. Ea se înclină în fața lui, cu toată grația caracteristică unei doamne de la curtea Franței. El îi sărută mâna, iar ea îi zâmbi dulce, deşi un pic sfioasă.

Dacă s-ar fi deschis cerurile şi o voce tunătoare ar fi spus: Asta *e mireasa ta,* el nu s-ar fi mirat.

Tatiana era o femeie extrem de seducătoare. Deşi era serioasă, decolteul ei adânc o făcea demnă de dorit. Nu avea câtuşi de puțin nevoie de corset. Era tot ce nu era Kate: atrăgătoare, foarte atrăgătoare şi bogată.

El se aşteptase s-o urască, dar acum, nu putea. Nu i-a trebuit mai mult de-o privire fugitivă ca să-şi dea seama că era foarte blândă. N-ar putea niciodată să țipe la el ca o scorpie, nu era felul ei de-a fi.

Unchiul ei, Dimitri, zâmbea cu gura până la urechi şi se muta de pe un picior pe altul.

— Am mai fost în castelul ăsta, zise el cu un accent puternic, am făcut o vizită aici când eram flăcău, iar castelul îi aparținea lordului Fitzclarence. I-am spus fratelui meu că acest castel merită să-i revină Angliei.

Nenorocitul ăsta de castel, se gândi Gabriel, chiar pe când zâmbea şi făcea altă plecăciune.

— Aş fi vrut să te văd azi după-amiază, zise Dimitri, aruncându-i lui Gabriel o privire răutăcioasă.

— Îmi cer scuze. N-am ştiut de sosirea voastră.

— Fetița asta e lumina ochilor tatălui ei, anunță Dimitri.

Un sunet scurt ieşi din gura Tatianei; era roşie de jenă, Gabriel se înclină din nou în fața ei şi îi zâmbi ca s-o liniştească.

— Trebuie să spun că ea e porumbița mea, preciză Dimitri. Suntem din regatul Kuban, înălțimea Voastră. Nu cred că ai auzit prea multe despre el.

— Nu, spuse Gabriel, dar…

Dimitri îl întrerupse.

— Fratele meu i-a ajutat pe cazaci să se stabilească în zona Mării Azov. Aşa că nu suntem prinți de generații.

Gabriel dădu din cap cu respect. Wick îi făcea semne din spate, dându-i de înțeles că trebuia să se aşeze în fruntea procesiunii ce se va îndrepta spre sala de ospețe.

— Dacă înțeleg eu bine, spuse Dimitri, tatăl ei nu vrea să-i

impună această căsătorie. Dacă Tatiana te place, va rămâne cu dumneata. Dacă nu, vom pleca cu tot cu zestre şi n-o să cerem despăgubiri pentru ruperea logodnei.

Când zâmbi, i se dezveliră dinții, iar Gabriel văzu, deodată, un războinic cazac în omul îmbrăcat în catifea albastră.

Făcu încă o plecăciune. Din fericire, în acea clipă, Wick îl atinse pe umăr, aşa că se întoarse spre Tatiana şi-l oferi brațul.

— Pot să te însoțesc în sala de ospețe?

Ea îi zâmbi din nou, iar el observă că, deşi era sfioasă, frica nu o paraliza. Într-o zi, va deveni o femeie calmă şi sigură pe ea. Într-un cuvânt, o adevărată prințesă.

După ei veneau prințul Dimitri, la braț cu mătuşa lui Gabriel, prințesa Sophonisba, urmați pe drumul spre sala de ospețe de un alai întreg de bijuterii, catifele şi mătăsuri. Femeile erau superbe, ca nişte bomboane apetisante. Bărbații erau dichisiți şi eleganți, ca nişte adevărați aristocrați.

Dar singura persoană pe care voia s-o vadă, cu care voia să ia cina, era sus, purtând o rochie simplă, o perucă roz şi o pereche de sâni de ceară.

Mătuşa lui Gabriel, Sophonisba, era o vrăjitoare țâfnoasă, fără pereche. Fratele lui, Augustus, n-o putea suferi, aşa că o aruncase pe o corabie cu aceeaşi satisfacție ca şi pe leu.

Prințul Dimitri a fost atras de lady Dagobert într-o discuție despre curtea portugheză, care ar trebui să rămână la Rio sau să se întoarcă în Portugalia, aşa că Gabriel a fost lăsat să înfiripe o conversație cu Tatiana.

Numai că Sophonisba era prea bătrână ca să țină seama de etichetă, care îi dicta să nu se bage nepoftită în conversație, aşa că o bombarda pe Tatiana cu o mulțime de întrebări, de pe locul de vizavi.

— Eşti cea mai mică dintre cei patru copii, nu-i aşa? spuse Sophonisba, pe când se luau de la masă primele feluri. Ea făcu o pauză ca să se scarpine sub perucă. Noi am fost opt. Camera copiilor parcă era casă de nebuni.

Tatiana zâmbi şi murmură ceva. Era clar că avea o inimă bună, aşa că, deşi era puţin surprinsă de lipsa de maniere a mătuşii lui Gabriel, asta nu-i afecta purtarea curtenitoare.

— Eşti o fată drăguță, zise Sophonisba, luând cu mâna un copan şi rozându-l, de parcă nu auzise în viața ei că există furculițe. Ce te tot uiți? se răsti ea la Gabriel. Dacă şi regina Margherita mănâncă aşa, eu de ce n-aş face-o?

Tatiana chicotea.

— La *Regina* Margherita *mangia il pollo con le dita*, îi spuse Sophonisba. Poți să traduci asta, fetițo?

— Nu sunt prea bună la italiană, răspunse Tatiana, dar cred că înseamnă că regina *Margherita mănâncă puiul cu mâna.*

— Bravo! o lăudă Sophonisba. Câte limbi străine ştii?

— Eu şi fratele meu ne-am trimis copiii la şcoală în Elveția, afirmă prințul Dimitri, prinzând din zbor întrebarea. Tatiana e una dintre cele mai deştepte fete din neamul nostru, a învățat vreo cinci limbi, nu-i aşa, găluşcă?

— Unchiule Dimitri! exclamă ea.

— Nu-ți mai spun găluşcă dacă nu-ți place, zise prințul, zâmbind aşa de larg, încât Gabriel îi văzu toate golurile din gură. Nouă, ruşilor, ne plac găluştile, sunt mai de preț decât rublele.

Tatiana îşi dădu ochii peste cap.

— Ştii, eu n-am fost niciodată căsătorită, zbieră Sophonisba.

Ea îi dădu un ghiont lui Gabriel, care sări ca ars. Gândurile lui se îndreptau iar spre Kate.

— Ticălosul acela, tatăl acelui tip, fratele meu, n-a fost de acord cu nicio cerere în căsătorie pe care am primit-o. N-am putut să accept niciun bărbat!

Aruncă o privire furioasă mesenilor, de parcă ar fi provocat pe cineva s-o contrazică.

Adevărul era că Sophonisba fusese promisă de soție unui prinț din Germania, dar după ce sosise la curtea lui şi petrecuse o zi sau două cu ea, fugise de ea ca dracul de tămâie. Fusese trimisă înapoi acasă, ceea ce reprezentase o adevărată ruşine, iar marele duce n-a mai încercat niciodată să-i aranjeze o căsătorie.

— Înălțimea Sa fost o mare frumusețe, îi spuse Gabriel Tatianei.

— Şi încă sunt, zise repede Sophonisba, Frumusețea unei femei nu depinde numai de tinerețe.

Tatiana încuviință supusă.

— Bunica spunea mereu că frumoasele de pe vremea ei erau aşa de acoperite cu pudră şi cu alunițe, că nimeni nu putea fi sigur dacă e o femeie sau o iapă sub toate astea.

Se lăsă o clipă de tăcere. Sophonisba avea vreo patru, Cinci alunițe false lipite de fața pudrată. Una se dezlipise şi-i atârna de obraz.

Tatiana deschise gura şi se înroşi ca un amurg de toamnă.

— Nu că m-am referit câtuşi de puțin la înălțimea Voastră, îngăimă ea.

— Nici nu mă născusem încă pe vremea când era bunica ta tânără, minți cu neruşinare Sophonisba, care nu avea mai puțin de şaptezeci şi cinci de ani. Habar n-am despre ce vorbea, îşi întoarse capul şi zbieră în direcția lui Dimitri:

— E curată prostie ce spui despre spanioli. N-au nicio

galeră rapidă.

— Vă cer scuze, se auzi o voce calmă din partea dreaptă a lui Gabriel.

— Mătuşa mea nu se supără, zise el, zâmbindu-i Tatianei. Era prea tânără pe-atunci.

— Fac gafe câteodată, şopti ea.

— Prinţe! strigă mătuşa, întrerupând acest schimb de cuvinte pe cât de încântător, pe atât de plicticos. Nu-i prea frumos ce spun, dar vezica mea e pe cale să explodeze.

Gabriel se ridică în picioare.

— Vă rog să mă scuzaţi, le spuse el mesenilor, prinţesa suferă de o boală, aşa că am s-o duc în camerele ei.

— Nu e boală, ci doar vârsta, zise Sophonisba, agitându-şi bastonul spre Wick.

El veni imediat, îi trase scaunul şi o ajută să se ridice de la masă.

— Tu eşti cel mai bun dintre toţi, îi spuse, ca de obicei, Sophonisba. Îl ciupi de obraz, apoi aruncă o privire triumfătoare de jur-împrejurul mesei. Deşi e copil din flori, e la fel de prinţ ca şi frate-său.

Lady Dagobert se înroşi ca sfecla la auzul acestei lipse de bună-cuviinţă, dar prinţul Dimitri arăta de parcă s-ar fi stăpânit să nu surâdă, ceea ce îi făcea cinste.

Pe când Wick o ajuta pe Sophonisba să-şi îndrepte fustele şi să-şi ţină bastonul cum trebuie, Gabriel se aplecă spre Tatiana.

— Vezi, îi zise el încet, nimic din ce-ai putea spune tu nu mă va face niciodată să roşesc.

Ea ridică privirea spre el şi în obraji îi apărură gropiţe. Ar fi fost o prinţesă minunată, care nu s-ar fi pierdut cu firea nici în faţa Sophonisbei. Pe deasupra, ştia şi limbi străine.

Era perfectă.

Camerele mătuşii erau la primul nivel al turnului. Totuşi, le-a luat mai bine de douăzeci şi cinci de minute să ajungă la uşa ei, deoarece bătrâna se oprea des ca să-şi frece glezna şi să se plângă de treptele înalte de piatră, de umezeală şi de felul în care o ținea de braț – prea țeapăn pentru gustul ei, spunea ea.

Imediat ce închise uşa în urma ei, Gabriel se întoarse şi urcă în fugă scările.

Lipsise aproape două ore, aşa că draga de Kate avusese destul timp să studieze toate gravurile din cartea lui Aretino.

Capitolul 32

În acest timp, în camera lui Gabriel, Kate deschisese micul volum pornografic, privise cu destulă atenție imaginile ca să i se confirme faptul că bărbații lui Aretino erau slab dotați în acele zone esențiale, în comparație cu Gabriel, apoi îl închisese. Nu avea nicio dorință să privească gravuri cu bărbați şi femei încolăciți în pat. Sau pe un scaun, sau în altă parte.

Avea în minte corpul lui Gabriel şi n-o interesa nimic altceva.

Puse cartea deoparte şi se îndreptă spre masa cea mare din fața ferestrei. Gabriel uitase să-i arate vasul în care erau ținute, cândva, jucăriile unui copil, din care probabil că nu mai rămăseseră decât nişte cioburi aranjate cu grijă. La dreapta acestora era o foaie de hârtie plină de însemnări, frumos scrise, despre acel vas.

Dar se mai aflau şi alte lucruri pe masă. Era şi un evantai, altul decât cel pe care i-l aruncase Gabriel. Părea şi mai vechi,

iar hârtia se cojea printre nervurile fine de lemn.

Mai era acolo şi o carte intitulată *Cele mai stranii aventuri care s-au întâmplat vreodată fie în trecut sau în prezent*, o grămăjoară de monede de bronz, deformate şi, sigur, foarte vechi. Un grafic care părea să calculeze mişcarea celor şapte planete şi un flacon micuț pe care scria *Diacatholicon Aureum*. Curioasă, Kate îl luă în mână, îi scoase dopul şi mirosi conținutul, dar nu-şi dădu seama ce era.

În cele din urmă, găsi acolo o revistă de specialitate, cu titlul *Antichități* ionice, se întoarse la scaunul tapițat cu catifea şi începu să citească. Cu douăzeci de minute mai târziu, după ce parcursese o dezbatere amănunțită şi documentată despre *Les Edifices Antiques de* Rome[8], se întinse în pat.

Avea să se trezească în clipa în care va auzi paşii lui Gabriel pe treptele de marmură, în clipa în care uşa se va deschide. O să sară imediat din pat, pentru ca el să nu creadă că îl invită acolo cu ea.

Când Gabriel deschise uşa da la camera lui, Kate era ghemuită în mijlocul patului, ca o pisicuță. Peruca i se strâmbase şi de sub ea îi căzuseră pe față şuvițe strălucitoare de păr. Îşi scosese condurii, dar în rest, era îmbrăcată exact aşa cum fusese când o lăsase el.

Era al naibii de frumoasă. Pielea îi era de culoarea mierii. A Tatianei, era precum sideful. Obrajii Tatianei erau plini şi făcea gropițe. Ai lui Kate supți, numai piele şi os. Buzele Tatianei erau cărnoase şi moi; Kate dormea agitată, iar buza de jos îi era roşie ca rubinul, de parcă şi-ar fi muşcat-o în somn.

După ce-i aruncă o singură privire, mădularul stătea să-i

8 1 Edificiile Romei antice (în original în lb. Franceză)

rupă pantalonii. Gabriel îşi întoarse ochii şi scoase un geamăt abia perceptibil.

Avea o noapte la dispoziție, doar o noapte.

Ducându-se fără să facă zgomot în zona despărțită printr-o draperie, deschise o uşiță de lemn care îi ajungea doar până la talie, intră şi sună din clopoțelul al cărui clinchet se auzea la bucătărie.

După o clipă, auzi hurducăitul liftului care urca. Aşteptă să ajungă sus, apoi scoase de acolo o găleată cu apă fierbinte şi deşertă conținutul în cadă, dădu drumul la frânghie şi trimise găleata din nou la bucătărie.

Se stropi un pic când luă următoarea găleată şi îşi dădu seama că nu se putea întoarce jos cu hainele ude, nu numai la cină, dar mai ales la dans.

Cu grijă şi rapiditate, cu acea meticulozitate cu care făcea totul, îşi scoase haina, vesta, cămaşa şi pantalonii, aranjându-le pe toate pe un scaun. Îşi lăsă pe el doar chiloții; era rândul lui Kate să rămână goală în fața lui.

După câteva clipe, se uită satisfăcut la camera de baie. Pusese peste tot lumânări aprinse şi un pahar cu vin aproape de cadă.

Cu nişte prosoape pe braț, se duse lângă pat şi se aşeză cu grijă alături de Kate. Acum, avea chipul destins, iar buzele schițau un surâs, de parcă tot ce o frământase până atunci pierise, lăsând-o să viseze frumos.

Trase de un ac din părul ei. Ea nu se mişcă. Mai scoase unul, apoi încă unul, până nu mai rămase niciunul pe care să-l vadă. Apoi încercă să-i scoată încet peruca, dar aceasta nu se clinti.

Ea flutură din gene şi el crezu că era pe cale să se trezească,

dar ea doar se întoarse pe-o parte, aşa că îi putea vedea un umăr şi spatele.

De fapt, Kate încerca din răsputeri să-şi regleze respirația şi se întreba disperată ce să facă. Îi zărise pe sub pleoape pieptul gol aplecându-se deasupra ei.

Simți o dorință năvalnică să deschidă ochii şi să-i încolăcească gâtul cu brațele. Dorea să tragă corpul acela frumos peste al ei şi să-şi plimbe degetele pe pieptul şi pe spatele lui. Focul mistuitor din inimă îi răspândea flăcări în picioare.

Dar ascultă de glasul rațiunii şi rămase nemişcată, cu ochii închişi, încercând să-l convingă pe Gabriel că dormea încă. Îi era frică.

Îi scosese cu prea multă blândețe acele din păr, de parcă îi era teamă să n-o trezească.

Era prea frumos, aşa, cum stătea lângă ea, aproape gol, în lumina aurie a lumânărilor.

Era prea mult pentru ea, el era totul. Deodată, deveni dureros de conştientă de lucrul care-o făcea să se teamă de el. O înspăimânta ideea unei vieți goale, fără acest prinț. Că el era totul pentru ea, că fără el, s-ar putea foarte bine întoarce la Mariana ca să-şi petreacă viața nefericită protejându-i pe arendaşi.

— Kate, murmură el, iar ea îşi dădu seama că buzele lui erau pe gâtul ei, că îi dădeau deoparte părul şi înaintau spre ureche.

— E timpul să-ți faci baia. Ți-am pregătit o cadă cu apă fierbinte.

— Ah… bună, zise ea prosteşte, dar nu se întoarse spre el.

Îi scosese peruca şi îi mângâia părul cu o mână. Era aşa de

bine, că se lăsă în voia lui, cu ochii închişi, simțind doar atingerea senzuală a degetelor lui.

Apoi, îşi dădu brusc seama că-l lăsa să facă prea mult şi încercă să-l oprească – dar era prea târziu. Degetele lui sprintene îi şi descheiaseră toți nasturii din spatele rochiei. Ea se ridică în capul oaselor, ținându-şi corsajul cu mâna.

— Gabriel! spuse ea amenințătoare, mijindu-şi ochii la el.

— Mi-ai promis că te pot săruta oriunde, zise el, vârându-şi un deget în corsaj şi trăgând uşor de el.

— Nu-mi amintesc să fi zis aşa ceva! Şi de ce n-ai haine pe tine?

— Am chiloții, se apără el, apoi adăugă pe un ton prefăcut: în afară de partea din mine care nu mai e acolo.

Ea se uită în jos destul de mult timp ca să vadă că, într-adevăr, acea parte din el ieşea țanțoşă din betelie.

— N-ar trebui, protestă ea, dar în acel moment, el se aplecă şi îşi lipi gura de a ei. Chiar şi aşa, ea continuă să vorbească, dar cuvintele de-abia i se mai auziră când limba lui o atinse pe buze.

— Ți-aş putea săruta gura dulce toată noaptea, şopti el.

Kate îşi spuse în sinea ei că sărutări îi şi promisese. Da, era adevărat, dar nu se gândise că el avea să fie gol… Bine măcar că avea chiloții pe el. Chiar dacă nu păreau să-l acopere acea parte.

Îi cedă doar foarte puțin şi îi încolăci gâtul cu brațele. El reacționă imediat, acoperindu-i gura deschisă şi trăgând-o la pieptul lui gol. Kate se topi de plăcere, era o senzație atât de copleşitoare, că începu să tremure toată. El o sărută până când în adâncul ființei ei se aprinse un foc, ale cărui flăcări i se răspândiră în picioare.

— Gabriel, eu… şopti ea.

— Şşş, dulcea mea Kate, zise el, trăgându-se înapoi. Am de gând să-ți scot rochia acum. Fără să mai aştepte un răspuns, îi trase încet rochia în sus, peste sâni şi peste corsetul cu pernițe de ceară.

— Brațele mele, murmură ea. Nu mă pot mişca.

— Sărutul meu, spuse el, iar vocea lui înteți focul din ea. Era aspră, de parcă se stăpânea cât putea el de mult. Nu-i eliberă brațele.

Ea îi urmărea mâinile dibace care îi desfăceau corsetul. Pernițele au fost azvârlite la pământ; sânii, ridicați şi strânşi în corset, i-au căzut în mâini ca două mere coapte.

El îngheță pentru o clipă, apoi îi trase cămăşuța peste sâni. Era din mătase subțire ca borangicul.

— O, Doamne! zise el cu o voce care venea din adâncul ființei sale. N-am văzut în viața mea ceva atât de frumos. Niciodată!

Kate deschise gura de parcă ar fi vrut să spună ceva, dar nu reuşi, pentru că Gabriel îi atinsese încet un sfârc cu degetul mare. Focul mocnit din picioare începu să ardă cu vâlvătaie. Scoase un țipăt înăbuşit.

— Trebuie să te gust. Cu o mişcare rapidă, i-a apucat cămăşuța şi i-a smuls-o. Mătasea s-a rupt la fel de frumos ca o piersică tăiată în două.

— Gabriel! țipă ea, fiind conştientă că el n-o auzea.

El se uita lacom la sânii ei, cu ochii aruncând văpăi.

În mâinile lui, sânii ei nu mai păreau prea mici. Nu păreau să aibă nevoie de pernițe care să-i ridice. Erau plini şi rotunzi, aveau exact forma potrivită.

Apoi el şi-a aplecat capul şi ea a simțit cum pe sân o ating

buzele lui. Văzuse în gravurile lui Aretino – bărbați care sugeau sânii femeilor ca bebeluşii. Strâmbase din nas şi întorsese pagina, convinsă că italianul zugrăvise acolo o perversiune caraghioasă.

Dar, când gura lui Gabriel o atinse, o inundă un val de plăcere care nu se asemăna cu nimic din ce simțise în viața ei. I se opri respirația şi scoase un strigăt din adâncul gâtlejului. Gabriel sugea mai tare, iar cu degetul mare îi freca sfârcul celălalt; Kate nu mai era în stare să se gândească la nimic şi îşi arcui corpul în sus, iar de pe buze îi țâşni un geamăt.

— Ştiam eu, şopti el cu vocea răguşită. Ridică suficient capul pentru ca ea să vadă satisfacția nebună din ochii lui. Eu…

Dar nu-şi termină gândul, căci îşi îndreptă atenția asupra sânului neglijat până acum. Cât despre Kate, ea nu era în stare să spună nimic, n-avea putere să facă altceva decât să se zvârcolească sub el, gâfâind.

Când el ridică din nou capul, ei îi tremura tot corpul, iar picioarele i se înfiorau.

El o sărută iar pe gură, cu lăcomie, făcând-o să se lipească de el, răvăşită de senzații şi de dorință.

Când s-a dezlipit de el, a ştiut că voința îi era frântă, că nu mai putea să gândească pragmatic, dacă putuse vreodată.

— Lasă-mă să răsuflu, îl rugă ea cu vocea răguşită, plimbându-şi ochii pe pieptul lui… pieptul pe care nu putea să-l atingă, pentru că brațele îi erau încă prinse în rochie.

El se dădu la o parte fără să zică nimic, dar ea observă că el se chinuia să tragă aer în piept.

Kate se ridică iute din pat. Îşi eliberă brațele din mânecile rochiei, dar şi-o ținu în talie, lăsându-l s-o admire cu privirea

lui arzătoare.

— Ce-i frumos şi lui Dumnezeu îi place, zise ea, cu un zâmbet înflorindu-i pe buze.

El făcu ochii mari, iar ea lăsă încet, foarte înceţi să-i cadă rochia la pământ. Gabriel îi rupsese cămăşuţa până în talie, aşa că şi-o scoase de pe umeri, dar nu o aruncă, ci şi-o ţinu pe sâni, trăgând-o încet de pe sfârcuri, înfiorându-se la atingerea mătăsii de acele părţi umezite de gura lui.

Gabriel făcu o mişcare, de parcă ar fi vrut să se dea jos din pat, dar ea îl opri cu o privire.

— Tu te-ai dezbrăcat, spuse ea, coborându-şi mâna de la gât la sânul drept, apoi la cămăşuţa de mătase care-i ajunsese pe şolduri.

— Te rog, zise el răguşit.

Dând cu piciorul rochiei pe jos, ea îi întoarse spatele şi, unduindu-şi trupul, se îndreptă spre masă.

— Pari înfierbântat, Alteţă. Poate că ai nevoie de evantai.

Luând de pe masă evantaiul pe care i-l dăduse el cu câteva ore în urmă, se întoarse alene spre pat.

— Eu îl folosesc mereu când mi-e prea cald, spuse ea cu o voce cântată, îl deschise şi îşi făcu vânt pe faţă.

Apoi, mai jos, pe sâni. Şi mai jos, cămăşuţa i se văluri de la adiere.

— Nu ştiu de ce, zise ea, mi-e aşa de cald acum.

— Kate, oftă Gabriel. Nu eşti virgină, nu? Zi-mi că nu eşti virgină.

Zâmbetul i se şterse de pe faţă şi scăpă evantaiul din mână.

Gabriel sări din pat, de parcă era posedat, şi o luă în braţe.

— N-am vrut să sune aşa.

Kate încercă să spună ceva, dar senzaţia corpului lui lipit

de-al ei îi răpi orice logică, aruncând-o în vâltoarea dorinței. Îi simțea trupul tare şi provocator, vibrând de poftă, şi i se înmuiară genunchii.

— Eşti fecioară. Ştiu că eşti fecioară şi te respect pentru asta, îi spunea Gabriel, cu gura în părul ei. Nici n-am crezut altceva, iubito. A fost doar o vorbă în vânt, spusă de un bărbat care-ar fi vrut ca lucrurile să stea altfel.

Ea se lipi de pieptul lui, simțindu-şi inima cum îi bate nebuneşte.

— Îți doreai să fiu o târfă, ceea ce şi sunt, şopti ea. Îşi simți stomacul strângându-se de excitare. Îşi ridică puțin capul ca să-i vadă ochii. În seara asta, eşti doar un bărbat, îți aminteşti ce-ai spus?

— Nu ştiu dacă o să mai trăiesc după seara asta, zise el cu asprime în glas.

Pe buzele ei înflori un zâmbet şi se trase din brațele lui.

— N-am terminat cu dezbrăcatul. Vrei să mori înainte s-o fac?

— Nu, zise el gâtuit.

Într-un fel sau altul, biata ei cămăşuță i se lipise de şolduri. Scuturându-se puțin, Kate o lăsă să-i alunece pe picioare, peste zona ei cea mai intimă, acoperită cu păr de culoarea mierii.

Apoi îşi ridică brațele şi îşi scoase ultimele ace de păr. Coama i se revărsă pe spate, numai inele şi bucle, deasă şi mătăsoasă. Îşi trecu degetele prin păr, dând drumul şuvițelor, bucurându-se de felul în care i se ridicau sânii.

— Eşti aşa de frumoasă, murmură Gabriel foarte încet.

— Cred că a sosit timpul pentru baie, zise ea, întorcându-se cu spatele la el. Apoi se opri şi se uită la el peste umăr. Chiar

ai zis că mi-ai pregătit baia?

El nu părea în stare să vorbească, în schimb sări în fața ei şi trase draperia care ascundea camera de baie.

— Ce frumos! strigă Kate, când văzu cada plină cu apă din care ieşeau aburi, lumânările care răspândeau o lumină aurie pe catifeaua draperiei, pe suprafața apei, pe corpul ei.

Făcu un pas înainte şi îşi băgă în apă degetul mare de la picior, apoi, oftând de plăcere, intră în cadă, dându-şi părul pe spate, în aşa fel încât să-i atârne peste marginea ei.

Singurele zgomote din cameră erau clipocitul apei şi respirația greoaie a lui Gabriel. Ea nu se putu abține să nu zâmbească. Dacă ea, Katherine Daltry, se hotăra să devină o destrăbălată, atunci avea să fie cea mai bună din castel.

— Săpunul, ceru ea, întinzând mâna.

Gabriel i-l puse în palmă fără să scoată o vorbă.

— Ce parfum minunat are, spuse ea, mirosindu-l. E de măr?

— De flori de portocal, o corectă el.

Vocea lui era misterioasă şi vicleană.

Ea se ridică doar cât să-şi săpunească brațul stâng.

— N-ar trebui să te îmbraci ca să mergi jos? îl întrebă ea. Mi-e teamă că toată lumea se va întreba unde eşti.

Ochii lui priveau fix la mâinile ei, în timp ce ea îşi săpunea brațul drept.

— Gabriel? îl întrebă ea cu inocență, lăsându-şi mâinile să-i zăbovească pe sâni. Sunt sigură că ai spus că vei veni şi vei pleca. Acesta era planul tău, nu?

Privirea lui era atât de lacomă, de fierbinte, încât se miră că apa nu se evaporă.

— Tu, spuse el şi-şi drese glasul, de ce nu termini cu spălatul ca să plec? Poate vrei să te ajut?

Ridică un picior din cadă şi îşi spălă încetişor degetele de la picioare, plimbându-şi mâna pe picior.

— Cred că da, zise ea, aruncându-i o privire pe sub gene. Ai putea să mă ajuți cu celălalt picior.

Era altfel când mâinile puternice ale unui bărbat îi dădeau cu săpun pe picior.

Iar Gabriel nu înțelegea prin picior acelaşi lucru ca ea. Kate se aşeză din nou în cadă, bucurându-se de senzația plăcută a degetelor lui care îi masau coapsa şi care se mişcară mai sus, apoi şi mai sus.

Se ridică în capul oaselor.

— Gabriel!

— Taci, draga mea, spuse el. Iar apoi începu să o mângâie. Acesta nu era un sărut…

Trebuia să-l oprească. În schimb, îşi desfăcu şi mai mult picioarele, parcă îndemnându-l să continue. Ceea ce-i făcea îi afecta, cu siguranță, stăpânirea de sine. Bunul ei simț, voința ei, tot ceea ce o făcea puternică – toate o părăsiră. Tot ce mai rămăsese era un trup care se bucura de atingerea lui şi care se arcuia spre el.

Cu cealaltă mână îi prinse un sân, iar ea dădu capul pe spate şi țipă de plăcere. Mâinile lui erau ca focul, incitând-o, chinuind-o şi mângâind-o.

— Eu… îngăimă ea, tăindu-i-se răsuflarea.

El îi vârî un deget în cel mai intim loc al ei timp de o secundă zdrobitoare, iar ea simți că explodează, strigă, îl cuprinse cu mâinile de gât, iar trupul i se zgudui de plăcere la fiecare mişcare.

Kate îşi reveni încetişor, dându-şi seama că brațele ei umede erau în jurul gâtului lui Gabriel şi că ținea ochii închişi. El îşi

scoase degetele dintre pliurile moi, pe care le mai atinse o ultimă dată, trimițându-i fiori prin tot corpul.

— Doamne Dumnezeule, Kate! gemu el.

Ea nu se mişcă. Se simțea transpirată – deşi era în cadă. Îi ieşiseră din gură vorbe pe care nu-şi închipuise că poate să le rostească o lady. Valul de plăcere fu înlocuit de o ruşine atât de puternică, încât şi-ar fi dorit mai degrabă să moară decât să deschidă ochii.

În plus – deşi era doar un detaliu –, picioarele încă-i tremurau.

— Kate, o întrebă el, pe un ton la fel de viclean ca şi înainte, vei mai deschide vreodată ochii?

Ea scutură din cap, ținându-şi obrazul lipit de pielea lui. Era cald, mirosea a virilitate şi se dovedea incredibil de ispititor.

El o mângâie pe spate, urmând şira spinării pe sub apă şi alunecă spre curba şoldurilor.

— Vreau să te sărut acolo, îi spuse el pe un ton degajat.

Trupul ei se zgudui puternic.

— Nu, îi spuse ea, sunetul vocii ei fiind înăbuşit de pielea lui.

— Trebuie să mă duc jos şi să deschid dansul, dar, Kate…

Îi dădu uşor brațele din jurul gâtului lui şi se ridică în picioare. Vrând-nevrând, ea deschise ochii. El era numai muşchi, ba chiar şi partea care îi ieşea țanțoşă din chiloți.

— N-o să-ți fie incomod? îl întrebă ea, dându-şi seama imediat că eşua lamentabil în a face conversație cu el. Vocea ei avea ceva rugător în ea, ceva ce-l implora să rămână.

El nu avea cum să mai stea.

Se ştergea cu prosopul pe piept şi o privea de parcă nu şi-ar fi putut lua ochii de la ea.

— Ba da, spuse el fără nicio inflexiune în voce. Trebuie să mă mai aştepte zece minute.

Uitându-se la chipul lui, Kate îşi dădu brusc seama că nu avea niciun motiv să fie uimită sau ruşinată. Ce se întâmplase între ei, indiferent cât de intimi fuseseră, nu era ruşinos.

Aşa că îşi desfăcu picioarele, aşa cum îşi dorise, şi îşi mângâie partea interioară a coapsei.

— Ce-ai zice dacă aş vrea acel sărut… acum? îi şopti ea.

Carnea îi tremura la atingere, doar la simpla idee.

— Mă omori cu zile, Kate, îi spuse el cu glas răguşit. Trebuie să plec, Kate. Ştii asta.

Ea îi adresă un zâmbet jucăuş.

— E-n regulă. Atâta timp cât ştii că sunt aici, aşteptându-te.

Îşi lăsă capul pe spate, iar sânii i se ridicară deasupra apei.

El scoase un sunet înfundat şi dispăru după draperiile din catifea. Kate auzi uşa închizându-se după el.

Pe buze îi înflori un surâs. Aflase ceva care i se părea mai degrabă minunat.

Gabriel se va duce jos şi va face ce trebuia să facă, indiferent despre ce era vorba, iar apoi se va întoarce.

Capitolul 33

— Era cât pe ce să ratezi primul dans, îi zise Wick printre dinți. I-am tot amânat pe muzicieni cât s-a putut şi le-am spus tuturor că Sophonisba a căzut la pat.

Gabriel se simțea ca într-un vis. Mintea şi inima îi erau sus, alături de Kate, femeia dulce, cu pielea ca mătasea, care-l aştepta.

Singurul lucru care-l adusese în pragul sălii de bal era simțul

datoriei, în cultul căreia fusese crescut de mic copil.

— Am ajuns, spuse el cu îndârjire.

— N-o să ai o seară plăcută, îi spuse Wick, uitându-se la el. E acolo.

Arătă înspre Tatiana şi tatăl ei, aflați în mijlocul unul grup de bărbați.

Gabriel traversă încăperea de parcă era în transă şi le ceru scuze Tatianei şi ducelui pentru că nu fusese prezent la cină.

— După cum vedeți, mătuşa mea e în vârstă, le spuse el. Când am ajuns în camera ei, nu se simțea bine şi mă tem că insistă să stea cineva cu ea în astfel de momente.

— Admir un bărbat cu simțul responsabilității, spuse Dimitri, dându-se înapoi pe călcâie şi zâmbindu-i aprobator lui Gabriel. În Rusia, familia e mereu pe primul loc. Nu prea sunt de acord cu situația din Anglia, unde un copil abia îşi cunoaşte rudele de sânge.

Pe când se întoarse înspre Tatiana şi o invită la dans, Gabriel se gândi, fără să vrea, la o fetiță pe nume Merry, dar având chipul lui Kate.

Tatiana dansa ca un fulg, făcea cu grație reverențele şi se sincroniza perfect cu el. Iar Gabriel, care învățase să danseze de la trei ani, era la fel de bun ca ea.

Mintea lui era încețoşată din cauza frustrării, însă conştientiza cât de bine era să aibă o parteneră de dans cu care să fie în deplină armonie.

— Poate mai dansăm o dată? îi sugeră el, pe când piesa se apropia de sfârşit.

Ea îi zâmbi.

— Într-adevăr, Alteță, mi-ar face mare plăcere.

— Poate un vals, propuse el, ştiind că astfel îşi pecetluia

soarta.

Din momentul în care va începe valsul şi el se va duce pe ringul de dans cu Tatiana în brațe, în câteva zile, va semna contractul de căsătorie. Dansul lor era considerat prea senzual şi neruşinat de către mulți apărători ai bunei-cuviințe. A dansa cu o femeie nemăritată era ca şi cum ai fi anunțat că te vei căsători. Nu că ar fi avut cineva dubii în legătură cu acest lucru.

Ea părea un pic nedumerită, de parcă tristețea care-l împresura devenise vizibilă în privirea lui.

— Aş fi onorat, spuse el, revenindu-şi.

Tatiana se îndepărtă de el ca să-l ia de mână pe Toloose, căruia îi zâmbi sigură pe ea, ca o fată care descoperea puterea pe care o avea asupra bărbaților.

— Trebuie să-mi întreb unchiul, îi răspunse ea, iar licărul din ochi îi confirma faptul că ea ştia la fel de bine ca el ce anume implica un asemenea vals.

Gabriel trase aer adânc în piept. Dacă mai dansa de două sau trei ori, iar apoi i-ar fi cerut orchestrei să interpreteze cel mai scurt vals din repertoriul lor, atunci se putea preface că se împiedică sau că s-a îmbătat. Trebuia să facă orice ca să iasă din acea încăpere şi să ajungă sus în turn.

Îşi reveni când îl bătu cineva pe umăr. Lângă el se afla lady Wrothe.

— Începe muzica din nou, spuse Henry.

Nu arăta prea încântată.

— Lady Wrothe, spuse el, făcând o plecăciune. Ai dori să…

— Da, să ne aşezăm un pic, cât durează dansul ăsta, îl întrerupse ea. E foarte drăguț din partea ta, căci mi se părea că mi se suceşte glezna pe tocurile astea nenorocite.

Se duse țintă spre un mic alcov, suficient de încăpător pentru amândoi.

— Unde e fina mea? întrebă ea fără niciun preambul. Am fost în camera ei, deci ştiu că nu o doare burta. Kate nu e deloc bolnavă: m-ar mira ca fata aia să fi stat vreodată o zi în pat.

Gabriel strânse din dinți închipuindu-şi cum ar fi putut să-şi petreacă o zi întreagă cu Kate în pat.

— Mi-e teamă că nu te pot însoți, îi spuse el, încercând să facă abstracție de zgomotul din urechi.

— Nu poți sau nu vrei? îl întrebă Henry, atingându-l din nou cu evantaiul pe umăr. Să ştii că nu-s fraieră. Părinții fetei şi-au dat obştescul sfârşit, aşa că ea a rămas în grija mea. Iar eu, îi zâmbi ea cu tot farmecul unei feline, n-am să fiu deloc încântată dacă-i frângi inima.

— Şi eu m-aş simți la fel de groaznic, îi spuse Gabriel.

— Cine şi-ar da seama de asta, când tu dansezi cu rusoaica aia durdulie?

— Prințesa Tatiana este foarte… Se opri. Este o fată foarte drăguță.

— Dar i-ar plăcea lui Kate să te vadă făcându-i ochi dulci acestei fete drăguțe?

— Lady Wrothe, spuse Gabriel, această căsătorie a fost aranjată în virtutea zestrei substanțiale a miresei mele şi a titlului meu. E o poveste veche, pe care o ştim cu toții.

Cuvintele îi ieşeau cu greu din gură, iar inima îi bătea să-i spargă pieptul. O privi pătrunzător.

— Nu mă pot însura cu Kate.

— Dacă începi să mi te plângi, te rog să te abții, i-o întoarse Henry. Nu trebuie s-o ascunzi pe Kate ca pe o femeie uşoară pe care ai plătit-o pentru toată noaptea, în timp ce tu dansezi

cu viitoarea soție. Şi ea poate să vină aici, căci sunt destui bărbați care ar vrea să o ia de nevastă, cu sau fără zestre!

Gabriel trase adânc aer în piept.

— Nu pot să-mi aleg mireasa.

— Nici nu spun că ar trebui, i-o întoarse Henry. Sunt bărbați care le aştern femeilor lumea la picioare, iar apoi sunteți voi, restul, care vedeți lumea în alb sau negru. Am întâlnit unul din ăsta, aşa că ştiu ce vă poate pielea.

Până acum, nu fusese niciodată tentat să lovească o femeie.

— Te rog să mă scuzi…

Dar îl apucă de braț, iar expresia din ochii ei îl umplu de dezgust.

— Trebuie să faci o alegere, prințe! Şi ar fi mai bine să *o* faci pe cea corectă, pentru că altfel te vei căi toată viața. Domnul de care am pomenit… Nu cred că zestrea cu care s-a pricopsit compensează pierderile. Şi cred că ar fi de acord cu mine.

Gabriel se întoarse orbeşte şi se duse spre uşă. Un bărbat se dădu la o parte din calea lui în ultima clipă.

Doar Wick îi stătea în drum.

— I-am spus Tatianei că voi valsa cu ea, îi spuse Gabriel în şoaptă. Du-te la ea şi inventează ceva.

— Un *vals?* Va trebui să-i spun că te-ai îmbolnăvit.

— Aşa şi este, spuse Gabriel. Sunt bolnav de moarte, cred că aşa i se spune.

Capitolul 34

La etaj, Kate se şterse, îşi cercetă cămaşa distrusă, îşi găsi rochia mototolită, o puse pe un scaun, iar în cele din urmă, îşi

trase pe ea halatul care atârna în cuierul de pe perete. Era din mătase, iar când îl atingea, se simțea mângâiată. Își înfășură de două ori cordonul în jurul taliei și-l strânse bine.

Dar Gabriel nu veni.

Luă revista de istorie despre comorile ionice, o frunzări și fu mirată să citească la rubrica „Cititorii întreabă" o scrisoare agresivă de la Gabriel, care era, cu siguranță, un cunoscător. Luă și cartea lui Aretino, dar o lăsă imediat din mână. Acele gravuri nu aveau nimic de-a face cu tandrețea pătimașă cu care o atinsese Gabriel.

Și așa își dădu seama că luase o decizie.

Voia să se culce cu Gabriel. Era lacomă, bolnavă de dorință, dacă e s-o spunem pe șleau. Voia asta – pe el – pentru ea, pentru a compensa cei șapte ani în care nimeni nu o atinsese cu afecțiune.

Avea să-i ofere virginitatea ei, iar apoi va pleca la Londra. La acest gând, picioarele-i tremurau și-și simțea obrajii arzând. Era singurul lucru pe care și-l dorise cu ardoare atâția ani.

Ușa se deschise, iar Gabriel intră în cameră. Pe chipul și în ochii lui se citea că avea o povară pe suflet.

— Ce s-a întâmplat? îl întrebă ea, din celălalt capăt al camerei. Iar apoi, când se apropie și ajunse în fața lui: Gabriel, ce s-a întâmplat? Te simți bine?

El se uită în jos la ea, iar în ochi i se citea o stare de spirit pe care n-o putea descifra.

— Tu știi ce-am făcut în sala de bal, Kate? Ai cea mai mică idee?

Ea îi puse o mână pe haină, vrând să-i simtă căldura în comparație cu furia rece din glasul lui.

— Ai dansat.

— Nu doar atât, îi spuse el cu precizie. Am dansat cu viitoarea mea soție, Tatiana.

Kate nu credea că durerea poate sfâşia pieptul cuiva ca o rană, dar acum ştia că e posibil. Reuşise să uite de Tatiana, să pretindă că Gabriel era pur şi simplu… în altă parte. Tremura şi tot corpul îi înghețase, la fel ca atunci când intrase în camera mamei sale şi văzuse un trup fără viață.

Din fericire, Gabriel continuă să vorbească.

— Am stat cu ea la cină. Are gropițe în obraji şi vorbeşte cinci limbi străine. Am dansat pe prima melodie. Este o dansatoare excepțională. Am rugat-o să valsăm.

— Înțeleg, spuse Kate nesigură pe ea, trecându-şi mâna prin păr ca să şi-l dea pe spate.

— Ba nu înțelegi! se răsti el. Habar nu ai cum stau lucrurile în societate. A valsa cu o femeie înseamnă să o iei în brațe şi să dai roată ringului de dans, cu piciorul lipit de-al ei.

— Sună foarte intim, îngăimă Kate, mândră de ea că reuşise să nu-i tremure vocea.

— Foarte, îi spuse Gabriel. Dacă tu şi cu mine… El se întoarse şi vorbi în direcția ferestrei întunecate. Dacă tu şi cu mine am valsa vreodată, toată lumea din încăpere ar şti că suntem amanți. Nu poți să ascunzi totul, nu când ai o femeie în brațe şi valsezi cu ea.

Kate era confuză şi simți că se enervează. Nu era drept ca Gabriel să-i tot vorbească despre logodna lui.

— Nu pare potrivit să te felicit.

El se întoarse şi se uită cu luare-aminte la ea, iar ochii îi erau ca doi cărbuni încinşi.

— *Îndrăzneşti* să mă feliciți?

Kate îşi îndreptă partea din faţă a halatului de mătase.

— Ar trebui… ar trebui să mă întorc în camera mea.

El se ţinu după ea ca un animal de pradă.

— N-ai să mă laşi singur!

Iar acum îşi dădu seama cum se simţea. Era disperat, furios – şi o iubea. Dragoste.

— Gabriel, îngăimă ea.

— Îndrăzneşti… începu el din nou.

— Taci, îi spuse ea, punându-i o mână pe obraz. Taci.

El înghiţi în sec.

— Poate că nu te-aş iubi atât de mult dacă nu ai fi bărbatul care eşti.

El se sufoca de emoţie.

— Tu…

— Te iubesc. Ea dădu din cap că da. Din toată inima. Ea îi apropie obrazul de-al ei şi îi dădu cel mai dulce sărut din viaţa ei. Eşti al meu, îi şopti ea. Într-un fel, vei fi mereu cu mine, în inima mea.

Gemând, o luă în braţe. Ea îi înconjură mijlocul cu braţele şi simţi mirosul săpunului din floare de portocal, precum şi un parfum înţepător, doar al lui Gabriel.

După ceva vreme, el se agită.

— Nu pot… începu el, iar ea îi astupă gura cu mâna.

El îşi luă braţele de pe umerii ei, iar ea se dădu înapoi, fără să plângă şi cu fruntea sus.

— Nu te poţi însura cu mine. Te vei căsători cu Tatiana pentru că ea ţi-a fost aleasă, dar mai mult decât atât, Gabriel, pentru că tu meriţi pe cineva care să vorbească cinci limbi străine, care dansează ca un înger şi care are o zestre demnă de un rege.

— Dacă lumea ar fi altfel…

Vocea i se frânse.

— Nu e, îi spuse ea hotărâtă. Lumea este aşa cum e, iar tu ai un castel întreg de hrănit, de îmbrăcat şi de îngrijit. Ca să nu mai pomenesc de leu.

El nu zâmbi.

— Nu vei renunța niciodată la responsabilitățile tale, îi spuse ea. Tu nu eşti ca fratele tău, Gabriel.

— Dar tu, îi spuse el îndurerat.

— Aş prefera să te iubesc acum, îi spuse ea cu mult curaj, decât să mă căsătoresc cu un bărbat distrus că a întors spatele familiei.

— Eşti de speriat, îi spuse el o clipă mai târziu.

Dar în ochi nu i se mai citea disperarea.

Ea puse mâna pe nodul cordonului de la halat.

— Cum se cheamă această piesă vestimentară? îl întrebă ea.

— Cordon.

— E cam cald. Ea desfăcu încetişor nodul. Vezi tu, Gabriel, cât timp tu erai jos şi luai o anumită decizie, eu făceam aici acelaşi lucru.

El se uita, fără să vrea, la mâinile şi la chipul ei.

— Da?

— Orice s-ar întâmpla cu Tatiana, îi spuse ea cu blândețe, nu contează acum, în această noapte. Noaptea aceasta e a noastră. Mâine te poți întoarce în lume, la Tatiana, la zestre şi la toate celelalte. O să vin la bal cu Algie, iar apoi voi pleca la Londra cu Henry. Nu cred că mă voi întoarce la Mariana. Acolo nu mă aşteaptă nimic, deşi mi-a luat ani buni să-mi dau seama de asta.

— Henry va avea grijă de tine.

Ea zâmbi.

— Da, aşa va face. Ştii că ea a fost îndrăgostită de tata? Chiar a fost îndrăgostită de el. Dar el s-a însurat cu mama. Aşa că Henry şi-a trăit viața fără el. Şi a dus o viață fericită.

Deodată, Gabriel făcu o mişcare violentă.

— Nici nu vreau să mă gândesc la tine împreună cu altcineva.

Exact aşa se comporta un bărbat, credea Kate. Vorbea cu uşurință despre Tatiana, dar viitorul ei soț era un subiect delicat.

— Pentru Henry sunt fiica pe care n-a avut-o niciodată, îi spuse ea cu fermitate. Tu o să fii aici, iar eu la Londra. Dar în această noapte…

Ea dezlegă cordonul şi-l lăsă să-i scape printre degete. Căzu la pământ cu un zgomot uşor.

— Astăzi te vreau pe tine.

— Ce spui acolo?

Pe chipul lui se citea dorința.

Ea lăsă halatul să se deschidă, iar mătasea care cădea într-o parte îi descoperi un sân.

— Îți ofer virginitatea mea, îi spuse ea simplu. E un dar, Gabriel, pe care am dreptul să i-l ofer cui doresc. Asta nu înseamnă că mâine nu mă voi sui într-o trăsură şi nu voi părăsi acest castel, căci asta voi face.

El scutură din cap, aşa că ea lăsă şi cealaltă parte a halatului să cadă, dezvelindu-şi sânii, spre încântarea lui.

— Eu şi doar eu am dreptul să hotărăsc cui îi ofer acest dar, îi spuse ea, atingându-şi cu o mână curbura sânului. Asta nu va schimba nimic între noi. Sper că vei folosi prezervativ.

Spre uşurarea ei, îl văzu că nu mai strânge din dinți aşa de

tare.

— Parcă eşti stareţa unui bordel cu reguli stricte.

— Nu-mi face cinste această comparaţie, îi reproşă ea, neputând să nu zâmbească, dar te iert. Halatul îi căzu până în dreptul coatelor. Ne-am înţeles, Gabriel? Vei fi al meu în noaptea asta?

— Nu ar trebui, îi spuse el cu asprime. Fiind un gentilom…

— În noaptea asta nu eşti gentilom, îi aminti ea. Eşti bărbat, Gabriel. Iar eu sunt o femeie. Fără titluri, ranguri sau alte fleacuri care să ne despartă.

— Mă omori, îi spuse el, înşfăcând-o atât de repede, încât îi ieşi tot aerul din plămâni. Mă faci să devin neputincios.

Din ce simţea ea, nu credea că e adevărat.

— Serios? îl întrebă provocator. Apoi se frecă intenţionat de el. Gabriel nu-i mai putu rezista; era ceva absolut încântător în contrastul dintre goliciunea ei şi ţinuta lui formală.

Nu că s-a putut bucura prea mult de asta.

Cu un geamăt înăbuşit, el se dădu un pas înapoi, devorând-o din priviri şi începând să-şi dea jos hainele. Nasturii zburară cât colo, cravata îi alunecă pe birou şi ajunse pe grămăjoara de cioburi. Se lepădă de chiloţi, în timp ce-i studia pieptul.

— Eşti foarte musculos, îi spuse ea, încercând să pară cât mai firească.

— De la vânătoare, îi explică el.

— Nu-mi spune că ai făcut rost de tot vânatul pe care-l mâncăm la fiecare masă.

El se strâmbă.

— Nu. Priveşte darul mamei mele, care mi-a lăsat cu drag un smarald numit „Steaua Indiei”, al cărui preţ va face castelul să reziste încă şase luni, ţinând cont şi de extravaganţele care

se petrec la sfârşit de săptămână.

Ea se dezmetici, se apropie de el şi îi puse un deget pe umăr.

— Gabriel?

În şoapta ei se ghicea dorința, iar el îi răspunse imediat, luând-o în brațe şi ducând-o spre pat.

O puse jos şi apoi, fără să pregete, îşi trecu un picior peste ale ei şi se aşeză pe ea încetişor.

Kate lăsă să-i scape un geamăt când îi simți greutatea, căldura, ciudata senzație a unui trup musculos lipit de-al ei. Nu se mişca, doar aştepta, cu brațele puse pe lângă cap.

Ea deschise ochii şi-i întâlni privirea.

— Nu ai de gând să…

— Ce anume? o întrebă el, încercând să pară inocent, dar nereuşind.

Kate se linse pe buze. Nu se aştepta să-i facă instructajul. Ştii tu, insistă ea.

— Nu, spune-mi tu, îi zise el insinuant. Ai avut tot timpul din lume să-l studiezi pe Aretino cât eram eu jos.

— Nu m-am uitat la cartea aia, îi răspunse ea, foindu-se ca să-şi găsească o poziție mai confortabilă.

Nu era foarte uşor. Pe fața lui se aşternu o expresie ciudată.

— Ce e?

— E… foarte bine, spuse el, iar dintre buze îi scăpă un oftat.

— Aha, spuse ea mulțumită. Se foi din nou, vrând să vadă cum îi intra bărbăția între coapsele ei. Vrei să ştii ce-am făcut cât ai fost jos?

— Ce-ai făcut?

Îşi coborâse capul şi îi lingea clavicula. Asprimea limbii lui îi trimitea fiori reci pe şira spinării.

— Nu m-am uitat deloc prin Aretino, ci am citit din revista

de istorie despre antichitățile ionice, îi spuse ea, plimbându-şi degetele peste umărul lui în jos, apoi peste spatele bine făcut şi coborând pe muşchii bine conturați. Am citit scrisoarea pe care ai trimis-o. Era foarte bine ticluită, foarte argumentată. Nu cred că trebuia să-l faci tont pe autor sau să spui că scrie doar tâmpenii. Până la urmă, el era…

— Kate!

— Da?

— Taci!

Îşi coborî capul şi-i prinse un sfârc cu gura.

Ea nu tăcea. Nu putea; când el îi luă sfârcul în gură, Kate scoase un țipăt de mirare. Parcă i-ar fi atins o coardă sensibilă, trupul i se arcui spre el, de parcă era o păpuşă, simțindu-se deodată moale, caldă şi disperată. Deodată, erecția pe care o simțea pe coapsele ei păru… diferită.

— Gabriel!

El îi supse şi mai tare sfârcul, iar ea uită cuvintele pe care voia să le spună înainte să-i ajungă pe buze. Îl prinse strâns de umeri, iar el se îndepărtă de ea. Fără să-i dea lui Kate posibilitatea să se adune, se ridică într-un cot, eliberându-şi mâna dreaptă, care alunecă în jos, spre piciorul ei, până…

Acolo.

— Nu cred că… reuşi Kate să îngaime.

Dar el se juca cu buclele ei, îşi aplecă fața peste celălalt sân al ei, iar ea nu mai putu să-i răspundă, nu mai putu să vorbească.

Simți furnicături în picioare, se zvârcoli, apucându-l strâns de brațe, de piept.

— Vreau, gâfâi ea.

— Ce anume?

Vocea lui suna prea relaxată, prea calmă şi prea controlată. Acest glas îi străpunse creierul, iar ea deschise ochii. Ea stătea pe spate ca o prostuță şi îl lăsa s-o satisfacă.

Deşi îi era greu, încerca să nu bage de seamă ce făcea el cu degetele şi începu să-l sărute pe obraz. Când el ridică în sfârşit capul, ea îl linse ca o pisică, la fel cum o linsese şi el, şi toarse când el tremură de plăcere la atingerea ei.

În cele din urmă, îşi ridică fața, aşa că ea îi linse conturul buzelor, apoi le muşcă încetişor, pentru că aşa îi venea, plus că arătau delicios.

Gabriel nu se împotrivi.

Ea îşi lăsă mâinile să-i alunece pe spate şi pe fese, descoperind muşchii, explorând colinele, văile şi gropițele din partea stângă şi din cea dreaptă.

Îl simțea agitându-se şi credea că e un semn bun.

— Sărută-mă, îi porunci ea, lingându-i din nou buzele. Te rog.

El o sărută cu violență, iar brațele ei se încolăciră de gâtul lui, de parcă, dacă-l ținea strâns, ar fi putut ține sub control pasiunea dezlănțuită de acel sărut. După câtva timp, el îşi dezlipi buzele de-ale ei doar ca să-i spună:

— Vreau ca aceste clipe să dureze toată noaptea, dar, Kate…

— Ce e?

— Dacă nu încetezi să te freci de mine, prima noastră experiență împreună va fi foarte scurtă şi dezamăgitoare.

— Îmi place, spuse ea, zâmbindu-i şi zvârcolindu-se. Vorbele tale mă înflăcărează. Şi – se înroşi în obraji – mă excită.

El îi luă obrajii în palme, o sărută uşor pe buze, iar ea simți

deodată acea parte a lui cum se atinge de ea.

— Da, îi spuse ea cu răsuflarea întretăiată. Te rog. Întregul trup îi era încordat, de parcă totul se concentrase în acel loc arzător dintre picioarele ei.

Ochii lui scăpărau de dorință.

— Trebuie să caut un prezervativ, aşa cum mi s-a poruncit, zise el, luând ceva de pe noptieră.

Iar apoi, după o clipă…

Era mai mare şi mai fierbinte decât îşi închipuise. O pătrunse pe jumătate, apoi se opri şi îi şopti ceva ce nu înțelese.

Ea îl prinse de păr şi se lipi de el.

— Nu e de-ajuns, gâfâi ea şi auzi un geamăt ce părea a fi un râs, apoi el continuă să se împingă mai mult în ea.

Ea țipă… dar nu de durere. Se simțea posedată de o altă persoană, şi nu oricare, ci de Gabriel, Gabriel…

El se dădu înapoi.

— Te doare? o întrebă. Spune-mi, Kate. Nu trebuie să continuăm. Putem…

— Te rog, murmură ea.

— Vrei să mă opresc? El era deasupra ei, cu dinții încleştați şi cu ochii scăpărând de dorință. Te doare prea tare, iubito?

— Nu pot…

— Nu poți să suporți, spuse el, dându-se şi mai mult în spate. Înțeleg. Mi s-a spus şi înainte că sunt prea dotat. Eu…

— La naiba, strigă Kate, reuşind din nou să vorbească, întoarce-te, Gabriel. Vino, vino acum!

Iar ea se întinse şi îl trase cu violență spre ea.

El zâmbi vesel.

— Asta-i Kate a mea, fredonă el şi continuă să se împingă

în ea.

Ea îşi arcui spatele instinctiv, venind în întâmpinarea lui. Era prea bun, prea mare, prea… perfect. Era la limita suportabilităţii.

— Din nou, icni ea, îndemnându-şi trupul să-l accepte.

El se conformă.

Şi iar.

Şi iar, şi iar, şi iar, şi iar, şi iar. El se tot mişcă ritmic în ea, până când abia putu să mai respire, iar sudoarea le scălda trupurile.

— Draga mea, spuse Gabriel, trebuie, am nevoie de tine ca să…

… dar îşi pierdu vocea, iar ea nu ştia ce să-i facă pentru a ajunge la nebunia pe care i-o cerea trupul, până când…

Până când îşi dădu seama că… dacă strângea…

Ei scoase un urlet răguşit şi apoi altul. De fiecare dată.

Iar ea… simţea limbi de foc coborându-i prin picioare şi până în talie, aşa că îşi arcui spatele din nou, primind bucuria şi sălbăticia, sudoarea şi plăcerea, iar apoi… se întâmplă.

Fu inundată de valuri întregi de căldură, până când strigă de plăcere, îşi înfipse unghiile în carnea lui şi se ţinu de el.

Capitolul 35

Se spălaseră şi făcură dragoste din nou, încet şi cu blândeţe, se îmbrăţişaseră sub pături, pe când aerul nopţii se făcea din ce în ce mai răcoros.

— Ar trebui să plec, îi şopti ea la un moment dat.

— Mă simt de parcă aş fi în *Romeo şi Julieta*, îi spuse Gabriel. Să nu-mi spui de ciocârlie, Julieta, pentru că nu

zboară atât de sus.

— Trebuie să plec, îi zise ea, sărutându-l pe gât.

— Nu! Parcă era un băiețel încăpățânat: Nu!

Ea râse şi-şi băgă un picior între ale lui. Nu credea că putea fi atât de fericită, atât de în siguranță, atât de…

— Nu te voi uita niciodată, îi şopti ea, pentru că trebuia să-i spună asta. Fusese educată să-şi ia la revedere cum se cuvine şi să spună mulțumesc: Voi ține minte această noapte pe vecie.

El o strânse cu putere în brațe.

— Mă simt ca Romeo.

— Romeo nu înjura ca tine, i-o întoarse ea, trasând un cerc pe pieptul lui, cu un singur deget. Nu e demn de un prinț.

— Nu fac nimic cuviincios de când te-am întâlnit, îi spuse el. Nici în noaptea asta, nici în oricare alta.

Ea nu se putu abține.

— Nu mă uita.

El nu scoase o vorbă, iar ea simți că i se frânge inima.

— Ştii ce-i spune Romeo miresei sale care zace în criptă? o întrebă Gabriel.

— Nu-mi amintesc, recunoscu Kate.

— Îi promite că va rămâne pe veci cu ea. Poate că după aceea mai zice ceva, iar apoi îi spune: „Şi-n veci n-am să mai plec din castelul acestei nopți adânci”. Eu am castelul, Kate, am castelul şi tot nu pot să fiu cu tine.

— Nu se sinucide la un moment dat? îl întrebă ea cu prudență în glas.

— Ba da.

— Aş prefera să nu fiu părtaşă la aşa ceva, îi spuse ea. Trebuie să recunosc, Gabriel, că literatura care-ți place e destul de morbidă.

— Bănuiesc că există o paralelă între Didona şi Julieta, spuse el.

— Ce femei ridicole, spuse ea, rezemându-şi bărbia de pieptul lui. Te iubesc, dar nu intenționez să-mi fac un rug funerar în viitorul apropiat.

Îl simți cum râde înainte să-l audă, îi simți zâmbetul până s-o sărute pe păr.

— Asta-i Kate a mea.

— Nu sunt absolut deloc romantică, spuse ea, fără părere de rău.

— Pun pariu că aş putea să te fac să țipi pe versuri.

Ea începu să-l sărute din nou.

Dar nu avea nevoie de o ciocârlie ca să ştie adevărul. După ce ani întregi se trezise în zori, ştia că mai era un pic şi se lumina şi trebuia să se întoarcă pe acele coridoare.

— Gabriel, şopti ea.

— Nu.

Ea se dădu înapoi.

— Trebuie.

Se rostogoli din pat, îşi puse din nou halatul lui, strângând din degetele de la picioare din cauza pardoselii reci.

Şi el se dăduse jos din pat, arătând posomorât, ceea ce o făcea să i se rupă inima.

Dar îşi muşcă buza şi nu scoase o vorbă. Nu putea, nu putea… nu putea să rezolve asta cu încă un sărut, cu încă o promisiune.

Două minute mai târziu, era înfăşurată în dantelă neagră şi purtată pe brațe.

— Nu-ți duci mătuşa prin castel aşa! îi spuse ea cu răsuflarea întretăiată.

— Dacă dăm de cineva, o să le explic că Sophonisba a suferit un atac fatal de apoplexie de la prea mult brandy.

Ea i-ar fi reproşat aceste vorbe, dar le spusese pe un ton distant, rece ca gheața.

— Nu e vina ei, zise ea, rezemându-şi capul de pieptul lui şi ascultându-i bătăile inimii.

— Ce nu e?

— Că nu s-a căsătorit niciodată şi că a ajuns să fie aruncată ca o rufă murdară. Nu e vina lor, Gabriel, trebuie să ții minte asta!

— N-am spus niciodată că ar fi.

O apucă pe alt coridor, se întoarse… erau, cu siguranță, aproape de uşa dormitorului.

— Soarta, acest demon nenorocit şi lipsit de ruşine, le adusese sfârşitul lui Romeo şi Julietei, zise el.

Lui Kate i se părea că sună foarte teatral, dar înțelegea ce voia el să spună.

— Te iubesc, spuse ea, când el o puse jos în fața uşii dormitorului.

Riscând totul, ea îşi ridică vălul şi se uită la el.

— Eu…

Dar nu putea să spună nimic; iar inima îi bătea tare, din cauza tăcerii lui.

În schimb, el se aplecă şi o sărută, iar apoi se întoarse repede şi se făcu nevăzut.

Kate aşteptă până când el dispăru după colțul coridorului, apoi intră în camera ei. În mijlocul patului, o aştepta Freddy. Somnoros, îşi ridică boticul şi lătră drăgăstos. Pe şemineu, lumânările erau pe terminate. O aşteptau cartea, papucii şi cămaşa de noapte.

În această cameră, era viața adevărată, iar dincolo de ea – nimic mai mult decât un basm. Trebuia să țină minte acest lucru.

Putea să se trezească la realitate mâine dimineață. Pentru moment, luă în brațe trupul cald al lui Freddie şi-l lăsă pe cățel să-i lingă lacrimile sărate ce-i curgeau pe obraji.

Câteva ore mai târziu, Rosalie intră pe uşă, făcu zgomot prin cameră şi dădu perdelele la o parte.

— Nu, gemu Kate. Pleacă, te rog. Nu vreau să mă trezesc acum.

— Nu trebuie să te trezeşti, îi spuse voioasă micuța servitoare. Am aşa nişte veşti bune, că…

— Ieşi afară! îi spuse Kate, stând în capul oaselor, ştiind că ochii încă îi erau umflați de plâns. Ia şi câinii cu tine, te rog. O să te chem eu mai târziu.

Spunând acestea, se trânti pe spate, îşi puse o pernă pe cap, prefăcându-se că doarme.

Nu se sculă din pat până la două după-amiaza. Se întinse fără vlagă după clopoțel, o chemă pe Rosalie, apoi se uită în oglindă. Era interesant de remarcat că o femeie care-şi pierduse virginitatea arăta ca oricare alta.

De fapt, se gândi ea, aplecându-se mai mult, arăta mai bine decât în urmă cu o săptămână. Pielea îi strălucea, iar buzele…

De la acele sărutări erau de un roşu aprins şi puțin umflate.

Rosalie intră cu o tavă pe care era micul dejun, urmată de un şir de servitori care aduceau apă caldă.

— Spune-mi după ce fac baie, îi spuse Kate obosită, aşezându-se la măsuța de toaletă şi luând o felie de pâine prăjită.

— Bea asta! Rosalie îi dădu o ceaşcă cu ceai. Ai fost

deranjată la stomac noaptea trecută. M-am simțit groaznic că n-am putut să am grijă de tine, dar domnul Berwick mi-a zis că nu se descurcă fără mine. Eu *mă pricep* la flori. Şi mi-a promis că trimite o servitoare în locul meu. Te-a ajutat?

— Absolut. A fost… a fost perfectă.

— Bea asta, o să te facă să te simți mai bine.

De-abia după ce ieşi din cadă, se şterse, se pudră şi se îmbrăcă, Rosalie o întrebă veselă:

— Acum, vrei să ştii surpriza?

— Îmi cer scuze, spuse Kate. Sigur că da.

— Sora ta vitregă e aici! strigă ea. Buza i s-a mai vindecat, a ajuns ieri-noapte târziu, dar tu erai bolnavă şi nu puteai fi deranjată. Ai vrea să bat la uşa camerei ei? E lângă a ta. Domnul Berwick l-a mutat pe domnul Fenwick cu un etaj mai sus, pentru ca voi două să stați una lângă alta.

— Victoria e aici? întrebă Kate, aşezându-se. Cu mama mea vitregă?

Rosalie scutură din cap.

— Nu. Şi nu-i aşa că-i o binecuvântare? Lady Dimsdale a adus-o, dar a plecat imediat, pentru că se pregăteşte de nuntă. Se duse în grabă la uşă: O chem imediat pe domnişoara Victoria. Ştiu că de-abia aşteaptă să te vadă.

Victoria intră cu timiditate în cameră, de parcă nu era foarte sigură că va fi bine primită. Kate se ridică şi veni în întâmpinarea ei.

Nu se putea spune că crescuseră împreună; doar locuiseră laolaltă, câteva luni, la acelaşi etaj al Casei Yarrow, până când murise tatăl lor, iar după aceea Mariana o mutase pe Kate din odaia copiilor, la mansardă.

La şaisprezece ani, Mariana decisese că Kate era prea mare

ca să mai stea în camera copiilor şi nu trebuia ca o rudă săracă să fie găzduită la primul etaj.

Dar Victoria era bună la suflet, nu ca mama ei, şi nu o ocărâse, nici nu o umilise pe Kate.

— Rosalie, ne mai aduci ceai? îi ceru Kate.

Servitoarea ieşi valvârtej pe uşă, iar Kate se așeză alături de sora ei, lângă şemineu. Freddy veni la ea şi i se sui în poală.

— Te mai doare buza?

— E bine, spuse Victoria, punând mâna pe ea. După ce mi-au cusut-o, a doua zi mă simțeam mai bine.

— Arată foarte bine, îi zise Kate.

— Nu-i ciudat castelul ăsta? E atât de mare! Am crezut c-o să mor de frig azi-noapte, până a venit Caesar la mine în pat.

— Caesar! exclamă Kate şocată. Mâna îi îngheță pe capul lui Freddy. Nici nu mi-am dat seama că nu e în cameră.

— L-am auzit lătrând, o lămuri Victoria. Nu suportam, aşa că am venit până aici şi l-am luat în camera mea. Freddy părea să se simtă bine, aşa că l-am lăsat cu tine.

Îşi făcea de lucru cu un fald al rochiei, iar obrajii i se înroşiseră. Kate se uită la ea şi-şi dădu pe dată seama ce însemna asta.

— N-am dormit în patul meu noaptea trecută, îi spuse ea oftând.

— Nu te judec, o linişti Victoria.

— De ce-ai venit? o întrebă Kate, îndulcind întrebarea cu un zâmbet.

— Algie mi-a tot scris, iar când Kate ridică din sprânceană de uimire, adăugă: îmi scrie în fiecare zi. Corespondăm de când ne-am întâlnit prima oară în martie, la Westminster Abbey.

— Da?

Victoria încuviință din cap.

— Câteodată, pagini întregi. Algie, spuse ea mândră, este un corespondent minunat. Ştii că eu n-am avut guvernantă, aşa că nu sunt foarte şcolită. Ei bine, lui nu-i prea pasă.

Kate nu se gândise niciodată cum educația Victoriei fusese afectată de faptul că Mariana concedia tot timpul servitorii; sora ei nu părea genul de fată căreia să-i pese prea tare că nu avea meditatori. Dar acum era roşie în obraji şi îşi tot făcea de lucru cu un fald al rochiei.

— Îmi pare rău. Ar fi trebuit să mă zbat mai mult ca să păstrez guvernanta, îi spuse Kate.

— Ai făcut tot ce ți-a stat în putință. Mama e… ştii tu cum e. Am crezut – ani întregi am crezut – că a fost minunat cum i-ai protejat pe Cherryderry şi pe doamna Swallow şi pe majoritatea celor care lucrau la ferme. Nu puteai să mai intervii şi pentru o guvernantă.

— Aş fi putut să mă străduiesc mai mult, repetă Kate. Doar… Nu se gândise prea mult la Victoria, fiica preferată şi răsfățată. Deci ce ți-a spus Algie? o întrebă.

— Mi-a spus să vin aici, zise Victoria, cu privirea încă ațintită în poală. Mi-a spus că tu… eşti îndrăgostită de prinț şi că nu avea să se sfârşească bine şi că ar trebui să vin să te salvez. Ultimul cuvânt îl rosti sfidător, uitându-se în sus la ea. Ştiu că ai petrecut mulți ani luptându-te pentru toți cei care lucrau la ferme sau în casă, iar Algie e de acord cu mine că, uneori, oamenii ca ei trebuie să se zbată singuri.

Kate se aşeză o clipă, apoi izbucni în râs. Nu râdea strident, ci sănătos, cum se întâmplă atunci când, după ani de zile, nu te mai simți singur şi descoperi că ai o familie.

Nu era o familie normală: Henry nu pretindea că e un model de virtute. Victoria era copil din flori, deşi bună la suflet, iar Algie era prostuț. Dar țineau cu toții la ea.

Victoria se mai înveseli când o văzu râzând.

— Să înțeleg că nu eşti furioasă? o întrebă ea plină de speranță. Eram îngrijorată că te va deranja venirea mea, dar Algie…

Kate o îmbrățişă pe sora ei.

— Cred că a fost foarte frumos din partea ta. Mă bucur că îmi vii în ajutor, deşi nu am de gând să rămân aici prea mult. E în ordine?

— A da, pentru că trebuie să plecăm în seara asta, după bal, spuse Victoria. Vezi tu, Algie are o dispensă specială şi trebuie să ne căsătorim.

— Bineînțeles.

— Dacă plecăm în seara asta la miezul nopții, ajungem la parohia lui până la şapte dimineața. Ai vrea… ai vrea să vii nu noi?

— Să merg noaptea? exclamă Kate.

— Ei bine, prințul i-a spus lui Algie că trebuie neapărat să vină la bal. Dar Algie i-a zis mamei lui, lady Dimsdale, că va fi acasă la timp, ca să se însoare de dimineață. Victoria se uită încrezătoare la ea: Mama mea e deja la Conacul Dimsdale.

Algie nu era genul care să nesocotească un ordin direct.

— Bineînțeles că voi veni cu tine. Ți-a spus că am deja o naşă, pe lady Wrothe?

— Da, îşi spune Henry, nu-i aşa? Şi vei locui cu ea?

— Da, îi răspunse Kate, zâmbind.

— Pentru că ai putea să stai la noi oricând, îi zise Victoria nerăbdătoare. Mama lui Algie se mută în casa de zestre şi noi

doi o să stăm singuri singurei în casa aia mare. Ne-ar face plăcere să locuieşti cu noi.

Vorbea serios.

— Aşa m-am bucurat când am aflat că eşti sora mea! spuse Kate.

Victoria dădu din cap aprobator. Ochii i se umplură de lacrimi. Kate îi strânse mâna.

— Mi-aş dori ca tatăl nostru să fi fost mai gentleman, îi spuse Victoria grăbită. Îmi doresc – îmi doresc ca Algie să nu se însoare cu mine din motive suspecte.

O lacrimă îi brăzdă obrazul.

— Nu-i adevărat, o linişti Kate. Se însoară cu tine pentru că te iubeşte şi pentru că şi tu îl iubeşti. Şi ăsta e singurul lucru pe care trebuie să-l ştie toată lumea.

Victoria îşi trase nasul şi, spre surprinderea lui Kate, făcu un efort vizibil să nu plângă.

— L-am crezut mereu pe tata, adică pe colonelul care credeam că e tata. Să ştii că Henry are şi un portret cu el. Dar nu a existat niciodată vreun colonel.

— E ciudat, spuse Kate, considerând eufemistică acea afirmație.

— Sunt un copil *nelegitim*, spuse Victoria din nou. Mă trezesc în toiul nopții şi mă gândesc la asta. La acest cuvânt. E un cuvânt sinistru, cu atâtea silabe şi nici una bună.

— Nu eşti vinovată de împrejurările în care te-ai născut.

Victoria îşi muşcă buza.

— Dar când mama s-a căsătorit cu tatăl tău, tu ai pierdut moştenirea, iar ea mi-a dat-o mie… nu e drept! M-am tot gândit la asta. Parcă aş fi un soi de parazit. Arăt ca o lady, dar nu sunt altceva decât o hoață şi o *dezmățată!*

Şi, spunând asta, izbucni în hohote de plâns.

— Dezmățată? o întrebă nedumerită Kate. Ce Dumnezeu vrei să spui cu asta?

— O târfă, se tângui Victoria. O stricată. Port în pântece un copil din flori. Sunt exact ca maică-mea!

— Nu, nu-i adevărat, îi zise Kate cu hotărâre, luând o batistă de pe măsuța de toaletă şi dându-i-o. Un bătrân înțelept din acest castel mi-a spus că bunătatea este cel mai important lucru, şi avea mare dreptate. Victoria, eşti bună la suflet, dar, din păcate, mama ta nu este. Nu eşti o hoață. Tata a vrut ca tu să iei banii.

— Nu, i-a lăsat mamei, iar ea… ea…

— I-a lăsat Marianei, ştiind prea bine că ți-i va da. Mama mea mi-a lăsat zestre, ştii asta prea bine.

— Sunt atât de recunoscătoare că s-a căsătorit până la urmă cu ea! spuse Victoria suspinând.

Kate se întrebase ani întregi de ce tatăl ei se căsătorise cu Mariana. Dar acum, uitându-se la sora ei drăguță, prostuță şi bună la suflet, ştia de ce.

— Vreau să-ți arăt ceva, spuse ea, ridicându-se şi ducându-se în grabă la măsuța de scris. Dar mai întâi, lasă-mă să scriu un bilet.

— Ce anume? o întrebă Victoria, luând altă batistă din poşetă. Ştiu că te enervează când plâng, Kate. Îmi cer scuze. Cred că e din cauza copilului. N-am fost niciodată într-o dispoziție mai proastă.

— E-n regulă. Sunt obişnuită.

— Algie spune că sunt ca o stropitoare şi că o să mă pună în grădină, spuse întristată Victoria.

Înălțimea Voastră, îi scrise Kate lui Gabriel. *Pot să-i arăt surorii mele statuia lui Merry din grădina capelei? Unchiul tău e de părere că la tine ar fi cheia*. *Sunt sigură că Berwick ne va ajuta să găsim uşa*. Cu *respect ți toate celelalte, Domnişoara Katherine Daltry*.

— Ce-o să porți diseară? o întrebă Victoria, lăsând batista din mână.

— Nu m-am gândit, răspunse Kate. Rosalie mi-a ales ceva. Mi-aş dori să ne mai aducă de mâncare. Mi-e o foame de lup.

— *Trebuie* să te gândeşti la asta, insistă Victoria. Îți vei face debutul în societate, Kate! Sunt aici, aşa că poți merge la bal fără să te deghizezi.

Kate închise ochii.

— Nu m-am gândit la asta.

— Am cumpărat un corset foarte strâmt, spuse Victoria, ca să par mai slabă. O să port o perucă şi o să iau şi câinii cu mine.

Atunci, Rosalie intră cu prânzul pe o tavă, iar Kate o trimise cu biletul să i-l dea prințului.

— E atât de ciudat să văd cum faci schimb de bilețele de dragoste cu prințul, spuse Victoria, ținând în mână o furculiță plină cu pui.

— Asta pentru că am fost servitoare la Casa Yarrow?

— Nu ai fost niciodată servitoare! spuse Victoria, O fi mama crudă, dar nici chiar aşa. Ai fost… ai fost…

— Nu contează cum îi spui, zise Kate. Cred că e ciudat că-i scriu unui prinț. Sinceră să fiu, nici nu ştiam cum să mă adresez în acel bilet. Ce să fac în această seară, Victoria? Ştii că n-am învățat să dansez.

Victoria căscă gura.

— Bineînțeles că nu ştii dansezi. Mama mi-a angajat un profesor de dans doar când am fost la Londra. Şi nu mai e timp să te învețe Algie.

— Algie?

— Algie e un dansator minunat, îi spuse Victoria cu mândrie. E un profesor atât de bun, de blând şi de răbdător! M-a învățat de toate.

— Voi doi sunteți… spuse Kate, iar apoi uşa se deschise.

— Prințul vă aşteaptă pe amândouă în capelă, se auzi vocea lui Rosalie.

— Vreau să-ți arăt ceva, spuse Kate, întinzându-i mâna Victoriei. Ceva ce-ți va plăcea.

— Nu am cunoscut niciodată un prinț, tot bodogănea Victoria pe când păşea pe scări în urma lui Kate. Ce bine ar fi fost dacă era şi Algie aici! Chiar mi-aş fi dorit să fie şi Algie aici. Mi-aş dori ca el…

Capitolul 36

Gabriel arăta atât de bine în timp ce le aştepta la uşa ce ducea spre capelă, încât pe Kate o luă puțin amețeala. Dar singurul lucru pe care Katherine Daltry nu avea să-l facă niciodată era să se piardă cu firea când venea vorba de un bărbat. Sau să leşine. Sau să se arunce pe un rug funerar.

Aşa că îşi ținu capul sus, îl salută făcându-i o plecăciune, i-l prezentă surorii ei şi se purtă de parcă erau doar cunoştințe.

Şi, din moment ce şi el se comporta la fel, durerea pe care o resimțea nu avea niciun rost. Era la fel de ascuțită ca o săgeată în coastă, se gândi ea întristată pe când îl urma pe Gabriel,

care mergea iute prin capela lugubră, până în camera din spate unde descoperiseră o uşă roşie în spatele unei tapiserii.

Wick era şi el cu ei, iar dintre cei doi fraţi, el era singurul care părea să aibă darul vorbirii.

— Habar n-aveam că uşa asta e aici, o lămuri el pe Victoria, până când prinţul nu a văzut-o din grădină.

— Am găsit cheia, spuse Gabriel, vorbind pentru prima dată de când se salutaseră.

Scoase o cheie mare şi plină de rugină şi o vârî în broască. O învârti, dar uşa nu se deschise.

Se împinse cu toată greutatea în ea, cu un gest surprinzător de violent, care o făcu pe Victoria să ţipe şi să se dea înapoi. Dar uşa tot nu se mişca. Apoi Wick se duse lângă el. Când se împinseră amândoi în uşă, aceasta se deschise cu un scârţâit sinistru.

— Era bătută în cuie, spuse Gabriel pe un ton atât de calm şi distant, de parcă se adresa beţivilor satului.

Kate trecu pe lângă el fără să scoată o vorbă. După o dimineaţă ploioasă, soarele îşi răspândea când şi când razele pe crengile lăsate ale singurului stejar din grădină.

— Ce mizerie, făcu Victoria scârbită, când intră pe uşă. Vai de mine, Alteţă, poate ar trebui să puneţi nişte grădinari să lucreze aici.

— Sunt cu toţii ocupaţi să repare acoperişurile din sat, o lămuri Gabriel. Pe aşa o vreme, nu-i putem lăsa pe oameni fără un acoperiş deasupra capului.

— Vino aici, spuse Kate, luând-o pe Victoria de mână. Să-ţi arăt statuia.

— Ce statuie? o întrebă Victoria, ţinându-se după ea. Fir-ar, mi s-a prins fusta într-o tufă de trandafiri. Aşteaptă-mă, Kate!

Dar Kate o luă înainte, dornică să păstreze o oarecare distanță între ea şi Gabriel. Se opri în fața statuii lui Merry, apoi se înclină pentru a o saluta, ştergând un strop de ploaie de pe chipul ei din marmură.

— Ce copil drăguț! spuse cu o voce cântată Victoria. Uite ce degete dolofane are şi ce gropițe în obraji!

— Numele ei e Merry, spuse Kate. Era un copil nelegitim, Victoria. Pe mama ei o chema Eglantine.

— Ah!

— De tatăl ei nu se ştie nimic… dar se ştie altceva.

— Ce anume?

Victoria întinse mâna şi dădu jos o frunză de pe umărul lui Merry.

— A fost iubită. Are propria ei grădină, propriul monument comemorativ. Ochii albaştri ai Victoriei se umplură de lacrimi.

— A *murit* Merry?

— Merry a trăit pe la 1500, îi spuse Kate pe un ton răbdător. Bineînțeles că a murit.

— Dar…

— Ideea e că părinții ei au iubit-o la fel ca pe copilul lor legitim. Tatăl meu te-a iubit şi el la fel. Aşa că urâțenia cuvântului *nelegitim* nu-şi are rostul. Pentru că tatăl meu te-a iubit suficient de mult încât să se însoare cu Mariana, Victoria! Era fiul unui conte şi s-a căsătorit cu amanta lui, o femeie care nu era sub nicio formă o lady. Pentru tine a făcut asta.

— O! exclamă Victoria încetişor. Nu m-am gândit… eşti sigură, Kate?

— Sunt absolut sigură. Ştia că sunt bine îngrijită şi că mama mea îmi lăsase zestre. S-a asigurat că ai un trai bun căsătorindu-se cu mama ta şi lăsându-ți zestrea.

Ochii Victoriei se umplură de lacrimi, dar şi din cer căzură stropi de ploaie. Aşa că Kate o luă pe sora ei de umeri şi o conduse în casă, trecând de bărbații care stăteau tăcuți lângă uşa roşie, masivă.

Îi zâmbi lui Wick, înclină din cap în fața lui Gabriel, pentru că, dacă erai un om obişnuit, nu le zâmbeai prinților.

Şi în niciun caz nu zâmbeai dacă singurul lucru pe care ți-l doreai era să-l săruți până când i se ştergea privirea deznădăjduită de pe chip.

— E atât de arătos, îi şopti Victoria când urcau scările.

— Cine, prințul? o întrebă Kate. Da, dacă-ți plac bărbații posomorâți care stau mereu pe gânduri.

— Ei bine, nu e ca Algie, spuse cu sinceritate Victoria. Dar Kate, l-ai văzut cum se uita la tine? Ochii îi erau ca două văpăi!

— În această seară va deschide balul împreună cu aleasa lui, prințesa Tatiana, spuse Kate pe un ton normal. Mă aştept să se căsătorească în următoarele două săptămâni.

— Câtă cruzime! exclamă sora ei. Nu-mi place aşa ceva. Ai vrea să pleci acum, Kate? Servitoarea face deja bagajele. Ar urma să plecăm într-o oră sau două.

— Nu voi fugi ca să mă ascund. Vom merge amândouă la bal şi voi dansa cu orice bărbat care are două picioare zdravene, deşi nu ştiu să dansez. Apoi vom pleca la nunta ta, iar după aceea, la Londra. Prințului nu-i plac oraşele mari. Îl voi uita.

— Eu n-aş putea să-l uit vreodată pe Algie, spuse Victoria având îndoieli.

— Dar tu şi cu el sunteți logodiți. E cu totul altceva. Veți fi amândoi părinți. Eu nici nu-l cunosc foarte bine pe prinț, spuse

Kate, încercând să pară nepăsătoare.

Victoria nu-i răspunse, dar îi strânse mâna lui Kate.

Capitolul 37

Henry o aştepta în cameră când Kate intră pe uşă, după ce o condusese pe Victoria la ea în odaie, ca să se îmbrace pentru bal. Kate îi aruncă o privire, iar buza îi tremură. Henry veni spre ea, cu brațele deschise.

Plângea deja când ajunse Henry la ea. Naşa ei se duse spre canapea, se aşezară amândouă şi o legănă, spunându-i lucruri pe care Kate nu le auzea. Plânse până când simți că o doare inima de-atâta zbucium.

În cele din urmă, Kate îşi ridică privirea.

— Să nu-mi spui să nu-l mai iubesc, spuse ea printre suspine. E ca şi cum mi-ai spune să nu mai respir.

Vocea i se înecă de plâns.

— N-am să-ți spun aşa ceva. O împinse uşurel pe Kate ca să stea rezemată. Dar îți voi spune să te opreşti din plâns. Te îmbolnăveşti. Se ridică, se duse la chiuvetă, aducând cu ea o cârpă udă şi rece. Pune-ți asta pe ochi.

Kate îşi puse cârpa umezită pe față, simțind cum o înțeapă ochii umflați şi cum o doare pieptul de-atâta plâns, iar Henry îi luă mâna într-a ei, ca s-o liniştească.

— Nu-ți voi spune să nu-l mai iubeşti, zise Henry în cele din urmă, pentru că e imposibil.

— Tatăl meu…

— Am plâns o săptămână când am auzit că a murit. Am plâns în ziua nunții lui; am plâns când a murit mama ta, pentru că ştiam că va fi îndurerat. Se opri o clipă: Iar eu, de felul

meu, nu plâng *niciodată,* adăugă Henry.

Kate râse pe înfundate.

— Nici eu. *Niciodată.*

Henry o strânse mai tare de mână.

— Îmi pare atât de rău, Kate. Îmi pare atât de rău. Tot ce vreau să-ți spun e că viața poate fi frumoasă, chiar dacă unul dintre cei pe care-i iubeşti nu e lângă tine. Vor mai fi şi alții. Ştiu că nu simți asta, dar aşa e. Te vei căsători…

— Asta-i cel mai rău, izbucni Kate. Cum să mă căsătoresc cu altcineva acum? Acum că ştiu… că ştiu…

Amuți, incapabilă să exprime în cuvinte cum se simțea cuibărită la pieptul lui Gabriel, cum era să râdă cu el, să se sprijine de el, să facă dragoste cu el.

— N-aş putea, continuă ea pe un ton egal.

Încă-i mai simțea mirosul pe piele, felul în care tremura când îl atingea, cum i se citea pe chip violența şi dorința…

— Ştiu, spuse Henry. Ştiu. Se ridică în picioare. Mă duc să schimb cârpa. Ochii tăi parcă sunt ca nişte struguri înecați în brandy.

— Încântător, spuse Kate, râzând.

— Dragostea-i complicată, comentă Henry, luându-i cârpa şi punându-i alta rece în loc. Era prea udă, aşa că un strop de apă rece se rostogoli pe obrazul lui Kate. Pe când Kate ducea mâna să şi-l şteargă, Henry o tamponă. Tare, tare complicată.

— O urăsc, spuse Kate cu convingere.

— Ei bine, eu nu. E mai bine să trăieşti intens, Kate, să cunoşti un bărbat, să-l iubeşti, chiar dacă nu poate fi al tău, decât să nu iubeşti deloc.

— Nu va mai exista nimeni altcineva pentru mine.

Spuse asta convinsă în adâncul sufletului ei că aşa era.

— Tu ai impresia că eu l-am crezut perfect pe tatăl tău?

Kate râse fără convingere.

— Mă îndoiesc.

— Nu era, spuse Henry.

Kate aproape își luă cârpa de la ochi ca să-i vadă lui Henry expresia de pe chip, dar în acel moment își auzi nașa ridicându-se și mergând prin cameră.

— Nu era perfect, repetă Henry. Era un fraier care credea că banii sunt mai importanți decât dragostea, că noi doi nu vom fi niciodată fericiți împreună, pentru că el nu putea să-mi asigure un trai așa de îndestulat cum dorea.

— Ce idiot, murmură Kate.

— Poate că da, spuse Henry. Îmi place să mănânc bine.

Râse în timp ce vorbea. Îi luă lui Kate cârpa de pe ochi și o cercetă cu privirea.

— Mult mai bine, spuse Henry cu satisfacție. Mai aduc una.

Kate o auzi cum se îndepărtează din nou. Iar apoi îi puse o întrebare, fără să bage în seamă apa care pleoscăia în chiuvetă:

— Cum arată, Henry?

— Te referi la rusoaică?

— Mireasa lui Gabriel, zise Kate. Cum e?

Henry îi luă cârpa de pe ochi și îi puse alta.

— Nu e ca tine. Nu va fi niciodată ca tine.

— Da, dar…

— Nu contează, spuse tranșant Henry. Mama ta a fost mama ta. L-a iubit pe tatăl tău, ceea ce m-a bucurat. Dar nu m-am gândit la ei doi împreună, pentru că nu m-ar fi ajutat cu nimic.

— Bănuiesc că nu, spuse Kate.

— Nu trebuie să te mai gândești la el, îi porunci Henry.

Kate încercă să-și imagineze viața fără Gabriel. Începând

din această seară. Henry îi luă din nou cârpa de pe ochi. Kate deschise ochii.

— Mult mai bine, spuse Henry, de parcă s-ar fi uitat să vadă cum se cocea pâinea. O să-ți revii într-o oră sau două.

— Nu cred că o să mă duc la bal în seara asta, şopti Kate. Nu sunt suficient de puternică. Ne-a dus pe mine şi pe Victoria în grădina din spatele capelei şi mi-a vorbit de parcă nu mă cunoştea. De parcă n-am fi…

— Să nu *îndrăzneşti* să mai plângi din nou, o întrerupse Henry.

Kate înghiți în sec.

— Vei merge la bal în seara asta. Vei arăta mai bine ca oricând – pentru că te voi îmbrăca eu. Îi vei da acelui prinț o ultimă şansă să demonstreze că e bărbat.

— Să fie bărbat, spuse Kate. *Este* bărbat.

Îşi aminti cum stătea Gabriel gol în fața ei, cu pieptul tresăltând şi cu pofta citindu-i-se în priviri.

— Tatăl tău nu-şi putea închipui viața altfel decât cum fusese învățat. I se spusese de mic că, din moment ce era mezinul, trebuia să se însoare cu o femeie bogată. Prințului tău i s-a spus că trebuie să se însoare cu femeia aleasă de fratele lui.

— Trebuie să întrețină un castel, protestă Kate.

— În regulă, spuse Henry. Are mult mai multe responsabilități decât avea tatăl tău. Unchiul lui e diliu, iar acele prințese în vârstă nu se pot apuca să țeasă dantelă ca să facă bani.

— N-are de ales, oftă Kate.

— Mereu ai de ales. Iar în această seară, va trebui să-i arătăm foarte clar ce alegere are de făcut.

Kate stătea în capul oaselor. Se simțea uşurată, de parcă lacrimile îi mai alinaseră din suferință.

— Nu-şi va încălca promisiunea de a se căsători cu prințesa Tatiana.

— Atunci vei şti cu siguranță că-i un netot, îi spuse Henry. Trebuie să admit că mi-a fost de mare ajutor să cunosc firea tatălui tău de câte ori îi simțeam lipsa. Dacă Gabriel nu are tăria să te ia de nevastă, Kate, atunci nu te merită.

— Aş vrea să-i spui asta, îi spuse Kate, ridicându-se în picioare. Ar fi totul mult mai simplu.

Henry îi zâmbi pieziş.

— E simplu. Tu şi Tatiana veți fi la bal. Iar el vă va avea pe amândouă în fața lui. Va face o alegere.

— Ai avut parte şi tu de-o noapte ca asta? o întrebă Kate, ducându-se la măsuța de toaletă.

Ochii nu-i mai erau aşa umflați de la plâns, deşi arăta înspăimântător de palidă.

— Da, cea când s-a logodit tatăl tău la un bal.

Kate se întoarse spre Henry.

— Cu aceeaşi ocazie…

— Exact. Am purtat o rochie din mătase galbenă, împodobită cu volane şi ciucuri de mătase. Fustele mi-erau atât de înfoiate, că abia mă puteam strecura pe uşă. În acea seară, am purtat o perucă şi trei alunițe false. Mi-am dat cu roşu pe buze, ceea ce pe-atunci era cu mult mai scandalos decât acum.

— Cred că erai foarte frumoasă, spuse Kate.

Chiar şi acum, Henry era absolut superbă.

— Eram, spuse Henry. N-o să-ți convină ce-o să-ți spun, draga mea, dar o voi face oricum. Mama ta era foarte firavă,

ca o lalea care nu mai fusese udată. Şi-a petrecut aproape toată seara sprijinită de un perete al sălii de bal.

— Te rog să n-o dispreţuieşti… începu Kate.

— Nici pe departe, făcu Henry. Toată lumea şi-a dat seama că e o femeie încântătoare, dar cu o sănătate fragilă. Voia să danseze.

Lui Kate îi tremura gura.

— Săraca mama, murmură ea. Mereu şi-a dorit să aibă energia să se ridice… dar, dacă încerca, stătea la pat zile în şir.

— Îmi închipui, spuse Henry dând din cap.

— Tata a dansat cu tine?

— Nu.

— Şi totuşi erai acolo.

— În acea seară, eram cea mai frumoasă femeie din Londra, spuse Henry pe un ton firesc. Am primit patru cereri în căsătorie în săptămâna următoare şi mi-am ales primul soţ. Şi nu m-am uitat în urmă.

— Eu…

— Vei face la fel ca mine, îi spuse Henry, fixând-o cu privirea; Sper din toată inima ca prinţul să aibă mai multă tărie de caracter decât tatăl său, dar, dacă nu are, tu tot vei părăsi acest castel cu fruntea sus.

Kate dădu din cap că da.

— Iar acum, spuse Henry, trebuie să începem să ne îmbrăcăm. Unde-i servitoarea aia a ta? Trase de cordon.

Câteva minute mai târziu, Rosalie intră grăbită în cameră.

— O, domnişoară, am întârziat aşa de mult… O văzu pe Henry cu coada ochiului şi-i făcu o plecăciune: Mă scuzaţi, doamnă.

— Într-adevăr, am întârziat şi e vina mea, spuse zâmbind

Henry. Sunt sigură că servitoarea mea, Parsons, e furioasă la culme. Poți să-mi arăți ce ținută i-ai pregătit finei mele pentru această seară?

Rosalie se supuse şi se duse până la dulap, apoi se întoarse cu o rochie de bal de un galben pal, ținând-o frumos pe brațele întinse.

— E brodată cu fir de aur, preciză ea, iar aici e peruca blondă care se asortează perfect. Mai sunt nişte diamante…

— Nu, spuse Henry. Nu se poate. Ai mai adus şi alte rochii de bal?

— Ei bine, da, zise Rosalie alarmată. Dar eu nu…

— Atunci, să le vedem şi pe celelalte.

— Mai sunt doar două, murmură servitoarea, ducându-se în grabă la dulap. Am ales doar trei din garderoba domnişoarei Victoria. Fiecare are cufărul ei, bineînțeles.

— Am înțeles, spuse Henry.

— E cea din damasc de mătase, zise Rosalie, întorcându-se. Iar peruca…

Arătă spre o perucă verde ca fierea.

Dar Henry era deja nemulțumită.

— Verdele nu merge cu părul tău, îi spuse ea lui Kate. Stăpâna ta nu va purta perucă în această seară, o instrui pe Rosalie.

— Fără perucă? Ce bine că nu trebuie să port perucă, spuse Kate uşurată. Victoria e aici, aşa că pot fi eu însămi.

— Ea trebuie să poarte perucă, spuse Henry cu satisfacție în glas. Mai bine i-ai trimite înapoi peruca aia verde, pentru că nici nu concep să-ți pui aşa ceva pe cap.

— Ultima rochie, spuse Rosalie încrezătoare.

Pe brațele ei era o rochie amplă din tafta crem, absolut

superbă, cu broderii într-o nuanță delicată de albastru-deschis.

— E perfectă, exclamă Henry, în acelaşi moment în care Kate strigă:

— E superbă!

— Dacă nu mă întorc acum în cameră, servitoarea o să facă apoplexie, spuse Henry. Kate: fără perucă şi fă-ți un coc foarte simplu, ne-am înțeles? O s-o trimit pe Parsons să te machieze.

— Să mă machieze? repetă Kate un pic speriată. Nu sunt sigură…

— Parsons e o femeie foarte pricepută, o asigură Henry, neluând-o în seamă. Nici n-o să te mai recunoşti. Grăbeşte-te, draga mea. Vrem să ne facem o apariție de pomină şi nicidecum să intrăm în sală după ce s-a dus toată lumea la culcare.

Kate dădu din cap că da, iar apoi traversă camera ca s-o îmbrățişeze repede pe Henry.

— Îți mulțumesc, şopti ea.

Henry îi zâmbi vag.

— Mă uit la tine şi mă gândesc că tatăl tău n-a fost chiar atât de fraier, până la urmă.

După ce Kate bău o ceaşcă de ceai ca să se relaxeze şi ieşi din baie, se simți destul de calmă şi aproape fericită.

Această noapte va fi decisivă pentru tot restul vieții ei. Era un gând deopotrivă de ciudat şi de interesant.

Îşi trecu degetele prin păr. Era răvăşit şi avea şuvițe aurii de la cât călărise în plin soare.

— Ce să facem cu părul, Rosalie?

— Aş putea să-ți fac nişte bucle în creştet, îi sugeră Rosalie. Sau nişte bucle cu aspect clasic, dar ar fi greu, pentru că ai

părut des. Cel mai bine ar fi să-ți îndrept părul cu un fier de coafat.

Kate se cutremură.

— Hai să-l ridicăm şi să lăsăm nişte bucle să cadă pe spate. E prea greu ca să-l ridic pe tot în vârful capului.

— Ce-ai vrea să porți ca podoabă de păr? o iscodi Rosalie cotrobăind printr-o cutie aflată pe măsuța de toaletă: Avem o plasă argintie, dar ți-ar face părul să arate ca arama. Mai e un pieptene încrustat cu pietre prețioase, dar e de un verde-închis şi nu se asortează cu rochia.

— Nu e musai să-mi pun ceva în păr, ridică din umeri Kate.

— O, domnişoară! se tângui Rosalie. Te implor… Tot mai cotrobăi prin cutie… Uite un pieptene din argint incrustat cu smaralde, spuse ea uşurată. Ştiam că-i pe-aici pe undeva.

— Balul durează doar până la miezul nopții, îi atrase atenția Kate. Nici n-o să stau mult în sala de bal, pentru că va trebui să mă duc la trăsura lui Algie.

— Aproape că am terminat de făcut bagajele, spuse Rosalie, uitându-se prin cameră.

La perete erau aşezate cuferele deschise.

Se auzi o bătaie precipitată în uşă, iar în cameră păşi o servitoare atât de elegantă, încât Kate ar fi putut s-o confunde uşor cu una dintre invitatele de la castel.

— Sunt Parsons, domnişoară, spuse ea, făcând o plecăciune. Lady Wrothe m-a rugat să vă ajut să vă aranjați.

— Îți mulțumesc, Parsons, spuse Kate, pe când se aşeza în fața măsuței de toaletă.

Parsons deschise o cutie şi începu să aleagă din sortimentele bogate de creme de față. Întâi, îi dădu lui Kate cu cremă pe toată fața. Deschise un borcănel cu roşu de buze, iar apoi

scutură din cap.

— E prea roz, spuse ea. Trebuie să fie roşu aprins.

Încercă să aplice un roşu aprins, dar apoi îl şterse. În câteva minute, se strânseseră o mulțime de borcănele pe măsuța de toaletă.

— Nu credeam că e o procedură atât de complicată, spuse Kate cu voce slabă.

Îşi ținea ochii închişi pe când Parsons îi contura.

— Am terminat-o pe lady Wrothe înainte să vin la dumneavoastră, îi spuse Parsons. Are o piele superbă, dar, oricum, durează mai mult la vârsta ei. Domnişoară, eu doar vă dau un mic ajutor. Trebuie să găsesc culoarea potrivită de ruj. Deschise din nou borcănelele.

Rosalie, care se uitase la ea în timp ce-i ridica părul lui Kate, se aplecă şi-i arătă o cutiuță din mătase. Dar asta?

— Culoarea bujorului, spuse Parsons, după o atentă cercetare.

Îşi puse cremă pe deget şi îi făcu buzele lui Kate de un roşu-închis.

— E perfect, spuse Kate mirată.

Culoarea roşie îi prefăcea pielea ca mierea din ceva sinistru în ceva încântător. Obrajii îi erau dați cu roz, iar ochii păreau să i se fi adâncit şi să fi căpătat un aer mai misterios.

— Uau, Parsons, exclamă ea. Eşti un fel de vrăjitoare, nu?

Parsons râse.

— Sunteți frumoasă oricum, domnişoară. Nu e niciun fel de provocare pentru mine.

Ieşi pe uşă în grabă.

— Aproape că am terminat cu părul, spuse Rosalie, punându-i pieptenele împodobit cu smaralde. Strălucea printre

buclele lui Kate. Arăți minunat!

— Nu arăt tânără, spuse Kate cu satisfacție, punându-şi o pereche de mănuşi ce-i ajungeau până peste coate.

— N-are a face. N-ar trebui să vorbeşti de tine de parcă ai fi o fată bătrână. Dar arăți – ei bine – focoasă.

— Cred că ar mai trebui să-mi pun câteva bijuterii, spuse Kate. Nu-i aşa că mai avem cutia aia de la Victoria?

Rosalie scoase de-acolo un colier de perle cu un smarald superb în față, pe care îl puse la gâtul lui Kate.

— Iar acum, pantofii din cristal, spuse ea cu o nuanță de respect în voce, ceea ce o făcu pe Kate să ridice din sprâncene.

— Lady Dagobert a spus că nu merită banii.

Rosalie deschidea cu blândețe o cutie din lemn şi despacheta o pereche de pantofi acoperiți cu mătase.

— Nu aşa se spune despre orice lucru pe care trebuie să-l ai cu adevărat?

— Nu chiar, spuse Kate, gândindu-se la tartele cu lămâie, la afecțiunea lui Freddy şi chiar la sărutul unui prinț.

Micuța servitoare îngenunche la picioarele ei.

— Acum puneți-vă uşor pantoful, domnişoară Katherine. Se numesc pantofi din cristal dintr-un motiv întemeiat. Nu-s făcuți din cristal, dar oricum se pot sparge.

Puse un superb pantof cu toc în piciorul lui Kate. Avea scânteierea sticlei şlefuite, iar pietrele de pe tocul subțire străluceau.

— De ce? E aproape transparent, spuse Kate, destul de uimită. Din ce e făcut atunci, dacă nu din cristal?

— Dintr-un fel de catifea tare, spuse Rosalie dând din umeri. Catifeaua străluceşte cam la fel ca sticla. Sunt buni doar pentru o noapte, pentru că după ce sunt purtați, nu mai

arată ca noi.

Kate stătu o clipă în fața oglinzii, examinându-se. Cu o oarecare satisfacție, își dădu seama că nimeni nu avea să-şi dea seama că ea era Victoria cea pudrată şi cu perucă, aşa cum crezuseră în ultimele zile. Cearcănele de sub ochi se duseseră, iar rujul făcea ca buzele să-i arate pline şi senzuale.

Pentru prima dată, îi ieşea în evidență frumusețea moştenită de la tatăl ei, acea frumusețe pentru care era renumită Victoria. Nu avea forme aşa de generoase ca Victoria, dar arăta – credea că arăta – mai bine. Era mult mai frumoasă decât sora ei.

Dacă Gabriel se uita la ea şi se hotăra să se însoare cu Tatiana, măcar ştia că făcuse tot ce-i stătuse în putere.

— Rosalie, îi spuse ea întorcându-se spre servitoarea ei, ai fost foarte inspirată în alegerea rochiei. Îți mulțumesc.

— Pentru că se mulează pe corp de la sâni în jos, zise Rosalie, venind spre ea ca să-şi ofere părerea avizată. Felul în care materialul cade aici, iar apoi sânii tăi nu sunt acoperiți decât cu o bucată de mătase fină… Şi picioarele tale, domnişoară! Par aşa lungi. Toate femeile vor muri de invidie.

Kate zâmbi în sinea ei. Din câte ştia, nimeni nu o invidiase vreodată pentru felul cum arăta.

— Singura chestie e că e un pic cam scurtă pentru tine, continuă Rosalie, iar glezna şi pantofii sunt la vedere. Unele femei îşi scurtează rochiile dinadins, doar pentru acest lucru. Mă refer la cele cu glezne frumoase.

Se auzi o bătaie uşoară în uşă şi iat-o pe Victoria, cu Algie în spatele ei. Purta celebra perucă de culoarea cireşei, asortată cu o superbă rochie albă, brodată cu fir roşu.

— Lordul şi lady Wrothe ne aşteaptă la baza scărilor, o anunță Victoria. Iar apoi, aruncându-i o privire lui Kate, se

opri şi bătu din palme. Vai! Arăți… arăți… Algie, uită-te la Kate, uită-te la ea!

Kate făcu câțiva paşi înainte, bucurându-se la nebunie de încrederea în sine pe care o ai când te simți frumoasă.

Algie avu aceeaşi satisfacție ca şi Kate. Căscă gura uimit, deşi nu putea foarte mult, din cauza gulerului extraordinar de înalt.

— Arăți ca… arăți ca o *franțuzoaică!*

Era, evident, cel mai frumos compliment pe care îl putea face.

— Şi voi doi arătați minunat, spuse Kate.

— Nu pot să respir, îi mărturisi Victoria. Dar, din fericire, această rochie de bal are o formă de modă veche, iar cutele duble îmi maschează silueta.

— Arăți încântător, spuse Kate. Mergem?

Henry şi Leo îi aşteptau la celălalt capăt al galeriei de tablouri. Henry era îmbrăcată într-o superbă rochie de mătase de culoarea prunei, cusută cu perle.

— Ei bine, zise ea, pe când Victoria şi Kate ajunseră în capătul galeriei. Mă bucur că voi două nu erați în căutare de soți când eram eu în floarea vârstei!

— Ne-ai fi luat bărbații şi ne-ai fi lăsat cu inimile frânte, spuse Kate pe un ton relaxat, sărutând-o pe un obraz. Îți mulțumesc din nou, îi şopti ea.

— Pentru ce? o întrebă Henry.

— Pentru că mă însoțeşti la bal.

— Nu ai nevoie de noi, pufni Henry. Prințul îți va cădea la picioare, înnebunit de pasiune. Vreau să văd scena cu ochii mei. Îmi place o comedie reuşită.

Wick făcu ochii cât cepele pe când se apropiau de sala de

bal. Se înclină până în pământ – şi le făcu cu ochiul. Apoi le făcu semn valeților să deschidă fiecare câte o uşă mare în acelaşi timp, cu mişcări sigure.

Wick o luă înaintea lor, iar când ajunse în capul scărilor ce duceau în jos, spre sala de bal, anunță pe un ton ridicat:

— Lordul şi lady Wrothe. Domnişoara Victoria Daltry şi domnişoara Katherine Daltry. Lordul Dimsdale.

În sala de bal erau cam două, trei sute de oameni. Candelabrele ce atârnau deasupra capetelor lor reflectau strălucirea diamantelor şi a rubinelor şi scânteierea mătăsurilor.

Kate merse până în capul scărilor şi se opri suficient de mult timp, astfel încât toate privirile să se ațintească asupra ei. Apoi începu să coboare scările încet, foarte încet, până în sala de bal. Evident că-şi ținea poalele rochiei, iar pantofii de cristal – şi gleznele – erau la vedere.

Când ajunse pe ultima treaptă, auzi şuşoteli şi numele ei care se tot repeta. Dar mai mult decât vorbele, văzu capetele bărbaților care se întorceau în direcția ei.

Nu-şi putea explica altfel. Îşi dădu seama mirată că scena semăna un pic cu cea în care cineva aruncă o găleată cu ovăz pe o pajişte plină cu armăsari. Cu toții se întoarseră în acelaşi timp şi o porniră spre delicatețea oferită.

Primului bărbat îi zâmbi. Nu se uită nici în stânga, nici în dreapta, să vadă dacă o privea vreun prinț.

Era foarte fericită, căci o văzuse ani la rând pe Victoria făcând pe grozava la tot felul de petreceri, iar apoi vara, la Londra. Ea era mereu în urma ei, îmbrăcată întotdeauna cu rochii din batist şi bumbac rezistent, cu mănuşi uzate şi cizme vechi.

Pe Kate o cuprinse încântarea.

Primul gentilom ajunse la ea, aproape împiedicându-se în pantofii de dans, în fervoarea care-l cuprinsese. Se prezentă, în absența gazdei.

— Ce plăcere să vă cunosc, lord Bantam, spuse ea cu dulceață în glas.

Purta două jiletci, una din catifea peste una din satin azuriu şi îi făcu o plecăciune complicată, timp în care cataramele de la pantofi îi scânteiară ca diamantele.

După o vreme, îşi dădu seama că erau într-adevăr bătute cu diamante.

După lordul Bantam veni domnul Egan, apoi Toloose, lordul Ogilby, contele de Ormskirk, lordul Hathaway şi domnul Napkin. Henry o luă înainte, de parcă ar fi fost mama lui Kate, atingându-i pe bărbați pe braț cu evantaiul, spunându-i lui Ogilby că nu putea, sub nicio formă, să nu o invite pe fina ei la un vals.

Se simțea amețită şi încântată să stea în mijlocul atâtor gentilomi, purtând diamante care scânteiau la fel de puternic precum cataramele de la pantofii lordului Bantam.

Dar nu diamantele îi atrăgeau. Ştia asta. Zâmbetul tainic de pe buzele ei, buzele ei de un roşu-închis, mişcările ei senzuale.

O văzu pe Effie şi se duse la ea, bătând-o uşurel cu evantaiul pe braț. Apoi, şi Effie a intrat în cercul format în jurul ei, amândouă râzând şi flirtând cu toți bărbații deodată.

— Dansez groaznic, îi spuse Kate contelui de Ormskirk, pe care Henry îl alesese să danseze prima oară cu ea.

Ciudat, dar Effie preferă să-i ofere mâna lordului Hathaway, nu unuia dintre tinerii filfizoni care se luau la întrecere să-i intre în grații.

Contele se înclină în fața ei, de parcă ar fi fost vrăjit şi îi şopti:

— Domnişoară Daltry, n-ați vrea să stați deoparte dansul acesta?

Ormskirk avea o bărbie voluntară şi ochi albaştri. Arăta ca un bărbat care se simțea mai bine în şa decât într-un birou. Nu va citi niciodată o revistă despre antichitățile ionice, oricare ar fi fost acelea. Deşi citise două articole, Kate nu era încă sigură care erau acelea.

Era un bărbat al faptelor, şi nu al vorbelor. Îi zâmbi, iar el îi sărută din nou mâna.

— Aş vrea să dansez, îi spuse ea încetişor. Dar dumneavoastră, scumpul meu conte, trebuie să aveți milă de mine şi să-mi spuneți exact ce să fac. Nu pot să rețin paşii.

— Nici eu, îi mărturisi Ormskirk. Mereu o iau în direcția greşită. Dar aceasta este o poloneză destul de uşoară. Ideea e să te plimbi încet prin jur, până se opreşte toată lumea. E cam plictisitor.

Avea dreptate, era foarte uşor. Kate îl țintuia cu privirea, ca să nu-l vadă cumva pe Gabriel.

Gândul la el o îndureră, dar tot zâmbea.

Contele îi răspunse ca o floare mângâiată de razele soarelui. La sfârşitul dansului polonez, o cedă fără tragere de inimă lordului Bantam. Apoi îşi făcu apariția la scurt timp, când ea se pregătea să danseze cu Toloose şi-l trase de mânecă pe acel gentilom.

Kate ridică mirată din sprâncene, iar Toloose inventă o scuză şi se îndepărtă.

— Domnule, îmi amintiți de un magician al curții, spuse ea. Cum de l-ați înspăimântat pe sărmanul domn Toloose? Voiam

să-i admir haina mai de aproape.

— Toloose arată ca un păun, dar e, de fapt, un tip foarte serios, spuse Ormskirk. Voiam să dansez cu dumneavoastră din nou, aşa că am aranjat un dans perfect.

Ea îi zâmbi, observând cum îi zăboveau ochii asupra buzelor şi decolteului ei.

— Un vals! exclamă triumfător Ormskirk.

Kate ştia cum să iasă din încurcătură.

— O, Doamne, mama mea vitregă nu m-a lăsat niciodată să învăț valsul! Şi cred că naşa mea mi-a interzis clar să valsez.

— Ce noroc pe noi că mama ta vitregă nu-i aici, spuse Ormskirk.

Sclipirea din ochii lui compensa, într-un fel, fruntea foarte înaltă. Sărmanul conte chelea, dar cu demnitate. Nu era, cu siguranță, vina lui că fruntea îi strălucea în lumina atâtor lumânări.

Kate se încruntă, încercând să-şi amintească ce-i spusese noaptea trecută Gabriel despre vals. Cu siguranță că era ceva licențios.

— Poate… iat-o pe naşa mea, spuse ea oarecum uşurată. Henry, draga mea!

— A, Ormskirk, spuse Henry. Mă gândeam eu c-ai să te întorci.

— Urmează un vals, îi zise el cu o intensitate ciudată. Am rugat-o pe domnişoara Daltry să-mi acorde acest dans.

— O, făcu Henry, uitându-se la el de sus în jos. Ei bine! Dădu din cap, părând să fi luat o hotărâre. Nu am nimic de obiectat, atâta timp cât nu vă ciocniți de mine şi de Leo. Iubesc valsul, dar anumite cupluri dansează ca nişte cai speriați de tăuni.

La auzul acestei remarci, Ormskirk zâmbi.

— Cred că mă descurc, îi spuse el încetişor şi se întoarse spre Kate cu mâna întinsă. Domnişoară Daltry?

Dintr-un motiv sau altul, n-o prea trăgea inima să danseze din nou cu el… dar era o prostie. Era doar aglomerația, felul în care se împrăştia parfumul lui Henry în aer şi căldura degajată de lumânări.

— Ringul de dans e mai puțin aglomerat decât aici, îi spuse Henry lui Leo, dat fiind că majoritatea debutantelor vor sta pe bară, dacă prostuțul de prinț nu le invită la dans. Mă aştept să stea la rând ca să se holbeze la el.

Kate se îndreptă de spate. Nu avea să stea deoparte, în timp ce Gabriel dansa cu logodnica lui. Îi zâmbi lui Ormskirk, special ca să-l facă să se înroşească şi mai mult în obraji.

— Atâta timp cât ştiți să mă conduceți, domnul meu. Însă trebuie să vă previn că nu mă prea pricep la acest dans.

El se întinse după ea, ațintind-o cu ochii lui albaştri şi luând-o de mână.

— Domnişoară Katherine, spuse el, aş fi foarte onorat să vă fiu partener la primul vals.

Capitolul 38

Gabriel purta o haină din mătase brodată, ce fusese făcută pentru prezentarea lui la curtea austriacă. Ştia ce avea de făcut – şi avea s-o facă. Se va purta ca un bărbat. Nu, ca un prinț.

Se duse la Tatiana şi îi întinse mâna în timp ce-i făcea o plecăciune, cum fusese învățat de gentilomii care îşi trăiau viața la curtea Franței. Prințesa era frumos îmbrăcată, într-o rochie simplă din satin alb, dar împodobită cu dantelă de

Bruxelles, iar la mâneci – cu puf de lebădă.

Se simțea încântată de fiecare zâmbet, de fiecare privire furişă pe care i-o arunca prințului şi de felul radios în care se uita ea la alte femei.

Tatiana era încrezătoare, şi pe bună dreptate.

Dansa cu ea, dansa cu altele, dansa cu Sophonisba, care îl înjurase pentru că îi îndoise una dintre penele care-i împodobeau capul. Avu un schimb de replici ciudat cu Toloose care se uita la el furios, şi îi spuse deodată: – „Ochii ei strălucesc mai tare decât toate torțele." Nu e din *Romeo şi Julieta?* întrebă Gabriel, gândindu-se cu tristețe la despărțirea de Kate.

Toloose arătă înspre Tatiana, căreia i se vedeau gropițele în obraji, în timp ce îi zâmbea unchiului lui Gabriel.

— Shakespeare ar fi aflat tot ce voia să ştie doar dacă se uita în ochii ei.

Apoi plecă fără să mai scoată o vorbă.

Gabriel dădu din umeri şi dansă cu Henry, care îi zâmbi vădit amuzată şi îi spuse:

— Îmi închipui că ai văzut-o deja pe fina mea.

— Nu am avut încă plăcerea.

— Ei bine, atunci înseamnă că eşti singurul din sala de bal, îi spuse ea cu voioşie. Doamne, prințe, ai fața albă ca varul. Sper că nu te simți rău. Toată lumea se distrează atât de bine!

— Mă bucur să aud asta, spuse el cu o voce inexpresivă.

— Probabil că nu ai observat. Nu poți să-ți dai seama dacă un englez se simte bine dacă nu cade într-un colț de beat ce e, adăugă ea. Maiestate, sunt pe cale a se încheia mai multe logodne în afară de a ta.

Îi zâmbi, deşi o ura în clipa aceea. Pentru felul în care îl

cerceta cu privirea, pentru felul în care pomenise de logodnă, pentru…

Pentru strălucirea provocatoare din ochii ei.

Termină dansul, făcu plecăciunea de rigoare, se îndreptă de spate – şi o văzu.

Kate a lui. Strălucea ca o stea – o femeie superbă, senzuală şi puternică. O prinţesă desăvârşită.

Rochia era superbă, părul minunat. Dar nu-i păsa. Se uita la fericirea din ochii ei, la fermitatea bărbiei ei mici şi rotunde, la pometii ei parcă sculptaţi.

Îi citi pe faţă bunătatea şi senzualitatea din felul în care îşi mişca buzele.

Ar fi putut să-şi facă loc printre mulţimea de bărbaţi din jurul lui Kate, să-i tragă un pumn în bărbie celui care-i zâmbea de parcă ar fi fost o zeiţă.

Dar Tatiana era lângă el, iar Kate nu, iar el avea obligaţii, obligaţii, obligaţii. Se întoarse cu spatele, simţind cum îi pulsează tâmplele ca niciodată, iar în acel moment în încăpere se auziră răsunând acordurile valsului.

Tatiana îi zâmbi.

— Tata a fost de acord să valsez noaptea trecută, dar, cum nu te simţeai bine, am ales să stau într-un colţ.

El îi făcu o plecăciune; ea îşi puse mâinile pe umerii lui; se duseră pe ringul de dans.

Nu era aglomerat, căci mulţi dintre invitaţi fie nu învăţaseră paşii, fie evitau să danseze din cauza senzualităţii mişcărilor, fie preferau să stea într-un colţ al sălii de bal şi să-i bârfească pe cei care aveau curajul să accepte provocarea.

Tatiana era uşoară ca fulgul în braţele lui, anticipând fiecare mişcare a piciorului lui. Era o adevărată plăcere să dansezi cu

ea. Se treziră în mijlocul sălii: el se uită la ea şi ridică din sprâncene.

— Da, hai să dansăm! spuse ea, râzând.

Obrajii îi erau roz, iar ochii îi străluceau.

Şi, acestea fiind spuse, se lăsară purtați de muzică, învârtindu-se iar şi iar prin sala de bal. Pe când făceau cercuri perfecte, el îi văzu pe musafirii care se uitau la ei ca vrăjiți. Ştia ce vedeau: pe Făt-Frumos din basme şi pe frumoasa lui prințesă.

Ajunseră în capătul sălii, iar el se uită iar la partenera lui.

— Poate că ar trebui să nu mai sărim în ochi pentru restul dansului.

— A fost încântător, spuse Tatiana, radiind. Dacă aş putea, aş valsa toată noaptea.

O strânse mai tare în brațe, zâmbindu-i. Coapsa ei o atinse pe-a lui. O simți ca pe cea a unei broaşte. Ce rece era, se gândi el, întrebându-se cum va putea să facă dragoste cu ea în noaptea nunții.

Ce scandal s-ar fi iscat! Prințul să nu poată…

— O, Doamne! spuse doamna, atrăgându-i atenția. Mă tem că nu toată lumea e la fel de pricepută la vals ca tine, Alteță.

El se uită în direcția arătată de ea. Era Kate, bineînțeles. Dansa cu contele Ormskirk. Şi ei erau pe ringul de dans. Dar spre deosebire de eleganța şi grația lui şi a Tatianei, Kate şi Ormskirk se învârteau prea repede. Ea îşi dăduse capul pe spate şi râdea încântată. Părul ei superb de culoarea untului i se unduia pe umeri, pe când Ormskirk o tot învârtea.

Când dansa el cu Tatiana, se țineau uşor unul pe altul. Cum era şi corect.

Dar, pentru a nu-şi pierde elanul, Ormskirk o ținea strâns la

piept pe Kate. Gabriel simți cum se înfurie.

Valsul luă sfârşit. Kate şi Ormskirk se mai învârtiră o dată, în tăcere, zâmbind unul la altul, de parcă ar fi avut un fel de înțelegere tacită.

Mâna Tatianei i se lăsă pe braț; Wick deschisese uşile imense ale sălii de bal. Era timpul să se retragă în grădină, de unde aveau să vadă artificii lansate din bărcile de pe lac.

Aproape că-i îndepărtă mâna. În schimb, o conduse pe prințesă din sala de bal, pe uşile imense şi în jos pe scările din marmură albă.

Era o noapte răcoroasă, iar Wick pusese vase de metal pline cu lemn care ardea, ca să nu le fie frig oaspeților. Limbile de foc îi făceau concurență lunii, răspândind o lumină galbenă pe fețele celor adunați în jurul lacului.

— N-am văzut niciodată artificii! strigă Tatiana entuziasmată ca o fetiță.

Gabriel se gândea la anii petrecuți pe la curțile diferiților regi, la primele artificii văzute când avea zece ani.

— Mă bucur să fiu lângă tine cu acest prilej, spuse el.

Poate spusese aceste cuvinte pe un ton indiferent. Tatiana se uită la el, iar apoi îl trase iute înspre unchiul ei şi un grup mare de oameni.

— Unchiule! strigă ea.

— Aici erai, scumpo! făcu prințul Dimitri. Am văzut cât de frumos ai dansat. Ce bine că mama ta nu-i aici!

Gabriel făcu o plecăciune.

— Prințesa este o dansatoare foarte grațioasă.

— Da, aşa e, spuse unchiul ei. Tatiana se strecurase în fața unui grup mic de oameni şi stătea pe malul lacului, uitându-se cu atenție la bărci.

— Ce surpriză ne-ai pregătit, prințe?
— Bărcile vor pluti până în mijlocul lacului, unde vor fi ancorate una lângă cealaltă, spuse Gabriel.
Îi văzu pe Kate şi pe contele Ormskirk la stânga.
— Când va da Berwick semnalul, vor lansa artificiile astfel încât să impresioneze pe toată lumea.
— Cel puțin, aşa sperăm, spuse ducele. Dau bătaie de cap artificiile astea, nu-i aşa?
— Într-adevăr, făcu Gabriel. Mă scuzați, Alteță, dar vreau să fiu sigur că sunt puse la punct toate pregătirile.
— O, nu aş vrea… spuse prințul, dar Gabriel plecase deja. Merse în spatele musafirilor, adunați în jurul lacului iar apoi o luă… la stânga.
Evident.
Din fericire, Kate stătea în spatele grupului, exact în fața intrării în labirint. El se strecură în spatele ei şi îi puse o mână pe mijloc, fără să scoată o vorbă.
Ea îi aruncă o privire, dar era întuneric, iar el nu putea să-i vadă expresia de pe chip. Fără să-i îndepărteze mâna, ea îi şopti ceva contelui şi plecă de lângă el.
Cu un gest rapid, Gabriel intră cu ea în labirint şi ajunseră dincolo de prima curbă. Aici nu erau vase cu lemn care să ardă, şi nici vreo torță care să străpungă întunericul de nepătruns ce le învăluia chipurile.
— Gabriel, spuse Kate. Spre uşurarea lui, detectă o notă de amuzament în vocea ei: Ce faci?
— Vino cu mine, îi zise el şi o luă de mână prin întuneric.
— Nu pot, protestă ea. Condurii mei de cristal… Nu pot să merg pe iarba asta!
Fără să ezite, îngenunche în fața ei şi îi luă un picior în

mână.

— Doamna mea.

Ea îşi ridică piciorul, iar el îi scoase pantoful. Îi atinse încet şi celălalt picior, scoase şi celălalt condur, punându-i cu grijă pe o bancă aflată la intrarea în labirint.

— Mă simt ca un copil care dansează în ciorapi pe iarbă, spuse Kate încântată.

Cu mâna stângă abia atingând gardul viu, iar cu dreapta ținând-o strâns de mână, începu să meargă prin labirint, văzând cu ochii minții tot traseul Era destul de simplu, dacă ştiai drumul.

Kate îl urmă, împiedicându-se un pic, dar el o ținu bine.

— Am ajuns.

Dădură ultimul colț şi iată-i în mijlocul labirintului. Era scăldat în lumina lunii şi nu existau vase cu jăratic, aşa că lumina argintie a lunii poleia gardul viu şi căluții-de-mare.

— Arată minunat, spuse Kate, ducându-se la fântână. De ce nu iese apa din aceste statui?

— Ține de gravitație şi de cantitatea de apă aflată dedesubt. Dacă trag de manivela asta – îi demonstră el –, doar o să picure puțină apă.

— Aş vrea să stau jos, dar mi-e teamă că piatra e udă, spuse Kate cu tristețe, şi nici nu vreau să-mi bofesc rochia.

Se întoarse şi-l privi, dar el rămase tăcut. Îi era teamă să nu-i iasă din gură decât cuvinte banale – gâfâieli, icneli – pe care bărbații şi femeile le scot în intimitate.

În loc să spună ceva, el se aplecă şi-i mângâie obrazul, îi simțea moliciunea pielii ei, colțurile gurii. Îşi puse gura pe locul unde fusese mâna.

— Gabriel! spuse ea, întorcându-şi fața.

Inima îi bubuia în piept.

— Trebuie să plec.

— Nu!

— Kate!

Îl durea sufletul doar să-i rostească numele, însă în acelaşi timp, era dulce ca mierea în gura lui – dulce şi cunoscut, ca un cântec de leagăn.

— O, Gabriel! îi şopti ea.

— Mai lasă-mă o dată, o imploră el Te rog, te rog. Te implor. Eu…

— Mi-e… se opri, apoi reluă: Mi-e teamă că-mi vei frânge din nou inima, Gabriel.

— A mea e deja frântă.

Adevărul ieşise la iveală. Ochii ei scânteiau de lacrimi, mai tare ca lumina lunii.

El o sărută posesiv. E aproape imposibil de descris cum s-au cufundat amândoi într-un întuneric de nepătruns, într-un tărâm de basm, lipsit de pudoare, unde el nu mai era prinț, nici ea doamnă, ci…

Doar două trupuri excitate, fierbinți, înnebunite unul după celălalt.

— Rochia mea, murmură ea un pic mai târziu. În ochi i se ivi o sclipire jucăuşă. Ce greşeală facem!

El întinse mâna, trase de manivelă, iar clipocitul apei se opri. Apoi îi arătă cum să pună mâinile pe capul unui căluț de mare ud şi surâzător. Îi ridică grijuliu rochia, aruncând strat după strat de material peste capul ei, până când fundul ei apetisant – pe care era doar o pereche de chiloți atât de străvezii, de îi vedea pielea prin ei – ajunse în mâinile lui.

Ezită, de parcă ceea ce vedea în fața lui era prea frumos ca

să fie atins. Apoi o dezgoli în lumina lunii, se aplecă, o strânse la pieptul lui şi începu să-i mângâie sânii.

Ea nu scosese o vorbă, dar în clipa în care degetele lui îi atinseră uşor un sfârc, ea scoase un ţipăt de plăcere şi se sprijini de el. Se simţea de parcă ar fi fost prinsă într-un viscol şi nu mai vedea bine; se părea că toate senzaţiile veneau din mâinile lui, doar din trupul lui.

Dulceaţa sânului ei, mugurele încordat al sfârcului, răsuflarea întretăiată care-i scutură trupul, fesele ei lipite de el, cerul de deasupra lor.

O mângâie din nou, iar ea ţipă din nou de plăcere. El îşi lăsă degetele să intre în valea cea dulce, iar ea suspina şi-şi arcuia spatele.

Mâna îi tremura de parcă şi-ar fi pus un prezervativ. Iar apoi… se împreunară, de parcă ar fi făcut dragoste aşa de o sută de ori, de parcă erau făcuţi pentru această clipă. El se înfipse adânc, iar ea se încordă, scoţând un strigăt care răsună până în înaltul cerului de noapte.

Aproape că era prea mult. Gabriel strânse din dinţi şi se concentră să o pătrundă fără să se piardă cu firea, lăsând parfumul ei delicat, pielea ei catifelată, răsuflarea ei întretăiată să i se întipărească în minte, în aşa fel încât să rămână mereu acolo, să n-o uite niciodată.

Pentru un timp, se auzi doar zgomotul făcut de trupurile lor care se împreunau violent; Kate mai scotea câte un suspin; Gabriel, un geamăt.

Dar făceau dragoste cu prea multă pasiune şi voracitate ca să poată dura. El înteţi ritmul, ea ţipa acum, zvârcolindu-se sub el, apoi străpunseră împreună timpul implacabil, tăcerea şi spaţiul dintre ei, contopindu-şi trupurile într-unul singur.

El rămase aşa, aplecat deasupra ei ca un animal peste perechea lui, până când ea icni şi se lipi de el.

În acel moment, se auzi un şuierat în depărtare şi, când se întoarseră amândoi să se uite, văzură o explozie urmată de o ploaie de scântei de un verde smarald ce căzu pe pământ.

Kate îşi trăgea jos fustele, dar se opri şi-i aruncă o privire. Inima îi bătea să-i spargă pieptul.

— Mă bucur, spuse ea, că artificiile nu au început în urmă cu un minut sau două. Ar fi fost absurd.

O altă explozie… scântei rubinii se topiră, se făcură roz, apoi dispărură în văzduh.

Nu putea să-i răspundă nimic. În schimb, o ajută să-şi strângă părul, iar degetele îi zăboviră în coama deasă şi aurie, furând o ultimă atingere. Apoi îi luă mâna şi o duse pe Kate departe de mijlocul labirintului.

Ea îi aruncă o privire pe când dădeau ultimul colț. El nu se mişcă, aşa că trebui să-i găsească gura cu a ei.

Primi – sau era oare un dar – ultimul sărut cu grijă, de parcă i-ar fi transmis un mesaj pe care el nud putea descifra.

În întuneric, el îngenunche din nou, ca orice cavaler medieval în fața domniței sale.

Piciorușul ei se odihni încrezător în palma lui pe când el îi vârî pantoful în picior. Apoi celălalt, şi trebui să se ridice. Nu putea sta tot timpul în întuneric.

— Kate, îi spuse el odată ce se ridică în picioare.

Se întinse iar spre ea şi o strânse mai tare în brațe.

Orchestra începu să cânte. Se duseseră pe malul lacului, iar acordurile primului vals umplură noaptea liniştită ca o adiere veselă. Îşi puse mâna pe mijlocul ei şi o strânse cu mai multă putere.

— Spuneai, şopti ea, că oricine ne-ar vedea valsând ar şti că suntem amanți.

— Nu, spuse el vehement. Vor şti doar că sunt îndrăgostit de tine. Te rog, dansează cu mine, Kate.

Ea îşi puse mâna într-a lui, îi zâmbi, cu ochii strălucindu-i, dar nu de lacrimi. Fără să scoată o vorbă, îi ținu mâna sus şi începu să danseze un vals lent. Ea nu reuşea să se lase condusă, aşa că el o strânse mai tare şi îi arătă cum să-şi dea seama, în funcție de mişcările lui, în ce direcție aveau să se întoarcă.

Desigur… învăță, învăță. Într-o clipă, dansară împreună de parcă aerul se hotărâse să îmbrățişeze vântul, de parcă erau două flori purtate de curentul cald.

Muzica se termină. Gabriel nu-şi luase ochii de pe chipul ei, nu privise niciodată peste umăr să vadă dacă se uita lumea la ei. Nuri păsa.

Ea făcu o reverență şi îi întinse mâna ca să fie sărutată.

Gabriel stătea în umbra gardului viu, uitându-se la Kate cum călca atent pe iarbă, ducându-se la Henry, care se întoarse şi o sărută.

Seara părea să nu se mai sfârşească. În cele din urmă, au fost chemați în salon de către Wick, care pusese valeți să le servească băuturi calde celor cărora ie era frig şi pateuri minuscule şi delicioase celor cărora le era foame. Gabriel stătea lângă Tatiana. Se simțea ca un robot, dar rămase acolo, conducând-o din loc în loc, râzând când ea chicotea, zâmbind când şi ea făcea la fel.

Încerca să nu se uite la flacăra luminoasă care era Kate.

Deodată, îşi dădu seama că Tatiana îi vorbea.

— Alteță, repetă ea.

— Iartă-mă, spuse el, întorcându-se.

Ormskirk stătea alături de Kate lângă şemineu; se apleca peste Kate… Kate părea că-şi ia la revedere de la Henry şi de la Leo, dar era imposibil. Nu avea cum să plece… trebuia s-o mai vadă încă o dată a doua zi de dimineaţă.

Tatiana se uită în sus la el. Era micuţă, dar bărbia îi era severă, iar în ochi i se citea dârzenia.

— Prinţe, eşti drăguţ să mă însoţeşti până în iatacul meu?

Îşi puse cu blândeţe mâna pe umărul lui şi părăsiră împreună sala de bal. Ea avea maniere alese, zâmbea şi înclina din cap în faţa mai multor musafiri, chiar pe când îi spunea:

— Eşti trist, prinţe.

El îşi drese glasul.

— Te înşeli, cu siguranţă.

— Nu, spuse ea.

Ajunseseră la uşă, apoi în prag. Îl trase în umbră, în dreapta uşii deschise cu arcadă ce dădea spre grădină. Eu nu mă înşel niciodată. Pur şi simplu îmi dau seama.

Gabriel habar n-avea ce trebuia să spună.

— Te-am văzut valsând cu femeia aia drăguţă. Bănuiesc, spuse ea precaută, că e ceva între voi.

El clipi.

— O poveste de dragoste, spuse ea pe şleau. Ai o idilă, aşa-i spunem noi. Multe, multe dintre rudele mele au avut idile în trecut. Noi, ruşii, suntem foarte pasionali. Ne place să fim îndrăgostiţi. Şi mie mi se pare că tu eşti în aceeaşi situaţie.

Nu avea rost să nege. Tatiana nu era furioasă sau tristă.

— Ceva de genul ăsta, recunoscu el.

Tatiana dădu din cap. În ochi i se citeau înţelegerea şi blândeţea.

— Noi, ruşii, cunoaştem basmele, spuse ea.

— Ca şi noi, englezii, îi răspunse el, ştiind exact la ce se referea. Toate poveştile au un sfârşit. El se aplecă şi o sărută pe nas. Eşti o femeie foarte de treabă, prințesă!

Se auzi un sunet slab, ca un suspin înăbuşit, o bătaie de toc incrustat cu pietre prețioase… Gabriel îşi ridică privirea la timp ca să vadă o rochie de un albastru pal dispărând prin arcada din dreapta lui.

Înjură şi porni în căutarea lui Kate, negândindu-se cum se va simți Tatiana sau oricine altcineva. Ea traversa repede curtea, prin arcada ce ducea la treptele curții exterioare, fără să se uite în urmă.

El alergă mai repede.

Dar ajunse prea târziu.

Curtea strălucea părăsită în lumina lunii. În depărtare se auzea zgomotul făcut de roțile unei căleşti care pornea pe drumul de pământ. Prea târziu, prea târziu, prea târziu.

Făcu un pas înainte, gândindu-se să alerge după trăsură, ca un apucat. Se lovi cu piciorul de ceva. Se aplecă.

Era unul dintre condurii de cristal ai lui Kate. Îi strălucea în mână, la fel de delicat şi de absurd ca orice accesoriu feminin pe care-l văzuse în viața lui.

Rosti asta cu voce tare, pentru că nu avea niciun motiv să tacă:

— Sunt… distrus. Ea m-a distrus.

Şi mâna i se încleştă pe condurul din cristal.

Capitolul 39

Casa lui Henry era foarte confortabilă: plăcută, scumpă şi

uşor în dezordine.

— Arată exact ca a lui Coco, preciză naşa lui Kate. Stăteau în salonul ai cărui pereți erau acoperiți cu moar şi pictați cu primule de culoarea coralului. Amândouă suntem *tres coquette.* Leo spune că micuța mea a lucrat într-un bordel, într-o viață anterioară.

Kate se uită la Coco, care era perfect aranjată şi împodobită pentru această dimineață, purtând bijuterii cu ametiste.

— E prea egoistă ca să fie o târfă de prima mână. Un bărbat şi-ar da seama imediat că n-o interesează decât banii.

— Asta-i meseria, spuse Henry. Acum, ascultă-mă, draga mea.

Kate se ridică în picioare, se duse până la fereastră, dându-şi seama din tonul lui Henry că nu voia să audă ce avea să-i spună. Fereastra de la dormitor dădea spre fațada casei, într-o mică grădină publică bătută de vânturi şi lăsată în paragină.

— O să vină iarna, spuse ea. Frunzele alunilor au început să se îngălbenească.

— Nu încerca să-mi distragi atenția cu discuții despre natură. Ştii că nu deosebesc un alun de un castan sălbatic. Ceea ce vreau să spun, draga mea, este că trebuie să încetezi.

Kate se uita pe fereastră, cu umerii încordați, încovoindu-se la auzul adevărului rostit cu atâta căldură de naşa ei. De câteva zile, o durea capul mai tot timpul.

— Alunii sunt castani, o lămuri ea.

Henry ignoră abaterea de la subiect.

— A trecut mai bine de o lună. Stai puțin! Chiar mai mult.

— Mai bine de o lună, spuse Kate cu tristețe în glas. Patruzeci şi una de zile, dacă vrei să ştii exact.

— De patruzeci şi una de zile eşti prost dispusă, spuse

Henry. E suficient.

Kate veni la ea şi îngenunche lângă braţul fotoliului în care stătea Henry.

— Îmi pare atât de rău! Nu vreau să fiu dură cu tine.

— Ştiu că nu te poţi abţine. Henry îi atinse bărbia cu un deget pe care era un inel. Dar acum a venit timpul să treci mai departe.

— Nu vreau să… chiar am fost aşa de prost dispusă?

— Vrei să spui că scumpa mea Coco nu ar fi bună de pasăre de noapte? o întrebă Henry.

Kate nu se putu abţine să nu pufnească în râs.

— Da.

— Te asigur că ea ar fi *cea mai* solicitată, cum aş fi şi eu, desigur, dacă am face aşa o meserie dezgustătoare. Ieri-seară la cină, nu i-ai adus la cunoştinţă lui lady Chesterfield că fiica ei era la fel de drăguţă ca o *viţică nou-născută*?

— Păi aşa arată, spuse Kate cu un firicel de voce. Amândouă au aceeaşi expresie ridicolă pe faţă.

— Şi, în cele din urmă, concluzionă Henry, nu-i aşa că i-ai spus lui Leo că părul surorii lui are aceeaşi culoare ca a bălegarului primăvara?

— Dar nu i-am spus *ei*.

— Slavă Cerului!

— Nu am mai văzut altundeva în natură nuanţa aia de măsliniu, spuse Kate.

— Nu despre asta era vorba, căci orice prost ştie. Săraca femeie voia să se facă blondă şi nu i-a ieşit. Nu spun că nu am fost încântată să locuiesc cu tine. Mi-a plăcut în mod deosebit cum l-ai caracterizat pe regent, ca fiind toiagul lui Aaron, dar încovoiat la mijloc, deşi nimeni n-ar trebui să glumească pe

seama capetelor încoronate, indiferent cât de neputincioşi ar fi.

— Îmi pare rău, spuse Kate, sărutând-o din nou pe Henry pe obraji. Am fost o pacoste pe capul tău. Ştiu asta.

— Ar fi bine dacă ai mai ieşi din casă. Mi-e dor să merg la teatru.

— Aşa voi face, îi promise ea.

— În seara asta, îi spuse Henry cu brațele încrucişate. În această seară vei intra din nou în societate, Kate.

— N-am fost niciodată *în* ea, nu?

— Începi de-acum.

Kate se ridică, simțindu-se foarte bătrână şi tristă. Se duse din nou la fereastră, unde amurgul se pogora asupra alunilor, iar ultimele raze de soare se profilau printre crengi. În mod ciudat, era agitație în parcul în care, de obicei, nu era nici țipenie de om.

— Ai făcut ce trebuia, se auzi vocea lui Henry, din spate.

Kate se întoarse. Naşa ei nu scosese o vorbă despre Gabriel de când… de patruzeci şi una de zile.

— I-ai dat o şansă să se poarte ca un bărbat, iar el n-a fost în stare.

— Avea obligații.

Henry pufni.

— Ți-e mai bine fără el. Şi-ai făcut foarte bine că nu i-ai zis despre posibilitatea de a avea o zestre. Uite cât de mare s-a dovedit a fi zestrea ta. Cred că ai simțit şi tu că ar fi contat foarte mult pentru el şi nu-mi pot închipui un motiv mai bun ca el să rupă logodna.

— Eu nu mi-am dat seama… Credeam… Speram. Ca o proastă, bănuiesc.

Trecuseră patruzeci şi una de zile, iar ea era suficient de

prostuță să mai păstreze o rază de speranță, pentru că nu se anunțase nunta cu prințesa Tatiana. Şi cine ştia când avea să aibă loc nunta?

Din câte ştia, ei se întorseseră în Rusia ca să se cunune.

— Nu trebuie să speri niciodată că bărbații se vor ridica la aşteptările tale, îi spuse Henry cu amărăciune. Nu se întâmplă aşa ceva.

Kate se întoarse iar cu fața la fereastră. Umerii îi erau încordați şi o dureau pentru că îşi ținuse în frâu durerea şi lacrimile. Dar se săturase să tot suspine şi să se întrebe de ce era Gabriel aşa.

Parcă era o enigmă. Era aşa pentru că era prinț.

Aceste cuvinte i se învălmăşeau în cap.

Henry o cuprinse cu brațele, iar ea fu învăluită de un nor de parfum dulce ca mierea.

— O să mă urăşti pentru asta, dar într-un fel mă bucur că Gabriel n-a avut curajul să rupă logodna.

— De ce?

Henry o întoarse cu fața la ea.

— Pentru că am petrecut un timp cu tine, spuse ea, dându-i lui Kate o buclă după ureche. Tu eşti… tu eşti copilul pe care nu l-am avut niciodată, scumpa mea Kate. Tu eşti cel mai frumos dar pe care i l-a dat Victor cuiva. Ochii îi erau umezi de lacrimi. Îl iubesc din nou pentru asta, căci te iubesc şi pe tine. Şi deşi, pe de o parte, nu-mi place deloc să te văd atât de tristă, pe de altă parte, sunt încântată că am fost una lângă alta săptămânile astea.

Kate îi zâmbi pieziş şi o îmbrățişă.

— Şi eu simt la fel, zise, strângând-o tare la piept pe Henry. E o compensație pentru toți anii petrecuți cu Mariana.

— Ei bine, spuse Henry o clipă mai târziu, simt că-mi vine să plâng. O să crezi că am băut cu Leo coniac înainte de masă. Chiar nu am vrut să vorbesc urât despre Gabriel. Doream din tot sufletul să fie bărbatul la care sperai, draga mea.

— Ştiu, spuse Kate.

— Bărbații vin şi pleacă, reluă Henry. Sunt ca țurțurii de gheață.

— Țurțuri, repetă Kate prosteşte, întorcându-se să vadă oamenii din grădină plimbându-se de colo-colo. Siluetele lor întunecate se profilau pe cerul albastru-închis.

— Atârnă frumos, sunt strălucitori, dar apoi se sparg, iar cei cu adevărat răi se topesc, oftă Henry. Ce Dumnezeu fac oamenii ăia în grădină? Parcă pregătesc un rug ca Guy Fawkes[9]. Este oare ziua în care se comemorează complotul pus la cale de Guy Fawkes?

— Nu e în noiembrie? o întrebă Kate.

Mariana nu era genul care să sărbătorească.

Henry o strânse pentru ultima dată în brațe.

— În seara asta, mergem la teatru, iar Ormskirk te va sorbi din priviri. Biletele lui de amor sunt din ce în ce mai înflăcărate. Crede că-ți iroseşti viața. L-ai pierdut pe lordul Hathaway de soț. Am primit o scrisoare de la mama lui Effie în care mi-a zis că fata ei a acceptat să se mărite cu el.

— Bravo ei, spuse Kate. Îmi pare atât de bine că i-a înlăturat pe tinerii ăia din calea lui şi i-a câştigat mâna!

— Aşa că e momentul să-i spulberi temerile lui Orsmkirk că

---

9 Guy Fawkes (13 aprilie 1570 – 31 ianuarie 1606) a fost membru al unui grup de restauraționişti catolici din Anglia care au plănuit Complotul Prafului de Puşcă din 1605. Scopul lor era înlăturarea guvernării protestante din țară prin aruncarea în aer a clădirii Parlamentului în timp ce înăuntru se aflau regele Iacob I şi întreaga nobilime protestantă (dar şi o mare parte din cea catolică).

vei muri, insistă Henry.

— Sunt robustă, cu siguranță, spuse Kate. Îi dispăruseră cearcănele de sub ochi şi nu mai avea obrajii supți. Nu era drept ca ea să perceapă durerea din inimă ca pe o boală şi nu ca pe o simplă epuizare.

— O să trimit un valet acolo să întrebe ce se întâmplă, spuse Henry, apropiindu-se de cadrul ferestrei. Uită-te la păsări. Arată de parcă ar bârfi.

În copaci erau o mulțime de mierle care zburau în grupuri mici şi aterizau împreună.

— Poate că fac un picnic, îi sugeră Kate, iar păsările aşteaptă să se rupă pâinea.

— Un picnic? făcu Henry. În cartierul ăsta? Mă îndoiesc. Uite, aprind rugul. E unul mare.

În acel moment, se auzi uşa scârțâind, iar noul majordom al lui Henry intră cu o tavă de argint.

— Doamnă, spuse ea, a venit un bilet.

— Un bilet? întrebă Henry. De la cine? Ai idee ce se întâmplă în parc, Cherryderry?

— Biletul e de la domnul din parc, spuse el. Nu, nu ştiu sigur ce fac acolo.

— Roag-o pe doamna Swallow să mai facă nişte ceai, îi ceru Kate.

El făcu o plecăciune şi se făcu nevăzut; Henry ținea biletul lângă bărbie şi se lovea cu el.

— Nu vrei să-l deschizi? o întrebă Kate.

— Sigur că da. Mă întreb dacă ar trebui să trimit un valet să spioneze. Mi-aş dori să fie Leo acasă; el ar şti ce-i de făcut. Uite cum sar scânteile în copaci. Dacă iau foc?

— Deschide biletul şi vezi ce naiba se petrece, îi spuse

nerăbdătoare Kate.

— Nu pot, zise Henry.

— De ce?

— Ți-e adresat ție.

Capitolul 40

Nu *vreau să mă arunc pe un rug funerar. Te rog, întoarce-te la mine!*

Kate scăpă biletul din mână şi se apropie de geam, chinuindu-se să vadă ceva în întunericul ce se așternea.

Iar acum vedea… un bărbat. Un bărbat înalt, cu umeri lați, care stătea în fața rugului. Îşi ținea brațele încrucişate.

Aştepta.

Henry luă de pe jos biletul, dar Kate nu aşteptă.

Alergă, alergă pe scări, traversă iute holul din marmură, trecu prin uşa de la intrare şi pe urmă în stradă. Se opri la balustrada din fier, iar mâinile i se încleştară pe metalul rece.

— Gabriel, spuse ea cu respirația întretăiată.

— Bună, iubire, spuse el, nemișcându-se. Ai venit să mă salvezi?

— Ce faci aici? Ce-i cu focul ăsta?

— M-ai părăsit ca Aeneas pe Didona, spuse el. Am crezut că asta îți va atrage atenția.

— Nu te-am părăsit. N-am putut… a trebuit…

— M-ai părăsit.

Era o prostie tipic masculină, aşa că ea puse singura întrebare care conta:

— Mai eşti logodit? Te-ai căsătorit?

— Nu.

Ea lăsă balustrada din mână şi se duse în fugă până la uşa care dădea spre grădină, ca Freddy când i se oferea brânză, iar apoi încetini ritmul. Reuşi să meargă până când ajunse suficient de aproape să-i vadă chipul, iar apoi alergară amândoi, unul în întâmpinarea celuilalt.

— Doamne, ce dor mi-a fost de tine!

Rosti aceste cuvinte pasional, iar apoi o sărută pe gură. El avea gust de lemn ce ardea în exterior, de aer iernatic, de dragoste.

Timpul, minutele, orele treceau, în timp ce stăteau în fața rugului îmbrățişați şi nescoțând o vorbă. Doar sărutându-se, ca să compenseze pentru cele 41 de zile în care nu se văzuseră.

— Te iubesc, îi mărturisi el în cele din urmă, dându-se înapoi.

Kate îşi simți buzele ca înțepate de o albină şi coapte ca o piersică. Voia mai mult. Îşi plimbă mâinile pe umerii lui lați, şi le îngropă în părul lui şi îi apropie capul de-al ei.

— Şi eu, îi şopti ea. Şi eu la fel.

El se dădu jos cu o treaptă, iar ea îşi luă brațele de la gâtul lui. Îşi dădu jos pălăria, iar focul îi împrăştia reflexe luminoase în păr. Apoi, cu un gest simplu, se aşeză în genunchi în fața ei.

— Katherine Daltry, vrei să fii soția mea?

Kate nu era foarte conştientă că mai erau şi alți bărbați în grădină, că Henry traversase strada, că servitorii, gură-cască şi majoritatea londonezilor se holbau la ei printre zăbrelele gardului. Făceau ceva zgomot, ca un râset ce molipsea un oraş întreg.

Ea întinse o mână.

— Îmi faci o onoare prea mare, spuse ea.

El rămase pe loc.
— Da, şopti ea. Da, da, da!
El se ridică în picioare şi o învârti în cerc, iar scânteile aurii zburară în aer printre crengile întunecate pe când ea râdea. Henry râdea şi ea, Leo era şi el în parc şi, în cele din urmă, râdea şi Gabriel voios şi triumfător, încât inima ei îi bătea mai repede.
— Am o dispensă specială, spuse el câteva clipe mai târziu. Şi o scoase din buzunar.
Veni Henry, o îmbrăţişă pe Kate, apoi şi Leo, care mirosea a coniac aromat.
— Mâine dimineaţă, porunci Henry. Aşa avea să fie.
Spre ruşinea ei, Kate nu se gândi să-l întrebe prin ce mijloace va întreţine castelul; stăteau cu toţii în jurul mesei de seară, când Henry abordă subiectul. Kate încerca să facă abstracţie de faptul că Gabriel îşi freca piciorul de-al ei.
— Aşa, prinţe, zise Henry, cum te gândeşti să-mi ţii fina, lăsând deoparte castelul ăla al tău, în felul în care are dreptul să se aştepte? Acum, că nu te însori pentru bani, adăugă ea, aruncându-i lui Kate o privire şireată.
Dar Kate voia să-i spună lui Gabriel de zestrea ei atunci când considera ea potrivit.
— Am vândut o carte, spuse Gabriel pe un ton calm. Am primit un avans suficient ca să întreţin castelul şi pe Kate timp de un an, chiar dacă ea vrea pantofi de sticlă. Până atunci, moşia din jur ar trebui să devină destul de profitabilă ca să menţin castelul la un standard ridicat, dacă nu princiar.
— O carte despre arheologie? întrebă Kate.
— Despre săpăturile arheologice din Cartagina, preciză el. Cu o mulţime de detalii despre viaţa de zi cu zi a oamenilor

din acea vreme.

— Asta-i pasiunea lui Gabriel, le spuse Kate lui Henry şi Leo. E unul dintre puţinii arheologi care cred că viaţa unui om obişnuit este la fel de interesantă ca şi cea a unui rege.

— Depinde de om, interveni Henry. Părea fascinată. Nu ştiam că editorii plătesc oamenii ca să scrie cărţi. Credeam că o fac aşa… Flutură din mână: Din plăcere…

— Chiar şi eu ştiu asta! zise Kate, râzând de ea.

— N-am citit o carte de ani de zile, răspunse Henry, netulburată. Dar am să fac o excepţie.

— Sunt trei volume scrise cu litere aurite, zise Gabriel. Doar cu înscriere.

— În cazul ăsta, sigur am s-o citesc, spuse Henry. O s-o cumpăr în dublu exemplar. Şi aşa o să facă toţi cei pe care-i cunosc, îl asigură ea.

— Eşti un geniu, zise Kate, strălucind de fericire. Sunt aşa… aşa de mândră de tine.

— Ce Dumnezeu s-a întâmplat cu fata aia din Rusia? întrebă Leo.

— I-am pasat-o lui Toloose, spuse Gabriel, mândrindu-se. Mi-au trebuit două săptămâni să-i combin. După toate astea, el a venit la mine să-mi spună că trebuise să se întoarcă la Londra, pentru că nu mai suporta, aşa că l-am dus în labirint şi i-am zis să facă pe dracu-n patru. Peste o zi, unchiul Tatianei m-a luat deoparte şi mi s-a scuzat în tot felul.

Strecură o mână pe sub masă şi o puse pe piciorul ei.

— Practic, eşti nevasta mea, îi şopti Gabriel la ureche. Asta înseamnă că am voie să te pipăi.

— E uimitor că şi un prinţ poate să arate ca un preot vicios, îi spuse Henry soţului ei.

Dar Kate nu mai asculta.

La miezul nopții, Kate își spusese încă o dată că Gabriel era un domn. Un prinț. Sigur că n-avea să se furişeze pe coridorul din casa lui Henry, ca un preot vicios.

Era clar că ea se gândea doar la prostii. El n-ar face niciodată…

Auzi un zgomot.

Dar nu era la uşa ei.

Se duse la fereastră şi o deschise.

— Mulțumescu-ți ție, Doamne, zise Gabriel, trăgându-se în sus şi punându-şi un picior peste pervaz. Era cât pe ce să cad în grădină.

— Şşş, făcu Kate, trăgându-l în cameră. Poate că Henry şi Leo n-au adormit încă.

— Nu, spuse Gabriel. Sunt jos, în bibliotecă, şi cred că ar trebui să le spunem mâine că nu-i frumos să se tăvălească pe covoraşul din fața şemineului fără să tragă draperiile.

Kate începu să râdă ca o nebună.

— Nu!

Şi Gabriel deschise gura, dar privirea lui pornită şi înverşunată nu lăsa loc de râs. Fără o vorbă, începu să-şi dezlege cravata.

— O! exclamă Kate emoționată şi apoi spuse: Nu-mi zici mai multe despre carte?

— Nu.

— S-a supărat Tatiana că te-a pierdut?

— A văzut ce nebun eram când ai plecat tu. Cred că se îndoia că vom fi fericiți împreună şi pe bună dreptate. Pe deasupra, Toloose este mult mai elegant decât mine. Ei doi sunt o pereche frumoasă.

— Ai alergat după mine?

El se întunecă la faţă.

— Să nu mă mai părăseşti niciodată, Kate. N-aş suporta.

— Nu te-am părăsit, protestă ea. Adică, n-am avut încotro. Îţi scoţi haina?

— Scot tot de pe mine. Şi, dacă nu vrei să te dezbrac eu, ai putea s-o faci tu însăţi.

— N-ar trebui să aşteptăm până mâine? întrebă ea, simţindu-se, deodată, nespus de sfioasă.

— Nu.

Ajunsese la chiloţi.

— O! zise ea pierită. Am uitat…

— Eu n-am uitat nimic, spuse el cu satisfacţie, întinzând mâna şi desfăcându-i neglijeul. I-l scoase de pe umeri, iar ea văzu un licăr admirativ în ochii lui. Atunci când Kate nu avusese chef să iasă în lume, Henry le chemase la ea acasă pe jumătate dintre croitoresele din Londra.

Purta o ţinută atât de delicată şi, totuşi, erotică, încât nu putea să fie făcută decât pentru o prinţesă. Lui Gabriel îi stătu inima în loc.

— Asta-i o rochie foarte, foarte păcătoasă.

În vocea lui se simţea admiraţia.

Kate duse mâna la funda simplă care-i ţinea în talie întreaga rochie de dantelă şi de mătase transparentă, care plutea în jurul corpului ei. El nu zise nimic, aşa că ea o dezlegă, iar apoi făcu un pas înainte, lăsând-o să-i cadă vaporoasă la picioare.

Gabriel o luă în braţe şi o duse în pat, punând-o acolo cu mare grijă, aşa cum umbla şi cu cioburile de la vasele vechi.

— N-am uitat nimic, nici cel mai mic detaliu din nopţile noastre de dragoste, îi spuse el. Dar e un lucru pe care n-am

apucat încă să-l fac.

— Ce anume? întrebă Kate pierită.

— Asta, zise el. Apoi îşi plimbă mâinile pe corpul ei, în jos, şi, fără să ezite, îi luă în stăpânire cele mai intime părți.

— Ce faci? țipă Kate, dându-se înapoi.

Dar, cum gura îi urmă mâinile, nu-i mai puse nicio întrebare, pentru că nu putea decât să gâfâie. Apoi țipă tare. Iar la urmă, scoase un strigăt.

De-abia după câteva ore îşi aminti ce trebuia să-i spună. Până atunci, a stat întinsă, cu jumătate de corp peste el, cu părul răsfirat pe pieptul lui, el plimbându-şi mâna distrat prin buclele ei.

Amândoi erau îmbătați de iubire şi de plăcere, dar niciunul nu voia să adoarmă încă.

— Trebuie să-ți spun ceva, şopti ea.

El îi răsucea o buclă pe deget.

— Părul tău e ca aurul, spuse el. Ca firele pe care le torcea Rapunzel din paie.

— Am zestre, afirmă ea, ridicându-şi capul ca să-i vadă fața.

— Asta-i bine, zise el, răsucind o şuviță pe deget. Ştiai că grecii puneau o grămăjoară de păr în locul…?

— Gabriel!

— …de îngropăciune, îşi termină el propoziția. Ai zestre. E minunat. Wick şi cu mine ne-am ocupat de toate, dar nu strică ceva în plus. Ştii ce mult au dorit toți din castel să te aleg pe tine în locul Tatianei?

— Nu, zise ea, zâmbind.

— Frederick mi-a spus că-şi vinde colecția de puşti. Sophonisba mi-a promis că se lasă de băut, deşi trebuie să-ți spun că, mai târziu, a revenit asupra deciziei.

Kate râdea încântată.
— Iar Wick, zise Gabriel.
— Wick?
— Wick a zis că se angajează ca majordom.
Kate simți cum i se şterge zâmbetul de pe față.
— O, Gabriel, ăsta e cel mai frumos lucru pe care s-a oferit vreodată cineva să-l facă pentru mine. Sau pentru tine, în acest caz.
— Pentru noi, zise Gabriel, trăgând-o spre el atât cât să-i atingă uşor gura.
— E minunat, reuşi Kate să spună, că am zestre.
Sânii i se frecau de pieptul lui, iar el părea că n-o mai ascultă, aşa că ea se ridică şi se trezi deodată aşezată pe pieptul lui.
— Hmmm, făcu el, dând-o în spate ca să ajungă mai jos pe corpul lui.
— Nu! spuse ea, privind pe furiş.
— Ba da, o contrazise el, cu o făgăduială în voce.
— Întâi, ascultă-mă.
— Orice pentru tine.
Dar el n-o asculta. Ea se aplecă, simțindu-se îndrăzneață şi frumoasă, şi îi spuse:
— Gabriel, eu sunt…
Dar aplecându-se, era într-o poziție vulnerabilă. Mâinile lui pricepute o înghionteau încet de colo-colo, iar peste o clipă, l-a prins de umeri ca să-şi mențină echilibrul, scoțând un strigăt.
— Acum fără țipete, zise el, împingându-se în sus.
— Nu, murmură ea.
— Acum câteva minute, i-am auzit pe Henry şi pe Leo ducându-se la culcare, ceea ce şi merită cu prisosință.

— Nu, nu vreau, îngăimă ea. Nu te opri, Gabriel.

El zâmbea.

— Cred că trebuie să vorbim. Nu voiai să-mi spui ceva, dragă?

Kate îşi miji ochii la el şi încercă să facă şi ea câteva mişcări. Se ridică în genunchi.

În ochii lui se ivi o sclipire sălbatică.

— Nu vrei să auzi ce-am să-ți spun? întrebă ea, rotindu-se încet, dar suficient pentru ca pe fața lui să apară o expresie chinuită. Era acum rândul lui să murmure:

— Nu acum. N-ai putea… da… aşa.

— Eu sunt…

Ea se cufundă în el, adânc, posesiv, apoi se puse din nou în genunchi.

— Eu sunt una dintre cele mai bogate…

El n-o asculta, ci ridica din şolduri, dar ea îl evită.

— Gata, gata! zise ea.

— Kate!

— Sunt una dintre cele mai bogate femei din Londra, îi spuse ea, lăsându-se cuprinsă de plăcerea acelor vorbe.

El se mişcă atât de brusc, încât ea țipă, o răsturnă şi intră în ea cu sete, adânc şi spasmodic, apoi au fost amândoi învăluiți de întunericul fierbinte, în care nu erau decât ei, dorind, iubind posedând.

După câtva timp, s-au prăbuşit unul lângă altul, istoviți, dar fericiți.

A urmat o tăcere adâncă.

— Am auzit eu bine ce-ai spus? întrebă brusc Gabriel. Ea se prefăcea că doarme, dar el reuşi s-o trezească.

Iar strigătul lui de bucurie îi deşteptă din somn pe Henry şi

pe Leo.

Capitolul 41

După patru ani

Trecuseră deja cinci ani de când se făceau săpături în vechea Cartagină. Cu toate acestea, profesorul Biggitstiff pretindea că tot mai găsea dovezi despre existența orașului Didonei cel puțin de două, trei ori pe lună, dar, până atunci, niciuna nu fusese concludentă.

Însă Biggitstiff nu renunțase. Își pusese în cap să găsească acea dovadă clară, iar eșecurile nu făceau decât să-i întărească hotărârea.

— Neîndoielnic, se așteaptă să găsească într-o zi ceva, mormăi Gabriel, întins pe spate și cu mâinile sub cap. De pildă, o placă pe care să scrie Aici a dormit *Didona*.

Soția lui șopti ceva în chip de consolare. Apoi se cufundă în somnul de după-amiază.

Mult mai important decât eșecurile lui Biggitstiff, din punctul de vedere al lui Gabriel, era faptul că săpăturile scoseseră la iveală lucruri fascinante despre locuitorii străvechiului Tunis – totul, de la articolele de toaletă la ritualurile de înmormântare, de la darurile de logodnă la sărbătorirea zilei de naștere.

Chiar dacă el și Kate doar asistaseră, personal, la săpături timp de patru, cinci luni, în timpul iernii, metodele lui fuseseră aplicate cu precădere. Deși Biggitstiff i se opusese la început, pe urmă, datorită succesului răsunător al cărții sale – apreciată atât de specialiști, cât și de marele public, tehnicile lui de

excavare a unui sit arheologic deveniseră lege. Astfel, săpăturile în vederea descoperirii Cartaginei continuau cu grijă şi migală, cu multă atenţie şi meticulozitate.

În acest moment al zilei, nu se mai lucra. După-amiaza era cel mai cald, aşa că orice om sănătos la minte se întindea sub o copertină, sorbea dintr-o băutură rece sau îşi făcea vânt.

Dar nu toţi din Cartagina gândeau la fel, deoarece se auzi zgomot de paşi rapizi în jurul grămezii de cioburi care aşteptau în soare să fie sortate şi inventariate.

— O, Doamne, gemu Gabriel. Iar s-a dus acolo. Cred că bona l-a lăsat nesupravegheat.

— Fă ceva, murmură Kate. Eu nu pot să mă mişc.

— Rămâi aici, zise el, sărutând-o pe ceafă. Tu stai întinsă cât timp fetiţa creşte frumos şi e fericită.

— Micuţa Merry se coace, zise ea, mângâindu-şi burta bombată.

Kate nu se plângea, căci descoperise că-i plăcea mai mult soarele arzător al Tunisiei decât iernile friguroase din Anglia.

— Ne vom întoarce în Anglia peste câteva luni şi atunci ai să te plângi că e frig în castel. O mai sărută o dată. Sunt sigur că ţi-ar plăcea un masaj. O ciupi drăgăstos de pielea fină a cefei, apoi acoperi locul cu o sărutare.

Kate nu mai apucă să-i răspundă, căci o siluetă mică se năpusti spre ei, ţinând în mână un ciob.

— Am găsit ceva minunat, tată! Uite!

Un prinţ tare mic, pe nume Jonas, alergă la el, urmat de un căţeluş care lătra, şi îi puse în mână lui Gabriel un ciob dintr-un vas de lut. Copilului i se dăduse numele unchiului său preferat, Jonas Berwick.

— Uite, tată, e o pasăre! strigă el. Am găsit o pasăre!

Desenă cu degetul său durduliu prin aer un arc ce putea foarte bine să fie o aripă, un semn ce reprezenta un ochi şi altul ce părea să fie un cioc.

— E grozav! zise încet Gabriel.

Ceva din vocea lui o făcu pe Kate să ridice capul.

Fără o vorbă, dar cu o expresie gravă pe faţă, el îi dădu pasărea. Dar, ca şi Gabriel, ea nu şi-a îndreptat privirea spre cioc, ci spre literele greceşti.

Se uită nedumerită la ele pentru o clipă. Îşi petrecuse ultimii ani studiind cu nesaţ limbile şi cărţile la care nu avusese acces când era mai tânără, dar tot nu cunoştea prea bine vechiul alfabet grecesc.

— O, Doamne! şopti Kate. Aici scrie DIDONA.

Gabriel izbucni în râs.

— Ce e, tată? îl întrebă Jonas, sărind într-un picior. De ce râzi? Vezi ce bine stau într-un picior?

— Eşti exact ca Biggitstiff! râse Gabriel pe înfundate.

— Scrie *Didona*, protestă Kate, întinzându-se din nou şi ţinând în sus ciobul, ca să-l vadă mai bine. Are o aripă, dragul meu.

— Asta nu e aripa, o contrazise Jonas, ci fundul. Vezi, s-a răhăţit chiar acolo, arătă el un semn micuţ sub litera o din *Didona*.

— Şi asta, spuse Gabriel, arată mai degrabă ca litera alfa decât omega, aşa cum credeai şi tu, draga mea. Rahatul lui Theo este bucla care deosebeşte alfa de omega.

— Ce înseamnă cuvântul ăsta? întrebă Kate somnoroasă.

— Cred că pe ciob este jumătate din cuvântul *didascalos,* spuse Gabriel, care înseamnă elev sau discipol. Asta-i interesant, dat fiind că ne gândeam că pe acest loc ar fi putut

funcționa o şcoală.

— E o *pasăre*, îl contrazise din nou Jonas, luându-şi ciobul înapoi.

— Lasă pasărea şi găseşte-o pe dădacă, zise Gabriel, împingându-l uşor. Mama trebuie să se odihnească. Ia-l şi pe Freddy cu tine.

În afară de faptul că nu se putea dezlipi de o grămăjoară de cioburi când vedea una, Jonas era un băiat bine-crescut, aşa că o luă la fugă, lăsând în urmă cortul învăluit în întuneric, un prinț îndrăgostit şi o prințesă somnoroasă.

Care se simți ispitită… şi se trezi.

Epilog

În lumea fermecată şi diversă a Cenuşăreselor, prințul reuşeşte mereu să-şi găsească iubita, pe care o duce apoi la castelul său. Câteodată, surorile vitrege rele sunt alungate, alteori ajung servitoare la castel, iar foarte rar, zâne bune ale casei. Mama vitregă cea haină dispare pe vecie, dovleacul putrezeşte în grădină, iar şoarecii sunt lăsați să cutreiere în voie.

Această *Cenuşăreasă* are un final un pic diferit. Bineînțeles că prințul a reuşit să-şi găsească Cenuşăreasa şi s-o ducă la castelul lui, unde cei doi vor sta toată viața, în afară de lunile când pleacă în țările unde plouă mai puțin. Sora vitregă cea haină, care nu era deloc haină, s-a mutat cu soțul ei neprețuit într-un conac de la țară, unde au crescut opt copii. Niciuna dintre odraslele lordului Dimsdale nu avea prea multă minte, însă toți copiii săi erau frumoşi şi voioşi. Ba chiar mai mult, aveau o fire blândă, ca tatăl şi mama lor.

Din fericire, nu semănau cu bunica lor din partea mamei, mama vitregă cea haină, poate pentru că o vedeau şi foarte rar. Mariana i-a vândut moşia lui Gabriel, care i-a dăruit-o fratelui său, Wick. Ea s-a mutat repede la oraş şi s-a căsătorit cu un bancher bogat. În scurt timp, a avut mai multe rochii ca niciodată. A murit destul de tânără, de o boală la plămâni, lăsându-şi soțul sărac şi mai puțin îndurerat decât s-ar fi aşteptat cineva.

Kate şi Gabriel s-au stabilit în fermecătorul şi agitatul castel, plin de tot soiul de rude, de copii (aveau trei) şi de animale. Freddy a trăit până la o vârstă înaintată, suportând foarte bine călătoriile în Egipt şi înapoi. Elefantul a trăit şi mai mult, dar, din păcate, într-o zi tigrul a mâncat doi pantofi şi în următoarea zi a murit.

Iar acum, voi cita din autorul celor mai frumoase poveşti, Rudyard Kipling: „O, dragii mei, orice poveste are un sfârşit. Vă las acum cu deznodământul: şi au trăit fericiți până la adânci bătrâneți”.

Chiar şi câinele care mânca murături.

Notă istorică

Basmul este ancorat vag în timp, undeva între trecut şi prezent. Din acest motiv, mi-am permis o mai mare libertate a limbajului decât în romanele istorice anterioare. Trebuie să subliniez că *Un sărut la miezul nopții* este basm, nu roman istoric. Prinții îşi găseau soții în mai multe feluri, dar era puțin probabil ca vreunul dintre ei să se aleagă în acest mod cu un castel şi cu o mireasă englezoaică. Dacă ar trebui să plasez acțiunea într-o perioadă, aceasta ar fi în jurul anului 1813, în timpul Regenței.

Cea mai importantă sursă de inspirație a fost versiunea lui Perrault a *Cenuşăresei.* Specialiştii susțin că Perrault a confundat cuvântul „vair” (blană) cu „verre “(sticlă); eu mi-am imaginat pantofii din povestea lui ca fiind translucizi, deoarece erau făcuți din tafta apretată. O altă greşeală este că

ani de zile *Şcoala lui Venus* i-a fost atribuită lui Aretino, fiind publicată în Anglia sub numele lui, deşi a fost, de fapt, scrisă de un discipol al acestuia, Lorenzo Veniero. Pe lângă aceşti autori, îi rămân îndatorată lui E. Nesbit, cea care a scris *Castelul fermecat* întrucât nu am avut un inel magic ca să-mi transform personajele în statui însuflețite, am încercat să împrumut castelului Pomeroy aceeaşi minunată atmosferă de veselie din castelul lui Nesbit.